

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Çok Satan Yazarı

SARAH DESSEN

sonsuzluğu anlat bana

@psilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sarah Dessen, her biri
Amerikan Kütüphane
Derneği tarafından Genç
Yetişkin dalında En İyi kitap
unvanına sahip beş kitabın
yazarıdır. Kitapları otuzdan
fazla ÷lkede yayınlanmış ve
dünya çapında milyonlarca
kopya satmıştır. Ayrıca
2017 yılında, genç yetişkin
edebiyatına yaptığı
katkılardan ötürü Amerikan
Kütüphane Derneği
tarafından Margaret A.
Edwards öd÷l÷ne layık
gör÷lmüştür. Kuzey
Carolina Üniversitesi'nden
mezun olan yazar,
halen aynı üniversitede
Yaratıcı Yazarlık dersleri
vermektedir.

Sonsuzluğu Anlat Bana

SONSUZLUĞU ANLAT BANA

Orijinal Adı: The Truth About Forever
Yazan: Sarah Dessen
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmcn
Çeviri: Başak Kıran
Editör: Tuğçe Ak
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Aralık 2017

ISBN: 978-605-173-365-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2004 Sarah Dessen

Türkçe Yayını Hakkı: Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z
Beylikdüzü / İSTANBUL
Matbaa Sertifika No:28640
Tel:(0212) 671 61 51 Fax: (0212) 671 61 50

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sonsuzluğu Anlat Bana

Sarah Dessen

Çeviri
Başak Kıran

 epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİRİNCİ BÖLÜM

Jason, Beyin Kampı'na gidiyordu. Kampın başka bir ismi vardı, gerçek bir isim, ama herkes bu şekilde söylüyordu.

“Tamam,” dedi son çorap çiftini valizinin kenarına tıkkıştırırken. “Liste. Bir kez daha.”

Yanı başımdaki kâğıt parçasını elime aldım. “Kalemler,” diye başladım. “Defterler. Telefon kartı. Kamera bataryası. Vitaminler.”

Parmaklarını çantadakilerin üzerinde gezdirerek, listede yazan her şeyi buldu. Bir kez daha kontrol etti. Jason, her şeyden emin olmak isterdi.

“Hesap makinesi,” diye devam ettim. “Laptop...”

“Dur,” dedi ellerini kaldırarak. Masasının diğer tarafına yürüyüp, oradaki ince siyah çantanın fermuarını açtıktan sonra bana başıyla işaret etti. “İki numaralı listeye geç.”

Sayfayı aşağı doğru tarayıp, dizüstü bilgisayar (çanta) yazan bölümü buldum ve boğazımı temizledim. “Boş CD’ler” diye okumayı sürdürdüm. “Yüksek akım koruyucu. Kulaklık...”

Bu listeyi halledip, ana listeyi de bitirdikten sonra -ara-

da tuvalet malzemeleri ve diğeri gibi iki alt başlık için de durmuştuk- Jason gerekli her şeyi aldığına bir hayli ikna olmuş görünüyordu. Ancak bu, onun kendi kendine mırıldanarak odanın içinde dolanmasına engel olamadı. Mükemmel olmak için çok çalışmak gerekiyordu. Terlemek istemiyorsan, zahmete girmenin bir anlamı da yoktu.

Jason, mükemmelin ne demek olduğunu biliyordu. Pek çok insanın aksine, orası bilinmez topraklarda değildi. Jason için mükemmellik, bir sonraki tepenin ardında ve görebileceği kadar yakındaydı. Ve burası yalnızca ziyaret ettiği bir yer değildi. Burası onun evi olacaktı.

Jason ulusal matematik şampiyonuydu, münazara takımının başındaydı, lisemizin tarihindeki en yüksek not ortalamasının sahibiydi (yedinci sınıftan bu yana ileri seviye dersler alıyordu, onuncu sınıfta yüksekokul derslerine başlamıştı), iki yıldır öğrenci konseyi başkanlığını sürdürüyordu, şimdi ülke çapında uygulanmaya başlanmış olan yenilikçi bir okul geri dönüşüm programının sorumlusuydu, akıcı biçimde İspanyolca ve Fransızca konuşurdu. Fakat yalnızca okuldaki başarılarından ibaret değildi. Jason aynı zamanda vegandı ve geçen yazı Habitat Derneği'yle* evler inşa ederek geçirmişti. Yoga yapardı, iki haftada bir huzurevindeki büyükannesini ziyaret ederdi ve sekiz yaşından beri mektuplaştığı Nijeryalı bir mektup arkadaşı vardı. Jason ne yaparsa iyi yapardı.

Pek çok insan için bu sinir bozucu, hatta mide bulandırıcı olabilirdi. Fakat benim için değildi. Jason tam da benim ihtiyacım olan şeydi.

Bunu daha ikinci sınıf İngilizce dersinde tanıştığımızda

* İng. Habitat for Humanity.

anlamıştım. Jason, ben ve Amy Richmond adında bir kız, Macbeth üzerine bir grup ödevi hazırlayacaktık. Amy Richmond ödevimizi hazırlamak üzere sıralarımızı birleştirdikten sonra, “Bu Shakespeare saçmalığında iyi olmadığını” açıkladı ve başını sırt çantasına dayadı. İkinci saniyede de uykuya daldı.

Jason ona şöyle bir baktı. Kitabını açarken konuştu. “Sanırım başlasak iyi olur.”

Bu, her şey olup bittikten hemen sonraydı ve ben sessizlik evresindeydim. Kelimeler bana tanıdık gelmiyordu, aslında bazılarını tanımlamakta bile güçlük çekiyordum. Gözümü üzerlerinde gezdirdiğim bütün cümleler, sanki başka bir dilde ya da tersten yazılmış gibi görünüyordu bana. Sadece birkaç gün önce, adımı bir sayfanın üstüne yazmak, harfleri ve sıralarını hiçbirinden emin bile olamadan tahmin etmekten ibaretti benim için.

Anlaşılaacağı üzere, Macbeth benim için tam bir muammaydı. Bütün bir hafta sonunu eski İngilizce ve karakterlerin tuhaf isimleriyle cebelleşerek geçirmeme rağmen, hikâyenin ana temasını bile anlayamamıştım. Kitabımı açtım ve diyaloga bakmaya başladım. *“Bu işten bir saat önce ölmüş olsaydım / mutlu bir ömür sürmüş olurdum; çünkü şu andan sonra / yaşamının önemi kalmadı / her şey boş, her şey oyuncak artık!”*

Yok, diye düşündüm. Hiçbir şey ifade etmiyor.

Şansıma, not ortalamasını başkasının ellerine bırakmaya hiç niyeti olmayan Jason, grup çalışmasında kontrolü ele aldı. Defterinde temiz bir sayfayı açtı, bir kalem çekti ve kapağını çıkardı. “İlk olarak,” dedi bana, “oyunun temel temalarını ele alalım. Böylece oyunun ne hakkında olduğunu anlayabiliriz.”

Başımı salladım. Çevremizi saran sınıf arkadaşlarımızın gevezeliklerini ve İngilizce öğretmenimiz Mr. Sonnenberg'in sessiz olmamızı söyleyen yorgun sesini duyabiliyordum.

Jason önündeki sayfada birkaç satırı atladı. "Cinayet" yazarken onu izledim. Düzgün ve okunaklı bir el yazısı vardı, eli sayfanın üzerinde hızlı biçimde hareket ediyordu. Güç. Evlilik. İntikam. Tahmin. Politika. Sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu fakat aniden döndü. "Başka?" diye sordu.

Sanki bir şekilde, kelimeler benim için anlamlı bir hale geliverecekmiş gibi kitabıma bir kez daha gözümü çevirdim. Jason'ın bana baktığını hissedebiliyordum; hoşnutsuz biçimde değil, sadece bir katkıda bulunmamı bekleyerek.

"Ben..." diye söze başladım sonunda fakat aniden durdum. Kelimeler boğazıma diziliyordu. Yutkunup baştan başladım. "Aslına bakılırsa ben bunu anlamadım."

Bunu duyduğu zaman, Amy Richmond'a attığı bakışın aynısını bana atacağına emindim. Ancak Jason beni şaşırtan biçimde kalemını koydu ve sordu. "Hangi bölümünü?"

"Hiçbirini" dedim ve beklediğimin aksine gözlerini de-virmeyince ekledim. "Demek istediğim, bir cinayet komplosu olduğunu biliyorum ve bir düşman istilasını olduğunu da biliyorum ama geri kalanı... Bilmiyorum. Tamamen kafa karıştırıcı."

Kalemını yeniden eline aldı. "Bak," dedi. "Düşündüğün kadar karmaşık değil. Gerçekten anlamının kilit noktası, neler olacağına dair tahminde bulunmak... Gördün

mü, burada işte.” Parmağıyla kitabına vururken bir yandan konuşuyor, bir yandan bana pasajı gösteriyordu. Sonra o bölümü sesli olarak okudu ve sanki parmağıyla kelimelerin üzerinde gezinirken onları bir sihirle değiştirmiş gibi aniden bir anlam ifade etmeye başladılar.

Sonunda rahatlamıştım. Nihayet. Bunca zamandır tek istediğim, birinin olan biteni bana aynı biçimde anlatmasıydı. Bir sayfanın üzerine düzgün biçimde etiketlemesiydi: Şu şuna sebep olur, şu da şuna sebep olur gibi. Derinlerde bir yerlerde görüldüğünden daha karmaşık olduğunu biliyordum, fakat Jason’a baktıkça umutla doluyordum. Macbeth denen karmaşayı almış, onu derleyip toparlamıştı ve ben aynı şeyi bir şekilde benim için de yapıp yapamayacağını merak etmeden duramıyordum. Böylece onun daha yakınında durmaya başladım ve o zamandan beridir de buradayım.

Şimdi, dizüstü bilgisayar çantasının fermuarını kapatıp, diğer eşyalarıyla birlikte yatağın üzerine koymuştu. Odaya son bir kez göz gezdirdi. “Tamam,” dedi. “Hadi gidelim.”

Biz evden çıktığımızda, annesi ve babası çoktan Volvo’larına binmiş, bizi bekliyorlardı. Bay Talbot dışarı çıktı, bagajı açtı ve birkaç dakika içinde Jason’la ikisi her şeyi yerleştirdi. Ben arabanın arka koltuğuna yerleşip, emniyet kemerini taktığımda Bayan Talbot arkaya dönüp bana gülmüseddi. Bayan Talbot botanist, eşi ise kimyagerdi ve her ikisi de profesördü. Her ikisi de bilimsel çalışmalarına o kadar yoğunlaşmış insanlardı ki birini elinde kitap olmaksızın gördüğümde sanki burunları ya da dirsekleri kayıp-mışçasına yadırgardım.

“Ee, Macy,” dedi Bayan Talbot, ben bunun üzerinde

düşünmemeye çalışırken. “Jason olmadan Ağustos’a kadar ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdim. Kütüphanede çalışıyordum, Jason’ın danışma masasındaki görevini devralmışım fakat onun ötesinde, gelecek sekiz hafta önümde bomboş uzanıyordu. Öğrenci konseyindeyken tanıştığım üç beş arkadaşımın çoğu yaz dönemi için Avrupa’ya veya kampa gitmişti. Dürüst olmak gerekirse, Jason’la aramızdaki ilişki oldukça zaman alıyordu. Yoga sınıfları ve öğrenci yönetimi işlere bir de halletmemiz gereken diğer tüm ufak tefek şeyler eklenince, başka birine pek zaman kalmıyordu. Bunların yanında, Jason insanlardan rahatsız olmak için hemen bir sebep buluyordu, bu yüzden yeni insanları bize eşlik etmeleri için davet etmek konusunda tereddüt yaşıyordum. Çünkü eğer davet ettiğim kişi ağırkanlı veya herhangi bir sebeple tembel olursa Jason sabrını hemen kaybederdi. Bu nedenle, onunla ve onunla geçinmeyi başarmış arkadaşlarıyla takılmak daha kolaydı. İşin aslı, bunun kötü bir şey olduğunu düşünmemiştim hiç. Biz böyleydik işte.

Havaalanı yolundayken, Jason ve babası Avrupa’da kısa süre önce gerçekleşen seçimler hakkında tartışıyor, annesi yol çalışmasının sebep olduğu trafığa söyleniyordu; bense orada oturmuş, Jason’ın diziyile benimki arasındaki küçük boşluğa bakıyor ve neden ona daha yakın olmayı denemediğimi düşünüyordum. Bu ilk kez olmuyordu. Üçüncü buluşmamıza kadar beni öpmemişti. Ve şimdi, bir buçuk yıl sonra, hâlâ daha ileri gidip gitmeyeceğimizi konuşmamıştık. İlk tanıştığımız zamanlarda, sarmaş dolaş biri tahammülümün ötesindeydi. Çok fazla yakınlaşmak

istemiyordum. Tek istediğim, ne hissettiğimi anlayan biri-ydi. Şimdiyse, bazen, keşke daha fazlası olsa diye düşünüyordum.

Havaalanına geldiğimizde kapıda vedalaştık. Annesi ve babası onu kucaklayıp, anlayışlı bir şekilde bekleme bölümünün öbür ucundaki camlara yürüdüler, uçuş pistine ve üzerlerini örten mavi gökyüzüne bakmaya başladılar. Kollarımı Jason'a dolayıp, spor deodorantı ve akne temizleyicisinin karışımının oluşturduğu kokusunu derin derin içime çektim ki en azından bir süre beni idare etsin.

“Seni özleyeceğim,” dedim. “Hem de çok.”

“Sadece sekiz hafta,” diye yanıt verdi.

Beni alnımdan öptü. Sonra hızlıca, hem de tepki vermeme fırsat tanımayacak kadar hızlıca dudaklarımdan öptü. Sonra arkasına kaykılıp bana baktı, kollarını belime doladı.

“Elektronik posta yollayacağım sana,” dedi ve beni yeniden alnımdan öptü. O sırada onun uçağı için çağrı yapıldı ve uçak biniş salonuna doğru hızla gözden kayboldu. Bense göğsüme bir taş oturmuş gibi hissederek onun gidişini izledim. Uzun bir yaz olacaktı. Gerçek bir öpücük isterdim, hatırlayacak bir şey; fakat vedalaşırken mızımız olmamam gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişim. Gidenler hiçbir şeyi garanti edemez ya da hiçbir şey için söz veremezdi. Eğer bir vedaya layık görülmüşseniz, mutludan ziyade şanslı olmalısınız.

Babam öldü. Ve ben oradaydım.

İnsanlar beni böyle tanırdı. Ne çıkmaz sokaklara güzel evler yapan Deborah'nın kızı, ne de geçen yaz Lakeview

Inn'ın o güne kadar gördüğü en muhteşem düğünü yapan Caroline'ın kız kardeşi Macy Queen olarak değil. Ortaokullar arası elli metre koşusunun kazananı olarak da değil. Hayır. Ben Noel'in ertesi sabahı uyanıp dışarı çıkan ve yolun sonunda sere serpe yataırken bir yabancı tarafından göğsüne kalp masajı yapılan babasını gören Macy Queen'dim. Babamı ölürken gördüm. Artık ben buydum.

İnsanlar bunu ilk duyduklarında ya da beni görüp bunu hatırladıklarında, her zaman aynı surat ifadesine bürünüyorlardı. Hafifçe yukarı kalkan bir baş ve gevşeyen bir çenenin çşlik ettiği üzgün bir -Ah Tanrım, zavallı şey- ifadesi. Genellikle iyi niyetli bir hareket olduğu halde, benim için sadece kas ve tendonların hiçbir anlam ifade etmeyen hareketinden ibaretti. Hem de hiçbir şey. O bakıştan nefret ediyordum. Ve her yerde karşıma çıkıyordu.

İlki hastanedeydi. Annem küçük bekleme odasında bir aşağı bir yukarı yürürken, ben içecek makinesinin yanındaki plastik sandalyede oturuyordum. Buranın, insanları gerçekten kötü haber vermek için aldıkları yer olduğunun farkındaydım: Bekleyişlerinin sona ermesi, haber bekledikleri kişinin ölmesi gibi haberler. Aslında, ben sadece benzer durumdaki diğer aileyi izliyordum; onı veya biraz daha fazla adımdan sonra dönülen köşe, umut ile umutsuzluk arasındaki çizgiyi çekiyordu. Annem bana doğru gelirken -ikincisiydi- anlamıştım. Onun arkasından elinde bir çizelge tutarak gelen balıketli bir hemşire, üzerimde eşofmanım ve kapüşonlu sweatshirt'üm, cski, kokan koşu ayakkabılarımla otururken beni gördüğünde beliren ifade. *Ah, canım benim*. O sırada bu bakışın beni nasıl da takip edeceğini hiç bilmiyordum.

“O Bakış”ı cenaze sırasında her yerde gördüm. İnsanlar ayaküstü kümelenirken takındıkları ortak maskeydi. Kilisede sessizce dua ederlerken bana bakışlarını hissediyordum; başımı öne eğmiş, gözlerim elbisemin koyu siyahına ve ayakkabımın üzerindeki çizik izlerine sabitlenmiş haldeyken bile. Ablam Caroline yanımda hıçkırarak ağlamıştı; tören boyunca, koridorda yürürken, mezarlıkta, hatta tören sonrası resepsiyonda bile. O kadar çok ağlamıştı ki en sonunda ben de ağlayabileceğim halde bu sanki yanlış bir şey gibi görünmüştü. Katılan diğer herkes için bu aşırı aşırıya kaçmaktı.

Bu durumda olmaktan nefret ediyordum, babamın gitmiş olmasından nefret ediyordum, tembel ve uykulu olmaktan ve o sabah odama kirli Waccamaw 5K gömleğiyle gelip kulağıma *Macy, uyan. Sana avans vereceğim, önden sen başlarsın. Hadi ama, biliyorsun en zoru ilk birkaç adım*, diye fısıldadığında onu uykulu ve tembel bir şekilde başımdan savmış olmaktan nefret ediyordum. Üzerime koşu eşofmanımı, ayakkabılarıma bağcıklarını geçirmek üzere fikrimi iki ya da üç dakika sonra değil de beş dakika sonra değiştirmiş olmaktan nefret ediyordum. Onun çoktan gitmiş olduğunu, sesimi duyamayacağını, yüzümü göremeyeceğini, böylece istediğim her şeyi söyleyebileceğimi fark ettiğim o beş yüz metreyi daha hızlı geçmemiş olmaktan nefret ediyordum. Babası ölen ve o ölürken orada bulunan kız olabilirdim ve herkes bunu bilebilirdi. Başka diğer birçok şey gibi bunu da kontrol edemezdim. Ama doğrusu o bakıştan korkmuştum ve öfkeliydim, bu benim sırrımdı. Bunu da benden alamazlardı. Hepsi benimdi.

Talbotlar'ın yanından ayrılıp eve gittiğimde, verandada bir kutu duruyordu. Yanına yaklaşıp da gönderenin adresini gördüğümde ne olduğunu anladım.

“Anne?” Arkamdan çarpan kapının gürültüsüyle birlikte sesim boş giriş koridorunda yankılandı. Yemek odasındaki çiçek aranjmanlarının etrafına sıkıştırılmış el ilanlarını görebiliyordum; o akşam annemin ev sahipliği yapacağı kokteyl daveti için her şey hazırды. Mahallesindeki en yeni aşama olan konakların inşaatı henüz başlamıştı ve onun satış yapması gerekiyordu. Tam kapasite dil dökme modu anlamına gelen bu gerçek, şöminenin rafında duran tabedaki gülüşü ve sloganı ile açıkça ortaya konmuştu: *Kraliçe Evleri – Gelin Sizin İçin de Bir Şato Yapalım*.

Kutuyu mutfak masasının tam ortasına bırakıp buzdolabına yürüdüm ve kendime bir bardak portakal suyu doldurdum. Hepsini bir dikişte içip, bardağı çalkaladım ve bulaşık makinesine koydum. Kendimi ne kadar oyalamaya çalışsam da bir anlamı yoktu. Tüm bunları yaparken kutunun orada durup, beni beklediğinin farkındaydım. Yapıp kurtulmaktan başka çare yoktu.

Mutfak masasının çekmecesinden bir makas kaptım ve kutunun ortasında kahverengi bir hat oluşturan bandı boydan boya yardım. Gönderici adresi, tıpkı diğerleri gibi, Waterville, Maine'di.

“Sevgili Bay Queen,

En değerli EZ Ürünleri müşterilerinden biri olarak, en son yeniliklerimizden birini ilişikte ilginize sunuyoruz. Bu ürünü-müzün de, geçmiş yıllar içerisinde sipariş ettiğiniz diğer ürünlerimiz gibi, günlük hayatınızı kolaylaştıracağını iddia ediyoruz.

Herhangi bir sebepten ötürü memnun kalmadığınız takdirde, ürünü otuz gün içinde geri gönderebilir ve para iadesi alabilirsiniz.

Markamıza gösterdiğiniz ilgiden ötürü teşekkür ederiz. Herhangi bir sorunuz olursa aşağıda bulunan müşteri hizmetleri numaramızı aramaktan lütfen çekinmeyin. Sizin gibi insanların günlük hayatını daha iyi, daha üretici ve daha kolay hale getirmek için çalışıyoruz. Bu sadece bir vaat değil, bir sözdür.

*En derin saygılarımla,
Walter F. Tempest
EZ Ürünleri Genel Müdürü*

Ambalaj köpüklerini çekip çıkardım, ürün paketine ulaşmaya kadar hepsini düzgünce kutunun yanına yığdım. Paketin üstünde iki resim vardı. Resimlerden birinde, bir kadın mutfak tezgâhının önünde yirmi kadar alüminyum folyonun ve yağlı kâğıt rulo yığınının önünde dikiliyordu. Kadının yüzünde bezmiş bir ifade vardı ve sanki iki nefes sonra oracığa çöküverecekmiş gibi duruyordu. Yanındaki resimdeyse, kadın yine aynı tezgâhın önündeydi. Rulo yığını gitmiş, yerine duvara tutturulmuş bir plastik konsol gelmişti. Kadın konsoldan bir parça streç film çekiyordu ve şimdi yüzüne genellikle rahibelerin veya yoğun biçimde ilaç alan insanların yüzlerindeki benzer mutlu bir ifade ilişmişti.

Birden fazla streç film ve folyonun dağınıklığıyla baş etmeye çalışmaktan sıkıldınız mı? Dağınıklıktan kurtulamayan çekmece ve mutfak dolaplarından usandınız mı? Neat Wrap alın ve ihtiyacınız olan her şeye kolayca ulaşmanın keyfini yaşayın. Sandviç ve

derin dondurucu paketlerine uygun gözlerinin de yardımıyla, ister alüminyum folyo olsun isterse yağlı kâğıt, bundan sonra çekmece-leri eşelemek zorunda değilsiniz. İhtiyacınız olan her şey, hemen parmağınızın ucunda!

Kutuyu masaya koydum ve parmaklarımı çevresinde gezdirdim. Bunun, birinin özlemini hatırlatması komikti aslında. Hıncahınç dolu bir cenaze, sonu gelmeyen baş-sağlığı kartları, mırıldanan seslerle dolu bir resepsiyon... Bunlarla başa çıkabilirdim. Ama Maine'den her paket gelişinde, kalbim bir kez daha acıyordu.

Babam bu ıvır zıvırlara bayılırdı. Hayatı kolaylaştırdığını iddia eden her şeye çok düşküncü. Bu, uykusuzluk eğilimiyle birleştğinde ortaya ölümcül bir kombinasyon çıkmıştı. Babam gecenin ilerleyen saatlerinde, alt katta sözleşmeleri ya da elektronik posta yığınlarını incelerken arka fonda televizyon açık olurdu ve ekranda tanıtıcı reklam belirirdi. O an hızla, önce sunucu ve tasarımcı arasındaki neşeli ve zorlayıcı şakaşmalarla, ardından da hemen sipariş verilmesi durumunda gelecek ekstra hediyelerin gösterimiyle babamı öyle bir içine çekerdi ki babam bu sırada bir eliyle kredi kartını ararken diğeriyle telefonu çeviriyor olurdu.

“Sana söylüyorum” derdi bana, tüm o sipariş öncesi coşkusuyla. “Yenilik diye ben buna derim!”

Ve ona göre bu; annem için aldığı (Kvanza Bayramı'ndan Gündönümü'ne kadar her kutlamayı kapsayan ama tek bir tane bile Noel tebrik kartının bulunmadığı) Jumbo Tebrik Kartı Paketi ve mükemmel bir şekilde muz topuzu yapacağı iddia edilen ama daha sonra saçımdan keserek

çıkarmak zorunda kaldığımız ayı kapanına benzer plastik bir mekanizmaydı. EZ Ürünleri’nden uzun zaman önce memnuniyetsizlik duymaya başlamamız önemli değildi, kin dolu sözlerimiz babamın fikrini değiştirmiyordu. O potansiyeli seviyordu babam; orada, avucunun içinde, hayatın en önemli sorularından birinin cevabının olma ihtimalini. “Neden buradayız?” ya da “Tanrı var mıdır?” değil. Bunlar sorgulayan insanların ezelden beri sorduğu şeylerdi. Ama soru, “Aynı zamanda gargaralığı da bulunan bir diş fırçası var mıdır?” ise cevap: “Evet. Ah, evet” idi.

Sadece bulaşıcı değil, aynı zamanda cezbedici de olan heyecanıyla, “Gel de şuna bir bak!” derdi. Bu, babama özgü bir şeydi. Herhangi bir şeyi iyiymiş gibi göstermeyi başarırdı. Süngerden kesilmiş altlıklarını / cepte taşınabilen konuşur ses kayıt cihazını / uzaktan kumandayla açılıp kapatılabilen kahve makinesini önünüze koyarken, “Bak,” diye açıklardı. “Bu harika bir fikir. Yani insanların çoğu böyle bir şeyin yapılabileceğini hayal bile edemez!”

Durum gereği, böyle durumlarda kullandığım vay-be-şuna-bak ifademe eşlik eden coşkulu kafa sallama işini daha genç yaşlarımda mükemmelleştirmiştim. İlgi manyağı ablamsa sahte bir gülümseme için bile uğraşmaz, onun yerine başını sallayarak “Of baba, niye bütün bu çerçöpü alıp duruyorsun?” diye sorardı. Anneme gelince, yüksek kaliteli kahve makinesini yeni gelen uzaktan kumandalı olan için kenara kaldırarak hoşgörülü olmaya çalışırdı -en azından aletin sabahın üçünde komşunun bebek telsizi tarafından çalıştırılmasıyla kahve kokusuna uyanmamıza kadar. Hatta annem, babamın aldığı ve BMW’sinin güneşliğine yerleştirdiği kâğıt peçeteliğe bile sesini çıkarmamıştı,

(Kleenex mendillerine erişmek, artık olası bir kaza sebebi değil!) anayolda giderken yerinden çıkıp alnına çarptığı ve ters yöndeki trafiğe dalmasına sebep olduğunda bile.

Babam öldüğünde hepimizin tepkisi farklı oldu. Ablam, bizim duygusal tepkilerimizi topyekûn üzerine almış gibi görünüyordu. Öyle çok ağladı ki gözümüzün önünde sanki kuruyup gitti. Ben sessiz, kızgın, matemi reddederek oturuyordum; çünkü bu, herkese istediğini vermek olacaktı. Annem ise her şeyi organize etmeye girişmişti.

Cenazeden iki gün sonra, annem evin içinde bir oraya bir buraya hareket edip duruyordu, enerjisi sinirden dişlerinizi gıcırdatmanıza sebep olacak kadar çoktu. Yatak odamın kapısında dikilmiş, çamaşır dolabımızı birbirine katmasını, tüm kaba dokuma el bezlerini ve uzun zaman önce elden çıkardığımız yataklarımıza uyan çift kişilik nevresimleri ayıklamasını izliyordum. Mutfakta, eşi olmayan tüm eşyalar -reçel kavanozu, Cracker Barrel'da geçirilen Noel'den hatıra eşantiyon tabak- annemin taşıyamayacak kadar ağırlaşınca kadar odadan odaya peşinden sürüklediği bir çöp poşetinin içine tıklmıştı. Hiçbir şey güvende değildi. Bir gün okuldan eve geldiğimde dolabım elden geçirilip organize edilmiş, bir süredir giymediğim tüm kıyafetler gitmişti. Giderek daha açıkça görünüyordu ki hiçbir şeye fazla bağlanmamam gerekiyordu. Bir an arkayı dönsen kaybolup gidiyordu. İşte bu kadar.

EZ ürünleri en son gidenlerdendi. Bir cumartesi sabahı, cenazeden yaklaşık 1 hafta sonra annem, bu eşyaları Goodwill* için garaj yoluna yığmak amacıyla saat sabah 6.00'da ayaktaydı. Saat 9.00'da, neredeyse tüm garajı boşaltmıştı:

*Engelli kişilere iş eğitimi, işe yerleştirme hizmetleri ve diğer toplum odaklı programlar sağlayan ve kâr amacı gütmeyen bir kuruluş.

Eski koşu bandı, katlanır sandalyeler ve kutularca hiç kullanılmamış Noel süsleri. Onun kendisini böylesine paralamasından endişelendiğim kadar, tüm her şeyi bitirdikten sonra elinde tek dağılmış şey olarak biz kaldığımızda ne yapacağını da merak ediyordum.

Çimenlerin üzerinden garaj yoluna doğru yürüdüm, açılmamış boya tenekelerinin yanından geçtim. “Bunların hepsi gidiyor mu?” diye sordum bir kutu pelüş oyuncakğın üzerine eğilmişken.

“Evet,” diye yanıtladı. “Eğer bunlardan herhangi birini almak istiyorsan, şimdi yapsan iyi olur.”

Çocukluğumun çeşitli kalıntılarına şöyle bir göz gezdirdim. Beyaz seleli pembe bir bisiklet, kırık plastik bir kızak, yıllar önce sattığımız bottan kalan birkaç can yeleğİ. Hiçbirinin bir anlamı yoktu ve aynı zamanda hepsi önemliydi. Neyin alınması gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonra EZ kutusunu gördüm. Bir köşesinde babamın sadece birkaç hafta önce Bilimsel Mucize olduğunu düşünerek aldığı kendinden ısıtmalı el havlusu ile birlikte der-top olmuş halde duruyordu. Dikkatlice çekip, ince kumaşı parmaklarımın arasında sıktım.

“Of, Macy.” Annem, kollarının arasında tuttuğU pelüş oyuncaklarla dolu kutuyla sert bir biçimde bana baktı. Ab-lamın havaya fırlatıp durduğU bir zürafayı hayal meyal hatırladım. “O şeyi istemezsin tatlım. Saçma sapan bir şey.”

“Biliyorum” dedim mendile bakarak.

Bir süre sonra Goodwill elemanları göründü ve klakson çalarak garaj yoluna girdiler. Annem onlara el salladı ve sonra yığınların arasından sıyrılarak yanlarına yürüdü. Onlar aralarında konuşurken, ben de onların bir günde kaç insanın evine gittiklerini merak ediyordum. Ölümünden

sonraki ziyaretle sadece çerçöp için olanlar farklı mıydı ve onlar aradaki farkı söyleyebiliyor muydu?

Annem omzunun üzerinden “Hepsini aldığınızdan emin olun,” diye seslendi ve çimenlerin diğer tarafına doğru yürümeye başladı. İki adam koşu bandına uzanıp, birer ucundan yakalamışken bir kez daha seslendi. “Bağış yapacağım, çek defterimi alıp geliyorum.”

Annem içeri gittiğinde bir süre sağımnda solumda ne varsa kamyonete yükleyen adamlarla kaldım. Son olarak annemin bağışladığı Noel ağacını almak üzere geldiklerinde, kısa boylu olanı ayakucumda duran kutuyu işaret edip, “Bunu da alıyor muyuz?” diye sordu.

Evet demek üzereydim. Sonra kutunun üzerinde duran havluya ve içindeki diğer tüm ıvır zıvıra baktım, onların her biri eline ulaştığında babamın ne kadar heyecanlandığını hatırladım, her seferinde nasıl girişe indiğini duyduğumu, yemek odasını geçişini, çalışma odasını, mutfağı; sırf yeni keşfini paylaşmak için birini arayışını. O kişi ben olduğumda hep çok mutlu olurdum.

“Hayır,” dedim ve eğilip kutuyu aldım. “Bu benim.”

Odama çıktım, çalışma masasının sandalyesini dolabımın önüne çektim ve üstüne çıktım. Dolabın üstünde tavan arasına açılan bir kapak vardı, çekip açtım ve kutuyu karanlığa ittim.

Babamın gidişiyle birlikte, EZ Ürünleri ile ilişkimizin de sona erdiğinden emindik fakat sonra, cenazeden yaklaşık bir ay sonra, bir başka paket ortaya çıkıverdi; kalemli bir cep zımbası. Babamın bunu kalp krizinden hemen önce sipariş ettiğini düşündük, onun son siparişi olmaydı. Bir sonraki aya kadar da böyle düşünmeyi sürdürdük. Sonra

dekoratif taş görünümlü bahçe sulayıcısı çıkageldi. Annem şikâyet için EZ'yi aradığında, müşteri hizmetleri görevlisi özür üzerine özür diledi. Babamın, yüksek alışveriş hacminden ötürü Altın Üye seviyesine ulaştığını, bu da her ay yeni bir ürünün -alım zorunluluğu olmaksızın- incelenmesi amacıyla kendisine gönderildiği anlamına geldiğini açıkladı ve onu liste dışına çıkarabileceklerini, bunun hiç sorun olmadığını söyledi.

Fakat bir şeyler gelmeye devam etti. Her ay, sanki şaşmaz bir saat gibi, hatta biz babamın kredi kartlarını iptal ettikten sonra bile gönderime devam ettiler. Benim bununla ilgili, başka pek çok şey gibi, kimseyle paylaşmadığım bir teorim vardı. Babam Noel'den bir gün sonra ölmüştü, tüm hediyelerin çoktan kullanılmaya başlandığı veya bir kenara konduğu zaman. Anneme pırlanta bir bilezik hediye etmişti, kız kardeşime bir dağ bisikleti fakat benim sıram geldiğinde, bana bir kazak, iki CD ve altın renginde bir kâğıt vermişti, üzerinde onun karmakarışık el yazısıyla S.B.* yazıyordu. Ben yazdıklarını okurken, "Yakında dahası da gelecek," demiş ve başını sallamıştı. "Geç gelecek, ama özel olacak," demişti bana. "Çok seveceksin."

Doğru olduğunu biliyordum. Sevecektim çünkü babam beni iyi tanırdı, beni neyin mutlu edeceğini bilirdi. Annem, küçüklüğümde babam ne zaman görüş alanımdan çıksa ağladığımı ve genellikle biri bana favori yemeğim olan, bakkaldan üç paketini bir dolara aldıkları portakal rengi peynirli makarnayı pişirene kadar teselli edilemediğimi iddia ederdi. Fakat bu sadece duygusal bir şey olmaktan fazlasıydı. Bazen, yemin ederim, aynı düşünce-

* I owe you. Türkçesi: Sana Borçluyum

lere sahip olduğumuzu hissederdim. O son günde, beni yatağımdan çıkarmaya çalışıp pes ettiğinde bile, beş dakika sonra sanki bir şey beni çağırıyormuş gibi birden yataktan kalkmıştım. Belki o zaman babamın göğsü zaten ağrıyordu. Bilemezdim.

Babam öldükten sonraki ilk birkaç gün, “S.B.”yi düşünüp durdum, benim için bir hediye seçip seçmediğini merak ediyordum. Ve bunun bir EZ ürünü olmadığına emin olmama rağmen, Waterville, Maine’den bir şeylerin gelmesi garip biçimde huzur veriyordu. Bir şeylerin gelmeye devam etmesi sanki ondan bir parçanın bana ulaşması gibiydi, sanki sözünü yerine getiriyor gibiydi.

O yüzden, ne zaman annem kutuları bir kenara atsa, ben onları bulup alıyor ve koleksiyonuma eklemek için üst kata çıkarıyordum. Kutuların üzerinde yazan nefes kesici iddialara inanmaktansa, onları hiç kullanmamayı tercih ettim. Babamı hatırlamanın birçok yolu vardı. Ama bu şekilde yapmamın, onun özellikle hoşuna gideceğini düşünmüştüm.

İKİNCİ BÖLÜM

Annem önce bir seslendi. “Macy, canım, insanlar gelmeye başladı.” Sonra ikinci kez seslendi. “Macy? Canım?” Fakat ben hâlâ, aynanın önünde saçımı tekrar tekrar ayırmaya çalışıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yine de düzgün görünmüyordu.

Önceleri nasıl göründüğümü bu kadar umursamazdım. İşin aslı belliydi: Bir sebepten dolayı yaşıma göre kısaydım, yuvarlak bir yüzüm, burnumun çevresinde belli belirsiz çiller vardı fakat görmek isteyenin eğilerek yakından bakması gerekiyordu. Sarı saçlarımın rengi yazları daha da açılırdı, çok yüzersem azıcık yeşile dönerdi ki bu durum, yarış tutkunu olduğumdan beri beni çok rahatsız etmezdi; böyle bir kız için saç stili kavramı, saçlarını at kuyruğu yapabilmesi için her zaman bileğinde bir toka taşıması anlamına gelirdi. Hiçbir zaman vücudumun ya da yüzümün görünümünü önemsememiştim -önemli olan sadece nasıl olabildiği ve ne kadar hızlı olabileceğiydi. Fakat yeni kusursuz tavrımın bir parçası da görüntümdü. İnsanların

beni sakın ve aklı başında görmesini istiyorsam, bunu da göz önünde bulundurmalıyım.

Bu, çaba gerektiren bir şeydi. Şimdiyse saçlarım düzgün olmalıydı, düz biçimde inmeli ve tüm teller doğru yerde olmalıydı. Eğer cildim işbirliği yapmıyorsa, kapatıcı ve ince bir tabaka fondötenle tüm kırmızı izleri ve koyu halkaları kapatarak sorunu hallederdim. Gözlerimi gölgelendirmek için tam yarım saat harcayabilirdim; kirpiklerimi tekrar tekrar kıvrırır, maskarayı sürüp, kalınlaştırıp, koyulaştırdıkça her birinin havaya kalkıp, birbirinden ayrıldığına emin olurdu. Nemlendirici sürerdim. Diş ipi ile dişlerimi temizlerdim. Doğrulup, kendime bakardım. İyi görünürdüm.

“Macy?” Annemin sesi sakın ve neşeliydi, merdiven boyunca dalgalanıyordu. Tarağı saçımdan kurtardım, sonra aynadan bir adım uzaklaşıp, saçlarımın bir tarafa düşmesine izin verdim. Nihayet sonuç harikaydı. Tam da zamanında.

Alt kata indiğimde annem kapıda hazır bekliyor ve onun satıcı gülüşü eşliğinde bir çift içeri giriyordu. Kendinden emin fakat itici olmayan, samimi ancak dalkavukluk yapmayan bir gülüştü bu. Benim gibi, annem de görünümü için büyük çaba sarf etmişti. Emlak işinde bu durum, tıpkı lisede olduğu gibi, sizi rezil de edebilir vezir de.

Ben merdivenlerden inerken bana döndü. “Nihayet gelebildin,” dedi. “Endişelenmeye başlamıştım.”

Bir başka çift önümden geçti. “Saçım uğraştırdı,” dedim anneme.

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

Annem, bir grup insanın duvara raptiye ile tutturulmuş

yeni konak resimlerini dikkatle incelediği oturma odasına göz attı. Satış yapması gerektiği zaman hep böyle bir kokteyl partisi düzenlerdi, insanların hayallerindeki evi inşa ettiğine inandırmak için en iyi yolun kendisinininkini göstermek olduğuna inanırdı. Bu, yabancı insanların evimizin alt katında gezinip durması anlamına gelse de iyi bir numaraydı.

“Eğer hazır yemek üreticilerinin ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin olabilirsen,” dedi. “Harika olur. Ayrıca broşürlerimiz azalıyor gibi görünüyor, garaja gidip yeni bir kutu getir.” Antreyi geçen bir çiftte gülümsemek için durdu. “Ah,” dedi sonra. “Eğer biri tuvaleti arıyor gibi görünecek olursa-”

“Onlara zarif bir biçimde ve olabildiğince incelikle yerini işaret et,” diye tamamladım. Tuvalet detayları / talimatları aslında benim uzmanlık alanımdı.

“Aferin kızıma,” derken pantolonlu takım elbise giymiş bir kadın içeri girdi. Annem yüksek sesle, “Hoş geldiniz!” diyerek kadını karşıladı ve kapıyı daha da açtı. “Ben Deborah Queen. Lütfen içeri girin. Gelebildiğinize çok sevindim!”

Annem elbette ki geleni tanıımıyordu. Fakat satış işinin bir parçası da herkese tanıdık biriyim gibi davranmaktı.

Kadın eşikten geçti. “Şey, bu bölgeyi seviyorum,” dedi. “Yeni konaklar inşa edeceğinizi fark ettim, ben de düşündüm ki...”

“Size bir yerleşim planı göstereyim hemen. Tüm evlerin iki ayrı araba garajı olduğunu biliyor musunuz? Pek çok insan garaj ısıtmasının nasıl fark yarattığını bilmez bile.”

Ve bunu söylemesiyle birlikte, annem iyice hızını alıp harekete geçti. Şu haline bakınca, onun için boş konuşmanın çoklu kanal tedavisi yaptırmak kadar zor olduğuna inanmak güçtü. Fakat bir şeyi yapmak zorundaysanız, yapmak zorundaydınız. Ve eninde sonunda, eğer şanslıysanız, başarırdınız.

Babamın üniversiteyi bitirir bitirmez tek kişilik bir doğramacılık işi olarak başlattığı Queen Evleri, annemle tanıştığında zaten iyi bir profesyonel itibara sahipmiş. Aslında, babam annemi işe almış. Annem muhasebe derecesiyle üniversiteden yeni mezun olmuş ve babamın mali durumu sallantıdaymış. Annem işe başladığında, babamın evrak ve alındı belgelerini (çoğu bar peçeteleri ve kibrit kutularının üzerine yazılmış olan) ile cebelleşmesi, Milli Gelirler İdaresi ile başının belayı girmesini önlemesi (birkaç yıl önce vergilerini ödemeyi “unutmuştu”) ve banka hesabında yeniden para birikmesini sağlaması gerekmiş. Tüm bunların ortasında bir yerde de âşık olmuşlar. Onlar harika bir ekiplerdi. Babam çekici ve eğlenceliydi, herkesin bira ısmarlamak istediği kişiydi; annem, dosyalarla ve Daha Büyük Resim’le meşgul olmaktan mutluluk duyuyordu. Birlikteyken durdurulamazdılar.

Wildflower Tepesi, bizim bölgemiz, annemin hayaliydi. Küçük parseller alıp, birbirinden bağımsız evler yapmışlardı; fakat burası evleri, konakları, apartmanları, küçük işyeri bölgesi ve hepsini çevreleyen ortak kullanımlı yeşil alanıyla tam bir mahalle olacaktı. *Toplunun geri dönüşü*, diyordu buna annem. Geleceğin modası.

Babam ilk başta fikre sıcak bakmadı. Fakat yaşı ilerliyordu ve vücudu yoruluyordu. Bu yüzden gözetmenlik

pozisyonuna geçip, bir başkasının çekici sallamasına izin vermesi gerekiyordu. Ve böylece o da kabul etti. İki ay sonra, ilk evin temelini atıyorlardı: Bizim evimizin.

Annemle babam, model evde potansiyel müşterilerle tanışırken ortak hareket ederlerdi. Konuşmayı babam başlatır, konuyu müşterilerin ne türden insanlar olduğuna göre yönlendirirdi: Kuzeylilerin üzerinde güneyli cazibesini kullanır, yerli müşterilerle NASCAR yarışlarından veya barbekden bahsederdi. Bilgili, güvenilir biriydi. Elbette evinizi onun inşa etmesini isterdiniz. İnşaat da neymiş, onun en iyi arkadaşınız olmasını isterdiniz. Sonunda müşteri evi almaya ikna olduğunda ise annem sözleşmeler, şartnameler ve fiyat gibi teknik meselelerle konuşmaya dâhil olurdu. Evler deli gibi satıldı. Her şey annemin olacağını söylediği gibiydi. Ta ki babamın ölümüne kadar.

Babamın ölümünden kendini suçladığını biliyordum. Wildflower Tepesi'nin, babamın kalbini durduracak kadar stres yüklediğini ve eğer babamı, her şeyi daha da geniş kapsamlı hale getirmek için bu kadar zorlamasaydı başka türlü olabileceğini düşünüyordu. Bu hepimizin düşündüğü ama asla yüksek sesle dile getirmediği ortak duygumuzdu. Ben onun yanında olmalıydım, şu onu rahat bırakmalıydı. Olmalıydı, olabilirdi, olurdu... Geçmiş zaman cümlelerinde her şey çok kolaydır.

Fakat şimdiki zamanda, annemle benim yolumuza devam etmek dışında hiçbir seçeneğimiz yoktu. Çok çalıştık; ben okulda, annem diğer binaların satışında. Salarımızı özenli biçimde iki yana ayırdık ve dik durup misafirleri -ve de dünyayı- şimdi çok büyük gelen o rüya evimizin sessizliğinde, bize aynı şekilde karşılık veren aynalarda alış-

tirmalarını yaptığımız gülümsememizle karşıladık. Fakat tüm bunların altında, kederimiz olduğu gibi kaldı. Bazen çoğu annemdeydi, bazen bende. Fakat her zaman oradaydı.

Gömleğine kırmızı şarap dökülmüş kızgın bir kadına kadınlar tuvaletinin yerini yeni göstermiştim -servis elemanlarından biri kadına toslamış ve elinde tuttuğu kadehteki kaberne şarabı üzerine dökmesine sebep olmuştu. Kadını bırakıp dönerken, giriş masasının üzerindeki broşürlerin bir parça azaldığını gördüm. Kaçmamı sağlayacak mazerete şükrederek, dışarı süzıldüm.

Hazır yemek şirketi aracının kestiği giriş yolundan aşağıya yürüdüm. Güneş yavaş yavaş inmeye başlamış, gökyüzü bizi bir etap ötedeki apartmanlardan ayıran ağaç sırasının ardında, pembe ve portakal rengine bürünmüştü. Yaz yüzünü göstermeye başlıyordu. Önceden bunun anlamı daha hızlı başlayacak olan parkur egzersizleri ve ters saltomu mükemmelleştirmem için havuzda geçecek uzun öğleden sonraları demektir. Bu yaz ise çalışıyordum.

Jason 15 yaşından beri kütüphanenin danışma masasındaydı, Her Şeyi Bilen Eleman olarak nam salacak kadar uzun bir süre. Lakeview Branch kütüphanesinin devamlı ziyaretçileri, onun Çariçe II. Katerina hakkındaki kıyıda köşede kalmış bir kitabı bulup çıkarmasından, bozulan kütüphane bilgisayarını tamir etmesine kadar her şeyi yapmasına alışkınlardı. Onlar da Jason'ı benle aynı sebepten ötürü seviyordu: Jason tüm cevapları biliyordu. Ayrıca bir hayran kitlesine sahipti, özellikle hem kız hem de göz alıcı olan çalışma arkadaşları arasında. Jason'ın kız arkadaşı olarak bana asla ısınmamışlardı, onların gözünde entelek-

tüel seviyem onlarınkinin yakınlarından bile geçmiyordu, hatta Jason'a göre çok daha da yetersizdim. Beklenmedik bir çalışma arkadaşı olarak sıcak karşılanmayacağımı hissetmiştim ve haklı çıktım.

Eğitimim boyunca Jason bana kütüphane arama sisteminin karmaşık giriş çıkışlarını öğretirken kıs kıs güldüler, kart kataloğu hakkında bir soru sorduğumda hep beraber gözlerini devirdiler. Jason olan biteni fark etmemişti bile, ona ifade ettiğimdeyse sanki vaktini boşuna harcıyordum gibi sabırsızlanmıştı. “Endişelenmen gereken şey bu değil,” demişti. Bir sistemin çökmesi durumunda üçlü eyalet veritabanına nasıl başvurulacağını bilmemek, işte bu bir problem olurdu.

Haklıydı elbette. Her zaman haklıydı. Fakat yine de dört gözle beklenmiyordum.

Garaja girdiğim zaman, annemin işle ilgili malzemelelerini tuttuğu rafa gidip, bir yığın “Satılık” ve “Model” yazan kutuyu kenara itip, içinde broşürlerin bulunduğu kutuyu çektim. Evin ön kapısı açılmıştı ve dışarı taşan sesleri duyuyordum; parti sesleri, kahkahalar, tokuşturulan kadehler. Kutuyu yükledim ve tepe lambasını kapattım. Sonra da partiye ve tuvalet vazifeme geri döndüm.

Biri çalılıklardan üzerime atladığında çöp kutularını geçiyordum.

“Yakaladım seni!”

Çıglık atıp kutuyu elimden düşürünce, broşürler garaj yolundan aşağıya doğru saçıldı. Ne dersiniz deyin, asla sürpriz bir saldırıya hazır olamazsınız. Bu nefesinizin kesilmesinin tam olarak ne demek olduğunun tanımıdır: Soluğum kesilmişti.

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Bir araba geçip gitti.

“Bert?” Garaj yolunun aşağısından, hazır yemek şirketinin kamyonetinden bir ses geldi. “Ne yapıyorsun?”

Yan tarafımda bir çalı hışırdadı. “Ben...” dedi bir ses oralarda bir yerden tereddütle ve daha ziyade sakinçe. “Seni korkutuyorum, öyle değil mi?”

Ayak seslerini duydum, bir saniye sonra beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla bir adam bana doğru çıkageldi. Kolunun altına sıkıştırılmış bir servis tabağı vardı. Yaklaştıkça gözlerini kıstı ve yarı karanlıkta beni fark etti.

“Hayır, ben değilim,” dedi. Şimdi tam önümdeydi, uzun boyunu ve biraz fazla uzun olan kahverengi saçlarını görüyordum. Dikkat çekici derecede yakışıklıydı, heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran elmacık kemikleri ve köşeli yüz hatlarını fark etmemek mümkün değildi, hem de bir erkek arkadaşınız olsa bile. Bana “İyi misin?” diye seslendi.

Başımı salladım. Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu ama kendime geliyordum.

Orada durup çalılıklara göz gezdirdi, sonra elini tam ortaya daldırdı. Bir saniye sonra, aynı şekilde giyinmiş olan fakat daha kısa ve tıknaz birini çekip yeşilliklerin arasından çıkardı. Bu kişi de aynı kahverengi gözlere ve saçlara sahipti fakat daha genç görünüyordu. Yüzü kıpkırmızıydı.

Yaşça büyük olan elini bırakırken iç geçirdi. “Bert, Tanrı aşkına.”

“Anlaman lazım,” dedi Bert bana ağırbaşlı bir biçimde. “Kendimi çok kötü hissettim.”

“Sadece özür dile,” dedi daha büyük olanı.

“Çok özür dilerim,” dedi Bert. Ayağa kalktı ve saçından

bir çam iğnesini çekip çıkardı. “Ben, şey, seni başka biri sandım.”

“Sorun değil,” dedim.

Yaşca büyük olanı onu dirseğiyle hafifçe dürtüp, broşürleri gösterdi. “Ah, tabii,” diyerek dizlerinin üzerine çöktü Bert. O, tırnaklarını yola sürterek broşürleri toplarken, diğeri de garaj yolundan biraz aşağıya inip oraya düşmüş olanları topladı.

Yardım için onun yanına eğildiğimde “İyiymiş aslında,” diye mırıldandı Bert. “Onu neredeyse yakalıyordum. Neredeyse.”

Mutfak kapısının dışındaki ışık yandı ve ortalığı aniden aydınlatıverdi. Bir saniye sonra kapı aralandı.

“Neler oluyor orada?” Konuşanın kim olduğunu duymak için uzandığımda kırmızı önlük giymiş, siyah kıvrıcık saçları başının tepesinde toplanmış bir kadının basamağın üzerinde durduğunu gördüm. Kadın hamileydi ve kısık gözleriyle karanlığa meraklı ve bir o kadar da sabırsız bir bakış attı. “İstedğim servis tabağı nerede?”

Büyük olan adam “Burada,” diye seslenerek garaj yoluna geldi, broşürlerimin bir kısmı da özenle servis tabağının üzerine toplanmıştı. Onları bana uzattı.

“Teşekkürler,” dedim.

“Sorun değil,” dedikten sonra basamakların üzerine baktı ve tabağı kadına uzattı. O sırada Bert de döşemenin altına düşen son birkaç broşürü toplamak için eğilmişti.

“Harika,” dedi kadın. “Şimdi bara geri dön, olur mu? Ne kadar çok içerlerse, yemeğin geciktiğini o kadar az fark ederler.”

“Orası kesin,” diyerek kapıya doğru süzüldü ve mutfakla girerek gözden kayboldu.

Kadın telaşlı biçimde elini karnının üzerinde gezdirdikten sonra tekrar karanlığa doğru baktı. “Bert?” diye yüksek sesle seslendi. “Nerede-”

“Buradayım,” diyerek döşemenin altından seslendi Bert.

Kadın o tarafa doğru döndü, sonra başını tırabzanların üzerinden uzatıp baktı. “Yerde misin sen?”

“Evet.”

“Ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey,” diye geveledi Bert.

“O halde,” dedi kadın. “Sen hiçbir şey yapmıyorken, ben yengeç kekleri hazırladım ve onları sana sunmaktan mutluluk duyarım. Şimdi kıcını kaldırıp buraya gel lütfen, olur mu?”

“Tamam,” dedi Bert. “Geliyorum.”

Kadın içeri girdi, bir saniye sonra birine mini bisküviler hakkında bağırdığını duydum. Bert döşemenin altından çıktı, elinde tuttuğu broşürleri düzeltti ve bana uzattı.

“Gerçekten özür dilerim,” dedi. “Saçma sapan bir şeydi.”

Ben “Önemli değil,” derken o saçından bir başka yaprağı temizledi. “Kazara oldu.”

Bana baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Kaza diye bir şey yoktur,” dedi.

Bir saniye ona baktım. Ablak bir yüzü ve geniş bir burnu vardı, gür saçları fazla kısa kesilmişti, sanki evde kesilmiş gibi. Anladığımdan emin olmak ister gibi dikkatle bana bakıyordu, bu da bakışlarımı çevirmeme neden oldu.

“Bert,” diye bağırdı kadın içeriden. “Yengeç kekleri!”

“Doğru ya,” deyip toparlandı. Sonra da merdivenlere

yönelip hızlıca tırmandı. En üst basamağa çıktığında dönüp bana baktı. “Ama üzgünüm,” dedi. Son bir buçuk yıldır en çok duyduğum ve benim için neredeyse tamamen anlamını yitirmiş kelimelerdi bunlar. Yine de onun samimi olduğunu hissettim. Tuhaf bir histi. “Üzgünüm,” dedi tekrar. Ve sonra gitti.

İçeri girdiğimde, annem birkaç müteahhitle imar izinleri hakkında derin bir sohbetin içindeydi. Masalardaki azalmış broşürlerin üzerlerine yenilerini ekledim, sonra da elindeki şarap kadehiyle hafifçe yalpalayan ve muhtemelen tuvalete ihtiyacı olmayan bir adama yolu gösterdim. Mutfakta büyük bir şangırtı koptuğunda, orasında burasında boş kadehlerin durduğu oturma odasını izliyordum.

Şangırtıyla beraber evdeki her şey durdu. Konuşma. Hareket. Hatta hava bile. Ya da öyle hissediliyordu.

“Sorun yok!” Kapının diğer tarafından neşeli bir ses bağırdı. “Taşıyabileceğin kadar yüklenmeliydin!”

Kalabalıktan belli belirsiz şaşkın mırıltılar, ufak gülüşmeler yükseldi, sonra yavaşça sohbet yeniden başladı. Annem gülümseyerek odaya baktı, sonra elini hafifçe omzuma koyup beni girişe doğru çekti.

“Müşterilerden birinin üzerine şarap döküldü, yeterince aperatif yok ve şimdi de bir şeyler kırıldı,” dedi bana sakin bir sesle. “Olanlar hoşuma gitmiyor, gidip bunu onlara iletir misin lütfen?”

“Tamam,” dedim. “İlgileniyorum.”

Mutfak kapısına geldiğimde yaptığım ilk şey, ezilmiş sulu bir şeylere basıp ayağıma bulaştırmak oldu. Sonra zeminin küçük yuvarlak cisimlerle kaplandığını gördüm. Bazıları öylece dururken, kimileri odanın dört bir köşesi-

ne yavaşça yuvarlanıyordu. İki ya da üç yaşlarında görünen küçük bir kız lavabonun yanında oturmuş, parmakları ağzında, kocaman açılmış gözleriyle önünden bilye gibi geçip giden cisimleri izliyordu.

“İşte böyle.” Başımı kaldırıncı elinde boş bir kurabiye tepsisiyle fırının yanında duran hamile kadını gördüm. Kadın içini çekti. “Sanırım köfteler bitmiş.”

Göz atmak için ayağımı kaldırıp ileriye bir adım atmamla savrularak, açılan kapının bana çarpmasından kurtulmuş oldum. Bert, şimdi yapraksız ve oldukça sakın bir şekilde, elinde üzeri boş bardaklar ve buruşturulmuş peçetelerle dolu bir tepsiyle içeriye girdi. “Delia” diye seslendi kadına. “Biraz daha yengeç kekine ihtiyacımız var.”

“Benim de bir sakinleştiriciye,” diye yanıtladı kadın sırtını esneterek. “Fakat her şeye sahip olamazsın. Peynirli tombileri al ve misafirlere yengeç keklerini birazdan getireceğimizi söyle.”

“Getirecek miyiz?” diye sordu Bert tükürüklü parmaklarını gülererek uzatan çocuğun yanından geçerken. Kadının yanından geçip tezgâha ilerledi ve küçük kız mutsuzluk içinde oturur pozisyonda çöküp inlemeye başladı.

“Tam olarak şu anda değil, hayır,” diye yanıtladı Delia. “Fütüristik anlamda söylüyorum.”

“Öyle bir kelime var mı?” diye sordu Bert.

Delia küçük kızı kucağına alırken, “Sadece peynirli tombileri al,” dedi. “Ah Lucy, Tanrı aşkına, histeri krizini başka bir saate sakla, yalvarıyorum sana.” Eğilip ayakkabılarına baktı. “Ah olamaz, köfteye bastım. Monica nerede?”

Yan kapının diğer tarafından bir kızın “Buradayım,” diyen sesi duyuldu.

“Sigaranı bırak ve hemen buraya gel. Bir süpürge bulup şu köfteleri topl. Ayrıca biraz daha peynirli tombiye ihtiyacımız var ve Bert’in de... Sana başka ne lazımdı?” dedi Delia yüzünde çileden çıkmış bir ifadeyle.

“Yengeç keki,” diye yanıtladı Bert. “Fütüristik anlamda konuşuyorum. Wes’e de buz lazım.”

“Fırında, iki dakikaya hazır,” diye bağırdı kadın, Bert’e, çocuğu tek koluyla kucaklamış halde odanın diğer tarafındaki süpürge dolabına gidip faraş için bakınırken. “Yengeç kekleri, buzlar değil. Lucy, lütfen annenin üzerine salyanı akıtma... Ve buz da... Kahretsin, buzun nerede olduğunu bilmiyorum. Aldığımız buz paketlerini nereye koyduk?”

“Soğutucuya,” diye yanıtladı uzun boylu bir kız, Delia’nın sorusunu, arkasından çarpan kapıya aldırış etmeden içeri girerken. Bal renginde uzun saçları vardı ve fırına doğru kamburunu çıkarmış şekilde yavaş yavaş ilerliyordu. Kapağını açtı, bir süre içine baktı, tekrar kapatmadan önce son bir kez daha baktı ve sonra salyangoz hızıyla orta tezgâha doğru yöneldi. “Pişmiş,” diye duyurdu.

“O zaman lütfen fırından çıkar ve bir tepsiye koy, Monica,” diye çıktı Delia ve küçük kızı diğer koluna geçirdi. Monica fırına yönelip, eline bir eldiven almak için çok ama çok uzun bir süre duraksarken, Delia faraşla köfteleri toplamaya başlamıştı.

“Yengeç kekleri için bekleyeceğim,” dedi Bert. “Sadece...”

Delia çömeldiği yerden kalktı ve Bert’e ters ters baktı. Sadece bir saniye sürmesine rağmen, benim konuya girmem için doğru an olmadığını hissediyordum. Olduğum yerde kalıp, ayakkabıma yapışan köfteleri temizledim.

“Tamam,” dedi Bert hızlıca. “Peynirli tombiler. Aldım gitti. Bu arada daha fazla servis elemanına ihtiyacımız var. İnsanlar tahmin bile edemeyeceğin biçimde yapışıyorlar bana.”

Delia elinde cızırdayan yengeç kekleriyle sallana sallana yürüyen kıza seslendi. “Monica, çık oradan.” Sonra farası yere bıraktı ve orta tezgâha yürüyüp, eline bir spatula alarak yengeçli kekleri ılık hızıyla bir tepsiye doldurmaya başladı. “Hemen.”

“Ama...”

“Ne dediğimin farkındayım,” diye bağırdı Delia bir demet peçeteyi tepsinin kenarına hızlıca tıktırırken. “Fakat bu acil bir durum ve seni devreye sokmak zorundayım, bu alacağım en iyi karar olmasa bile. Sadece yavaş yürü, nereye gittiğine bak ve yalvarırım, içecekleri taşıırken dikkatli ol, tamam mı?”

Bu son kısmın onun için bir tür mantra olduğunu anladım. Sanki tüm kelimeleri tek bir sıraya dizerken birini iğneleyiveriyordu.

“Tamam,” dedi Monica saçlarını kulağının arkasına atarken. Tepsiyi aldı, eline oturttu, yavaş ve dikkatlice tezgâhın çevresini dolaşıp yürümeye başladı. Delia başını sallayarak onun gidişini izledi, sonra yeniden köftelere dönüp kalıntıyı da farasla aldı ve çöp tenekesine attı. Kızı hâlâ sızlanıyordu ve o sakince kıızıyla konuşurken yan odadaki metal servis arabasına yürüyüp streç filmle kaplı bir tepsiyi çekti. Odanın içinde yürürken boşdaki eliyle de huzursuz biçimde dengesini sağlamaya çalışıyordu, yürüyüşü belli belirsiz paytaklaşmaya başlamıştı. Hayatım boyunca yardıma bu kadar ihtiyacı olan bir kişi daha görmemişim.

“Başka, başka,” diyerek orta tezgâha gelip elindeki tepsiyi bıraktı. “Başka neye ihtiyacımız vardı?” Bir elini alnına bastırıp gözlerini kapattı.

“Buz,” diye yanıt verdim ve dönüp bana baktı.

“Buz,” diye tekrarladı. Sonra gülümsedi. “Teşekkür ederim. Sen kimsin?”

“Macy. Burası annemin evi.”

İfadesi değişti ama çok hafifçe. İçimden bir ses, onun ne diyeceğimi bildiğini söylüyordu.

Bir nefes aldım. “Benim buraya gelmemi ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmemi istedi. Ve size bildirmemi istedi ki-”

“Korkunç sinirlendi,” diye başını sallayarak sözümü tamamladı.

“Aslında, sinirlenmedi.”

Tam o anda, yan odadan bir şangırtı duyuldu ve onu kısa bir sessizlik takip etti. Delia gözünü kapıya doğru çevirdi, tam o anda küçük kız yeniden mızıldanmaya başlamıştı.

“Şimdi?” dedi bana.

“Şey... Evet,” diye yanıt verdim. Aslında bunun durumu anlatmak için hafif kalacağına bahse girebilirdim. “Muhtemelen şimdi sinirlendi.”

“Tanrım!” Bir elini yüzüne koyup başını salladı. “Bu bir felaket.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Tüm bunları izlediğim için bile yeterince gergin hissediyordum. Bundan sorumlu olmayı hayal bile edemezdim.

“Eh,” dedi bir saniye sonra. “Bir bakıma bu iyi bir şey. Nerede durmamız gerektiğini biliyoruz. Bundan sonra işler yalnızca daha iyiye gidebilir. Öyle değil mi?”

Muhtemelen daha fazla güven aşılayamayacağından, hiçbir şey söylemedim. Tam o sırada, fırının zamanlayıcısı durdu ve neşeli bir “Bing!” sesi duyuldu. Birden “tamam,” dedi sanki bu harekete geçmek için bir işaretmiş gibi. “Macy, bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette,” diye yanıtladım.

“Spatula kullanmakla aran nasıl?”

Bu beklediğim bir soru değildi. “Gayet iyi,” diye yanıtladım sonunda.

“Harika!” dedi. “Buraya gel.”

On beş dakika sonra, düzeni öğrenmiştim. Kurabiye yapmaya benziyordu ama onun daha hızlandırılmışı gibiydi: Peynirli tombileri / yengeç keklerini pişirme kâğıdının üzerine düzenli sıralar halinde diz, fırına yerleştir, diğer tepsiyi fırından çıkar, servis tepsisine sırala, gönder gitsin. Sonra yeni baştan.

“Harika,” dedi Delia bir yandan beni seyredip, diğer yandan iki katım hızında ve daha düzenli bir biçimde mini tostları tepsiye yerleştirirken. “Hazır yemek işinde parlak bir geleceğin olabilir tatlım, tabii öyle bir şey varsa.”

O sırada elinde peçetelerle dolu bir tepsiyle içeriye giren miskin Monica’ya gülümsedim. İkinci kazasından sonra sadece katı sunumları taşımakla sınırlandırılmışken bir kez daha tırabzana toslayıp yarım tepsi peynirli tombiyi bir adamın gömleğine döktükten sonra, artık sadece çöpleri ve boş bardakları topluyordu. Yavaş hareket eden birinin kazaya daha az eğimli olacağını düşünebilirsiniz. Açıkçası, Monica bu varsayımı yerle bir ediyordu.

“Nasıl gidiyor, Monica?” diye sordu Delia, bir gözüyle

Monica'nın mutfak masasının üzerine yerleştirilmiş araç koltuğunda uyuyan kızı Lucy'yi izlerken. Dürüst konuşmak gerekirse, Delia beni hayretler içinde bırakmıştı. İçine düştüğü durumun umutsuzluğunu açıkça kabul ettikten sonra hızla bunu düzeltmeye girişmiş, iki tepsi daha kanepeyi fırına yollamış, soğutucudan buzları çıkarmış ve kızını uyutmuştu. Üstelik bunların tamamı üç dakika içinde olmuştu. Tıpkı mantrası Ah-Tanrım-Sana-Yalvarıyorum-Tamam-mı gibi, elinden gelen her şeyi yapmış ve eninde sonunda bir şeyler işe yaramıştı. Oldukça etkileyciydi.

Monica çöp kutusuna doğru ayaklarını sürüyerek giderken düz bir sesle yanıt verdi. "İyi." Sonra çöp kutusunun önünde bir saniyeliğine durduktan sonra, tepsisindekileri teker teker çöp kutusuna atmaya başladı.

Delia gözlerini devirirken, ben yeni bir tepsiyi fırından çıkardım. "Her zaman böyle değiliz," dedi bir diğer peynirli tombi paketini açarken. "Yemin ederim. Biz çoğunlukla profesyonel, hızlı ve verimli çalışmanın örneğiyizdir."

Bunu duyan Monica homurdandı. Delia ona bir bakış attı.

"Fakat," diye devam etti. "Bebek bakıcım bugün beni yarı yolda bıraktı, bir başka servis elemanımın bu gece için başka planları vardı, yani, dünya bugün bana sırtını döndü. Bu hissi bilir misin?"

Başımı salladım. "Tahmin bile edemezsin," dedim içimden. "Evet, biliyorum," dedim dışımdan.

"Macy! Demek buradaydın!" Başımı kaldırdığımda annemin mutfak kapısında dikildiğini gördüm. "Burada her şey yeniden yoluna girdi mi?"

Bu soru bana yöneltilmiş gibi görünse de aslında Delia içindi ve onun da bunu bildiğini söyleyebilirdim. Şimdi üç katı hızla, peynirli tombileri pişirme kâğıdına yerleştirmekle meşguldü. Arkasında, Monica nihayet tepsisini temizlemişti ve kendini odanın karşı tarafına sürüklerken tepsi dizine çarpıp duruyordu.

“Evet,” dedim. “Ben de Delia’ya yengeç keklerinin nasıl yapıldığını soruyordum.”

Bize doğru gelirken annem elini saçlarında gezdirdi, bu kendini bir tür çatışmaya hazırladığını gösteriyordu. Delia da bunu sezmiş olmalıydı ki bulaşık havlusunu kaptı, ellerini temizledi ve yüzünde sakın bir ifadeyle anneme döndü.

“Yiyecekler coşkulu eleştirilerle karşılandı,” derken annemin ses tonu cümlenin ardından bir *fakat* geleceğini açıkça ortaya koyuyordu. “Fakat-”

“Bayan Queen.” Delia derin bir nefes aldı, sonra nefes verip ellerini göğsünde birleştirdi. “Lütfen. Daha fazla bir şey söylemek zorunda değilsiniz.”

Bir başka yengeç keki tepsisini çıkardım ve başım önde öylece kaldım.

“Bugün, gecenin başından beri yaşadığımız organizasyonsuzluk için tüm kalbimle özür dilerim,” diye devam etti Delia. “Kadro yetersizliğim olduğunu son dakikada fark ettim, fakat bu bir mazeret olarak kabul edilemez. Bizi diğer etkinliklerinizden birinde daha göz önünde bulundurmanız umuduyla, ödemediğim feragat etmek isterim.”

Bu konuşmanın üzerine yaşanan anlamlı sessizliği, Bert’in kapıdan içeriye doğru haykırışı böldü. “Daha fazla bisküviye ihtiyacım var!” diye bağırdı. “Kekler hoşlarına gitmeye başladı!”

“Bert,” dedi Delia annemin hatırına kendini gülümsemeye zorlayarak. “Bağırmana gerek yok, buradayız.”

“Özür dilerim,” dedi Bert.

“İşte.” Biraz önce bitirdiğim tepsiyi eline verip boş olanı ondan aldım. “Birkaç dakika içinde yengeç kekleri de hazır olacak.”

“Teşekkürler,” diye yanıt verdikten sonra beni tanıdı. “Hey,” dedi. “Artık burada mı çalışıyorsun?”

“Hayır.” Boş tepsiyi önüme koydum. “Pek sayılmaz.”

Anneme doğru bir bakış attım. Delia’nın tüm buzları eriten özür konuşması ve benim Bert’le tepsî takasım arasında, konuşmaya devam edip etmeme çatışması yaşıyordu. “Peki,” dedi sonunda, dikkati yeniden Delia’ya yönelmişti. “Özrün için müteşekkirim ve bu adil bir telafî gibi görünüyor. Yiyecekler muhteşemdi.”

“Çok teşekkür ederim,” dedi Delia. “Gerçekten minnettarım.”

Tam o anda oturma odasından bir kahkaha patladı: Mutlu parti gürültüleri. Annem rahatlamış bir ifadeyle o tarafa doğru baktı. “O halde,” dedi. “Sanırım misafirlerimin yanına dönmeliyim.” Mutfaktan çıkmak için yönelmişti ki buzdolabının yanında durdu. “Macy?” diye seslendi.

“Evet?”

“Buradaki işin bittiğinde sana ihtiyacım olabilir. Tamam mı?”

“Elbette,” derken bir fırın eldivenini kapıp, yengeç keklerini kontrol etmek için fırına yöneldim. “Bir saniye içinde orada olacağım.”

“Bu arada, kızınız harikalar yarattı,” dedi Delia anneme. “Ona, eğer çalışması gerekirse kendisini derhal işe alacağımı söyledim.”

“Nazik teklifiniz için teşekkürler,” dedi annem. “Aslında Macy bu yaz kütüphanede çalışıyor.”

“Vay canına,” dedi Delia. “Bu harika.”

“Sadece danışma masası,” diye yanıt verdim ona fırının kapağını açarken. “Sorulara yanıt vermek ve buna benzer şeyler.”

“Ah,” dedi Delia. “Tüm yanıtları bilen kız.”

“Macy’nin ta kendisi.” Annem gülümsedi. “Gerçekten pırıl pırıl bir kızdır.”

Ne demem gerektiğini bilemiyordum. Ne söylenebilirdi ki? Bu yüzden yengeç keklerinin yanına gidip, onlara odaklandım. Annem mutfaktan ayrıldığında Delia yanıma geldi, eline bir fırın eldiveni geçirdi ve tepsiyi fırından çıkardı. “Çok yardımcı oldun,” dedi bana. “Gerçekten. Fakat annenin yanına gitsen iyi olur.”

“Hayır, sorun değil,” dedim. “Orada olmadığımı fark etmeyecek bile.”

Delia gülümsedi. “Belki. Ama yine de gitmelisin.”

Geri çekilip tepsiyi orta tezgâha taşıması için yolu açtım. Lucy araba koltuğunda usulca kımıldanıp, kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Sonra yeniden sessizlik içinde uykusuna devam etti.

“Demek kütüphane, ha?” dedi bana spatulasını kavrarken. “Çok iyiymiş.”

“Sadece yaz için,” diye yanıtladım. “Başka birinin yerini dolduruyorum.”

Yengeç keklerini pişirme kâğıdından kaldırıp, tepsiye dizmeye başladı. “Peki, olur da işler yolunda gitmezse beklerim. Talimatı doğru biçimde alıp uygulayan birine her zaman açığım.”

Sanki bunu noktalamak ister gibi, Monica kâküllerini üfleyerek içeri süzüldü.

“Hazır yemek işi çılgınca bir iş aslında,” dedi Delia. “Sakin, normal bir işin varken neden bunu isteyesin, bilmem. Fakat bir sebepten kaosa hasretsen, beni ara. Anlaştık mı?”

Bert içeriye gelip aramıza dalıverdi, tepsisi boşalmıştı. “Yengeç kekleri!” diye bağırdı. “Yolla gelsin!”

“Bert,” dedi Delia yüzünü buruşturarak. “Ben buradayım.”

Kapıya doğru yürüyüp, sallana sallana beni geçmesi için Monica’ya yol verdiğimde, ağzını sonuna kadar açmış esniyordu. Bert sabırsızca dikilmiş, Delia’nın Monica’ya “Tanrı aşkına, lütfen, birazcık doğru düzgün yürümeyi dene, yalvarıyorum sana” konuşması yaparken tepsisini bekliyordu. Beni çoktan unutmuşlar gibi görünüyordu. Fakat bir sebepten onu cevaplama ihtiyacı hissettim. “Evet,” dedim sesimi yükselterek ve onun beni duymasını umarak. “Anlaştık.”

Partinin son misafiri olan golf süveterli ve epey gürültücü adam da saat dokuz buçuk civarında, hafiften çakırkeş bir halde evden ayrıldı. Annem onun arkasından kapıyı kilitledi, ayakkabılarını çıkardı ve ardından, beni alınımdan öpüp teşekkür etti. Sonra da ofisine yönelip, girişteki masaya koyduğu “Evet! Daha Fazla Bilgi Edinmek İsterim” yazılı kâğıdı imzalayan insanların bilgilerini düzenlemeye başladı. Bağlantının her şey demek olduğunu öğrenmiştim. İnsanları hızlıca bağlamak zorundaydınız, aksi takdirde elinizden kayıp giderlerdi.

Bunu düşünerek odama çıktım ve elektronik postaları-

mı kontrol ettim. Jason söz verdiği gibi bana yazmıştı fakat çoğunlukla danışma masası hakkında bana hatırlatmak istediği şeyler (Fotokopi cihazlarının tuşlarına çok dikkat et, onları yenilemek çok pahalı) veya uzaktayken onun için ilgilendiğim diğer şeylerdi (Cumartesi günü Ağustos ayı konuşmacısı hakkında Yabancı Kùltür grubuna elektronik posta atmayı unutma). Postanın sonunda, bir şeyler yazmak için çok yorgun olduğunu ve birkaç gün içinde yeniden haberleşeceğimizi yazmıştı. Sonra da “sevgiler” olmaksızın yalnızca kendi ismini. Beklemediđim bir şey değildi. Jason duygularını gösteren biri değildi, sözlü olup olmaması fark etmiyordu. Okul koridorunda sevişen çiftlerden tiksindir, hatta filmlerdeki en küçük duygusal sahnede bile sinirlenirdi. Fakat bana önem verdiğini bilirdim: Bunu sadece daha üstü kapalı bir biçimde belli ederdi, diğer herkesle olduğu gibi, az ama öz bir biçimde. Elini bir anlığına sırtıma koyardı mesela ya da onu şaşırtacak bir şey söylediğim zaman, bunu gülümsemesiyle gösterirdi. Başlarda ondan daha fazlasını isterdim fakat sonra bundan vazgeçip, onun gibi birlikte olduğumuz ana odaklandım. Ve birlikteydik, hem de her zaman. O yüzden benim hakkımda ne hissettiğini ispatlamasına gerek yoktu. Gösterdiđinden çok daha fazla hoşlanıyordu, bunu bilmem yeterliydi.

Fakat birlikte olmaya başladığımızdan beri ilk defa, bir hafta sonundan daha uzun süre ayrı kalıyorduk ve ben tatmin olmama yetecek küçük iç rahatlatmalarının elektronik posta ile ulaştırılamayacağım fark etmeye başlıyordum. Fakat o beni seviyordu ve bunu biliyordum. şu anda sadece bunu hatırlamalıyđım.

Bilgisayarı kapattıktan sonra pencereyi açıp sürünerek çatıya doğru çıktım, sonra dizlerimi kepenklerden birinin üzerine koyarak vücudumu yukarıya doğru ittim. Garaj yolundan gelen sesleri duyduğumda bir süredir orada oturmuş, yıldızları seyrediyordum. Önce bir araba kapısı kapandı, sonra diğeri. Köşeden baktığımda Wish Hazır Yemek Şirketi'nin aracının kalan son birkaç parça eşyalarını taşıyan insanları gördüm.

“...Bu diğer gezegen, Dünya ile aynı yörüngede hareket ediyor. Bize çarpması an meselesi. Demek istediğim, haberlerde böyle şeylerden bahsetmiyorlar. Fakat bu gerçekleşmediği anlamına gelmiyor.”

Konuşan Bert'ti. Biraz yüksek oktavlı ve gergin sesini tanımıştım, ben onu fark etmeden önce, kamyonetin arkasında duruyordu. Tampona oturmuş, sigara içen biriyle konuştuğunu, karanlığın içinden seçilen küçük, kırmızı parlaklık sayesinde anlamıştım.

“Hı hı,” dedi sigara içen kişi yavaşça. Monica olmalıydı. “Gerçekten.”

“Bert, biraz ara ver,” dedi bir başka ses ve Wes, yaşça büyük olan genç, yürüyerek kamyonetin arkasına bir şey yerleştirdi. Bardan neredeyse hiç ayrılmadığından, onu bu gece çok az görmüştüm.

“Sadece onun haberdar olmasını sağlamaya çalışıyorum,” diye yanıt verdi Bert kızgın bir sesle. “Bu ciddi bir şey, Wes. Sırf sen görmezden gelmeyi tercih ediyorsun diye-”

“Gitmeye hazır mıyız?” Delia garaj yoluna gelmişti, sesi pürüzlüydü, Lucy'yi kucığında taşıyordu. Bir elinde araba koltuğu sallanıyordu. Wes ona doğru yürüyüp, koltuğu

elinden aldı. Oturduğum yerden, onun başının üstünü ve beyaz gömleğini açıkça seçebiliyordum. Sonra, sanki hissetmiş gibi, başını geriye atıp yukarıya baktı. Duvarın arkasına kaydım.

“Ödeme aldık mı?” diye sordu Bert.

“Yarısından feragat etmek zorunda kaldık,” diye yanıt verdi Delia. “Kaosun bedeli. Aslında beni rahatsız etmeli, fakat açık konuşmak gerekirse, fazlasıyla hamileyim ve umursamaktan tükendim. Anahtarlar kimde?”

“Bende,” dedi Bert. “Ben süreceğim.”

Takip eden sessizlik çatının üzerinden bakma arzusu uyandıracak kadar fazlaydı, ancak kendimi durdurdum.

“Sanmıyorum,” dedi Delia sonunda.

“Sakınha,” diye ekledi Monica.

“Ne?” dedi Bert. “Hadi. Bir yıldan beri izin belgem var! Bir hafta içinde sınava gireceğim! Ve Bertmobil’i almadan önce daha çok pratik yapmam lazım.”

“Böyle söylemeyi,” dedi Wes yavaş bir sesle. “Bırakman lazım.”

“Bert,” dedi Delia içini çekerek. “Normalde, araba sürmenden mutluluk duyarım. Fakat uzun bir gece oldu ve şu anda sadece eve gitmek istiyorum, tamam mı? Bir dahaki sefere sen süreceksin. Fakat şimdi, ağabeyinin sürmesine izin ver. Tamam mı?”

Bir başka sessizlik. Biri öksürdü.

“İyi,” dedi Bert. “Öyle olsun.”

Bir araba kapısının kapandığını duydum, sonra diğerinin. Görmek için kaykıldığımda, Wes ile Bert hâlâ kamyonetin arkasında duruyordu. Wes duygusuz bir ifadeyle dururken, Bert yeri tekmeliyor ve açıkça somurtuyordu.

“Sorun değil,” dedi Bert bir süre sonra, elini boydan boya saçından geçirdi. Şimdi onların kardeş olduklarından kesinlikle emindim. Gözüme daha da benzer görünüyordular, benzerliklerine rağmen -ten rengi, koyu saçlar, koyu renk gözler- doğuştan farklı yapılara sahiptiler.

“Hiçbir zaman araba süremeyeceğim,” dedi Bert. “Hiçbir zaman. Tembel Monoton bile geçen hafta ehliyetini aldı ama ben asla alamayacağım. Asla.”

“Alacaksın,” dedi Wes. “Gelecek hafta kendi araban olacak ve ne zaman istersen sürebileceksin. Sadece şimdilik konuyu uzatma dostum. Geç oldu.”

Bert ellerini ceplerine soktu. “Neyse ne,” dedi ve ayaklarını sürüyerek kamyonetin önüne doğru yürümeye başladı. Wes de onu takip etti ve sırtına eliyle vurdu. “Bu gece mutfakta Delia’ya yardım eden kızı biliyor musun?” diye sordu Bert.

Donakalmıştım.

“Evet,” diye yanıtladı Wes. “Senin önüne fırladığın değil mi?”

“Her neyse,” dedi Bert yüksek sesle. “Onun kim olduğunu bilmiyor musun?”

“Hayır.”

Bert arka kapıyı açmak için. “Evet, biliyorsun. Babası...”

Durup bekledim. Neyin geleceğini biliyordum, fakat yine de devamındaki kelimeleri duymak zorundaydım. Beni tanımlayanlar, beni bir kenara koymuştu.

“...İlkokulda çocuklar ligindeyken bizim koçumuzdu,” diye tamamladı Bert. “Lakeview Zips. Hatırladın mı?”

Wes, Bert için arka kapıyı açtı. “Ah, evet,” dedi. “Koç Joe, değil mi?”

Doğru, diye düşündüm ve göğsümde bir sızı hissettim.

“Koç Joe,” diye tekrarladı Bert kapısını kapatırken. “İyi bir insandı.”

Wes’in sürücü koltuğuna yürüyüp kapıyı açmasını izledim. Orada bir saniye için durdu ve koltuğa oturup kapıyı kapatmadan önce çevreye son bir kez baktı. İtiraf etmeliyim, şaşırmıştım. O kadar uzun zamandır babası ölen kız olarak biliniyordum ki bundan önce de bir hayatım olduğunu bazen unutuyordum.

Aracın motoru çalışıp, ışıkları caddeyi aydınlatarak garaj yolundan ayrılırken, usulca pencereme döndüm. Kamyonetin bir köşesine büyük bir lades kemiği boyanmıştı. Çatlayan koyu siyah boyaları uzaktan Çince karakterler gibi görünüyordu ve gerçekten ne anlama geldiğini bilmeseniz de çok çarpıcıydı. Gözlerimi ondan ayırmadım. Tepeyi tırmanıp, dur tabelasından sonra aşağı inişini ve tamamen yok oluncaya kadar mahalle boyunca ilerleyişini izledim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uyuyamıyordum.

Ertesi gün kütüphanedeki işime başlayacaktım ve *okuldaki ilk günden önceki gece* hissine sahiptim, tamamen sinirli ve gergin. Fakat hemen ardından, hiç olamayacağım kadar uykulu haldeydim. Babamın beni kaldırmak için geldiği o sabahki garip hal gibiydi.

O zamandan beri, neredeyse uykudan korkar olmuştum. Bir saniyeliğine bile kendimden geçersen, kötü bir şeylerin olacağına emindim. Sonuç olarak, kendime azıcık uyuklama izni verdim. Rüya göreceğim kadar uyuduysam, her seferinde koştuğumu görüyordum.

Babam koşmayı severdi. Küçük yaşlardayken beni ve ablamı alıp, Lakerview Zip ekibiyle birlikte koşuya çıkarırdı, sonraları ise bizi daima birlikte koştuğu 5K'larla birlikte sürüklerdi, bizi çocuklar bölüğüne kaydettirmişti. Altı yaşımıdayken katıldığım ilk yarışımı hatırlarım, çıkış çizginin birkaç sıra gerisinde, göz seviyemde omuzlar ve boyunlardan başka hiçbir şey olmadığı halde duruyor-

dum. Yaşıtlarıma göre kısaydım ve elbette ki Caroline on, hatta neredeyse on bir yaşındayken bebeklerle birlikte arkadaş kalmayacağını açıkça ifade edip, kendini ön sıralara atmıştı. Çıkış tabancası patladı ve herkes ilerlemeye başladı. Spor ayakkabıların asfalta güm güm vuruşları aniden sessizleşmişti. İlk başlarda ben de kendimi buna kaptır-mıştım, ayaklarım yere neredeyse değmiyor gibiydi. Cad-denin iki yanındaki insanlar bulanıklaşmış, yüzleri silik-leşmişti: Odaklanabildiğim tek şey önümdeki kızın atkuy-ruğuydu, mavi bir grogren kurdeleyle bağlanmıştı. Birkaç büyük oğlan sırtıma sertçe vurarak beni geçti. İkinci etaba girdiğimizde yanıma kramp girmişti, fakat o anda babamın sesini duydum. “Macy! Aferin kızıma! Devam et, harika gidiyorsun!”

Sekiz yaşında olsam da hızlı olduğumu biliyordum; birlikte koştuğum çocuklardan daha hızlı. Daha ilk ayak-ta büyük çocukları geçtiğimde de biliyordum, ilk yarışı-mı kazandığımda da ve sonraki tüm yarışlarda. Ne zaman gerçekten tükenecek gibi olsam, ne zaman rüzgâr kulak-larımda uğuldamaya başlasa, emin olurdum ki kazanmak istiyorum, yalnızca bir kez daha nefesimi patlatıp, son bir çaba ile uçuşa geçebilirdim.

Ondan sonra yalnızca ben koştum. Ablam yedinci sınıf civarında, en iyi olayının bu olmadığını keşfettiğinde koşuya olan ilgisini yitirdi. Biz onun yüz metre koştuğunu sanırken, o aslında oğlanlar atletizm takımıyla flört ediyordu. Hâlâ koşmaktan hoşlanıyordu ancak birinin onu kova-layıp kovalamaması bir anlam ifade etmiyordu.

Yani babamla toplantılara giden, erken kalkıp standart sekiz kilometrelik koşuyu tamamlayan, iliotibial bant

(ITB) gerilmesi ve diz hastalıklarına ilişkin korku hikâyelerine eşlik eden buz torbalarını ve enerji içeceklerini paylaşan bendim. Ortak yönlerimiz içinde en iyisi buydu; babamın bir parçası tamamıyla benim de bir parçamdı. İşte bu yüzden, o sabah onunla olmalıydım.

O günden bu güne, koşmak değişti benim için. Bir zamanlar ne kadar iyi sürelerde koşuyu tamamladığımı ya da sadece birkaç gün öncesine kadar kırmayı planladığım rekorların bir anlamı kalmadı. Asla kazanamayacağım bir zaman geldi, ben de vazgeçtim.

Ne zaman dışarı çıksam, beni Willow ve McKinley kavşağına götüren o tanıdık yolu değiştirerek ve bir sokak daha dolaşarak, her şeyin yaşandığı yerden kaçınabilmişim. Geçmişe geri dönmemek işte bu kadar kolaydı. Atletizm takımındaki arkadaşlarla ise biraz daha zor oldu. Cenazede de, takip eden günlerde de yanı başımdaydılar ve koç onlara takımı bıraktığımı söylediğinde hayal kırıklığına uğramışlardı; koridorlarda onlardan kaçınmaya başlamamdan bile daha çok hem de. Hiç kimse anlamış görünmüyordu. Babamdan bahsetmeyeceğine güvenebildiğim, benim için üzülmecek ya da “O Bakış”ı takınabilecek -annem hariçinde- yegâne kişi yine bendim. Bu yüzden hoş beşi azalttım, beni tanıyan ve arkadaşlık etmeyi deneyen herkesle görüşmeyi kestim. Yapabileceğim tek şey buydu.

Tüm kupalarımı ve madalyalarımı paketleyip, düzgünce kutulara doldurdum. Hayatımın bir parçası, atletizm hayatım sona ermiş gibiydi. Bu, daha önce benim her şeyim olduğunu düşündüğüm bir şey için neredeyse çok kolay olmuştu.

O zamandan beri sadece rüyalarımda koştum. O rüya-

larda da her seferinde ya kötü bir şey olmak üzereydi ya da unuttuğum bir şey vardı ve bacaklarım sanki jöle gibiydi, beni taşıyacak kadar güçlü değildi. Her ne türden rüya olursa olsun, sonu hep aynıydı: Arkamda kaç kilometre bırakmış olursam olayım, asla bitiş çizgisine ulaşamıyordum.

“Ah doğru ya,” dedi Bethany ince tel çerçeveli gözlüğünün üzerinden bana bakarak. “Sen bugün başlıyordun.”

Orada çantamı tutmuş, emniyet kemerini çözerken tırnağımı kırdığımın birdenbire ve bütünüyle farkına varmış halde duruyordum. İlk günümdeki görünümüm için gömleğimi ütöleyerek, saçlarımı kusursuz biçimde düzleştirerek, rujumu iki kez silip yeniden sürerek çok fazla zaman harcamıştım. Şimdi, tüm bunlara rağmen, tırnağımın tepesinden boydan boya yırtılmış, tırtıklı haliyle hepsi boşa çıkmış görünüyordu, avucumun içine kıvrıp saklasam bile.

Bethany sandalyesini geriye itip, ayağa kalktı. “En son-daki sandalyede oturabilirsin sanırım,” diyerek ikimizin arasında bulunan diz hizasındaki kapıya uzandı ve geçmem için mandalını açtı. “Kırmızı koltuk değil, o Amanda’nın. Seninki onun yanındaki.”

“Teşekkürler,” dedim. Dümdüz ilerleyip sandalyeyi masadan çektim, sonra da çantamı masanın altına yerleştirdim. Hemen ardından kapının yeniden gıcırdayarak açıldığını duydum ve Amanda, Bethany’nin en yakın arkadaşı ve öğrenci konseyi sekreteri, içeri girdi. Amanda uzun boylu bir kızdı ve sırtının yarısına kadar varan uzun saçlarını her zaman balık sırtı örerd. O uzun toplantılar boyunca o kadar mükemmel görünürdü ki aklımın toplantının resmi gündeminden sıyrıldığı bazı zamanlarda, hiç

uyuyup uyumadığını ya da gün sonunda kolaylıkla çıkarılan postiş benzeri bir şey mi kullandığını merak ederdim.

“Merhaba Macy,” dedi mesafeli bir sesle, kırmızı sandalyesine otururken. Her zaman kusursuz biçimde dik dururdu, omuzlar geride, çene yukarıda. Belki saç örgüsü yardımcı oluyordur diye düşündüm. “Bugün başlayacağını unutmuştum.”

“Şey, evet,” diye yanıt verdim. İkisi birden dönüp baktığında, aramızda asılı kalan “şey”deki korkaklığı ben de açıkça fark etmiştim. “Evet,” diye tekrar ettim daha net biçimde.

Eğer kusursuzluk için uğraşıyor olsam -ki uğraşmak bu cümlelerin temel kelimesi oluyor- bu kızlar ona çoktan ulaşmış ve çaba sarf ediyormuş gibi görünmeden sürdürüyor olurdu. Bethany’nin kulağının arkasına attığı kısa saçları ve tırnaklarını boylu boyunca dümdüz kestığı, üzerinde küçük çiller olan elleri vardı. İngilizce sınıfında yanında oturdum ve ne zaman aldığı notları görsem büyülenirdim: Yazısı tıpkı daktilo yazısı gibiydi; her harf aynı boyda. Bethany nispeten daha konuşkanken, Amanda sessiz sakindi ve hayatının ilk dönemlerini babasının Sorbonne’daki lisansüstü çalışmaları nedeniyle Paris’te geçirdiğinden, ince bir aksanla konuşurdu. Her ikisini de bir defa bile kirli, hatta minicik de olsa kırıkmış bir spor tişörtüyle görmemiştim. Her ikisi de İngilizce kurallarına uygun olmayan bir ifadeyi asla kullanmazdı. Amanda ve Bethany dişi Jason’lardı.

“Pekâlâ, bu yaz şimdiye kadar epey hareketsiz geçti,” dedi Amanda eteğini düzeltirken. Uzun, solgun bacakları vardı. “Umarım sana da yapacak bir şeyler çıkar.”

Buna ne yanıt verilirdi bilemedim, o yüzden iyi-ga-

yet-iyi gülüşümü tekrarladım ve benim masa alanımın dönük olduğu duvara döndüm. Konuşmaya başladıklarını duyabiliyordum, düşük sesle ve sakın bir tonda konuşuyorlardı. Bir sanat sergisi hakkında bir şeyler söylüyorlardı. Saate baktım. Saat 09.05'ti. Beş saat, elli beş dakika daha kalmıştı.

Öğleye kadar, yalnızca bir soruya yanıt vermiştim ki o da tuvaletin nerede olduğuydu (Yani olay sadece kendi evimle ilgili değildi. Herhangi bir yerde, başka bir şey olmasa bile, tuvaletin yerini bilecek gibi görünüyordum). Masada daha makul sayıda hareket yaşanmıştı: Fotokopi makinesiyle ilgili bir sorun, hatta Jason'ın beni başa çıkabilmem için özellikle eğittiği o çevrimiçi ansiklopedi hakkında bir sorun. Fakat biri bana yaklaşıncı Amanda veya Bethany başka birine yardım ediyor olsalar bile oradan zıplayıp, açıkça bir zaman kaybı haline gelmemi isteyen bir ses tonuyla “Bir saniye hemen sizinle ilgileniyorum,” de-yiveriyordu. Bu durum birkaç kez olduğunda onlara ayak bağı olmama ses çıkarmadıklarını belli belirsiz fark ettim. Daha sonraysa bunu açıkça anladım. Onların düşüncesine göre, ben oraya ait değildim.

Öğle saatlerinde Amanda, masasının üzerine “Saat 13.00'da Geri Döneceğim” yazan bir yazı koydu ve çantasından sandwich poşetine konmuş bir simit çıkardı.

Bethany de onu takip etti, yanındaki çekmecedен bir elma ve bir parça ginkgo biloba vitamin aldı.

“Seni de bize katılman için davet ederdik,” dedi Amanda. “Ancak Kaplan* dersimiz için alıştırma yapacağız, bir saat içinde dönmüş ol, tamam mı?”

* Eğitim ve kariyer hizmetleri alanında önde gelen uluslararası bir tedarikçi ve Graham Holding'in yan kuruluşu olan Kaplan şirketinin düzenlediği eğitim programı. (e.n.)

“İsterseniz kalırım,” diye yanıt verdim. “Yemek molasını saat birde veririm, böylece burada biri kalmış olur.”

Sanki hokkabazlık yapıp lobutları elimde çevirirken kuantum fiziğini açıklamayı teklif etmişim gibi yüzüme baktılar.

“Hayır,” dedi Amanda ve bankonun arkasından çıktı. “Böylesi daha iyi.”

Sonra ikisi de arka odaya girip gözden kayboldular, ben de çantamı alıp dışarı çıktım ve otoparkı geçip, fiskiye tarafında bir banka oturdum. Yanımda getirdiğim fıstık ezmeli ve reçelli sandviçimi çıkardım, sonra onu kucağıma koydum ve birkaç derin nefes aldım. Bir sebepten ağlamak üzere olduğumu fark ettim.

Bankta bir saat kadar oturdum. Sonra sandviçimi fırlatıp içeriye girdim. Saat daha 12.55 olmasına rağmen, Bethany ve Amanda yerlerine dönmüştü bile ve bu beni geç kalmış gibi gösteriyordu. Kendi masama oturmak için ikisinin sandalyelerinin arasından geçerken, bana baktıklarını hissedebiliyordum.

Öğleden sonrası uzadıkça uzadı. Kütüphane neredeyse boştu ve ben aniden her şeyi duyabiliyor gibi hissetmiştim: Başımın üstünde vızıldayıp duran floresan lamba, Bethany’nin her pozisyon değiştirdiğinde gıcırdayan sandalyesi, köşedeki kart katalog standından gelen pıt pıt sesleri... Sessizliğe alıştım ama bu bana izole edilmiş, yalnız hissettirdi. Annemle beraber çalışabilirdim, hatta spatulayla yengeç keklerini çevirebilirdim ve bu yüzden yanlış seçim yapmış olabilir miyim diye düşünüyordum. Fakat bu benim kabullenmek zorunda olduğum bir şeydi.

Saat üçü gösterdiğinde, sandalyemi geriye ittim ve aya-

ğa kalktım, sonra son iki saatteki ilk kelimelerimi söylemek için ağzımı açtım. “Sanırım, yarın görüşürüz arkadaşlar.”

Amanda başını çevirdi, saç örgüsü omzundan aşağıya kayıyordu. İtalya tarihi üzerine kalın bir kitap okuyordu ve her bir sayfayı çevirmek için parmağını yalamıştı. Bunu biliyorum çünkü onu her defasında duymuştum.

“Ah, tabii,” dedi Bethany zoraki gülümseyerek. “Yarın görüşürüz.”

Okuma odasını geçip, camlı kapıyı ittiğim ana kadar bakışlarını omzumda hissettim. Ve birden, dünyanın sesi duyuldu; bir arabanın geçişi, caddenin karşısındaki parktan birinin gülüşü, uzaklardan geçen bir uçağın tekdüze sesi. Bir gün geçti gitti dedim kendi kendime, geriye bir yaz daha kaldı.

“Pekâlâ,” dedi annem salata kâsesini elime tutuştururken. “Sevmen gereken bir şey olsaydı buna iş demezlerdi. Haksız mıyım?”

“Sanırım,” diye yanıtladım.

“Zamanla düzelecek,” dedi Hiçbir fikri olmayan birinin özgüveniyle. “Ve bu harika bir deneyim. Önemli olan da bu.”

Şimdiye kadar kütüphanede üç gün geçirmiştım ve bir şeylerin düzeldiği yoktu. Bunu Jason için yaptığımı biliyordum, bu onun için önemliydi fakat Bethany ve Amanda takdire şayan IQ’larını benim moralimi bozmak için birleştirip, tek bir akıl olarak hareket ediyor gibi görünüyorlardı.

Jason’a yazdığım elektronik postaları iyimser ve rahatlatıcı tutmaya çalışıyordum ancak ikinci günden sonra,

Amanda ve Bethany'nin bana olan tavırlarına değinmeden duramadım. Bu bana düzenli bir kullanıcının önünde fırça çekilmesinden bile önceydi. Bu defasında Bethany, asık suratlı bir yaz okulu öğrencisini Fransız Edebiyatı bölümüne yönlendirirken Albert Camus'nün ismini yanlış telaffuz etmem onun eğitilmiş kulağını rahatsız ettiği için -iki kez- düzeltme ihtiyacı hissetmişti.

“Kâ-mûû,” dedi Fransız usulüyle ağzını büzerek.

“Kâ-mûû,” diye tekrarlardım. Doğru söylediğimi biliyordum ve niye beni düzeltmesine izin verdiğimden emin değildim. Fakat vermiştim işte.

“Hayır, hayır,” diyerek yeniden çenesini kaldırdı, sonra da parmaklarını ağzının yanında titreştirdi. “Kâ-mûûû.”

Öylece ona baktım. Kaç defa bunu söylesem de bir anlamı olmadığını biliyordum. Albert'in kendisine sorup denemiş olsam yine fayda etmezdi. “Peki,” dedim. “Teşekkürler.”

“Bir şey değil,” deyip yaptığı işe dönmeden önce aptal sandalyesini çevirerek ona başını sallayarak gülümseyen Amanda'ya baktı.

Şüphesiz eve döndüğümde Jason'dan bir elektronik posta geldiğini görmenin beni bu kadar neşelendirme sebebi buydu. Kesin bu kızların ne kadar zor olduğunu o da gayet iyi biliyordu ve beni anlıyordu. Elektronik postayı bir parça da tatmin duygusuyla, çift tıklayarak açtım. Tam da ihtiyacım olan şey.

Fakat ilk iki satırı şöyle bir taradığımda gördüm ki benim öz saygımın ve duygusal açıdan kendimi iyi hissetmemin, Jason için ikinci sırada olduğu gayet açıktı. “*Son elektronik postandan sonra,*” diyordu. “*İşine tam olarak odaklandığın ko-*

nusunda şüphelerim var. Danışma masasına yönelik dolu dolu iki paragraf yazdığın halde sorduğum sorularıma yanıt vermemişsin: Aylık Bilimsel Antolojilerin yeni seti geldi mi? Benim şifremle tri-country veri tabanına erişebildin mi?”* Ve katılmamın hayati önem taşıdığı diğer birkaç şeye dair bazı hatırlatmalardan sonra, şunu yazmıştı: *“Eğer Bethany ve Amanda ile sorunların varsa, direkt olarak onlara gitmen lazım. İş ortamında böylesi kişisel sorunlara yer yoktur.”* Erkek arkadaşımın ziyade ara kademe yöneticim gibi konuşuyordu. Açıkça görünen o ki tek başıma kalmıştım.

“Tatlım?”

Başımı kaldırıp baktım. Annem masanın karşısında, çatalı tabağının üzerinde endişeli bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Yalnızca ikimiz olsak bile yemeği her zaman yemek salonundaki masada yedik. Annemin başlangıç yemeğini düzenlediği, benim salata ya da sebze yemeğini yaptığım, sonra da ambiyans için mumları yaktığımız ritüelin bir parçasıydı bu. Ayrıca yemeği tam altıda yedik. Sonra da ben tezgâhı silip kalanları paketlerken, o da tabakları akıtıp bulaşık makinesine yerleştirirdi. İki yerine dört kişi olduğumuz zamanlar, Caroline ve babam baştan savma, kalender tarafı temsil ederdi. Onların gidişinden sonra, annem ve ben her şeyi tertipli ve organize halde tutmaya devam ettik. Bir kilometre öteden tezgâhın üzerindeki kısıntıyı fark edebilirdim, annem de öyle.

“Efendim?” diye yanıtladım.

“İyi misin?”

Bunu her sorduğunda yaptığım gibi, ona dürüstçe yanıt verebilmeyi diledim. Anneme anlatmak istediğim o kadar

* Online bir kütüphane.

çok şey vardı ki. Babamı ne kadar özlediğim, nasıl hâlâ onu düşünüp durduğum gibi mesela. Uzun süredir o kadar iyi görünmeye çalışıyordum ve her şey yolundaymış gibi gösteriyordum ki bu durum başkalarını endişelendirecek düzeye ulaşmıştı, fakat öbür türlü bir tür güçsüzlük gibi geliyordu. Başka diğer pek çok şeyle birlikte bu konuda da şansımı kaçırmıştım.

Kendime asla sızlanma şansı tanımamıştım. Şoktan çıkıp, aradaki her şeyi atlayarak iyi-gayet-iyi'ye geçmiştim. Fakat şimdi, babam için Caroline gibi hıçkıra hıçkıra, utanıp sıkılmadan ağlayabilmeyi dilerdim. Cenazeden günler sonra, evimiz akrabalar ve sürüyle güveç kabıyla doluyken ve herkes günlerini mutfak masasının etrafında toplaşarak geçirirken, gidip gelip babam hakkında harika hikâyeler anlatırken, ne zaman biri beni görse başımı sallayıp, kendimi geride tutmak için kapı aralığında dikilmektense onlara katılmış olmayı dilerdim. Bunlarla beraber, her şeyden çok, annemin beni kendine çekip yüzümü göğsüne bastırmayı denediği o birkaç anda, onun kollarına koşup üzgün kalbimi orada teselli etmiş olmayı dilerdim. Annem bir süre sonra denemekten vazgeçmişti. Benim bunu aştığımı düşündü, şimdi buna her şeyden çok ihtiyacım olmasına rağmen.

Babam her zaman annemden daha sevecendi. Yakaladığı kişiyi ayı kucaklamasıyla sıkı sıkı sarması meşhurdu ve bu şekilde saçlarımı darmadağın ederdi. Bu onun bir odaya yayılma yollarından biriydi. Her zaman ona kendimi yakın hissettim, aramızda bir mesafe olduğu zaman bile. Annemleyse tam anlamıyla coşkulu değildik. Tıpkı Jason'la olduğu gibi, beni sevdiğini biliyordum, belirtile-ri ilk bakışta görülme-ye bile; mesela yanımdan geçerken

omzuma vuruşu, saçımı düzelten eli, yorgun veya aç olduğumu her zaman bir bakışta görmesi. Fakat bazen birinin beni kendine doğru çekmesini, bir başkasının kalp atışlarını hissetmeyi arzuluyordum, hem de babam beni sıkı sıkı kavradığında hayatımı sıkarak benden alacağı tehdidiyle karşılaştığımda elinden kurtulmak için çırpındığım halde. Bu da özleyeceğimi asla düşünmeyeceğim bir başka şeydi ama özlemiştim işte.

“Yorulduğum sadece,” dedim anneme. Gülümseyip başını salladı. Onun anladığı buydu. “Yarın daha iyi olacak.”

“Bu doğru,” diye yanıtladı kendinden emin bir biçimde. O da mı rol yapıyor yoksa gerçekten buna inanıyor mu, merak ettim. Ayırt etmesi çok güçtü. “Elbette öyle olacak.”

Yemekten sonra odama çıktım, birkaç hatalı başlangıç ve hatırı sayılır sayıda silme işleminden sonra, yürekte gelen ama çok bıkıtıcı olmayan düşüncelerimi toparlayıp, Jason’a bir elektronik posta gönderdim. İş hakkında tüm sorularını cevapladım ve kendisinin yürüttüğü okulun geri dönüşüm girişiminin bir kopyasını kampta tanıştığı birine göstermesi için ekledim. Ardından, hemen arkasından, kendime idari konulardan kişisel olanlarına geçme izni verdim.

“Danışma masasındaki tüm bu dramanın sana önemsiz görünebileceğini biliyorum,” diye yazdım. “Fakat sanırım seni gerçekten özledim ve yalnızım ve bariz biçimde hoş karşılanmadığın bir yere gitmek kolay değil. Döndüğün zaman gerçekten mutlu olacağım.”

‘Bu, onun omzuna dokunmak ya da televizyon izlediğimizdeki gibi dizimi onunkinin yanında dinlendirmekle

aynı,’ dedim kendi kendime. Eğer elinizde yalnızca kelimeleriniz varsa onlarla bir şeyleri telafî edebilmeniz gerekir, aksi takdirde ne söylerseniz söyleyin gereksizdir. Aslında, kendimden gayet emin biçimde bir adım ileriye gittim ve elektronik postayı “Seni seviyorum... Macy...” yazarak bitirdim. Ardından, fikrimi değıştirme şansı bırakmadan “gönder” tuşuna bastım.

Sonra pencereme yürüdüm, açtım ve dışarıya doğru uzandım. Erken saatlerde yağmur yağmıştı, o hızlı yaz fırtınalarından bir tanesiydi. Şu anda da her şeyin üzerinden yağmur damlaları damlamaya devam ediyordu ve ortalık hâlâ serindi. Çıplak ayağımla çatı padavrasından destek alarak pervaza oturdum. Benim çatımdan manzara en iyi böyle görülüyordu. Bu şekilde tüm Windflower Tepesi’ni, hatta ötesindeki Lakeview Alışveriş Merkezi’nin ışıklarını ve uzaktaki üniversitenin çan kulesini görebilirdiniz. Eski evimde benim yatak odam bambaşka bir sebeple diğerlerinden ayrılıyordu. O oda caddeye bakan ve önünde kolaylıkla tırmanılabilecek bir ağaç olan yegâne pencereye sahipti. Bu yüzden de epeyce bir kullanıldı. Ben değil, Caroline tarafından.

Caroline serseri-ydi. Anlatacak başka bir kelime yoktu. Yedinci sınıftan itibaren annemin deyişiy-le “oğlan delisi”-ne dönüşen Caroline’ı kontrol altında tutmak daimi bir mücadele-ydi. Dışarı çıkmama cezaları oldu. Telefon kısıtlamaları. İzinlerin, araç kullanma haklarının kaldırılması. İçki dolabının kilitlenmesi. Kapının önünde nefes kokusu kontrolleri. Tüm kahvaltılar ve akşam yemekleri, tiyatral bir şekilde oturma odasından mutfığa bağıra çağıra konuşmakla veya ayaklarını yere vurmakla sona ererdi. Fakat

diğer suçlar daha gizliydi. Daha şahsi. Her zaman geceleri ve genellikle ben huzur içinde yatağımdayken olurdu, tek şahidi bendim.

Ben yarı uyur haldeyken yatak odamın kapısı gıcırdar ve hızla kapatılırdı. Önce yere pat pat diye vuran çıplak ayakları, ardından ayakkabılarını haliya bırakışını duyardım. Sonrasındaysa, yatağımın üzerine basışının belli belirsiz ağırlığını hissederdim.

“Macy,” diye fısıldardı sessiz ama sert bir biçimde. “Sessiz ol, tamam mı?”

Başımın üstünden geçer. Sonra da kendini pervaza doğru yukarı çeker ve yavaşça iterek pencereyi açardı.

“Başın belaya girecek,” diye fısıldardım.

Ayaklarını pencereden dışarı sarkıtıp, “Ayakkabılarımı uzat,” der ve dediğini yaptığım zaman onları belli belirsiz bir pat sesinin çıktığı çimenlerin üzerine fırlatırdı.

“Caroline.”

Dönüp bana bakardı. “Pencereyi arkamdan kapat, kilitleme, bir saat içinde geri döneceğim. Tatlı rüyalar, seni seviyorum.” Ve sonra sol tarafa doğru gözden kaybolurdu, kendini meşe ağacından aşağıya doğru, daldan dala bırakışını duyardım. Pencereyi kapatmak için kalktığımda genellikle ayakkabılarını kolunun altına sıkıştırmış, koyu renkli izler bırakarak çimenliği geçiyor olurdu. O sırada bir blok aşağıda stop lambaları görülürdü, her zaman bir araba bekliyor olurdu.

Her defasında pencerenin diğer tarafında görünmesi, camı itip tepeme atlaması bir saatten daha uzun sürerdi, genellikle birkaç saat. Her ayrılışından sonra mutlaka, üstü başı dağınık ve içkili bir halde, bira ve is kokarak dönerdi.

Genellikle odasına gitmeyi bile istemeyecek kadar uyuklu olurdu, onun yerine ayakkabıları hâlâ ayağındayken bataniyemin altına girer, makyajını yastığıma bulaştırırdı. Bazen ağlardı ancak sebebini bana asla söylemezdi. Onun yerine yanımda uykuya dalardı, ben de onu sarsarak uyardırıp kaldırmadan ve olan biten anlaşılmadan odasına göndermeden önce şöyle böyle uyurdum. Sonra yatağıma döner, onun kokusu her yanıma sarmışken bir dahakine pencereyi kilitleyeceğimi söyledim. Ancak asla yapmazdım.

Wildflower Tepesi'ne taşındığımız zaman, Caroline üniversiteye gidiyordu. Hâlâ sürekli dışarı çıkıyor ve bazen geç saatlere kalıyordu, fakat annemle babam onu durdurmaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişlerdi. Bunun yerine, yerel üniversitede okurken ve golf kulübünde garson olarak çalışırken evde yaşamasının karşılığında sadece not ortalamasını 3.0'ın üzerinde tutmasını ve eve giriş çıkışlarında mümkün mertebe sessiz olmasını şart koştular. Artık benim penceremi kullanmaya ihtiyacı yoktu ki bu iyi bir şeydi, çünkü yeni evin yakınlarında bir ağaç yoktu ve daha yüksekten atlamak gerekiyordu.

Babam öldükten sonra, Caroline bazen eve hiç uğramadı. Kafamda birbirinden kötü olasılıklar dönüp duruyordu, gözümün önüne onun otoyolda öldüğü geliyordu. Fakat aslında gerçek daha tehlikesizdi. O sıralarda, daha önce bir kez evlenip boşanmış, kendisinden on yaş büyük, gözü açık bir avukat olan Raleigh'li Wally'ye tutulmuştu çoktan. Wally'yle birlikteliğini uzunca bir süre ailemizden sakladı, fakat Wally cenazeyle ilgili şeylerin onları daha da yakınlaştırmasından sonra, çok fazla beklemeden evlenme teklif etti. Aslında her şeyin olup bitmesi, anlattığımdan

daha uzun sürdü. Fakat o sırada hızlıymış gibi görünüyor-
du, hem de çok hızlı. Bir gün Caroline pencereden içeri
zıplıyordu, akabinde bir kilisenin ön sırasında ayaktaydım
ve herkes amcam Mike'ın onu koridordan Wally'ye götü-
rüşünü izliyordu.

İnsanlar Caroline'ın nasıl da bir baba figürüne ihtiyacı olduğu ve ne kadar genç olduğu, mezun olduktan sonra evlenmesi gerektiğine dair bir sürü yorum yaptılar tabii. Fakat o Wally'ye tapıyordu, herkes bunu görebilirdi ve düğün planlamalarının hızlı yapısı bize o yaz normalden çok daha mutluluk verici bir kafa dağıtıcı olmuştu. Ayrıca, annemle Caroline'ın bunun *Şimdiye Kadar Yapılmış En İyi Düğün* olduğuna dair ortak kanaati onlara ortak bir zemin hazırlamıştı ve bundan sonra gayet iyi anlaşmaya başlamışlardı.

Sonuçta, tüm o isyankâr ergenlik günlerinin ardından, ablam şaşırtıcı bir biçimde toparlanarak hem bir kocayı hem de üniversite diplomasını aynı ay içinde cebine koydu. Şimdi, Bayan Wally Thurber olarak Atlanta’da, yirmi dört saat boyunca bir otobanın kükremesini duyabileceğiniz bir çıkmaz sokakta bulunan büyük bir evde yaşıyordu. Evin yüksek kaliteli termostata sahip bir havalandırma sistemi vardı, bu yüzden herhangi bir şey için pencereyi açmak zorunda değildi.

Bana gelince, ben pek sıvışmacı olmadım hiç. Her şeyden önce bir atlettim ve her zaman erken saatlerde antrenmanım oluyordu, bir de Jason ve ben böyle saçmalıklar yapmıyorduk. Jason'dan beni gece yarısı dur levhasının oradan almasını istesem, ne tepki vereceğini tahmin edebiliyordum. “Neden?” diye sorardı. “Hiçbir yolu yok,

Tanrım, Macy açık konuşmam gerek, sabah yogaya gideceğim,” falan filan derdi. Elbette, haklı da olurdu. Evden sıvışmak, parti yapmak, tüm o uzun geceler boyunca Tanrı-bilir-neler yapmak Caroline’ın işleriydi. Evden ayrılırken tüm bunları da kendiyle beraber alıp götürmüştü ve burada artık bunlara yer yoktu. En azından benim düşünceme göre.

Ne zaman bir cuma gecesi arasa ve beni evde bulsa “Macy!” derdi. “Ne yapıyorsun? Neden dışarıda değilsin?” Ne zaman ona ders çalıştığımı ya da okulla ilgili bazı işleri yaptığımı söylesem, öyle yüksek sesle çıkışırdı ki ahizeyi kulağımdan uzakta tutmak zorunda kalırdım. “Sen gençsin! Tanrı aşkına, çık dışarı ve hayatını yaşa! İleride tüm bunlar için çok geç olacak!”

Ablam, bahçecilik kulübü ve çocuk liginde edindiği pek çok yeni arkadaşının aksine serserilik günlerini gizlemedi. Aksine buna sahip çıkmak onun bir birey olarak gelişiminde hayati bir yere sahipti.

“Ben iyiyim,” derdim, her zaman olduğu gibi.

“İyi olduğunu biliyorum, problem de bu zaten. Sen genç bir kızsın, Amy,” derdi, sanki ben bunun farkında değilmişim gibi. “Senin hormonların coşmuş olmalı. Çılgın, duygusal ve serseri olman lazım. Bu senin hayatındaki en iyi zaman! Bunu yaşamaman lazım!”

Sonunda ertesi gece dışarı çıkacağıma söz verirdim ve o da beni sevdiğini söylerdi. Ben telefonu kapatıp, üniversite hazırlık kitabıma ya da kıyafetlerimi ütülemeye ya da önümüzdeki iki hafta boyunca yapmak zorunda olmadığım rapora geri dönerdim. Ya da bazen çatının üzerine tırmanıp, onun serseri günlerini ve gerçekten bir şeyleri kaçırıp kaçırmadığımı düşünürdüm. Kaçırmazdım muhtemelen.

Fakat çatı her ne olursa olsun hoş bir oturma noktasıydı hâlâ. Benim dış dünyaya dair Tanrı-bilir-ne maceralarım burada başlayıp burada bitiyor olsa bile.

Annemin teminatına rağmen, iş herhangi bir gelişme kaydetmedi. Aslında şunu fark etmiştim ki Bethany ve Amanda'mın başlardaki davranışları onların nazik halleriydi. Şimdi beni mümkün mertebe atıl durumda tutarken neredeyse hiç konuşmuyorlardı.

Cuma gününe geldiğimizde, ömür boyu yetecek kadar sessiz kalmıştım. Ki bu benim için epey kötüydü, çünkü annem emlak geliştirme uzmanları toplantısına katılmak için sahil kısmına gitmişti. Ben her bir köşesi sessizlik içindeki evde, iki gün boyunca tek başıma kalmıştım.

Annem beni de kendisiyle birlikte gitmem için davet etmiş, sahil veya havuz kenarında uzanmayı ve eğlenceli yaz aktivitelerine dair tüm diğer önerileri sunmuştu. Fakat her ikimiz de hayır diyeceğimi biliyorduk ve ben de öyle yaptım. Bu da bana babamı hatırlatan şeylerden bir tanesiydi.

Colby isminde küçük bir kasabada, hemen köprünün orada sahil evimiz vardı. Rüzgâr şiddetli estiğinde gıcırdayan panjurlarıyla ve daima incecik kum tabakasıyla kaplı verandasıyla, tam anlamıyla bir yaz eviydi bu. O büyük hafta sonlarında hep beraber tatile çıktığımız halde, orası çoğunlukla babamın mekânıydı. Babam burayı annemle tanışmadan önce almıştı ve aşağı yukarı tüm bekârlık izleri yerinde duruyordu. Kiler kapısında bir dart tahtası vardı, şöminenin üzerinde bir geyik başı asılıydı ve babamın hayatta kalmak için elzem olduğuna inandığı her şeyi; yani

bira açacağı, spatulayı ve keskin fileto bıçağını kapsayan alet edevat çekmecesini yerli yerindeydi. Arada ocağın bozulduğu olurdu ama babam, annem orada olmadığı sürece farkına bile varmazdı. Izgaranın gaz deposu dolu olduğu ve çalıştığı sürece mutluydu o.

Burası onun balıkçı kulübesiydi; Ekim’de işkine, Nisan’da mahi mahi, Aralık’ta orkinos avlamak için arkadaşlarını topladığı yerdii. Babam eve daima çoktan temizlenmiş, evvel vakitten kalma, dondurucudan çıkmış bir balık ve annemin her zaman çantasına koyduğu 45 koruma faktörlü güneş kremine rağmen bronzlaşmış olarak dönerdi. Bunun her bir dakikasını severdi.

Benim bu seyahatlere katılmama izin yoktu -geleneksel olarak östrojen içermiyorlardı- fakat babam evde yapması gereken işler olduğu veya biraz kaçıp uzaklaşmak istediğı diğer hafta sonlarında sık sık beni de yanında götürürdü. Teknesiyle dolaşır, şöminenin yanında dama oynar ve garsonlarının babama ismiyle hitap ettiği, hayatımda yediğim en güzel hamburgerleri yapan “Son Şans” adındaki küçük bir dükkâna giderdik. Eski evimizden veya Wildfire Tepesi’nden ziyade, o sahil kulübesi babamındı. Biliyordum ki eğer ruhu bir yerlerde geziniyorsa, orası o kulübeydi ve bu nedenle oradan uzak duruyordum.

Aslında o öldüğünden beri hiçbirimiz oraya gitmemiştik. Eski Chevy kamyoneti hâlâ orada, garaja kilitlenmiş haldeydi ve muhtemelen çıkarması her zaman benim işim olan arka verandanın altındaki deniz kabuğunun içindeki yedek anahtar da olduğu yerde duruyordu. Annemin er ya da geç evi de, kamyoneti de satacağını biliyordum ama şimdilik öyle bir şey yapmamıştı.

Böylelikle, Cuma günü akşamüstü eve geldiğimde evi tamamen sessiz halde buldum. Bunun aslında iyi olabileceğini düşündüm. Hafta sonunda bitirmek istediğim bir sürü iş vardı; elektronik postalar gönderilecekti, üniversiteler hakkında araştırma yapılacaktı ve dolabım gerçekten darmadağın haldeydi. Kışlık hırkalarımı düzenleyip, bazılarını ikinci el mağazasına götürmek için harika bir fırsat olabilirdi bu. Yine de sessizlik fazla gelmeye başlayınca önce gidip televizyonu açtım, sonra da odama çıktım ve radyoyu açıp müzik kanallarını geçtikten sonra, yüzyılımızdaki bilimsel gelişmeleri öven birinin konuştuğu bir kanalda durdum. Fakat tüm bu seslere rağmen, yalnızlığımın şiddetle farkındaydım.

Neyse ki elektronik postalarımı kontrol edip, Jason'dan gelen bir tanesini görünce kendimi toparladım. Ancak ikinci satıra gelmemle kötü giden haftanın çok, çok daha kötü hale geleceğini anlamıştım.

Macy,

Sana yazmadan önce biraz bekledim çünkü söyleyeceklerimin açık ve kesin olmasını istedim. Bir süredir ilişkimizin çok ciddileşmeye başladığından endişeleniyorum ve gittiğimden beri kişisel ihtiyaçlarımız ve ilişkimizin bunu karşılayıp karşılayamayacağı üzerine çok fazla düşünüyorum. Benim için değerlisin fakat bana karşı artan bağımlılığın -son gönderdiğin elektronik postadaki finalin de ispatladığı üzere- ilişkimiz için alabileceğim sorumluluğun boyutları hakkında düşünmeye zorluyor beni. Benim için çok değerlisin fakat yaklaşan son sene, benim ideolojik ve akademik hedeflerimi gerçekleştirmem için hayati bir önem taşıyor ve bir ciddi sorumluluk daha alamam. Tamamıyla odaklanmam lazım ve

eminim ki sen de aynen öyle yapacaksın. Tüm bunların gösterdiği gibi, bence bizim için en iyisi ben yaz sonunda dönünceye kadar ilişkimize ara vermek. Bu bize düşünmemiz için biraz zaman verecek, böylece Ağustos'ta ikimiz de aynı şeyleri istiyor muyuz yoksa en iyisi bağlarımızı tamamen koparıp, bunu kalıcı bir ayrılık kılmak mı daha iyi olduğunu görmemizi sağlayacak.

Eminim sen de söylediklerime katılacaksın. Mantıklı olan bu ve bunun her ikimiz için de en iyi çözüm yolu olduğunu düşünüyorum.

Şoke olmuş bir şekilde, bir kez daha baştan sona okudum. Bu gerçek olamaz diye düşünüyordum.

Fakat olmuştu. Dünya hâlâ dönüyordu. Eğer bir ispata ihtiyacım varsa, odanın diğer köşesindeki radyodan haber başlıklarını duyabiliyordum. Bilmem hangi Baltık ülkesinde savaş. Borsada düşüş. Tutuklanan TV yıldızı bilmem kim. Ve ben orada oturmuş, titreşip duran ekrana bakıyordum, o kelimelere. Okudukça, tıpkı Jason'ın bana Macbeth'i ilk okuduğu zamandaki gibi yavaş yavaş kelimeler korkunç biçimde mantıklı gelmeye başlıyordu.

Ara. Bunun ne demek olduğunu biliyordum; bu resmen ve tamamen ayrılmadan önce olan şeydi. Bitmişti. Sırf *seni seviyorum* dediğim için gözden çıkarılmış olmak, anlatılacak gibi değildi. Oysa son aylarda bunu defalarca birbirimize söylediğimizi düşünüyordum, her ne kadar sözlü olarak dile getirmiş olmasak bile. Görünen o ki yalmıştım.

Aniden yalnızlığımı bir yumruk gibi karnımda hissettim. Sandalyeme geri oturdum, ellerim klavyeden aşağıya kaydı. Şimdi odamın, evin, bu mahallenin, çevremdeki

dünyanın ne kadar boş olduğunun farkına varıyordum. Bu benim küçük bir leke, bir noktacık haline gelene kadar daha da küçüldüğüm bir film karesini karşı taraftan izlemek gibiydi.

Buradan çıkmam gerekiyordu. O yüzden arabama atladım ve sürmeye başladım.

Ve işe yaradı. Neden bilmiyorum ama yaradı. Wildflower Tepesi'ni boylu boyunca geçtim, tepeleri aştım ve en yeni yerleşim yeri için hazırlanan arazinin çevresinden dolandıktan sonra ana yola çıkıp, alışveriş merkezine doğru ilerleyerek macerayı daha da öteye taşıdım. Radyoda ya biri çığlık çığlığa bağırdığından (sinirlerim için hiç iyi değil) ya da diğeri kaybettiği aşkına ağladığından (zamanlama hiç iyi değil) sessiz biçimde sürüyordum. Sessizlik içindeyken motorun sesine, vites değiştirmeye, frene basıp yavaşlamaya odaklanıp sakinleşebilmişim. Tüm bunlar, en azından şimdilik, tam da olması gerektiği gibi işe yarıyordu.

Dönüş yolumda trafik yoğunlu, herkes cuma gecesi için dışarıdaydı. Çevremi saran arabalardaki muhtemelen akşam yemeğinden evlerine dönen ailelere ve gece kulübü makyajı yapmış, radyonun sesini sonuna kadar açmış ve sigaralarını camdan aşağıya sarkıtan kolejli kızlara baktım. Orta şeritte, tüm bu yabancılarla çevrelenmiş haldeyken, boş bir eve dönüp odama çıkmak, bilgisayarımın ekranı ve Jason'ın elektronik postasıyla yüzleşmek daha da kötü görünüyordu. Onun, tüm gün boyunca aldığı notları toparlamakla çevre hareketi elektronik posta gruplarına giriş yapması arasında bir yerde, gayet metodik biçimde o

elektronik postayı yazışını gözümde canlandırabiliyordum. Ben onun için değer taşımaktan ziyade yük olan bir sorumluluktum ve onun zamanı harcanamayacak kadar kıymetliydi. Buna şüphe yoktu. Bundan böyle, belli ki, çok daha fazla boş vaktim olacaktı.

Bir sonraki kavşağa yaklaşırken, bir lades kemiği gördüm.

Aynı kalın siyah çizgiler, aynı beyaz kapalı kasa kamyonet. Önümde gidiyordu şimdi, Delia'nın sürdüğünü görebiliyordum, yolcu koltuğunda biri daha vardı. Kavşak boyunca ilerleyişlerini, ortadaki ufak çukurun üstünden geçerken sarsılmalarını izledim. Arkasındaki iki kapının üzerine yayılmış bir halde “Wish”^{*} yazıyordu.

Ben, düşünmeden hareket eden biri değilim. Fakat dünyada yalnızsanız, gerçekten yalnızsanız, önerilere açık olmaktan başka seçeneğiniz yoktur. O dört harf, tıpkı benim Jason'a yazdıklarım gibi, çok fazla anlam taşıyordu ve hiçbir güvencesi yoktu. Yine de kamyonet ara sokağa girerken, o “Wish” kelimesini yeniden okudum. Bir şeylere inanmak için iyi bir zaman gibi görünüyordu, o yüzden trafik lambası yeşile dönüp yolum açıldığı zaman, vites değiştirip onları takip ettim.

* “Wish” kelimesi Wish Hazır Yemek Şirketi'nin ismi olarak kullanılsa da, burada “umut”, “istek” gibi duygulara atıf yapılıyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Sonra dedim ki; kıyafetime hakaret etmediğini biliyorum. Yani, pek çok şeyi kabul edebilirim -zaten pek çok şeyi kabul ettim de- fakat buna müsamaha göstermeyeceğim. Sen benim kardeşimsin. Bilirsin. Bir kız bir yerde çizgiyi çekmeli, öyle değil mi?”

Düşündüm. Belki de bu kötü bir fikirdi.

Neredeyse üç defa geri döndükten, iki kez arabanın önünden geçtikten sonra, nihayet bir cesaret patlamasıyla tarihi yerleşim bölgesinde bir malikâne olan McKimmon Konağı’nın önünde duruyordum. Wish Hazır Yemek Şirketi’nin kaldırırma eğri biçimde park edilmiş kapalı kasa kamyoneti önümdeydi şimdi ve iki yana açılmış kapılarından servis tepsilerini, katlanmış peçete yığınlarını ve eğrilmiş servis arabaları görölüyordu.

“Ben de öyle yapıyorum, çizgiyi çekiyorum. Bu da şu anlama geliyor; ayaklarımın, aklının almayacağı kadar su toplamasına sebep olan yeni platform sandaletlerimle neredeyse üç kilometre yürümek zorundayım,” diye devam

etti. Sesi sokağın ıssızlığında çınlıyordu. “Demek istediğim, hiçbir arabanın geçmediği ıssız yollardan bahsediyoruz ve benim tek düşünebildiğim -şuradaki kaşıkları al, hayır onlar değil, diğerlerini al, hemen şurada- bunun resmen gelmiş geçmiş en kötü ilk buluşma olduğuydu, anlarsın ya?”

Geriye doğru bir adım atıp köşeye çekildim. Yani aklımdan ne geçiyordu ki? Çok geç olmadan fikrimi değiştirmemek için arabama dönmeye koyuldum.

Fakat o anda bir kız, kamyonetin açık kapılarından çıktı ve beni gördü. Kısa boylu, sırtından aşağıya sarı buklelemlen bu kızın, sesini duyduğum kişi olduğunu ilk bakışta anladım. Bunu açık seçik ortaya koyansa şunlardı: Kısa, parlak bir siyah etek, belden bağlamalı, derin dekolteli beyaz bir bluz ve kalın topuklu, diz üstü bir çizme. Kırmızı, parlak bir ruj sürmüştü ve beyaz, solgun teni arkamdaki sokak lambasının ışığında parılıyordu.

“Selam,” diye seslendi beni görünce, sonra arkasını döndü ve kamyonetten dışarı zıplamadan önce bir yığın kurulama bezini kapı.

“Selam,” diye yanıt verdim. Söyleyeceğim daha birçok şey vardı; bir sürü kelime, hatta belki bir cümle. Fakat bir sebepten donakalmıştım, sanki buraya kadar gelmiş fakat daha ileriye gidemezmiş gibiydim.

Kız bunu fark etmişe benzemiyordu, o sırada ağzının içinde homurdanırken bir yandan da daha fazla malzemeyi toparlayıp kamyonetten çıkarmakla meşguldü. “Birini ya da bir şeyi mi arıyorsun?” diye sordu, dönüp de benim hâlâ orada dikildiğimi görünce.

Bir kez daha tutulup kalmıştım. Fakat bu sefer, başka

bir sebebi vardı. Daha önce kamyonetin gölgesinde kalan yüzü şimdi tamamen ışığa çıkmıştı ve gözlerim o anda iki yara izine takıldı: Biri belli belirsizdi ve çene çizgisi boyunca kıvrılmıştı, diğeryse sağ şakağından kulağına doğru iniyordu. Ayrıca parlak mavi gözleri vardı, her parmağına yüzükler takmıştı ve karpuzlu sakız gibi kokuyordu. Fakat bunlar daha sonra fark ettiğim şeylerdi. O yaralar, ilk söyleyebileceğim şeyler onlardı.

Yaptığımdan dehşete kapılıp, gözümü dikmeyi bıraktım hemen. Öte yandan kız fark etmiş ya da rahatsız olmuşa benzemiyordu. Sadece, sabırla bir yanıt bekliyordu.

“Şey,” dedim kelimeleri zorla ağzımdan çıkararak. “Delia’ya bakmıştım.”

Kamyonetin ön kapısı sertçe kapatıldı ve bir saniye sonra Monica, yani annemin partisindeki miskin kız görüldü. Bir kesme tahtası taşıyordu ki yüzündeki ifadeye bakılırsa elli kilo ağırlığında olmalıydı. Perçemlerini geriye atıp kaldırım boyunca karıştırdı, hiç acelesi yok gibi görünüyordu.

Sarışın kız ona bir bakış attı. “Servis çatalları da, Monoton şey, tamam mı?”

Monica durdu, sonra kendi etrafında yavaşça döndü -bir nevi dar sokakta geri dönüş yapmaya çalışan araba gibiydi- sonra da bir salyangoz hızıyla kamyonetin arkasına geçip gözden kayboldu.

“Delia evde, mutfakta,” dedi kız havluları diğer koluna geçirirken. “Ev yolun tepesinde, arkadan dolaş.”

“Ah,” dedim, o anda Monica kesme tahtası ve genişçe birkaç büyük çatalla yeniden görünmüştü. “Teşekkürler.”

Araba yolunda yürümeye koyuldum, bir-iki metre kadar gitmiştim ki bana yeniden seslendi. “Madem oraya

gidiyorsun, lütfen ama lütfen bir şeyler götürür müsün? Geç kalıyoruz -ve bu parça benim hatam, işin aslını istersen- bu yüzden gerçekten bana yardımın dokunabilir. Tabii senin için bir sakıncası yoksa.”

“Elbette,” diye yanıt verdim. Geldiğim yoldan gerisin geriye inip, yol boyunca kendi kendine bir şeyler mırıldanan Monica’nın yanından geçtim. Sarışın kız kamyonetin arkasından, üzerinde folyo kaplı tavaraların olduğu servis arabalarından ikisini peş peşe çekti. Bu işi hallettikten sonra bunlardan birinin üzerine tutturdu, sonra da diğerini bana doğru çevirdi.

“Bu taraftan,” dedi kız ve ben de arabamı araba yolu boyunca sürerek onu takip etmeye başladım. Durduğumuz yerden yukarı baktık. Dik bir yokuştu, gerçekten dik bir yokuştu. Monica’nın hâlâ tırmandığını görebiliyorduk, yolu neredeyse yarılarmıştı, rüzgâra karşı yürüyor gibi görünüyordu.

Kız önce bana, sonra yeniden araba yoluna baktı. Hâlâ gözüm yaralarına takılıp duruyordu, ben de kendime engel olmaya çalışıyordum ki bu durum onları daha da belirgin hale getiriyor gibi görünüyordu. “Tanrım,” diye iç çekti saçını yüzünden geriye iterken. “Bazen canına yandığının dünyası büsbütün yokuş yukarı gibi görünmüyor mu?”

“Öyle,” diye yanıt verdim, gece boyunca olan her şeyi düşünüyordum. “Kesinlikle öyle görünüyor.”

Başını bana çevirdi ve gülümsedi. Gülüşü bütün yüzünü değiştirmişti, sanki alev içinde ışıldayan bir kıvılcım gibi her şey aydınlanmıştı ve bir an için yara izlerini izlemeyi tamamen bıraktım. “Eh, pekâlâ” dedi arabasının üzerine eğilip, arabanın tutma koluna parmaklarını geçi-

rirken. “En azından dönüş yolunun kolay olacağını biliyoruz. Hadi.”

İsmi Kristy Palmetto’ydu.

Tepenin yarısında durup hırıltıyla solurken kendimizi tanıttık. “Macy?” dedi. “Şu mağaza ismi gibi mi?”

“Evet,” diye yanıtladım. “Aslında bir aile ismi.”

“Hoşuma gitti,” dedi. “Kimsenin beni tanımadığı bir yere gider gitmez ismimi değiştirmek niyetindeyim. Bilirsin ya, kendimi yeni baştan yaratabileceğim bir yer. Bunu yapmayı her zaman çok istedim. Sanırım bir Veronique olmak istiyorum. Ya da belki Bianca. Özelliği olan bir şey, anlarsın ya. Herkes bir Kristy olabilir.”

Arabasını yeniden itmeye başladığında belki olabilir diye düşündüm. Fakat daha arkadaşlığımızın beşinci dakikasında bile bu, Kristy’nin farklı olduğunu biliyordum.

Yan kapı ona ulaştığımızda açıldı ve Delia başını dışarı uzattı. Üzerinde Wish Hazır Yemek Şirketi yazan kırmızı bir önlük vardı ve yanağına un bulaşmıştı. “Onlar jambonlu bisküviler mi yoksa yulaf ezmeli karidesler mi?”

“Bisküviler,” diye yanıt verdi Kristy ve arabasını evin yan tarafına doğru iterken bana da aynı şeyi yapmamı işaret etti. “Ya da karides.”

Delia dimdik ona baktı.

“Kesinlikle ya biri ya da diğeri,” dedi Kristy. “Kesinlikle.”

Delia iç geçirdi, sonra da dışarı çıkıp arabaların üstündeki tavaları incelemeye başladı.

Kristy duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu tepe öldürür insanı,” dedi Delia’ya. “Kamyonu bu raya getirmeliyiz, yoksa hiçbir şeyi vaktinde yetiştiremeyeceğiz.”

“Eğer zamanında hareket edebilseydik,” dedi Delia tavallardan birinin kapağını kaldırırken. “Getirebilirdik.”

“Özür dilerim dedim ya!” dedi Kristy. Bana dönüp ekledi. “Bir moda krizi yaşıyordum. Hiçbir şey iyi görünmüyordu. Hiçbir şey! Böyle olmasından sen de nefret etmez misin?”

Delia konunun değişmesini görmezden gelerek “Her neyse,” diye devanı etti. “Servis araçlarının bahçeyi geçip buraya gelmesi konusunda gayet sıkı kuralları var. Görünen o ki çimenlik epey hassas.”

“Benim ciğerlerim de öyle,” dedi Kristy. “Ve eğer biz bunu hızlıca yaparsak, asla fark etmezler.”

Monica açık kapıdan göründü, elinde bir fırın tepsisi tutuyordu. “Mantarlar mı?” diye sordu.

Delia başını kaldırıp bakmaksızın “Köfteler,” dedi. “Üç tepsiyi içeriye götür, hazır olan üç tanesini al.”

Monica bedenini yavaşça çevirip, arkasındaki fırına bir bakış attı. Sonra yeniden Delia’ya baktı. “Köfteler,” diye tekrarladı sanki yabancı bir kelimemış gibi.

“Monica, her hafta sonu aynı şeyi yapıyorsun,” dedi. “Yalvarırım bir şeyleri aklında tutmaya çalış, Tanrı aşkına.”

Kristy, bir parça koruyucu bir biçimde, “Bir şeyleri aklında tutuyor,” diye yanıt verdi. “Sadece gecikmemize sebep olduğum için bana kızgın, bu da onun kızgınlığını ifade ediş şekli. Duygularını açıklama konusunda pek iyi değil, bunu sen de biliyorsun.”

“O zaman lütfen git ve ona yardım et,” dedi Delia bezmış bir ses tonuyla. “Köfteler konusunda, duygular değil. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Kristy kapıyı açarken ve sonra neşeyle içeri girdi.

Delia elini belinin arkasına koyup bana baktı. “Merhaba,” dedi biraz şaşırılmış bir sesle. “Macy’ydi ismin, değil mi?”

“Evet,” diye yanıtladım. “Muhtemelen kötü bir zamanda geldiğimin farkındayım ama...”

“Zaten kötü olmayan zaman yok,” dedi Delia gülümseyerek. “Bu kötü bir iş. Fakat ben seçtim, o yüzden şikâyet etmeye hakkım yok. Senin için ne yapabilirim?”

“Ben düşünüyordum da,” dedim ve durdum. Onca işi varken onu alıkoyduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum. Belki beni işe alabileceğini söylerken sadece nazik olmaya çalışıyordu. Ancak oraya kadar gelmiştim bile. O tepeyi tırmanmıştım. Yapabileceği en kötü şey beni gerisin geri göndermekti. “Düşünüyordum da,” diye tekrarladım. “Bana teklifin hâlâ geçerli olabilir mi? İş hakkındaki.”

Delia yanıt vermeden önce, Kristy tekrar kapıda göründü. “Köfteler içerde,” diye seslendi. “Şimdi gidip kamyoneti getirebilir miyim?”

Delia araba yolundan aşağıya baktı, sonra da evin ön penceresine bir bakış atıp “Sen mi? Hayır.” diye yanıt verdi.

“Sadece tek bir tepe,” deyip gözlerini devirdi Kristy. Sonra bana dönüp sordu. “Berbat bir sürücüyüm. Fakat bunu da açıkça itiraf ediyorum, bu bir şey ifade etmiyor mu?”

“Hayır,” dedi Delia. Önlüğünün cebini eşeleyip anahtarları çıkarmadan önce artılarını eksilerini ölçmek ister gibi bir araba yoluna, bir de eve baktı. “Burada olursa, malzemeleri indirmek daha kolay olur,” dedi Kristy’ye. “Ve eğer biri görür de ters bir şey söylerse, kurallar hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi davran.”

“Hangi kurallar?” diye sordu Kristy Anahtarlara uzanırken.

O ulaşmadan Delia anahtarı çekti ve bana doğru uzattı. “Ayrıca Macy sürecektir. Tartışmıyoruz.”

“İyi madem,” dedi Kristy. “Hadi yapalım artık şunu, olur mu?”

Topuklarının üzerinde dönüp, araba yolundan aşağı yürümeye başladı. Her adımında bir parça sekiyordu. Bu mesafeden bile onu izlemekten kendinizi alıkoyamıyordunuz. Belki çizmeleri, belki saç ya da eteği; fakat bir sebepten, benim için başka bir şeydi. O canlı, hayat dolu şeyi daha ilk bakışta fark etmiştim, yani bende olmayan şeyi.

Delia da dikkatini yeniden bana çevirinceye kadar, yüzünde uysal bir ifadeyle onu izledi. Anahtarları elime bıraktı, “Eğer iş istiyorsan, senindir,” dedi. “Ödeme günü cumadır ve haftalık planlarını önceden bildireceksin. Eğer elinde yoksa, birkaç siyah pantolon ve beyaz gömlek edinmen gerekiyor, bir de pazartesi günleri çalışmıyoruz. Aslında bilmen gereken başka şeyler de var ancak buradaki işe sıkıntılı bir biçimde başlıyoruz, o yüzden seni daha sonra bilgilendireyim, olur mu?” dedi.

“Kulağa gayet iyi geliyor,” diye yanıt verdim.

Delia başını salladı. Kapıdaki sinekliği çekerken, “Bu arada,” diye seslendi. “Ekibe hoş geldin.”

Kütüphanedeki eğitimim 2 hafta sürmüştü. Buradaysa 2 dakika.

Kristy’yle tezgâhın önünde yan yana durmuş, tepsilere mini jambon bisküvilerini dizerken “En önemlisi şu ki...” dedi. “Ne taşımakta olduğuna dikkat et ve kullanılmış peçeteleri tepsinden uzak tut. Kimse yanında kirli peçete olan bir şeyi ne eline alır ne de ağzına götürür.”

Başımı salladım, o da devam etti.

Delia telaş içinde arkamızdan geçip, bir başka köfte tepsisini indirirken “Hatırlaman gerekenler şunlar,” diye devam etti. “Sen orada yoksun. Sadece tepsini tut, gülümse, ‘Dijon hardallı jambonlu bisküviler’ de ve devam et. Görünmez olmaya çalış.”

“Peki,” dedim.

“Anlatmak istediği şu,” diye açıkladı Delia ocağın başından. “Garson olarak sizin işiniz uyumlu davranmak ve partiye katılanların mümkün olduğunca keyifli bir gece geçirmelerini sağlamak. Siz organizasyonun davetlisi değilsiniz, sadece yardım sağlıyorsunuz.”

Kristy elime köşesinden bir peçete yığını sarkan jambonlu bisküvi tepsisini tutuşturdu. Bu kadar yakınımdayken bile, hâlâ kendimi onun yaralarını izlerken buluyordum fakat yavaşça onlara alışmaya başlamıştım, gözlerim şimdi diğer şeylerin, tenindeki parıltının, iki kulağındaki gümüş halkaların üzerindeydi. “Önce odanın köşesinden başla. Eğer bir obur önünü keserse birkaç saniye bekle, sonra gülümseyerek yoluna devam et; arkandan uzansalar bile.”

“Obur mu?” diye sordum.

“Eğer engel olmazsan tepsini silip süpüreceksin. Kural şu: İki tane ver ve ilerle. Onlar üçüncüsüne davranıyorken yoluna devam et.”

“İki tane ver ve ilerle,” dedim. “Tamamdır.”

“Eğer yoluna devam etmene izin vermezlerse,” diye devam etti. “O zaman tamamen yağmacı moduna geçmiş demektir ki bu son derece uygunsuz bir davranıştır. O durumda sonuna kadar ayaklarını ezip geçme hakkına sahiptir.”

Delia omzunun üzerinden “Hayır,” dedi. “Sadece mümkün olduğunca nazik bir biçimde izin iste ve kollarının ulaşamayacağı bir yere git.”

Kristy bana bakıp başını salladı. “Ez geç,” dedi sessizce. “Gerçekten.”

Mutfakta tam bir koşuşturma vardı. Delia devasa fırından tezgâha hareket edip duruyor, Monica içinden somonların, bifteklerin, soyulmuş patateslerin çıktığı tepsi-lerin üzerindeki folyoları birbiri ardına açıyordu. Danışma masasındakinin tam aksine, havada öyle bir enerji patlaması vardı ki sanki her şey olduğundan daha yüksek bir hızda gibiydi. Eğer istediğim sessizlikten öte bir şeyse, onu bulduğum kesindi. Fazlasıyla hem de.

“Eğer yaşlı insanlar varsa,” dedi Kristy kapıya bakarken. “Onların yanına uğradığından emin ol, özellikle de oturuyorlarsa. Büyükanne acıkmışsa insanların gözünden kaçmaz. Odayı izle ve bir gözün kimin yiyip kimin yemediğinde olsun. Eğer odayı boydan boya dolaştıysan, kuş üzümü ve keçi peyniri dolgulu kereviz sapı yemek isteyen birini daha bulamıyorsan, ortalıkta daha fazla oyalanma.”

“Kuş üzümü ve keçi peyniri mi?” dedim.

Kristy usulca başını salladı.

“Bu sadece bir defa, tek bir işte oldu!” diye bağırdı Delia arkamızdan. “Tanrım şunu bir türlü unutamadınız gitti!”

“Eğer bir şey berbatça,” diye devam etti Kristy. “Bu berbat bir durumdur. Böyle bir şüpheye düştüğünde, biraz köfte kapıp oraya geri dön. Herkes köfte sever.”

“Saat kaç?” diye sordu Delia fırının kapağını hızla çarparak kapatırken. “Yedi oldu mu?”

“Yediye çeyrek var,” diye yanıtladı Kristy saçından bir tutamı kulağının arkasına atarken. “Çıkmamız gerek.”

Tepsimi aldım ve Kristy köşeden düşmek üzere olan bir bisküviyi yerleştirirken kıpırdamadan durdum. “Hazır mısın?” diye sordu.

Başımınla onayladım.

Tek eliyle kapıyı açtı ve barın yakınlarında içki bekleyen bazı insanlar dönüp bize baktılar, gözleri yiyeceklerin üzerindeydi. Görünmez olmalıyım diye düşündüm. Geçen yıl, neredeyse tüm yıl üzerimde olan onca ilginin ardından buna alışabileceğime emindim. Böylece tepsimi havaya kaldırdım, omuzlarımı dikleştirdim ve dosdoğru ilerledim.

Otuz dakika sonra, bir şeyler keşfetmiştim. Birincisi, herkes köfte seviyordu. İkincisi, oburların çoğu getirdiğiniz her şeyden ilk parçayı alabilmek için kapının hemen yanında konuşlanıyorlardı ve eğer yanlarından geçip gitmek isterseniz hemencecik yağmacı moduna geçiyorlardı, yine de henüz kimseyi ezip geçmek zorunda kalmamıştım. Ve şurası doğrudu: Görünmezsiniz. Orada olduğunuza dair hiçbir şey söylemeyeceklerdi. Hiçbir şey.

Gelinle damadı, Molly ve Roger’ı tanıyordum; obur akrabalarından biri, yakın zaman önce aile büyüklerinden birini kaybetmiş olmanın buna ön ayak olduğunu düşünüyor olsa da, onlar aslında üç yıldır birlikte yaşıyorlardı. Bekârlığa veda partisinde olan bir şeyler yüzünden, Molly ve baş nedimesi konuşmuyorlardı ve damadın babası ayık kalması gerektiği halde banyoda gizli gizli martini içiyordu. Ve evet, peçetelerde hata vardı. Tamamen hatalıydılar.

Son tur keçi peynirli kızarmış ekmekler için mutfağa girdiğimde Delia’nın “Anladım mı emin değilim,” dediği-

ni duydum. Monica'yla akşam yemeğinin salatalarını hazırladıkları tezgâhın önünde dikiliyordu ve karşısında da gelin Molly ve onun annesi duruyordu.

“Peçeteler yanlış!” dedi Molly, sesi yükselip alçalıyordu. Sarışın, balıketli, hoş bir kızdı ve tüm partiyi, etrafı yatıştırıcı bir “canın sağ olsun” sesiyle dolanan ve omzunu sıkkan insanlarla çevrili bir biçimde, acıklı bir yüz ifadesiyle barı terk etmeden geçirmişti. Damat bütün gece dışarıda sigara içmişti. “Orada Molly ve Roger diyor olmalıydı,” dedi Molly. “Sonra tarih ve onun altında da ‘Sonsuza Kadar’ yazmalıydı.”

Delia etrafına bakındı. “Özür dilerim, şu anda burada o peçetelerden yok. Fakat öyle yazmıyor muydu? Ben gördüğümün üzerinde öyle yazdığına neredeyse eminim.”

Molly’nin annesi elindeki kokteylden bir yudum alıp başını salladı. Kristy kapıyı itip içeri girdi, tepsisinin üzerindeki bir peçete yığınına boşaltırken tezgâhın başındaki konuşmayı görüp durdu.

“Ne oluyor?” diye sordu. Molly’nin annesinin yaralara bakakaldığını fark etmiştim. Ancak Kristy ona şöyle bir gözlerini çevirince, bakışlarını hızlıca çekti. Kristy fark ettiyse veya rahatsız olduysa bile dışarı vurmadı. Sadece tepsisini bırakıp, bir tutam saç kulağının arkasına götürdü.

“Peçete sorunu,” deyiverdim ona.

Molly zorlukla hıçkırıklarını bastırdı. “Orada ‘Sonsuza Kadar.’ demiyor. ‘Sonsuza Kadar...’ diyor.” Sesi sıkıldı, ellerini sallamaya başladı. “O nokta-nokta-nokta şeyiyle.”

“Nokta nokta nokta mı?” diye sordu Delia kafası karışmış bir halde.

“O şey işte bilirsin, üç tane nokta bir şeyi bitirmeden,

ucu açık bırakırken kullanırsın. Bu bir...” Durdu ve yüzünü buruşturdu. “Biliyorsun işte, o şey!”

“Üç nokta,” deyiverdim odanın öbür ucundan.

Hepsi bana baktı. Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissediyordum.

“Üç nokta?” diye tekrarladı Delia.

“Üç nokta,” dedim ancak hâlâ şaşkın görünüyordu, o yüzden ekledim. “Bir geçiş yapmak için kullanırsın. Ayrıca bir düşüncenin yavaşça zayıfladığını göstermek için de kullanılır. Özellikle bir diyalogda.”

“Vay be,” dedi yanımda duran Kristy. “Yürü be Macy!”

“Kesinlikle!” dedi Molly beni işaret ederek. “*Molly ve Roger, Sonsuza Kadar.*’ demiyor. *‘Molly ve Roger, Sonsuza Kadar... Nokta nokta nokta!’* diyor.” Noktaları parmağıyla bastıra bastıra vurguladı. “Sonsuza kadar sürebilir de, sürmeyebilir de gibi.”

“Eh,” dedi Kristy fısıldayarak. “Evlilik böyle bir şey, değil mi?”

Molly bir yerlerden kâğıt mendil çıkarmıştı ve yüzünü hafifçe siliyordu, nefesi hıçkırıkları yüzünden kesik kesikti. Ona yardım etmek istiyordum. “Yani,” dedim. “Herhangi birinin, üç noktanın bir şüpheyi veya bir başka şeyi temsil ettiğini düşüneceğini sanmıyorum. Bu daha ziyade geleceğe dair üstü kapalı bir gönderme. Altında neyin yatığına dair.”

Molly bana baktı, yüzü kıpkırmızıydı. Ve hemen ardından gözyaşlarına boğuldu.

“Amanın,” dedi Kristy.

“Özür dilerim,” dedim telaşla. “Onu kastetmedim.”

“Bu sonsuzluk hakkında değil,” dedi annesi kolunu kızının omzuna atarken.

“Her şey sonsuzluk hakkında!” diye haykırdı Molly. Fakat annesi çoktan onu mutfaktan çıkmak için yönlendirirken, usulca fısıldıyordu. Gidişini hepimiz sessizlik içinde izledik. Tamamen ve baştan sona hatalı hissediyordum kendimi. Besbelli ki, bu gramer hünerlerimi ortaya sermem gereken an değildi.

Delia bir eliyle yüzünü ovalayıp başını salladı. “Yüce Tanrım,” deyip bize baktı işitme mesafesinden çıktıklarında. “Ne yapmalıyız?”

Bir saniyeliğine kimse bir şey söylemedi. Sonra Kristy tepsisini indirip, kesin bir ifadeyle “Biz,” diye bildirdi. “Salata yapmalıyız.” Tabakları yaymaya başladığı tezgâhın başına geçmişti, Monica yeşillik kâsesini yakınına çekip, bir salata maşası kaptı ve çalışmaya başladılar.

Dönüp kapıya doğru baktım, berbat hissediyordum. Üç noktanın bu kadar fark yaratabileceğini kim bilebilirdi ki? Diğer her şey gibi, bir aşk ya da bir dilek ya da her neyse, okuduğunuz şekle göre değişirdi bu.

“Macy.” Başımı kaldırıp baktım. Kristy beni izliyordu. “Sorun yok. Senin hatan değildi.”

Belki değildi. Fakat yanıt vermekle ilgili bir problemdi. Bazen insanların duymak istediklerinin onlar olmadığını, yanıt verdikten sonra anlıyordunuz.

“Sonuç olarak,” dedi Delia üç saat sonra, servis takımı ve portatif soğutucularla dolu servis arabalarını kamyonetin içine kaydırırken. “Tamamen felaket geçmedi. Aslında, bunun hemen hemen iyi olduğunu söyleyecek kadar ileri gideceğim.”

Kristy, biz salataları dağıttıktan hemen sonra bifteklerin

yarısının hâlâ kamyonette ve bu sebeple de buz gibi olduklarını fark ettiği anda Deila'nın panik anını kastederek, "Bifteklerle ilgili o şey oldu," dedi.

"Ah haklısın, onu unutmuştum," diyerek iç çekti Delia. "En azından artık bitti. Bir dahaki sefere her şey pürüzsüz geçecek. Tıpkı iyi yağlanmış bir makine gibi."

Ben bile, bir çaylak olarak, bunun olasılık dışı olduğunu biliyordum. Bütün gece birbiri ardına bir sürü küçük sorun çıkmış, felaketler baş göstermiş, doruğa yükselmiş ve sonra bir şekilde, kamçı hızında çözülmüştü. Beklenmedik şeyleri kontrol etmeye çalışmaktan öylesine tükenmiştim ki stres seviyemin yükselip alçaldığını, sürekli değişip durduğunu hissetmiştim. Yine de bu, herkese tamamen normal görünüyordu. Her şeyin tamamen yoluna gireceğine inanıyor gibiydiler. En garibi bir şekilde yoluna sokmuş olmalarıydı. Bir şekilde. Eninde sonunda. Burada duruyorken bile, bunun nasıl olduğunu açıklayamıyordum.

Şimdi Kristy kamyonetin arkasına uzanmış, püsküllü bir siyah çanta çekip çıkarıyordu. "Söylemek istemezdim," dedi. "Fakat ben bu evliliğe en fazla bir yıl veriyorum. Bir gerginlik vardı ve bir de ah-Tanrım-yapma-bunu. Gelin deli gibiydi."

Monica çamurluğun üzerine oturmuş, artık üç lafından biri olduğunu bildiğim şekilde "Hı hı" diye onayladığını bildiriyordu. Diğer iki lafı "Bırak gitsin" ve "Sakın ha deneme"yi de yavaşça, ağır ağır ve harfleri iç içe geçmiş bir şekilde söylüyordu: "Bırakit" ve "Sakınha" gibi. Ona Monoton ismini takan kimdi bilmiyorum ama kesinlikle cuk oturmuştu.

"Eve gittiğin zaman," dedi Delia elini karnında şöyle bir

gezdirdikten sonra. “Bunu soğuk suda ıslat ve biraz leke çıkarıcı dök. Bu şekilde çıkması lazım.”

Başımı eğip gömleğime baktım ve o ana kadar orada olduğunu tamamen unuttuğum lekeye baktım. “Ah, tabii ya,” dedim. “Öyle yapacağım.”

Akşam yemeğinin ortalarına doğru biraz fazla coşkulu bir sağdıç kadeh kaldırmak için ayağa fırlamış ve bir kadeh dolusu kırmızı şarabı üzerime dökmüştü. Oburlarla yağmacıları baştan öğrenmiştim; o anda, tacizciler üzerine de bir ders aldım. Lekeyi kurulamaya çalışırken neredeyse beş dakika boyunca bana dokunmaya çalışmış, bu durum Jason’la bugüne kadar yaşadığımdan çok daha fazla fiziksel temasla sonuçlanmıştı.

Jason. Adını düşündüğüm zaman, karnımda hissettiğim bir çekilmeyle beraber, son birkaç saattir ayrılığımızı ve yeni beklemeye-alınmış-kız-arkadaş statümü tamamen unuttuğumu fark ettim. Fakat olmuştu bu ve hâlâ olmaya devam ediyordu. Sadece farkına varmak için fazla meşgul-düm.

Bir araba yola döndü, farları üstümüze yöneldi, sonra yavaş yavaş yaklaştı. Daha yakına gelince dikkatlice baktım. Bu bir arabadan ziyade, beyaz renginin orasında burasında gri boya lekeleri olan bir tür minibüs gibiydi. Nihayet yanımıza geldiğinde sürücü, arabayı kaldırım boyunca dikkatlice yerleştirdi ve motoru durdurdu. Bir saniye sonra, pencereden bir kafa dışarı fırladı.

“Hanımlar,” diye seslendi derinden ve resmi bir ses. “Bertmobil hizmetinizdedir.”

Bir an için, kimse bir şey söylemedi. Sonra Delia içini çekti.

“Tanrım,” dedi Kristy. “Şaka yapıyor olmalısın.”

Sürücü kapısı gıcırdayan bir sesle sallanıp açıldı ve Bert dışarı zıpladı. “Ne?” diye sordu.

Wes yolcu kapısından çıktı. O sırada, Delia Bert’e doğru birkaç adım attı. “Henry Amca’nın arabasını alacağını sanıyordum, plan bu değil miydi?”

“Fikrimi değiştirdim,” dedi Bert anahtarını şıkırtarak. Manşetli gömleği, deri kemerli haki pantolonu ve makosen ayakkabılarıyla, bir şey için giyinmiş gibi görünüyordu.

“Neden?” diye sordu Delia. Bertmobil’e doğru yürüyüp, başını yan tarafa doğru uzattı. Bir saniye sonra, bir geri adım atıp ellerini kalçalarına koydu. “Bir dakika,” dedi. “Bu bir...”

“İntiba yaratan bir araç?” diye devam etti Bert. “Evet, ta kendisi.”

“Ambulans mı?” diye tamamladı sözünü Delia kuşkulu bir sesle. “Ambulans bu, öyle değil mi?”

“Yok artık,” dedi Kristy gülererek. “Bert, içinde birilerinin öldüğü bir araçla başkalarını etkileyebileceğini düşünmek ancak senin aklına gelirdi.”

“Nereden buldun bunu?” diye sordu Delia. “Dahası, sürmesi yasal mı?”

Şimdi ön tamponun yanında dikilmekte olan Wes sorma-bile ifadesiyle başını salladı. Yakından bakınca ben de Bertmobil’in ön ızgarasındaki A ve M harflerinin belli belirsiz izini seçebiliyordum.

“Havaalanının yakınındaki hurda otomobil alanından aldım,” dedi Bert. Sanki son model bir Porche almış gibi gözleri parlıyordu. “Oradaki adam bunu bir kasaba müzayedesinden almış. Çok havalı değil mi?”

Delia, Wes'e baktı. "Henry Amca'nın kesme camına ne oldu?"

"Durdurmaya çalıştım," diye yanıt verdi Wes. "Fakat nasıl olduğunu biliyorsun, ısrar etti. Onun parası sonuçta."

"Bir kesme camla intiba yaratamazsın!" dedi Bert.

"Bert," dedi Kristy. "Sen bir intiba bırakamazsın, nokta. Yani, üstüne giydiğin nedir? Ben sana baba kıyafetleri giyme demedim mi? Tanrım, polyester mi o gömlek?"

Bert onun görüşlerinden hemen hiç rahatsız olmamış bir halde eğilip, gömleğine bakıp ön cebini eliyle fırçaladı. "Polyester karışımı," dedi. "Kadınlar iyi giyimli erkeklerden hoşlanır."

Wes bir eliyle yüzünü sıvazlarken Kristy gözlerini devirdi. Arkamdan Monica'nın sesi geldi. "Sakınha."

"Bu bir ambulans," dedi Delia ifadesiz bir sesle. San ki yüksek sesle söylenirse bu fikre alışması mümkünmüş gibi.

"Eski bir ambulans," diye düzeltti Bert. "Bir geçmiş var. Bir karakteri var. Bir..."

"Satış iadesi yok," dedi Wes. "İade edilemez. Hurdacıdan çıktığı anda olan oldu."

Delia iç çekip başını salladı.

"Benim istediğim bu," dedi Bert. Bir saniyelik bir suskunluk oldu: Kimsenin bu konuda söyleyecek sözü yokmuş gibi görünüyordu.

Sonunda Delia gidip sarıldı ve onu kendine doğru çekti. "O halde, doğum günün kutlu olsun küçük adam," deyip Bert'in saçlarını karıştırdı. "On altı yaşına geldiğine inanamıyorum, kendimi yaşlı hissettiriyor bana."

“Yaşlı değilsin,” dedi Bert.

“Doğduğun günü hatırlayacak kadar yaşlıyım,” deyip ondan biraz uzaklaştı ve yüzüne düşen saçlarını eliyle arkaya doğru taradı. “Annen çok mutluydu. Senin, onun dualarını gerçek kıldığını söylemişti.”

Bert hemen başını yere eğdi ve anahtarları parmaklarının arasında çevirdi. Delia ona yaklaşp, benim duyamadığım bir şey fısıldadı ve o da başını salladı. Başını kaldırdığında yüzü kıpkırmızıydı, bir an yüzünde tanıdık bir şeyler gördüm. Fakat başını çevirdiği anda o şey yok olmuştu.

“Çocuklar siz Macy’yle resmi olarak tanıştınız mı?” diye sordu Delia bana doğru başını sallayarak. “Macy, bunlar benim yeğenlerim, Wes ve Bert.”

“Geçen gece tanışmıştık,” diye yanıtladım.

“Bert çöp tenekelerinin arkasından üzerine atlamıştı,” diye ekledi Wes.

“Düştüğüm için oldu,” dedi Bert bana doğru özür dileyen bir biçimde bakarak. “Bu da üçüncüsü!”

Kristy çantasından bir tırnak törpüsü çıkarırken konuştu. “Tüm söyleyeceğim şudur ki bundan sonra bir kapının arkasından pat diye önüme çıkacak ilk kişi karnına yumruğu yiyecek.”

“Hı hı,” diyerek destekledi Monica.

“Onun Wes olduğunu sanmıştım,” diye homurdandı Bert. “Ayrıca hiçbir zaman bir kapının arkasından pat diye çıkmadım, o kadar. Biz bunun çok ötesine geçtik.”

“Siz?” diye sordu Kristy ancak Bert onu duymamış gibi yaptı. Sonra Kristy bana döndü. “Bu salak Yakaladım-Seni’yi haftalardır yapıyor. Birbirlerinin ve bizim önümüze aniden zıplayıp, herkesin ödünü koparıyorlar.”

“Bu bir akıl oyunu,” dedi Bert.

“Yarım akıl,” diye ekledi Kristy.

“İyi bir yakaladım-seni'den daha iyi hiçbir şey yoktur,” dedi Bert gayet saygılı bir biçimde.

Delia bir eliyle ağzını kapatıp esnedi. “Araya girmek istemezdim ama eve gidiyorum,” diye seslendi. “Yaşlı ve hamile hanımlar gece yarısı yatakta olmalıdır. Kural böyle.”

“Hadi ama,” dedi Bert elini ambulansın kaputuna sürterek. “Gece yeni başlıyor! Bertmobil'in vaftiz edilmesi lazım!”

“Bir ambulansla mı turlayacağız?” diye sordu Kristy.

“Bütün imkânlara sahip!” dedi Bert. “Tıpkı bir araba gibi. Bir arabadan daha iyi!”

“CD çaları var mı?” diye sordu.

“Aslında...”

“Hayır,” diye yanıt verdi Wes. “Fakat bozuk bir dâhili telefon sistemi var.”

“Ah, o halde,” dedi elini sallayarak. “Beni yakaladı.”

Bert ona kızgın bir bakış attı fakat Kristy gülümseyerek onun kolunu sıktı ve Bertmobil'in arkasına dolandı. Monica da ayağa kalkıp onu takip etti ve geriye dolanıp arka kapılarını açtılar.

“İyi geceler,” diye seslendi Delia arkalarından. “Çok hızlı sürme Bert, duydun mu?”

Bu sözlere gürültülü bir kahkahayla yanıt vermeyenler, yalnızca Wes -ki gülmek için kendini tutuyor gibi görünüyordu- ile umursamazca sürücü kapısına ilerleyen Bert oldu.

“Wes,” diye seslendi Delia. “Buraya gelebilir misin biraz?”

Wes ona doğru yöneldi fakat yolunda ben vardım ve ikimiz de o tuhaf şeyi yaptık; aynı anda bir o yana bir bu yana gittik. Bu tuhaf dans sırasında o koyu renk gözleri, uzun kirpikleri, yakasının hemen üzerindeki dalgalı saçları, düşük bel kot pantolonu ve tişörtünün kolunun altından bir kısmı görünen keltik görünümlü dövmesiyle yakından çok daha hoş olduğunu fark etmiştim.

En sonunda ben hareket etmeyi bıraktım, böylece o da geçebildi. Kamyonetin yanında gözden kaybolmadan önce “Kusura bakma,” deyip bana gülümsediğinde yüzümün bir sebepten kızardığını hissettim.

“Nerede oturacağım?” diye soran Kristy’nin sesini, Bertmobil’in arkasından duydum. “Ah Tanrım, sedye mi bu?”

“Hayır,” diye yanıtladı Bert. “Orası eskiden sedye olan yer. Daha konforlu bir şeyler buluncaya kadar şimdilik portatif karyola koydum.”

“Portatif karyola mı?” diye sordu Kristy. “Bert, gerçekten bu arabanın potansiyeline fazla güveniyorsun. Gerçekten.”

“İçeri gir gitsin, tamam mı?” diye patladı Bert. “Doğum günüm geçip gitmek üzere. Saat ilerliyor!”

Anahtarımı çıkarıp arabama doğru ilerlerken Wes kamyonetten çıkıp, Bertmobil’e doğru ilerlemeye başladı.

“İyi geceler,” dedi bana ve ben de başımı salladım. Cevap vermeye çalışırken dilim tutuldu fakat aynı şeyi söylemenin gayet yeterli olacağını fark ettiğimde -Tanrım derdim neydi ki benim?- artık çok geçti ve o çoktan Bertmobil’e binmişti.

Kamyonetin yanından geçerken Deha sürücü koltu-

ğunda emniyet kemerini takıyordu. “Harika iş çıkardın Macy,” dedi. “Harikaydı.”

“Teşekkürler.”

Arabanın ön panelinden bir kalem aldı, sonra da cebinden buruşuk bir peçete çıkardı. “İşte,” dedi üzerine bir şeyler yazarak. “Benim telefon numaram. Pazartesi günü beni ara, seni bir daha ne zaman isteyeceğimi söyleyeyim, olur mu?”

“Tamam,” dedim peçeteyi alıp katlarken. “Tekrar teşekkürler, gerçekten çok iyi zaman geçirdim.”

“Gerçekten mi?” dedi şaşırılmış bir biçimde ve gülümse-di. “Buna sevindim. Dikkatli sür, tamam mı?”

Başımı salladım, o da motoru çalıştırıp, el frenini indirdi ve kornaya basıp, köşeyi döndü.

Tam arabamın kapısını açmıştım ki Bertmobil yanıma yanaştı. Kristy arka koltuktan öne doğru eğilmiş, radyoya uzanıyordu. Radyo kadranının, durgun pop şarkılarından tekno müziğin gümbür gümbür bas vuruşlarına doğru istasyonları geçtiğini duyabiliyordum. Hemen yanımda torpidoyu eşeleyen Wes’in üzerinden bana bir bakış attı. “Hey,” diye seslendi. “Sen de bizimle gelmek ister misin?”

“Ah hayır,” dedim. “Benim gerçekten eve...”

Kristy kadranı yeniden çevirdi ve bir pop şarkısının girişinde, biri ahenkli bir sesle “Bebeğiiiiim,” diye feryat etti. Bert ile Wes irkildiler.

“...Gitmem lazım,” diye tamamladım.

Kristy sesi bir parça kıstı. “Emin misin?” diye sordu. “Yani, gerçekten bunu kaçırmak mı istiyorsun? Ne kadar sıklıkla bir ambulansa binebilirsin?”

Bir defasında fazla fazla binmişim, diye düşündüm.

“Bu yeniden döşenmiş bir ambulans,” diye söylendi Bert.

“Her neyse işte,” dedi Kristy. Sonra bana bakıp, “Hadi, biraz hayatını yaşa,” diye ekledi.

“Hayır, gitmem gerek,” dedim. “Fakat teşekkür ederim.”

Kristy omzunu silkti. “Peki,” dedi. “O zaman bir dahaki sefere, tamam mı?”

“Tabii,” dedim. “Kesinlikle.”

Orada durdum ve Bert’in dikkatlice aksi yöne dönüşünü, Wes’in uzaklaşırlarken bir elini kaldırıp sallayışını izledim. Belki bir başka hayatta ambulansın arkasına atlayıp, bunu daha önce yaptığım zamanı hatırlamama şansım olurdu. Fakat benim için risk henüz sona ermemiştii, sadece eve gitmeye ve bilgisayarımı görmeye ihtiyacım vardı. Böylece son zamanlarda yaptığım şeyi tekrarladım: Doğru olanı yapmak. Fakat ondan önce yan aynama baktım ve Bertmobil ilerdeki son köşeyi dönmeden önce bir bakış daha attım. Onlar uzaklaştığında motoru çalıştırıp, eve doğru yola koyuldum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sevgili Jason,

Elektronik postanı aldım. Böyle hissettiğini öğrenmenin beni şaşırttığını söylemeliyim. Ben...

Sevgili Jason,

Elektronik postanı aldım. Bir açıklama yapmama izin vermen gerektiğini düşünmeden duramıyorum. Eğer ilişkimiz hakkındaki hislerin...

Sevgili Jason,

Elektronik postanı aldım. Sırf seni seviyorum dediğim için bana bunu yaptığına inanamıyorum. Bu birlikte olan tüm insanların söyleyebileceği...

Hayır, hayır. Kesinlikle, hayır!

Pazartesi sabahı olmuştu ve tam iki gün geçmiş olmasına rağmen hâlâ Jason'a cevap yazmayı becerememiştim. Esas sorun onun yazdığı metnin çok soğuk, çok duygusuz

olmasıydı. Bu nedenle, cevap yazmaya her başladığımda aynı tonu kullanmayı deniyordum fakat yapamıyordum. İstedğim kadar çabalayayım, bitirdikten sonra satırları taradığım zaman tek görebildiğim açık bir üzüntüydü; tüm zayıflıklarım ve hatalarını, kelimelerin arasındaki boşluklardan baş gösteriyordu. Sonunda, en iyi -ve en güvenli- cevabın hiçbir şey yazmamak olduğuna karar verdim. Benden bir ses çıkmamış olmasını da onunla aynı fikirde oluşuma yoracağımı varsaydım. Muhtemelen onun istediği de buydu zaten.

Danışma masasında geçireceğim bir başka haftaya başlamak üzere kütüphaneye gidiyordum. Kırmızı ışıkta arkama takılan ambulans görüncə, cuma gününden beri sık sık olduğu gibi, Wish Hazır Yemek Şirketi aklıma geldi. Annem şaraba bulanmış gömleğini çamaşır odasındaki makinede bulunca yeni işimi itiraf etmek zorunda kalmıştım. Arkasından sıraladığı talimatları alma sebebim de buydu zaten.

“Ama hayatım,” dedi onaylamamaktan ziyade kuşkulu bir sesle (Gerçi bu daha başlangıçtı). “Senin zaten bir işin var.”

“Biliyorum,” dedim gömleğe kuşku dolu bir başka bakış atıp lekeyi süzerken. “Fakat cuma günü markette Delia’ya rastladım, yorgunluktan bitmiş durumdaydı ve eleman yetersizliği çekiyordu, o yüzden ben de yardım teklif ettim. Her şey bir anda oluverdi.” En azından son kısmı doğrudu.

Çamaşır makinesini kapatıp bana baktı, kollarını göğsünde birleştirdi. “Sadece,” dedi. “Çok fazla yükün altına girmiş olabileceğini düşünüyorum. Kütüphanedeki işin

çok fazla sorumluluk gerektiriyor. Jason tüm dikkatini vereceğin konusunda sana güveniyor.”

Bu, başka bir dünyada Jason’ın kararıyla ayrıldığımızı anneme söylemem için en doğru an olabilirdi. Fakat söylemedim. Annemin beni güvenilir kızı olarak gördüğünü, benim de onun gibi azimli ve kararlı olduğumu düşündüğünü biliyordum. Bir sebepten, Jason’la ayrılığımızın beni annemin gözünden düşüreceğine emindim. Jason’ın standartlarına yetişemiyor olduğumu zannetmek yeterince kötüydü. Daha kötüsü annemin de böyle düşünmesi olurdu.

“Hazır yemek işi sadece arada sırada olacak bir şey,” dedim hemen. “Dikkat dağıtacak bir şey değil. Tekrar yapar mıyım onu bile bilmiyorum. Bu sadece... Eğlence içindi.”

“Eğlence mi?” dedi. Sesi sanki sırf zevk olsun diye kollarıma çivi çaktığımı söylemişim gibi şaşkınlık doluydu. “Onca zaman ayakta durup insanlara hizmet etmek korkunç olurdu diye düşünmüştüm... Üstüne, yani, o kadın çok düzensiz çalışıyor gibi görünüyordu. Ben çıldırırdım.”

“Ah,” dedim. “Sadece buradayken oldu o. Cuma gecesi tamamen farklıydılar.”

“Öyle mi?”

Başımı salladım. Bir başka yalan daha. Ancak annem, Delia’nın işindeki kargaşanın benim için neden cazip olduğunu biraz bile anlayamazdı. Bunu kendime bile açıklayabildiğimden emin değildim. Tek bildiğim, o cuma gecesindeki birkaç saatin aksine bütün bir hafta sonunun bomboş geçtiği idi. İki gün boyunca yapmam gereken tüm işleri yapmıştım: Yoga dersine gittim, çamaşır yıkadım, banyomu temizledim ve Jason’a elektronik posta yazmayı

denedim. Her iki günde de öğlen ve akşam yemeklerini aynı saatte yedim; aynı tabağı, kâseyi ve bardağı kullandım ve her yemekten sonra onları yıkayıp rafa yerleştirdim; saat ikiden önce doğru düzgün uyuyamamış olsam da on birde yatağa gittim. Kırk sekiz saat boyunca, birkaç tane telefonla pazarlama yapan kişiler haricinde hiç kimseyle konuşmadım. Ev o kadar sessizdi ki kendimi mutfak masasına oturmuş, nefesimi dinlerken bulmuştum; sanki tüm bu düzen ve temizlik içinde kendime yaşadığımı kanıtlamam gerekiyordu.

Annem uzanıp çamaşır makinesini çalıştırdı. “Eh, nasıl gittiğine bakacağız o zaman, tamam mı?” dedi. Su gürleyip, şarap lekesini dövmeye başladı. “Kütüphanedeki iş hâlâ senin önceliğin, anlaştık mı?”

“Anlaştık,” diye onayladım.

Fakat yine de, işteki ikinci haftama başlamak için içeri girerken -mesaimiz saat dokuzda başlıyor olmasına rağmen saat dokuza on kala Bethany ve Amanda çoktan sandalyelerinde yerlerini almışlardı bile- içimde kaçınılmaz bir dehşet duygusu oluşmuştu. Belki sessizlikti. Belki de hareketsizlik. Veya Amanda’nın ben yaklaşırken başını kaldırıp alnını kırıştırarak bana bakmasıydı.

“Ah Macy,” dedi beni gördüğü her sabah kullandığı ses tonuyla. “Ben de bugün gelmeyi başarabilecek misin diye endişeleniyordum.”

Ne demek istediğini anlamıştım elbette. Jason sırları ortaya dökcek biri değildi ancak Beyin Kampı’nda bizim liseden birkaç kişi daha vardı ve onlardan biri olan Rob adındaki çocuk, hem Jason hem de Amanda’nın yakın arkadaşıydı. Hangi şekilde olursa olsun, belli ki bu artık

sadece bana ait bir sır değildi. Şimdi danışma masasındaydık ve Bethany ile Amanda her konuda olduğu gibi yine uzman kesilmişlerdi.

“Jason ve sana olan şey,” dedi Amanda. Kelimeleri, sanki onu duymamamız gerekiyormuş gibi yavaşça söylüyordu. “Endişe verici.”

“Bu sadece bir ara,” dedim ona yüzümü dönüp. “Ve bunun işimle hiçbir alakası yok.”

“Aslında bunun,” dedi Bethany dudaklarının arasına bir kalem koyarken. Ve sonra ekleme yaptı. “Performansını etkilemesinden endişeliyiz, anlarsın ya.”

“Hayır, etkilemeyecek,” dedim. Sonra da bilgisayar ekranıma döndüm. Bilgisayarımın ekranından Amanda’nın zavallının-teki der gibi başını iki yana sallayışını ve Bethany’nin de yüzünü dönmeden dudaklarını büzerek sessizce onaylayışını görebiliyordum.

Ve sonra, o zamana kadarki en uzun günüm başladı. Önem verilecek hiçbir şey yapmamış olsam da tüm zamanların en büyük iki sorusunu yanıtladım. (Bir tanesi, içeriye tökezleyerek giren tıraşsız ve içki kokan bir adamdandı ve eleman aranıp aranmadığını sormuştu. Diğeri de Mickey Mouse’un yerini soran altı yaşında bir çocuktandı. Bethany ve Amanda, her ikisinin de zaman harcamaya değmeyeceği ve bu yüzden bana tamamen uygun olduğu fikrindeydi.) Tüm bu olanlar geçen haftadan daha açık biçimde gösteriyordu ki ben katlanılması gereken bir baş belasıydım. Bu yüzden kolayca görmezden geliniyordum.

Telefon çaldığında akşam yemeği yeni bitmişti ve rutinimi sürdürerek mutfak tezgâhını siliyordum. Telefonu

açmaya yeltenmedim bile, annemi arayan bir müşteri olduğunu düşünmüştüm. Fakat sonra çalışma odasının kapısının açıldığını duydum.

“Macy? Telefon sana.”

Telefonu açtığımda ilk duyduğum şey, birinin nefesi kesilmiş gibi hıçkıra hıçkıra ağladığı oldu.

“Lucy, hayatım, lütfen,” diyen sesi duydum hemen ardından. “Bunu sadece telefona geldiğimde yapıyorsun. Neden bakayım, hıı? Neden?”

“Merhaba?” dedim.

“Selam Macy, Delia ben.” Ağlama yeniden başlayıp bir feryada dönüştü. “Ah, Lucy, tatlım, Tanrı aşkına yalvarıyorum sana, anneciğinin beş saniye konuşmasına izin ver... Bak, tavşancığın buradaymış, gördün mü?”

Ağlamalar burun çekişlerine, oradan da hıçkırıklara geçti. Hepsi birden sona ererken ben elimde telefonla yetime oturdum.

“Macy,” dedi. “Çok özür dilerim. Hâlâ orada mısın?”

“Evet,” diye yanıtladım.

İçini çekti, birbirimizi çok az tanıyor olmamıza rağmen bunu bıkkın olduğu zamanlar yaptığını fark etmiştim. “Seni aramamın sebebi,” diye başladı. “Biraz zor durumdayım ve bir çift el bana yardımcı olabilir. Yarın için büyük bir öğle yemeği daveti aldım ve yaklaşık iki yüz tane parmak sandviç yapmam gerek. Bana yardım edebilir misin?”

“Bu gece mi?” diye sordum ocağın üzerindeki saate bir göz atarak. Saat 19.05’ti, yani genellikle elektronik postalarımı kontrol etmek için yukarıya çıktığım, üniversite hazırlık kitabımdan birkaç sayfaya göz gezdirmeden önce dişlerimi fırçalayıp iple temizlediğim, böylece vicdan azabı

çekmeden televizyon karşısında biraz oyalanıp, yatağa gidebilecek kadar yorulduğum saatlerdeydik.

“Çok dar bir zamanda haber verdiğimi biliyorum ancak diğerlerinin planları vardı,” dedi Delia. Açtığı suyun sesini duyuyordum. “O yüzden eğer hayır derssen lütfen kendini kötü hissetme. Sadece şansımı denemek istedim, anlarsın ya. Annenin kartı elime geçince en azından yardımcı olup olamayacağını sorayım diye düşündüm.”

“Şey,” dedim. Hayır’lar, yapamam’lar, üzgünüm’ler, dilimin ucunda dolanıyordu; birini söylemeye o kadar yakındım ki dudağımın, kelimelerin şeklini alışını hissedebiliyordum. Fakat sonra bizim sessiz, mükemmel biçimde temiz mutfağımıza baktım. Yaz aylarındaydık, akşamın erken saatleriydi. Daha önceleri benim için yılın favori zamanları, gecenin favori saatleriydi bunlar. Ateşböcekleri ortaya çıktığında hava serinlemeye başlardı. Bunları nasıl unutmuştum?

Delia’nın kulağıma “Neden onca saati dirseğine kadar krem peynir ve su teresine bulanmış olarak geçirmeyi neden isteyesin ki,” diyen sesini duyunca silkinip, gerçekliğe geri döndüm. “Tabii yapacak başka işin yoksa.”

“Yok,” dedim bir anda kendimi de şaşırtarak. “Yani demek istediğim, önemli bir işim yok.”

“Gerçekten mi?” dedi. “Harika. Ah, Tanrım. Hayatımı kurtardın! Sana yolu tarif edeyim. Şimdi, sana tam şu dakikadan itibaren ödeme yapmaya başlayacağım, yani yolda geçirdiğin zaman da çalıştığın saatlere dâhil olacak.”

Telefonun yanındaki kavanozdan bir kalem çıkarıp, defteri yakınımı çektim, rutinimden şaştığımı düşününce karnıma aniden bir ağrı saplanmıştı. Fakat yalnızca bir

geceydi, biraz değişiklik yapıp beni nereye götüreceğini görmek için bir şansı. Muhtemelen ateşböcekleri çoktan ortaya çıkmışlardı: Sadece bir sezonu veya bir saati değil, bütün dünyayı unutmuştum. İçine girmeden de asla öğrenezdim. Ben de öyle yaptım.

Delia'nın yol tarifi de tıpkı kendisi gibiydi: Sıralama konusunda gayet net, geri kalan her şeyde parça pinçik halinde. İlk kısmı kolaydı. Kasaba boyunca ana yoldan gittikten sonra, yeni parsellenmiş yerleşim yerleri ve ofis binalarından mandıralara ve meralara uzanan küçük çiftlikler ile inekler gördükten sonra şehir sınırlarından çıkmış olacaktım. Burası yolun bitip, Delia'nın sokağına ulaşacağım yerdı. Ancak çıkmaza girmiştim. Ya da kaybolmuştum. Ya da ikisi birden. Bir aşağı bir yukarı dolanıp dursam da orada değildi işte. Üzerinde parlak kırmızı boyayla "Domates, Taze Çiçek, Turta" yazan bir ürün standının yanında, kucağında geniş bir el lambasıyla ciltsiz bir kitap okuyan yaşlı kadının önünden geçip durmak utanç verici olmaya başlamıştı. Üçüncü kez önünden geçince, kitabını indirip beni izlemeye başladı. Ve dördüncüde o da müdahil oldu.

"Yolunu mu kaybettin şekerim?" Yavaşça ilerleyip, bir yandan sapağı görmek için çevreyi tararken *-Dar bir toprak yol, bir anlık dikkatsizliğinde kaçırırsın* demişti Delia- ve bunun hazır yemek işinde acemi eğitimi kapsamında bir tür sınama ve göreve başlama işlemi olup olmadığından şüphelenmeye başlarken arkamdan seslendi. Arabayı durdurup, yavaş yavaş geri gittim. Standa ulaştığım zaman kadın sandalyeden kalkıp, arabamın yolcu camına doğru eğildi. Ellilerinin başlarında gibi görünüyordu, griye dön-

müş saçları ensesinin arkasında toplanmıştı, kot pantolon ve içinde beyaz bir atlet olan, belden bolca bağlanmış bir gömlek giymişti. Kitabını hâlâ elinde tutuyordu, başlığına şöyle bir göz attım: *Seçim*, yazarı Barbara Starr. Kapakta üstsüz bir adam vardı, dar elbiseli bir kadın ona yaslanmıştı. Kitabın arasında ayraç yerine tırnak törpüsü vardı.

“Sweetbud Yolu’nu arıyordum,” dedim. “Bu yolun bitiminde olduğunu sanıyordum ama bir türlü...”

“Tam şurası,” deyip döndü ve ürün standının sağındaki, mıcırlı dar yolu işaret etti. Yol öyle dardı ki bir sokaktan ziyade garaj yolu gibi görünüyordu. “Gözden kaçırman senin suçun değil, dün gece yol tabelası bir kez daha çalındı. Hepsi lüzumsuz ot kafalı, yemin ederim.” Yolun diğer tarafındaki, üzerinde işaret tabelası bulunmayan direği gösterdi. “Ve bu yıl dördüncü kez oldu bu. Şimdi Ulaştırma Bakanlığı buraya birini gönderip, yeniden bir levha takıncaya kadar kimse evimi bulamayacak.”

“Ah,” dedim. “Bu çok kötü.”

Kitabını diğer eline geçirirken “Aslında,” diye yanıtladı. “Belki çok kötü değildir. Fakat zahmetli olduğu kesin. Sanki hayat yeterince karmaşık değilmiş gibi. En azından işaretleri takip edebilmeli insan.” Durdu ve gerindi. “Ah, yoldaki büyük çukura dikkat et. Tam heykeli geçince sağ tarafta ve muazzam bir şey. Soldan git.” Sonra gülümseyerek kapüşonumu sıvazladı ve katlanır sandalyesine geri döndü.

“Teşekkür ederim,” diye arkasından seslendim, o da omzunun üzerinden el salladı. Yola dönüp heykel ve çukuru aklımda tutarak Sweetbud Yolu’na girdim. Önce heykeli gördüm. Sürüş yönünde, iki ağacın arasında görü-

nüyordu. Paslı metalden yapılmış, açık bir el gibi görünen ve en az iki metre boyuyla devasa bir şeydi. Çevresi, bir çelenk gibi köşelerine bisiklet zinciri örülmüş inşaat demirleriyle çevriliydi. Avuç içinde, kalp biçiminde bir kesit vardı ve parlak kırmızı renge boyanmış bir başka kalp sarkmış, rüzgârda usul usul sallanıyordu. Arabam aheste aheste giderken heykele bakakaldım. Bu tasarımı daha önce bir yerde gördüğüme emindim.

Ve sonra çukura çarptım.

Küüt! Ön sol tekerim çukura girip tamamen gözden kayboldu. Arabam tamamen yana yatarken düşündüm, kadın bu yüzden muazzam demiş olmalıydı.

Orada oturmuş, kendimi bu durumdan ve böylesi bir giriş yapmanın utancından nasıl kurtarabileceğimi düşünedururken, yolun sonundaki evden çıkan birinin bana doğru geldiğini gördüm. Karanlık çökmek üzere olduğundan, ilk bakışta kim olduğunu çıkarmak güçtü. Bu yüzden onun Wes olduğunu, ancak feci bir biçimde yana yatmış ön tamponun yanı başına geldiğinde anlayabildim.

“Her ne yapıyorsan, hiç uğraşma ve geri geri git,” diye seslendi. “Yoksa her şey daha da kötü olur.” Sonra daha yakına gelip, bana baktı ve yardıma başladı. Kimi beklediğini bilmiyordum ama beni gördüğüne şaşırdığı belliydi. “Merhaba,” dedi.

“Selam,” deyip yutkundum. “Ben, aa-”

“Sıkıştın,” diye tamamladı. Çukura ve içine giren teker bir göz atmak için öne eğilince, bir süre gözden kayboldu. Bulunduğum tuhaf açıda pencereden başımı çıkarınca kendimi neredeyse başının üstüyle aynı hizada buldum. Bir saniye sonra başını kaldırıp bana baktığında yüz yü-

zeydik ve o haldeyken bile haberi-bile-yok tarzındaki yakışıklılığı karşısında tutulup kaldım. Ki bu da her şeyi daha kötü hale getirdi. Ya da daha iyi. Ya da her neyse. “Evet,” dedi sanki başka bir ihtimal varmış gibi. “Çukura girmişsin, anlaşıldı.”

“Üstelik uyarılmıştım,” dedim Wes ayağa kalkarken. “Heykeli görünce, dikkatim dağılıverdi.”

“Heykeli?” deyip önce heykele, sonra da bana baktı. “Ah, tabii. Çünkü onu biliyorsun.”

“Ne?” dedim.

Şaşırmış gibi bakarak gözlerini kırptı, sonra başını salladı. “Hiç. Belki daha önce bunu veya buna benzeyen bir şeyi görmüşsündür diye düşündüm. Kasabada bundan birkaç tane daha var.”

“Hayır, görmemiştım,” diye yanıtladım. Esinti durmuştu ve kalp, elin ortasında hareket etmeksizin asılı duruyordu. “Ama yine de harikaymış.”

Sağımda bir kapının sertçe açıldığını duydum, o tarafa dönüp baktığımda Delia’nın kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde, beyaz bir evin verandasında durduğunu gördüm. “Macy?” diye seslendi. “Sen misin? Ah Tanrım, sana çukuru söylemeyi unuttum. Bekle, seni oradan çıkaracağız. Nasıl da aptalım. Hemen Wes’i arayıp geliyorum.”

Wes, “Ben ilgileniyorum,” diye bağırarak cevap verince elini rahatlamış biçimde göğsüne koydu, sonra da basamaklara oturdu. Wes sonra bana dönüp, “Sıkı tutun, hemen döneceğim,” diye ekledi.

Orada oturup, sokaktan aşağıya koşarak en sondaki evin bahçesinde gözden kayboluşunu izledim. Bir dakika sonra bir motor çalıştırıldı ve bir Ford Pikap kamyonet çıkageldi,

sonra orada bulunan bir ağaç kökünden geçerken zıplayıp, yolun yan tarafından aşağı doğru indi. Kamyonetle yanımdan geçen Wes, arka tamponuyla benim arabam arasında yarım metre kalıncaya kadar geri geri geldi. Arabama bir şeyler takarken tıkırtı duydum. Sonra yan aynamdan, üzerindeki beyaz tişörtü karanlıkta parlayarak bana doğru gelişini izledim.

“Bu işin numarası,” dedi penceremden içeri uzanarak. “Doğru açığı yakalamakta.” İçeriye uzanıp direksiyonu tuttu ve yavaşça çevirdi. “Bunun gibi,” dedi. “Tamam mı?”

“Tamam,” deyip ellerimle onun ellerini koyduğu yeri tuttum.

“Birkaç saniye içinde oradan çıkmış olacaksın,” dedi. Kamyonete geri döndü, bindi ve vitesi taktı. Bense orada oturup, ellerimi tutmamı söylediği yere kilitleyip bekledim.

Kamyonet hızlandı ve ileriye hareket etti, ilk bir iki saniye hiçbir şey olmadı. Fakat sonra bir anda hareket etmeye başladım. Yükseliyordum. Yukarı ve dışarıya doğru yapılan küçük hareketlerin sonunda, şimdi boş olan çukuru önümde görebiliyordum. Ve devasa boyuttaydı. Çukurdan ziyade ay yüzeyinde görebileceğiniz türden bir kratere benziyordu. Ve kesinlikle muazzamdı.

Yeniden toprak yüzeyine çıkınca, Wes kamyonetinden atladı ve çekme halatını arabamdan çıkardı. “Sorunun halloldu,” diye seslendi tamponumun yakınlarından bir yerlerden. “Sürerken solda kal. Soldan sür.”

“Teşekkür ederim,” dedim başımı pencereden çıkartıp. “Gerçekten.”

Omuz silkti. “Bir şey değil,” diye yanıt verdi. “Ben

bunu sürekli yapıyorum. Daha dün FedEx kuryesini çıkardım.” Çekme halatını pat diye kamyonetin içine attı. “Adam hiç mutlu değildi.”

“Büyük bir delik,” dedim ona bir bakış daha atarak.

“Devasa bir şey,” Elini saçlarının arasında gezdirirken kolundaki dövme yeniden gözüme çarptı fakat ne olduğunu görebilmem için çok uzaktaydı. “Bunu doldurmamız lazım ama asla yapmayacağız.”

“Neden doldurmayacaksınız?”

Delia’nın evine bir bakış attı. Onun bize doğru geldiğini görebiliyorduk. Uzun bir etek ve kırmızı bir tişört giymişti, ayakları çıplaktı. “Ailevi bir mesele,” dedi. “Bazıları her şeyin bir sebebi olduğuna inanıyor. Koca bir deliğin bile.”

“Fakat sen inanmıyorsun,” dedim.

“Hayır,” dedi. Arabamı şöyle bir süzüp inceledi. Bana bakıncaya kadar kendisini izlediğimin farkında bile değildi. “Her neyse, görüşürüz,” dedi. Ben yeniden gözlerimi direksiyona dikmişim.

“Tekrar teşekkürler,” dedim birinci vitese takıp.

“Bir şey değil. Unutma: Soldan.”

“Sol taraftan,” dedim ve o da başını salladı. Sonra tamponumun yanına iki kez vurup, kamyonetine döndü. Onun kamyonete binmesiyle ben de direksiyonu çevirip çukurun çevresinden dolaştım, sonra da Delia’nın 15 metre kadar ilerideki garaj yoluna doğru sürdüm. Kapımı açmak için uzanırken, Wes’in kamyoneti dikiz aynamda bulanıklaşarak geçiyordu. Silüetini görebiliyordum, yüzü gösterge tablosunun ışığında aydınlanmıştı. Sonra bir ağaç sırasının arkasında gözden kayboldu, mıcırlı yol çıtırdadı ve sonra tamamen bitti.

“Wes’in olayı şudur,” dedi Delia bir başka hindi paketini açarken. “Her şeyi tamir edebileceğini düşünür. Edemezse de en azından bozuk olan parçalarla bir şeyler yapabilir.”

“Bu kötü bir şey mi?” diye sordum spatulamı sanayi boyu devasa mayonez kavanozuna daldırırken.

“Kötü değil,” dedi. “Sadece... Değişik.”

Delia’nın garajına gelmiştik, burası Wish Hazır Yemek Şirketi’nin merkezi olarak kullanılıyordu. Burada iki sanayi tipi fırın, büyük bir buzdolabı, üstleri kesme tahtaları ve mutfak aletleriyle kaplı birkaç paslanmaz çelikten masa bulunuyordu. Bir masada karşılıklı oturmuş, sandviçleri hazırlıyorduk. Garaj kapısı açıktı ve dışarıdan cırcır böceklerinin seslerini duyabiliyordum.

“Benim bakış açım göre,” diye devam etti. “Bazı şeyler sadece olduğu gibi olmalı.”

Wes’in çukur hakkında konuşurken ona bakış atışımı hatırlayarak, “Çukur gibi,” dedim.

Elindeki hindiyi indirip bana baktı. “Sana ne dediğini biliyorum,” dedi. “Çukurun hâlâ orada olma sebebinin ben olduğumu, eğer doldurmasına izin verseydim postacının sinir olup postaları sabote etme noktasına gelmeyeceğini ve Goodyear lastikleri orada patlayan müşterinin Lakeview Lastikçilik faturasıyla karşılaşmayacak olduğumu söyledi.”

“Hayır,” dedim önümdeki ekmek dilimine ince bir tabaka mayonez sürerken. “Bazı insanların, her şeyin bir sebebi olduğuna inandığını söyledi. Ve bazı insanların da inanmadığını.”

Bir süre düşündü. “Bu, her şeyin bir sebebi olduğuna inandığımdan değil,” dedi. “Bu sadece... Sadece bazı

şeylerin bozulmuş olmasının bir anlamı olması gerektiğine inanıyorum. Kusursuz olmayan. Kaotik. Bu evrenin karışıklığı yaratma yolu, anlarsın ya? Yollarda bazı çukurlar olmalı. Hayat böyle olmalı.”

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Dışarıda, günbatımının sonlarında, ağaçların arkasından zayıflayan bir gün ışığı görünüyordu.

“Yine de,” dedim bir başka ekmek dilimini önüme koyarken. “O büyük bir çukur.”

“O büyük bir çukur,” diye onayladı mayoneze uzanırken. “Fakat konuştuğumuz biraz da bu. Demek istediğim, onu düzeltmek istemiyorum çünkü bana göre o bir bozukluk değil. O çukur hemen orada ve ben de onun yakınlarında çalışıyorum. Radyoyu açtığımda klima çalışmıyor olmasına rağmen arabamı değiştirmeyi reddetmemle aynı sebepten ötürü. Müziği ya da soğuk havayı tercih ediyorum. Bu büyük bir mesele değil.”

“Radyo çalıştığı zaman klima çalışmıyor mu?” diye sordum. “Bu çok tuhaf.”

“Biliyorum.” Üç dilim ekmek daha çekti, seri üretim şeridi gibi üzerlerine önce mayonez, sonra da marul koydu. “Ölçeği genişletirsek, Wish’te kaosa sebep olmasına rağmen, hazır yemek işinde bana yardımcı olacak bir ortak almama sebepim de buydu. Evet, işler organize olamıyor. Ve eminim, her dakika bir felaketin kıyısındaymış gibi hissetmesek hoş olurdu.”

Dinlemeye devam ederken bir başka sandviçe başladım.

“Fakat her şey daima sorunsuz ve mükemmel olsaydı,” diye devam etti Delia. “Buna çok fazla alışırdın, anlıyor musun? Zaman zaman biraz karışıklık yaşamalısın. Aksi

takdirde, işler yolunda gittiği zaman asla gerçek manasıyla zevk alamazsın. Kaçık olduğumu düşünüyorsun, biliyorum. Herkes öyle düşünüyor.”

“Ben düşünmüyorum,” diye karşılık verdim ancak bana inanmayarak başını salladı.

“Sorun değil. Yani kaç defa Wes’i mıcır görevlilerinden biriyle gizlice çukuru doldurmaya çalışırken yakaladım.” Önüne bir başka ekmek sırası koydu. “Ve Pete, eşim, iki defa beni araba satıcısına götürüp arabamı yenisiyle değiştirmem için ayartmaya çalıştı. Ve işe gelince... Bilemiyorum. Bu konuda beni rahat bıraktılar. Wish yüzünden. Çünkü o burada olsaydı ve işlerin nasıl gittiğini görse... Kafayı yerd. Dünyadaki en düzenli insanlardan biriydi o.”

“Wish, çok hoş bir isim,” dedim mayoneze uzanırken.

Bana bakıp gülümsedi. “Çok hoş, değil mi? Gerçek ismi Melissa’ydı. Fakat küçükken dilim dönmediğinden, ismini her seferinde Me-wish-sa diye telaffuz ederdim. Sonunda, ismi kısaca Wish’e dönüştü ve herkes onu öyle çağırmaya başladı. Bunu hiç sorun etmedi. Yani, ona çok yakışmıştı.” Bıçağı dirseğinden yukarı kaldırdı, sonra da yanımızdaki tepsiye koymadan önce sandviçleri dikkatlice önce ikiye, ardından da dörde böldü. “Bu onun bebeğiymiş, onun işiydi. Oğullarının babasından boşandıktan ve eski eşi Kuzey’e taşındıktan sonra bu onun için yeni bir başlangıç gibiydi ve durmaksızın çalıştı. Fakat sonra hastalandı... Meme kanseri. Öldüğünde sadece otuz dokuz yaşındaydı.”

Başsağlığı dileklerini kabul eden değil de başsağlığı dileyen tarafta olmak çok tuhaf bir duyguuydu. “Üzgün” olduğumu samimi kelimelerle dile getirmek istedim çünkü

gerçekten öyleydi. Fakat kederin ve kederli olmanın zor kısmı buydu. Farklı bir dilde konuşurlardı ve bildiğimiz kelimeler söylemek istediklerimizin yanında her zaman yetersiz kalırdı.

“Çok üzüldüm Delia,” dedim. “Gerçekten.”

Elinde bir parça ekmekle bana baktı. “Teşekkür ederim,” dedi ve sonra onu masaya bıraktı. “Ben de öyleyim.” Sonra üzgün bir ifadeyle bana gülümsedi ve bir başka sandviçi hazırlamaya girişti. Ben de onu takip ettim ve birkaç dakika ikimiz de tek kelime bile etmedik. Yine de bu sessizlik son zamanlarda öğrendiğim gibi değildi: Tercihen gelmiş olduğu için boş değildi. Her an sessizliğin bozulabileceği biriyle olduğunuz zaman, tamamen farklı bir his oluyordu. Bu, ara vermeyle sona erdirme arasındaki fark gibiydi.

“Biri öldüğü zaman ne olur biliyor musun?” dedi Delia aniden, beni bir parça ürküterek. Sandviçimi yapmaya devam ettim ancak cevap da vermedim. Bundan daha fazlasının geleceğini biliyordum. “Sanki her şey ve herkes parçalara ayrılır, herkes farklı bir tepki verir. Ben ve Wes gibi. Boşanmanın ardından ayaktakımının arasına düştü, tutuklandı; Melissa onunla başa çıkamıyordu. Fakat annesi hastalandığı zaman değişti. Şimdi tamamen farklı biri, Bert’e karşı son derece korumacı, kaynakçılığa ve yaptığı ürünlere kendini adadı. Bu onun hayatla başa çıkma yolu.”

“Wes kaynak mı yapıyor?” dedim ve aniden heykel aklıma geldi. “Yoksa o mu...”

“Eldeki kalp,” diye sözümü tamamladı. “Evet, o yaptı. Epey etkileyici, değil mi?”

“Epey. Bilmiyordum. Onla heykel hakkında konuşuyordum ama bana söylemedi bile.”

Mayonezi önüne çekerken, “Asla bununla böbürlenmiyor,” dedi. “O böyle biri. Annesi de tıpkı öyleydi. Sessiz ve etkileyici. Gerçekten gıpta ediyorum.”

İki sandviçi keserken onu izledim. Bıçak, kesme tahtasına hızlı hızlı çarpıyordu. “Bilemiyorum,” dedim. “Sen de gayet etkileyici görünüyorsun. Bu işi, biri yolda olan iki bebekle sürdürüyorsun.”

“Yok yahu,” deyip güldü. “Değilim. Wish öldüğü zaman nefesim kesilmiş gibi oldum. Gerçekten. Bert’le Wes’in bir yerlerden zıplayıp birbirlerini korkuttukları o salak *Yakaldım Seni* oyunu gibiydi; dünyanın en büyük yakalamasıydı.” Başını eğip sandviçlere baktı. “Onun iyileşeceğini düşünmüştüm. Öleceğiye... Aklıma bile gelmemiştii. Anlıyor musun?”

Başımı salladım. Ona babam hakkında bir şeyler söylemediğim, anlattıklarını iyi anladığımı söylemediğim için kötü hissediyordum. Ama yine de Delia’yla birlikteyken babası ölmüş kız değildim.

“Ve o öldüğü zaman,” dedi Delia elinde ekmek paketiyle. “Bam! Aniden benim yeni doğmuş bebeğimle birlikte, bakmam gereken iki oğlum daha oldu. Bu çok büyük bir kayıptı, o koca boşluk, anlarsın ya.”

“Anlıyorum,” dedim yavaşça.

Beni duyup duymadığından bile emin değildim. “Bazı insanlar,” dedi ve devam etti. “Yollarına devam ediyorlar. Anlarsın ya, yas, ağlamalar ve bitti gitti. Ya da en azından öyle görünüyor. Fakat benim için... Bilmiyorum. Ben bunu halletmek, unutmak istemiyorum. Bu tamir edilmesi gereken bir şey değil. Bu sadece... Olmuş bir şey. Tıpkı o çukur gibi, sadece kaçınmaya çalışıyorum. Saygı duyarak, hatırlayarak ve üstesinden gelerek. Anlıyor musun?”

Başımı salladım ancak anlamıyordum. Ben bunun yerine tüm rotamı değiştirmiştim, sanki kaçmak bunu tam olarak uzaklaştıracakmış gibi kilometrelerce öteye gitmiştim. Delia'ya gıpta ettim. En azından o nasıl başa çıkacağını biliyordu. Belki de nihayet yüzleşmek için kederinizin başına dikildiğinizde eriştiğiniz bir şeydi bu. Bir çeşit derinlik, alan ve uzaklık hissi, bunu aşmak ya da çevresinde dolaşmak eninde sonunda neyi seçeneğinize kalmış bir şey.

ALTINCI BÖLÜM

“Pekâlâ,” dedi Wes sessizce. “İzle ve öğren.”

“Tamam,” dedim.

Lakeview Inn’de bir emeklilik partisindeydik, aperitifleri tamamen bitirmiştik ve Wes’le birlikte onun bana Yakaladım Seni oyununun inceliklerini öğretmekte olduğu bir dolabın içindeydik. Buraya bir kadının şalını asmak için gönderilmiştim, bu sırada Wes’i mükemmel bir pozisyonda ve sessizlik içinde pusuya yatmış bulmuştum.

“Wes?” dediğimde parmağını dudaklarına götürmüştü ve diğer eliyle yanına gitmem için işaret etmişti. Düşünmeden söylediğini yapmıştım. Ne zaman Wes’in çevresinde olsam midemde aynı pır pırları hissediyordum, etrafı kapalı küçük bir yerde olmasak bile. Mükemmeldi.

Yan odadaki partiyi duyabiliyordum: Çatalın tabağa vurduğu zamanda çıkan çınlamaları, kahkaha seslerini, ablamın düğününde de çalmış olan yaylı çalgılar grubunu.

“Pekâlâ,” dedi Wes. Sesi öyle alçaktı ki olabileceğimiz kadar yakın olmasaydık onu duyabilmek için eğilirdim. “Bu tamamen zamanlamayla alakalı.”

Yüzümün önünde parfüm kokan bir pardösü asılıydı. Mümkün olduğunca sessiz biçimde kenara ittim.

“Şimdi değil,” diye fısıldıyordu Wes. “Şimdi değil... Şimdi değil...”

Sonra homurdanarak yaklaşan birinin ayak seslerini duydum. Bert olmalıydı.

“Pekâlâ,” dedi ve harekete geçip öne doğru atıldı. “Şimdi. Yakaladım seni!”

Bert kulak zarını patlatacak cinsten bir çığlık atıp geriye sıçrarken dengesini kaybetti ve arkasındaki duvara çarptı. Yüzü kırmızıya dönmüş halde, “Tanrım!” dedi. Ardından beni görünce yüzü daha da kırmızıya döndü. Onu suçlayamazdım: Hâlâ temkinli görünmesinin hiçbir yolu yoktu. “Bu...” dedi boğulur gibi konuşarak.

“Altı numara,” diye tamamladı Wes onun sözünü. “Benim hesabıma göre.”

Bert ayağa kalkıp bize bir bakış attı. Parmağıyla önce Wes’i, sonra da beni işaret edip gizemli bir biçimde “Sizi öyle bir yakalayacağım ki,” dedi. “Bekleyin siz.”

“Onu karıştıрма,” dedi Wes. “Ben sadece ona gösteriş yapıyordum.”

“Yok olmaz,” dedi Bert. “Artık o da bunun parçası. O da bizden biri. Daha fazla nazlanmak yok, Macy.”

“Bert, zaten bir kere üzerine atladın onun,” diye hatırlattı Wes.

“Ne dediysem o!” diye bağırdı Bert duymazdan gelerek. Sonra yine homurdanarak koridorun gerisine doğru yürüdü ve kapının, arkasından gürültüyle kapanmasına aldırmadan toplantı odasında gözden kayboldu. Wes birazcık rahatsız olmuş biçimde onun gidişini izledi. Aslında gülümsüyordu.

“İyi işti,” dedim koridordan mutfağa doğru ilerlerken.

“Bu daha bir şey değil,” dedi. “Yeterince pratikle, bir gün sen de iyi bir Yakaladım-Seni’ci olabilirsin.”

“Dürüst olmam gerekirse,” dedim. “Bu oyunun menşeyini merak ediyorum.”

“Menşeyini?”

“Nasıl başladığını yani.”

“Ne demek olduğunu biliyorum,” dedi. Bir anlığına onu kırdığımı düşünüp korktum, fakat o bana pis pis güldü. “Bu resmen hazırlık sınavı kelimesi gibi. Etkilendim.”

“Kelime haznemi geliştirmeye çalışıyorum,” diye açıkladım.

“Görebiliyorum,” dedi yanından geçtiği bir Lakeview Inn valesine başıyla selam verirken. “Doğrusunu söylemek gerekirse; bu sadece, bizim yaklaşık bir yıl önce başladığımız aptalca bir şey. Annem ölüp de evde yalnız yaşamaya başladıktan sonra ortaya çıktı. Ev oldukça sessizdi, bu yüzden gizlenmesi kolay oluyordu.”

Sanki anlıyormuş gibi başımı salladım. Oysaki tüm olanaklar mevcut olmasına rağmen bir kapının veya saksının ardına gizlenip, annemin önüne sığrarken kendimi hayal bile edemiyordum. “Anlıyorum,” dedim.

“Ayrıca,” diye devam etti. “Arada sırada ödünün kopmasında eğlenceli bir şeyler var. Anlıyor musun?”

Bu sefer başımı sallamadım ya da onaylamadım. Bunu bir süre korkmadan yapabilirdim, planlı ya da plansız. “Erkeklerle göre bir şey olmalı,” dedim.

Mutfak kapısını benim için açarken omzunu silkti. “Belki.”

İçeri girdiğimizde Deha odanın ortasında durmuş, elle-

rini göğsüne bastırıyordu. Yüzüne baktığım anda bir şeylerin ters gittiğini anladım.

“Bir saniye,” dedi. “Herkes olduğu yerde dursun.”

Durduk. Normalde talimatların çoğunu görmezden gelen Kristy bile yaptığı işi bıraktı, peynirli bisküvi genç kadının elindeki tepsiden aşağı sallanıyordu.

Delia yavaşça odaya göz gezdirdi. “Jambonlar nerede?” dedi.

Sessizlik. Sonra Kristy’nin yavaşça çıkan sesi duyuldu. “Ah.”

“Deme sakın!” Delia tezgâha doğru ilerledi, yakınına ittiğimiz tüm kutuları teker teker kontrol etti. “Burada olmalılar. Olmalılar! Bizim artık bir sistemimiz var!”

Ve gerçekten vardı. Fakat yeniydi ve sadece bir gece önce, bardakları kimsenin paketlemediği ortaya çıkınca uygulamaya konulmuştu. İki defa geri dönüş ve gecikme yaşanmasından sonra, Delia mevcut gebeliğinden dolayı uyuyamama durumunu mezelerden peçeteye kadar her şeyi kapsayan bir dizi kontrol listesini derlemek için kullanmıştı. Sonra her birimize sorumlu olduğumuz şeylerin listesi verilmişti. Araç gereçten ben sorumluydum, eğer yeterli maşamız olmazsa bu tamamen benim hatamdı.

“Olamaz böyle iş,” dedi Delia. Ada mutfak tezgâhının üzerinde duran ve bizim gözümüzden kaçan altı tane kutunun yanında, bir jambonun yarısını bile alamayacak olan bir kutuya elini daldırmıştı. “Çok iyi hatırlıyorum, garajdaki sehpanın üzerinde hazır duruyorlardı. Gördüm onları.”

Mutfak kapısının diğer tarafında, gittikçe yükselen sesleri duyuyorduk. Kalabalık artıyordu ve bu da kısa za-

man içinde akşam yemeğinin beklendiğini gösteriyordu. Menümüz başlangıç için peynirli bisküvi ve keçi peynirli kızarmış ekmekle başlıyor, güveçte taze fasulye, pirinç pilavı, biberiyeli ve dereotlu poğaçaya ve son olarak jambonla devam ediyordu. Jambon özel bir istekti. Görünen o ki gelenler domuz eti insanıydılar.

“Tamam, tamam, biraz sakinleşelim,” dedi Delia fakat çiğ poğaçalarla dolu poşetleri panikle karıştırırken sükûnetini yitirmek üzere olan tek kişi gibi görünüyordu. “Hadi yeniden üzerinden geçelim. Kimde ne vardı?”

Kristy, “Aperitifler bendeydi ve hepsi burada,” derken Bert elinde boş bir tepsiyle içeriye girdi. “Bert. Jambonlar sende miydi?”

“Hayır. Kâğıt ürünler ve servis tepsileri bendeydi,” deyip kanıtlamak istercesine tepsiyi tutan elini kaldırdı. “Neden? Atladığımız bir şey mi var?”

“Hayır,” dedi Delia düz bir sesle. “Bir şey atlamadık.”

“Buz Monica’daydı,” diye saymaya devam etti Kristy. “Mutfak gereçleri Macy’de ve şampanya ile kadehler Wes’te. Bu da demek oluyor ki jambon...” deyip aniden durdu. “Ah. Delia.”

Delia başını ekmek dolu bir kutunun içinden çıkarıp aniden “Ne?” dedi. “Hayır, bir saniye, hiç sanmıyorum. Ben...”

Hepimiz bekledik. Sonuçta, bu onun sistemiydi.

“Ana yemeği alacaktım,” diye tamamladı.

“Ah,” dedi Bert.

“Ah Tanrım!” deyip alnına vurdu Delia. “Jambonları sehpayaya koydum, onları unutabileceğimizden endişelendiğimi hatırlıyorum, sonra paketleri minibüse koyarken onları...”

Bir kez daha hepimiz bekledik.

“Arabamın bagaj kapağının üstüne koydum,” diye tamamlayıp elini alnına koydu. Sanki işin gerçeği çok korkunçmuş da bizi sağır edebilirmiş gibi, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Jambonlar hâlâ evde. Arabamın üstünde.”

Bert tekrar “Ah!” dedi. Haklıydı da. Sadece yarım saat sonra insanlar jambonlarını bekliyor olacaktı.

Delia sırtını fırına yasladı. “Bu korkunç,” dedi.

Bir dakika boyunca kimse bir şey söylemedi. Böyle şeyler meydana geldiğinde olmasını bekleyebileceğim bir sessizlikti; işi çok fena batırdığımızı toplu olarak kabullendiğimiz an.

Ve sonra, her zaman olduğu gibi Delia öne çıktı. “Tamam,” dedi. “Şöyle yapacağız...”

Wish’le şimdiye kadar bir kokteyl, bir brunch ve bir elinci yıldönümü partisi olmak üzere üç iş yapmıştım. Her birinde yaşadığım şeyler karşısında -yağlı çöreklerle geçerken yaşlı bir adamın kalçamı çimdiklemesi, Kristy ile bir birimize toslayınca tepsisinin burnuma yapışması, gömleğimin boydan boya somonlu kanepeye bulanması, Bert’in bir başka Yakaladım Seni oyunu anında portmantodan atlayıp, bir kez daha bana ve taşıdığım tabak istifine çarparak tansiyonumu uzaya kadar fırlatması- bu işe girişirken aklımdan neyin geçtiğini düşündüğüm bir an olmuştu. Her şeye rağmen gecenin sonunda, her şey sona erdiğinde tuhaf ve alışkın olmadığım bir dinginlik hissediyordum. Bu birkaç saatlik delilik, içimi sıkın bir şeyi rahatlatıyor gibiydi; sadece bir anlığına olsa bile.

Bir de, her şeyden önce eğlenceliydi. Hâlâ bir şeyler

öğreniyor olmama rağmen. Mesela Kristy “Geliyor!” diye bağırdığında bu bir şeylere ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu -bir paket peçete, maşa, bir tepsi vb.- o zaman ancak fırlamakla ifade edilebilecek bir hızla kalabalığın içine dalıp, odanın diğer ucuna gitmek gerekiyordu ya da asla hiçbir şekilde açılır kapanır kapıların önünde durmamak gerekiyordu çünkü diğer tarafta birilerinin olabileceğini hiç düşünmeden iterek kapıları açmak Bert’in en büyük zevkiydi. Delia’nın gergin olduğu zaman şarkı mırıldandığını da öğrendim ve bu genellikle “American Pie” oluyordu, ayrıca Monica hiçbir şekilde gerilmiyordu ve aslında hepimiz tam bir panik modundayken o hiç istifini bozmadan karides ya da yengeç keki yiyebilme yeteneği vardı. Ve ne zaman kendimi zor bir durumun içinde bulsam kalkmış bir kaş, alçak sesle yapılan alaycı bir yorum veya sıcak bir bakış için Wes’e güvenebilirdim. Odanın neresinde olduğum ve konunun ne olduğu hiç fark etmezdi, bara doğru şöyle bir baktığımda en azından birinin benim tarafımda olduğunu hissedebilirdim. Bu, şimdiye kadar kütüphanede ya da diğer yerlerde hissettiğim tam tersiydi. Ki hoşuma gitmesinin sebebi de muhtemelen buydu.

Fakat iş sona erip, paketler eve gitmek üzere minibüse doldurulduğunda Delia’nın ödemeyi almasını beklerken oburlar, yağmacılar ve büyükanneler hakkındaki hikâyelerimizi paylaşp, gülüşmelerimizin ardından etraftaki telâşın vızıltısı yavaşça yok olurdu. Ertesi sabah kütüphanede olmam gerektiğini hatırlamamla birlikte, ufak ufak gerçek hayatıma dönmeye başladım.

O geceki malzemelerin sonuncusunu Deila’nın garajına yerleştirirken “Macy,” derdi Kristy. “Bu gece bizimle geliyor musun?”

Her defasında hayır dememe rağmen, daima davet ederdi. Ki bu benim için değerliydi. Onları seçemiyor olsam bile, seçeneklere sahip olmak hoştu.

“Gelemem,” derdim. “İşim var.”

“Peki,” deyip omzunu silkerdi. “Belki bir dahaki sefere.”

Bu, bir gece merakla gözlerini kısıp bana bakıncaya kadar bizim küçük rutinimiz olarak devam etti.

“Her gece ne yapıyorsun ki?”

“İşte bilirsin, okul işleri,” dedim ona.

“Sakınha,” dedi Monica başını sallayarak.

“Üniversite sınavına hazırlanıyorum,” dedim. “Sabahları da başka bir işim var.”

Kristy gözlerini devirdi. “Yaz mevsimindeyiz,” dedi. “Demek istediğim, bilmişin teki olduğunu biliyorum ama biraz mola veremez misin? Hayat o kadar uzun değil, biliyorsun.”

Belki öyledir diye düşündüm. Belki de değil. “Gerçekten yapacak çok işim var,” dedim yüksek sesle.

“Peki,” dedi. “İyi eğlenceler, benim için de çalış. Tanrı biliyor ya buna ihtiyacım var.”

Yani, evdeyken lavabodaki kalıntıları hemen silen, kıyafetlerini kurutucudan çıktığı gibi ütöleyen, hâlâ iyi-gayet-iyi Macy olmama rağmen, hazır yemek şirketindeki işimden eve döndüğüm gecelerde dağılmış saçları, lekeli gömleği, üzerine ne dökülmüş veya sürünmüşse onun kokusunu taşıyan başka bir kızdım. Bu ters yüz olmuş Sindirella gibiydi: Gündüz saatlerinde bir prenestim, geceleriye kontrolün gitmesine izin veriyordum; ta ki gece yarısına kadar. O zaman prenses yine geri dönüveriyordu.

Jambon felaketi, tıpkı diğerleri gibi telafi edildi. Wes, Delia'ya iyilik borcu olan gurme markete koştı. Kristy ve ben, daha fazla aperitifle yürümeye devam ettik ve akşam yemeği servisinin ne zaman başlayacağı sorularını da kırpışan kirpikler ve gülümsemelerle (onun fikriydi elbette) savuşturduk. Jambon nihayet servis edildiğinde -45 dakika gecikmeyle- hedefi on ikiden vurduk ve herkes evine mutlu bir biçimde gitti.

Nihayet Wildflower Tepesi'ne vardığımda saat on buçuğu bulmuştu. Arabamın farları şehrin üzerinden salınıp, evimizin olduğu çıkmaz sokağa girdiğinde evimi, posta kutumu, her zamanki şeyleri ve başka bir şeyi daha gördüm: Babamın kamyoneti.

Araba yolunda, her zaman park ettiği yerde, garajın önünde, sol tarafta duruyordu. Arkasına park edip, bir süre öylece bekledim. Bu onundu, hiçbir şüphe yoktu. Bunu herhangi bir yerine bakarak anlayabilirdim. Aynı paslı tampon, aynı "Ye... Uyu... Balık Tut" yazan tampon çıkartması, elektrikli testeresini üstüne düşürünce ortası göçen aynı krom alet kutusu... Arabadan çıktım ve ona doğru yürüdüm. Plakaya dokunmak için parmağımı uzattım. Bir sebepten, dokunduğum anda bir baloncunun patlaması gibi ortadan kaybolmadığına şaşırmıştım. Sonuçta, bu hayaletlerin işi olmalıydı.

Fakat kalbim göğsümde hızlı hızlı çarparken arabanın metal kolunu tutup, sürücü kapısını açtığımda hissettiğim gerçektir. Eski deri, puro ve sahilin sonsuza kadar sürmesini istediğiniz fakat asla sürmeyen, kendinizle birlikte taşıdığınız kum ve okyanus kokusunun karışımını hemen tanıdım.

Bu kamyoneti severdim. Burası babamla benim her yerden daha fazla vakit geçirdiğimiz yerd; ben yolcu koltuğunda ayaklarımı ön panele yasladım, o bir kolunu pencerenin dışına çıkarır, radyodaki şarkıya uygun biçimde tavanda ritim tutardı. Cumartesi sabahları bisküvi almak ve şantiyeleri kontrol etmek için erkenden kalkar, hava karanlıkken evden ayrılırdık. Ben hemen uykuya daldığını, koltukla pencere arasındaki o mükemmel noktaya kıvrılırdım. Hayatta kalabildiğim sürece klima çalışmazdı ve sıcaklık birkaç dakika içinde sizi kurutacak hale gelse bile hiçbir şey değişmezdi. Tıpkı sahil evi gibi kamyon da dökük haldeydi ve cazibesi biricik özelliğindendi: O eskiden babamındı. Ve şimdi geri dönmüştü.

Yavaşça kapıyı kapattım, sonra da evimin ön kapısına doğru yürüdüm. Kapı kilitli değildi. İçeri girip, her zaman yaptığım gibi ayakkabıları ayağımdan fırlatıp attım. Ayağımın altındaki zemini hissedebiliyordum. Yere eğilip, elimi parkenin üzerinde gezdirdim; kumdu bu.

“Merhaba?” dedim ve sesimin, evin yüksek tavanlarına çarparak bana geri dönüşünü dinledim. Sonrasında, sessizlik dışında hiçbir şey yoktu.

Annem satış ofisindeydi, saat beşten beri oradaydı. Bunu biliyordum çünkü cep telefonuma saat on civarında mesaj bırakıp haber vermişti. Bunun anlamı da şuydu; ya beş saat içinde babamın kamyonu sahilden buraya kendi kendine gelmişti ya da başka bir açıklaması vardı.

Hale geri döndüm ve ikinci kata baktım. Sıcak ya da soğuk kalması için her zaman kapalı bıraktığım yatak odamın kapısı açıktı.

Merdivenleri çıkarken aklımdan ne geçtiğinden emin

değildim, kaç defa babamın bir gün eve dönmesini, tüm bu olanların bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu ve tekrar hep beraber gülebilmeyi dilediğimi hatırlıyorum. Keşke.

Odama vardığım zaman, açık kapının önünde durdum ve her şeyin tanıdık olduğunu görüp rahatladım: Bilgisayarım, gömme dolabımın kapalı kapısı, pencerem. Üniversite hazırlık kitabım komodininin üstündeydi, ayakbılarım çöp kutusunun yanında dizili duruyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Fakat sonra yatağıma baktım ve kara bir kafanın yastığımın üzerinde olduğunu gördüm. Elbette babam dönmemişti. Fakat Caroline dönmüştü.

Sadece ziyaret için uğramıştı. Fakat daha şimdiden sorun çıkarıyordu.

“Caroline,” dedi annem. Sesi önce nazikti, sonra sertleşmişti ve şimdi öfkenin sınırlarında geziyordu. “Bunu tartışmıyorum. Ne yeri ne de zamanı.”

“Belki yeri değil,” dedi Caroline yeni bir kırıkarak alarak. “Fakat anne, gerçekten zamanı geldi.”

Pazartesi günüydü ve kütüphanenin yakınında bulunan, küçük süslü bir bistro olan Bella Luna’daydık. Bir defalığına, öğle yemeğini yalnız yemek yerine molamı annem ve ablamla geçiriyordum. Buna rağmen fark ediyordum ki her zamanki gibi sandviçimi bir bankta yalnız başıma yemeyi tercih ederdim. Bu, ablamın ajanda ile geldiğini gördüğümde daha da net hale gelmişti.

“Düşünüyorum ki,” dedi ablam yanımdan ayrılan garsona bakarken. “Bu, babamın olmasını isteyeceği şey değildi. O evi severdi. Ve ev orada boş boş duruyor, çürüyor. Oturma odasındaki tüm o kumu görmemiz lazım,

sahile giden yol da çöküyor. Korkunç bir şey bu. Hiç o öldüğünden beri gidip bir göz attınız mı?”

Annemin bunu duyduğu andaki yüz ifadesine baktım, en iyi performansını sergilemesine rağmen, babam hakkında ve onun nasıl anıldığına dair uzun zaman önce anlaştığımız kuralları çiğneyen bir tepki silsilesini engelleyememişti. Annem ve ben geleceğe odaklanmayı tercih etmiştik: Bu geçmişte kalmıştı. Fakat ablam aynı fikirde gibi görünmüyordu. Eve geldiği andan itibaren -Lexus’u sahilde delirttiğinden babamın kamyonuyla dönmüştü-sanki onu da yanında getirmiş gibiydi.

“Sahil evi en az düşündüğüm şeylerden biri, Caroline,” garson bir kez daha bezgin bir ifadeyle yanımızdan geçip gidiyordu. Başlangıç yemeğimizi yirmi dakikadan fazladır bekliyorduk. “Konak inşaatının yeni aşamasına başlıyorum ve yerleştirme alabildiğine zor...”

“Biliyorum,” dedi Caroline. “Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. İkiniz için de.”

“Anladığını sanmıyorum.” Annem elini su bardağının üzerine koydu ancak içmedi. “Öte yandan bunun şimdi konuşmak istemediğim bir şey olduğunu anlayabilirsin.”

Ablam sandalyesine yaslanıp, alyansını parmağında çevirdi. “Anne,” dedi sonunda. “Seni üzmeye çalışmıyorum. Sadece bir buçuk yıl olduğunu söylüyorum... Ve belki yoluna devam etmenin zamanı gelmiştir. Babam bundan daha mutlu olmanı isterdi. Biliyorum bunu.”

“Bunun sahil evi hakkında olduğunu sanıyordum,” dedi annem burnunu çekerek.

“Öyle,” dedi Caroline. “Fakat aynı zamanda yaşamak hakkında. Sonsuza kadar çalışmanın arkasına saklanamaz-

sın, biliyorsun bunu. Demek istediğim, en son ne zaman Macy'yi de alıp bir tatile gittin ya da kendin için hoş bir şey yaptın?”

“Birkaç hafta önce deniz kenarındaydım.”

“İş için,” dedi Caroline. “Gecenin geç saatlerine kadar çalışıyorsun ve sabah erken kalkıyorsun, geliştirme dışında hiçbir şey düşünmüyorsun. Macy hiçbir zaman arkadaşlarıyla dışarı çıkmıyor ve sonsuza kadar on yedi yaşında olmayacak.”

“Ben böyle iyiyim,” dedim.

Ablam bana baktı, yüzü yumuşamıştı. “Öyle olduğunu biliyorum,” dedi. “Fakat senin için endişeleniyorum. Daha sonra geri gelmeyecek şeyleri kaçırdığını hissediyorum.”

“Herkesin seninki gibi bir sosyal hayata sahip olmaya ihtiyacı yok Caroline,” dedi annem. “Macy okuluna odaklandı ve not ortalaması mükemmel. Harika bir erkek arkadaşı var. Sabahın ikisinde bira içmiyor olması onun dolu dolu bir hayat yaşamadığı anlamına gelmez.”

“Ben dolu dolu bir hayat yaşamadığımı söylemedim,” dedi Caroline. “Sadece onun her şey hakkında bu kadar ciddi olmak için çok genç olduğunu düşünüyorum.”

“Ben böyle iyiyim,” dedim bir kez daha ancak bu defa daha yüksek sesle. İkisi de dönüp bana baktı. “Öyleyim,” dedim.

“Tüm söylediğim, her ikiniz de hayatlarınızda biraz eğlenceye yer verebilirsiniz,” diye yanıtladı Caroline. “Bu yüzden sahil evini elden geçirmeli ve Ağustos'ta birkaç hafta için oraya gitmeliyiz. Wally tüm yaz büyük bir dava için çalışacak, tüm zamanımı ona adadı, yani kendimi gerçekten bu projeye adayabilirim. Ve sonra bittiğinde ise

eskiden olduğu gibi hep beraber oraya gideriz. Bu yazı bitirmek için harika bir yol olacak.”

Annem “Bunun hakkında şimdi konuşmayacağım,” derken garson kız bu defa kızarmış bir suratla yanımızdan geçiyordu. Annem sert bir biçimde “Pardon,” deyince kız sıçradı. “Yemeğimizi yirmi dakikadan fazla zamandır bekliyoruz.”

Kız otomatik bir biçimde “Hemen geliyor,” deyip mutfğa koştı. Saatile baktım: Bire beş var. Amanda ve Bethany’in çoktan sandalyelerine yerleştiklerini biliyordum, saat arkalarında beni suçlayacak makul bir şey buluncaya kadar saniyeleri geriye sarıyordu.

Annem restoranın karşısında bir yerlerdeki uzak bir noktaya odaklanmıştı, yüzü tamamen sakindi. Masamıza düşen ışıktaki ona baktığımda yorgun olduğunu fark ettim, olduğundan daha yaşlı. Onu en son ne zaman gerçekten gülümserken gördüğümü hatırlamıyordum ya da babamın aptal şakalarından birini yaptığında olduğu gibi katıla katıla güldüğünü. Bu kadar gülen birini görmemişsinizdir -babamın esprileri daha çok çığlığa sebep oluyordu- fakat annem daima bunların histerik olduğunu düşünmüştü.

Annem gözlerini o uzaktaki noktaya sabitlediğinde, “Sahil evine ilk ulaştığım zaman,” dedi Caroline. “Garaj yolunda oturdum ve ağladım. Bu onu yeni baştan kaybetmek gibiydi, yemin ederim.”

Annemin yutkunuşunu izledim, omuzlarını kaldırdığını gördüm, sonra bir nefes alırken düşüşünü.

“Fakat sonra,” diye devam etti ablam, sesi yumuşaktı. “İçeriye girdim ve yüz tane eski çorap gibi kokmasına rağmen o şöminenin üstündeki geyik başını ne kadar sevdi-

ğini hatırladım. Sonra öleceğini bilsen bile bir daha balık yemeyeceğini söyleyip, tek gözü çalışan ocakta tencereleri beş dakikada bir sırayla değiştirerek peynir ve donmuş bezelyeli makarna yapmaya çalıştığını hatırladım.

Annem elini çenesine dayayıp, iki parmağıyla bastırdı. O sırada göğsümde bir sancı hissettim. *Kes şunu!* demek istiyordum Caroline’a fakat kelimeleri sıraya bile sokamıyordum. Ben de dinliyordum. Hatırlıyordum.

“Ve başlı başına bir yangın sebebi olmasına rağmen bayıldığı o aptal ızgara,” dedi Caroline, şimdi bana bakıyordu. “Frizbiden yedek anahtara kadar her şeyi içine tıktırdığını, sonra da unutup hepsini ateşe verdiğini hatırlıyor musun? O şeyin dibinde hâlâ kararmış beş anahtarın yatığını biliyor musun?”

Başımınla onayladım fakat bütün yapabildiğim buydu. Aslında bu bile zordu.

“Ben ev yok olup gitsin demedim,” dedi annem aniden, sesi beni ürkütmüştü. “Bu sadece uğraşmam gereken bir şey daha anlamına geliyor. Burada yapmam gereken çok fazla şey var.” Bunun hakkında konuşmak onun için kolay olmamalı, diye düşündüm. Aylardır çevresinde dolaşarak ama bilinçli olarak kaçındığımız şeye yaklaşıyordu şimdi. “Ben sadece...” dedi Caroline ve devam etti. “Birkaç yeni padavra lazım.” Yavaşça ve dikkatli bir biçimde konuşuyordu. “Yan komşuyla konuştum, Rudy’yle. Kendisi marangoz, birlikte inceledik. Temel malzemelere ihtiyaç var; bir ocak, tel kapı ve basamakların onarılması. Bir de, iç ve dış badana yapılırsa hiç fena olmazdı.”

“Bilmiyorum,” dedi annem ve o sırada ben de Caroline’ın elini anneminkinin üzerine koyuşunu, parmakla-

rının iç içe geçişini izledim; Caroline'inki bilinçli, anneminkiyse farkına varmadan. Anneme temas etmek benim de çabaladığım bir şeydi, ben buna asla cesaret edememişken o bunu kolayca yapmış gibi görünüyordu. "Düşünülmesi gereken çok şey var."

"Biliyorum," dedi ablam, her zaman her şeyi söyleyebilmesini sağlayan o dümdüz dürüstlüğüyle. "Fakat seni seviyorum ve sana yardım edeceğim. Tamam mı?"

Annem gözlerini kırptı, sonra tekrar kırptı. Bu onu bir yıla yakın zamandır ağlamaya en yaklaşmış gördüğüm andı.

"Caroline," dedim çünkü yapmak zorunda olduğumu hissediyordum, biri yapmak zorundaydı.

"Sorun yok," dedi bana, sanki eminmiş gibi. Kuşkusuz. "Her şey yolunda gidecek."

Pesto soslu makarnamı rekor sürede bitirip, iki blok koşmuş olmama rağmen kütüphaneye vardığımda saat biri yirmi geçiyordu. Ben masanın arkasına geçip, her zaman yaptığım gibi arkadaki küçük köhne standıma erişmek için tahtlarının arasında mücadele verirken, Amanda kollarını göğsünde kavuşturmuş halde sandalyesine yaslanmış, kıslmış gözleriyle beni izliyordu. "Yemek molası birde sona erer," derken sanki işe geç kalmamın sebebi anlama kıtlığı çekmemmiş gibi kelimeleri tane tane söylüyordu. Bethany onun yanında eliyle ağzını kapatmadan önce güldü.

"Biliyorum, özür dilerim," dedim. "Kaçınılmaz bir durum söz konusuydu."

Kibir içinde bilgisayar ekranına dönmenden önce, "Hiçbir şey kaçınılmaz değildir," dedi. Utanca benzer derin bir

yanmayla yüzümün kızardığını hissederek masama döndüm.

Sonra, bir buçuk yıl gecikmeyle kafama dank etti: Hiçbir zaman mükemmel olamayacaktım. O kadar çabaladıktan sonra, elime geçen ne olmuştu? İnsan olma hatasında bulunup duygularımı açığa vurduğum ilk anda beni bir kenara iten bir erkek arkadaş. Notlarım her ne kadar harika olsa da hâlâ Her Şeyi Bilen Kızlar kadar iyi olmaması. Sakin ve tekdüze bir hayat, tüm risklerden uzakta ve kız kardeşimin söyleme cesaretini gösterdiği sırları taşıyan kalbimin ağırlığıyla uykusuz geçen geceler. Hayat geçip gidiyordu ve ben hâlâ kendimi tekrar mutlu, dolu, iyi hissederek geçireceğim yolu arıyordum. Hâlâ bunun ne olduğunu bilmiyordum. Fakat bir şey burada bulamayacağımı söylüyordu.

Bundan birkaç gün sonra, Delia'nın akşamüstü gerçekleştirilen (kütükten bir kulübede, abartmıyorum, tamamen odundan yapılmış bir kulübede) ve artık sıradan hale gelen başka bir felaketin yaşandığı (kadeh kaldırıldığı sırada maden suyu musluğu infilak etmişti), gelin için düzenlenen hediye partisinin dönüşü benim için tıpkı diğerleri gibi olabilirdi. O ana kadar.

“Hey Macy,” dedi Kristy çarpıcı çingene görünümünün bir parçası olan saçaklı siyah eteğinin kenarında bir şeyi siliyordu. “Bu gece bizimle geliyor musun?”

Bu artık bizim rutinimizdi, her seferinde bana bunu soruyordu. En az diğer hayatım kadar güvenilirdi, tıpkı bir saatin işleyişi gibi. İkimiz de rollerimizi biliyorduk. Fakat bu defa, senaryoyu bir kenara bıraktım ve riski göze alıp doğaçlama yaptım.

“Evet,” dedim. “Geliyorum.”

“Harika,” dedi Kristy çantasını omzuna atarken. İşin garip yanı hiçbir şekilde şaşırmış görünmemesiydi. Sanki eninde sonunda yelkenleri suya indireceğimi biliyor gibiydi. “Hadi gidelim.”

YEDİNCİ BÖLÜM

“Yahu,” dedi Kristy, saçımın bir başka parçasını bigudiye sarıyordu. “Bekle azıcık, harika olacak.”

Şahsen, ben pek emin değildim. Eğer Kristy’yle dışarı çıkmamanın görüntümü baştan aşağı değiştirmek anlamına geleceğini bilseydim, muhtemelen evet demeden önce iki kez düşünürdüm. Gerçi, artık çok geçti.

İlk tereddütlerim iş kıyafetlerimi çıkarıp, üzerime uyaçağına yemin ettiği (ki doğrudu) kot pantolonunu ve göğüs dekoltesinin çok fazla olmadığına ikna etmeye çalıştığı (ki doğru değildi) askılı bluzu giymem için ısrar ettiğinde baş gösterdi. Tabii ki her ikisini de tam olarak inceleyememiştim, kendimi görebileceğim tek ayna, gömme dolap kapağının arkasındaydı ve şu an duvara dönüktü. Onun dediğine göre, bitene kadar kendimi görmemeliydim. Tek güvenebileceğim odanın köşesindeki bir sandalyede oturan, sigara içerken pencereden dışarı sarkan ve Kristy ikinci bir görüşe ihtiyaç duyduğunda “hıı hıı” diye ses çıkaran Monica’ydı.

Şüphesiz, bu benim eski tür cumalarımın tamamen farklıydı. Zaten buradaki her şey farklıydı.

Her ne kadar Kristy yaklaştığımızda onu “mobil ev” olarak tanımladığını ve bu tabirin onu daha az amele işi gösterdiğini söylese de, Kristy ile Monica’nın evi aslında bir karavandan başka bir şey değildi. Benim içinse peri masalından fırlamış, kobalt mavisi rengiyle büyük bir bahçenin yanına kurulmuş, küçük bir yapı gibiydi. Kaybolduğum gece tanıştığım büyükanneleri Stella, orada yetiştirdiği çiçekleri ve ürünleri kendi standında satıyor ve bölgedeki restoranlara pazarlıyordu. Daha önce pek çok bahçe görmüştüm, benim mahallemdeki süslü püslü olanlar da dâhil. Fakat bu inanılmaz bir şeydi.

Yeşil ve capcanlıydı, mobil evin çevresini çepeçevre sarmıştı, bu da parlak kobalt rengi ve kırmızı rengiyle onu bir kez daha egzotik bir çiçek gibi gösteriyordu. Ön kısım boyunca ayçiçekleri rüzgârda ağır ağır hareket ediyor, altında havaya bir parfüm gibi yayılan kokularıyla gül ağaçları olan yan pencereye hafif hafif dokunuyordu. Oradan yan taraflara doğru bir yeşillik uzanıyordu. İki armut ağacının ortasından göğe uzanan, farklı şekil ve boyutlarda bir kaktüs yığını vardı. Zinyaların, papatyaların ve ekinezyaların yanında yabanmersini çalıları bulunuyordu, mor leylaklarla fener çiçeklerinin karşısında kuzukulakları yükseliyordu. Araziler bir hizada sıralanmak yerine, dar yollar boyunca döne döne devam ediyordu. Toprağında küçük marullar ekili küçük bir bahçeye doğru sıralar halinde uzanan çiçekli bitkiler bambularla çevrelenmişti, bunları sardunyaların yanındaki ceviz ağaçları takip ediyordu ve diğer tarafında da mor süsenler bulunuyordu.

Ve sonra o koku vardı: Meyvelerin ve ağaçların, toprağın ve solucanların kokusu. İnanılmazdı ve içeri girdikten çok sonra bile onu solurken buldum kendimi.

Kristy gözlerimin önüne düşen bir parça saç eliyle düzelterek, bigudinin üzerine başka bir tel toka daha taktı.

“Anlarsın ya,” dedim temkinli bir biçimde. “Ben pek kabarık saç insanı değilimdir.”

“Ah Tanrım, ben de.” Eline bir başka bigudi aldı. “Fakat bu dalgalı olacak, kabarık değil. Güven bana, tamam mı? Saç konusunda gerçekten iyiyimdir. Kel olduğum zamanda benim için bir takıntıydı bu.”

Arkamda bigudilerle cebelleştiğinden, bunu söylediği andaki yüzünü görememiştim. İfadesi lakayt mıydı yoksa kederli mi, ya da başka bir şey mi hiçbir fikrim yoktu. Bir dergiyi karıştıran Monica’ya doğru baktım, dinlemiyordu bile. Sonunda dayanamayıp söyledim. “Sen kel miydin?”

“Evet. On iki yaşımdayken. Bir tanesi başımın arkasında olmak üzere bir grup ameliyat geçirmem gerekti, o yüzden saçlarımı tıraş ettiler,” dedi yüzümün çevresindeki dağınık bukleleri fırçalarken. “Araba kazasıydı. Yara izlerim de böyle oldu.”

“Ah,” dedim ve aniden onlara çok fazla bakmış olduğumdan ya da onun bunlardan bahsetmek istemiyor olabileceğinden endişelendim. “Ben...”

“Biliyorum,” dedi sakince, sesi rahatsız olmuşa benzeriyordu. “Fakat onları fark etmemek pek mümkün değil, değil mi? İnsanlar genelde sorarlar, ama sen sormadın. Yine de, senin merak etmiş olabileceğini düşündüm. Kaç insanın hiç lafı dolandırmadan, sanki saat kaç dermiş gibi bodoslama sorduğunu bilsen şaşarsın.”

“Terbiyesizlik,” dedim.

“Hıı hıı” diyerek onayladı Monica sigarasını pencere pervazında söndürürken.

Kristy omzunu silkti. “Aslında, böylesini tercih ederim. Demek istediğim; bu durum gözünü dikip, sanki sen orada değilmişsin gibi davranmaktan daha iyi. Bu konuda en iyisi çocuklar. Bana bakıp direkt, ‘Yüzüne ne oldu?’ diyorlar. Seviyorum bunu. Açıkça söyle, kurtul. Yani, belli olduğu biliyorum sonuçta. Bu kadar süslenip püslenmemin bir sebebi de bu, çünkü insanlar zaten bakıyor. Bu onlara ilaveten bir şov vermek gibi. Anladın mı?”

Başımı salladım, hâlâ tüm bunları sindirmeye çalışıyordum.

“Her neyse,” deyip devam etti Kristy. Diğer bigudiye geçmişti. “Ben on iki yaşındayken oldu kaza. Annem içki âlemlerinin birinden gelmişti, beni okula götürmek için aldı ve yoldan çıkıp önce bu çite, sonra da bir ağaca çarptı. Arabayı kesip öyle çıkarmak zorunda kaldılar beni. Elbette ki Monica suççuğu çıkarıp, o gün okula gitmek zorunda kalmayacak kadar akıllıydı.”

“Sakınha,” dedi Monica.

“Kendini suçlu hissediyor,” dedi Kristy. “Kardeşlik hali.”

Her zamanki umursamaz ifadesiyle tırnaklarını inceleyen Monica’ya baktım. Bana kötü hissediyormuş gibi görünmüyordu, fakat zaten onda şimdiye kadar gördüğüm tek yüz ifadesi bir tür bezgin boşluk olmuştu. Bunun belki de Rorschach’ın mürekkep testi gibi olduğunu düşündüm: Onda neyi istiyorsanız ya da neye ihtiyacınız varsa onu görürdünüz.

“Yüzümdeki yara izlerinin yanı sıra,” dedi Kristy. “Belimde bir tane iz var, ayrıca kalçamda da büyük, çirkin bir deri nakli izi var. Ayrıca kafamda da iki tane var ancak saçlarım tekrar uzadığı için göremezsin.”

“Tanrım,” dedim. “Korkunç bir şey bu.”

Eline bir başka bigudiyi aldı. “Kel olmaktan hoşlanmadım, sana bu kadarını söyleyebilirim. Yani, en fazla bir şapka ya da eşarpla bir şey yapabilirsin, anladın mı? Denemedim değil. Saçlarımın gerçekten çıkmaya başladığı gün mutluluktan ağladım. Şimdi birkaç ayda bir ucundan minik bir parçadan fazlasını kestiremem. Şimdi saçımın tadını çıkarıyorum.

“Gerçekten hoş,” dedim. “Yani, saçın.”

“Teşekkürler,” dedi. “Sana söylüyorum, bence bunun pek çok insandan daha çok kıymetini biliyorum. Saçlarım bir gün iyi görünmezse asla şikâyet etmem, orası kesin.”

Yataktan indi, birkaç dağınık saç tel tokayla tutturmak için önüme çömelmeden önce saç fırçasını cebine sıkıştırdı. “Tamam,” dedi. “Neredeyse hazırsın, hadi bakalım... Monoton.”

“I-ih,” dedi Monica şaşılasi derecede sert bir ses tonuyla.

“Ya hadi ama! Eğer bir kere bir şey denememe izin verseydin, sen de görürdün ki...”

“Sakınha.”

“Monica.”

Monica yavaşça başını salladı. “Bıragıt” diye uyardı.

Kristy başını sallayarak iç çekti. “Modada risk almayı reddediyor,” dedi. Sanki bu gerçek bir trajediymiş gibi konuşuyordu. Kız kardeşine döndü, ellerini sanki gözünün

önüne getirmek istermiş gibi kaldırdı. “Bak. Sana tek bir sözüm var.” Dramatik bir etki için durdu. “Suni deri.”

Buna yanıt olarak, Monica ayağa kalktı ve başını sallayarak kapıya doğru yöneldi.

Monica koridora gidip kapının yanındaki çantasını alırken Kristy omzunu silkti. “Öyle olsun,” dedi. “Sadece üzerinde ne varsa onları giy, her zaman olduğu gibi. Fakat enerjik olmayacaksınız!”

Bunun karşılığında ön kapı çarparak kapandı fakat Kristy rahatsız görünmek bir yana dursun, dolabına doğru yürüdü ve ellerini kalçasına dayamış halde karşısında dikildi. Yanımdaki pencereden dışarı baktığımda, Monica’nın garaj yolundaki motoru çalıştırdığını görebiliyordum, tamamıyla enerjik olmaktan uzakta ve her zamanki gibi olağanüstü yavaş biçimde hareket ediyordu.

Kristy yere çömeldi, asılı kıyafetlerin altından bir çift yıpranmış makosen ayakkabı çıkardı ve önüme attı. Ben onlara bakarken, “Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi. “Fakat makosen ayakkabıların değeri bilinmez. Sen de göreceksin. Ayrıca dekoltene de harika bir bronzlaştırıcı sürebiliriz. Sanırım banyodaydı.”

Sonra gidip yatak odasının kapısını açtı ve koridora yöneldi, hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu. Bigudilerin altında başımın ağırlaştığını hissediyordum, bana verdiği askılı bluza bakmak için eğildiğimde boynum geriliyordu. Askılarda parıltılı ince şeritler vardı ve yakası, şu an kadar sahip olduğum her şeyden çok daha açıktı. Rengi solmuş, paçaları katlanmış, topukları aşınmış ve dizine tükenmez kalemle kalp çizilmiş bir kot pantolonla giymek için fazlasıyla abiyeydi. Ortasındaki koyu siyahlığa, aşınmış sol

tarafına bakınca tek düşünebildiğim bunların benim kıyafetlerim olmadığıydı, bu ben değildim. Bethany ve Amanda'nın aksi gibi davranıyordum fakat eğer işler ters giderse cezasını çekecek olan bendim.

Buradan gitmeliyim, diye düşündüm ve ayağa kalktım. Bigudilerden birini çıkarıp yatağa attım. Bir bukle gözlerimin önüne düştü ve şaşırmış biçimde ona baktım, sanki gözümün önünde asılı dururken, en küçük parçam değişime uğramış gibiydi. Fakat buradan ayrılıyordum. Ayrılıyordum.

Saatim 18.15'i gösteriyordu. Eğer şimdi ayrılırsam eve vaktinde dönüp, sanki ondan hiç sapmamışım gibi programıma dönebilirdim. Kristy'ye annemin beni aradığını ve bana ihtiyacı olduğunu söylediğini, bunun için üzgün olduğumu, belki başka bir zamana yapabileceğimi söyledim.

Ayağa kalktım, başka bir bigudiyi daha çıkardım, sonra diğerini, onları yatağın üzerine atıp, aceleyle çantamı omzuma attım. Kristy elinde küçük bir pudrayla koridora geldiğinde neredeyse kapıya varmıştım.

"Bu şey bir harika," dedi. "Sanki şipşak bronzlaşma gibi ve biz bunu..."

"Şimdi fark ettim," deyip mazeretlerimi sıralamaya hazırlandım. "Ben gerçekten düşünüyorum ki..."

Bana doğru baktı ve sonra gözleri büyüdü. "Ah Tanrım, kesinlikle katılıyorum," dedi başını sallayarak. "Daha önce fark etmemiştim fakat kesinlikle haklısın."

"Ne?"

"Saçların," diyerek odaya girdi. Kendimi yeniden yatağa çökene kadar gerisin geri giderken buldum. Kristy bana

ulaşıp geçmişti, yastıkların üzerinde duran beyaz bir gömleği aldı ve ben onu durduruncaya kadar bir kolumu geçirdi. Karşı çıkamayacak kadar aklım karışmıştı.

“Saçım mı?” dedim o dikkatlice diğer kolumu giydirip, sonra da gömleğin eteklerini hafifçe belimin çevresinde bağlarken. “Ne?”

Ayağa kalkıp, parmaklarını açtı ve onlarla saçlarımı tarayarak bukleleri açtı. “Onları fırçalayacaktım fakat haklısın, böyle daha iyi görünüyor, tamamen dağınık. Harika oldu. Gördün mü?”

Sonra dolap kapısına doğru yürüdü, iterek kapattı ve ben de dolaptaki aynadan kendimi gördüm.

Evet, kot pantolon solmuş ve yıpranmıştı, bacadaki kalp eğri büğrüydü ve çok koyuydu. Fakat üzerime gayet iyi oturmuştu. Bana ait olabilirlerdi. Ve bluz, tepe ışığında bir sürü yerinden fazlaca ısıldıyordu fakat gömlek onu dengelemişti ve ısıltılar şimdi şuradan buradan, arada bir görünüyordu. Giyerken gayet aptal görünen ayakkabılar, ayak bileklerimi incecik göstermiş ve kot pantolona da oldukça uymuştu. Saçlarıma gelince, her sabah tarakla matematiksel bir kesinlikle tam ortadan ikiye ayırmaya çalıştığım kısım bile, dağınık bir şekilde omuzlarımdan aşağı dökülüyor, hatlarımı yumuşatıyordu. Bunların hiçbirisi bir arada iyi sonuç vermemeliydi. Fakat bir şekilde vermişti işte.

Kristy arkamda durmuş, gurur içinde gülümsüyordu. “Gördün mü, sana söylemiştim,” dediğinde, uzun uzun kendime baktım ve tüm bu değişim içinde tanıdık olan şeyi gördüm. Birbirinden bu kadar farklı parçaların bir araya gelip bir bütün oluşturması ne kadar garipti. Potansiyeli olan bir şey. “Kusursuz.”

Kristy'nin diz altı kalın topuklu rugan çizmeleri, pembe gömleği ve kısa eteğiyle 60'lar retrosu görünümünü kazanması bir hayli uzun sürdü. Nihayet dışarı çıkıp Bert'in yanına gittiğimizde, yarım saattir garaj yolunda bizi bekliyordu.

"Nihayet geldiniz," diye patladı Bert ambulansa yaklaşmamızla. "Sabahtan beri bekliyorum."

"Yirmi dakika sabahtan beri mi oluyor artık?" diye sordu Kristy.

"Burada saplanıp kalmış halde bencil, nankör ve tüm dünyanın çevresinde döndüğünü düşünen birini bekleyince oluyor," dedi Bert ve sonra da müziğin sesini sonuna kadar açtı -bir kadın yüksek ve dramatik bir sesle inliyordu- her türlü itiraz sesi tamamen bastırılıyordu.

Kristy çantasını ambulansın içine fırlattı, sonra kapının yanına tutunup, kendini arabanın içine attı. Şarkı hâlâ devam ediyordu, gürleyen bir sürü gitarla doruk noktasına varmıştı.

"Bert," diye bağırdı Kristy. "Lütfen şunu kapatabilir misin?"

"Hayır," diye bağırarak cevap verdi Bert.

"Pink Floyd. Beni cezalandırıyor, ne kadar nefret ettiğimi biliyor," diye açıkladı Kristy. "En azından buradaki ışıkları biraz açamaz mısın? Macy hiçbir şey göremez," dedi.

Bir saniye sonra, başının üzerinde floresan kırpıştı, titredi ve her şeyi beyaza boyayan soluk ışıyla ortaya çıktı. İçerisi hastaneye öyle çok benziyordu ki evden ayrıldığımızdan itibaren midemde başlayan yanma yüzünden -ambulans fobisi- gergin hissediyordum. "Gördün mü, bunu senin için yapacak," dedi Kristy. Elini bana uzatmıştı. "İşte,

elimi kavrayıp kendini yukarı çek. Yapabilirsin. Göründüğü kadar kötü değil.”

Uzanıp elini tuttum, beni çekerkenki kuvvetine şaşırmıştım ve sonrasında bildiğim tek şey ambulansın alçak tavanından dolayı eğilmiş, kulağımda ışığın vızıltısıyla duruyordum. Duvara dayalı, eski ekoseli bir koltuk duruyordu ve sürücü koltuğuyla arasına küçük bir sehpa sıkıştırılmıştı. Seyyar bir oturma odası gibi, diye düşünüyordum ki Kristy güçlkle tırmanıp, önündeki çantasını aldı ve yolcu koltuğuna kuruldu. Ben de koltuğa oturdum.

Kristy artık kulaklarımda zonklayan müziği bastıran bir sesle, “Bert, lütfen kapat şunu,” diye bağırdı. Bert onu duymazdan geldi, başını çevirip pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu. “Bert. Bert!”

Çığlığa benzer bir şekilde bağırarak ses kreşendoya* vardığında, Bert nihayet uzanıp ses düğmesine dokundu. Ve aniden sessizlik çöktü, yavaş vuran bir sesin dışında: Tak. Tak. Tak.

Birden sesin arka kapılardan geldiğini fark ettim, yerimden kalkıp kapıları açtım. Monica, ağzının bir kenarından sigara sarkmış halde bana bakıyordu.

“El,” dedi.

“Önce onu dışarıya at,” dedi Bert, dikiz aynasından bakıyordu. “Bertmobil’de sigara içilmediğini biliyorsun.”

Monica bir fırt aldı, sigarayı yere atıp üzerine bastı. Yeniden elimi uzattım ve Kristy’nin bana yaptığı gibi onu içeri çektim. İçeri girdiği anda, sanki bu küçük hareket onun neyi var neyi yoksa hepsini almış gibi koltuğa çöktü.

Ben kapıları çekip kapatırken, “Artık lütfen gidebilir

* Bir müzik parçasında, seslerin gittikçe en yüksek noktaya doğru güçleneceğini belirten harekettir.

miyiz?” diye sordu Bert. Kristy yolcu koltuğunda radyoyu karıştırıyordu, şimdi inleyen kadının yerini dans şarkısı ritimleri almıştı. “Ya da beni biraz daha delirtmeyi mi tercih edersiniz?”

Kristy gözlerini çevirdi. “Wes nerede?”

“Bizi orada bekliyor. Eğer gidebilirsek tabii.” Sinirlenmiş biçimde 19.37’yi gösteren dijital saate işaret ediyordu. “Şuna bak. Gece geçip gidiyor. Geçip gidiyor!”

“Tanrı aşkına, daha erken,” dedi Kristy. “Daha bir sürü vaktimiz var.”

Az sonra anlayacağım gibi, aslında bu iyi bir şeydi. Direksiyonda Bert varken buna ihtiyacımız vardı.

Bert yavaş bir sürücüydü. Yavaştan da öte, tıpkı bir direksiyon eğitmeninin rüyalarındaki kadar dikkatliydi. Yeşil ışıklarda duruyordu, daha trenin görünmesine yıllar varken hemzemin geçitten önce tamamen duruyordu ve hız limitine harfiyen uyuyordu, hatta bazen altına bile iniyordu. Tüm bunlar olurken her iki eli de direksiyonun üzerinde, ikiye on kala pozisyonunda, herhangi bir tehlike veya engele karşı yolu atmaca gibi izliyordu.

Bu yüzden nihayet anayoldan çıkıp, mıcırly yola girdik ve sonra çimenlik yolda, küçük tümseklerin üzerinden geçerek arabaların park ettiği alana doğru yönelmemiz ve ortasında piknik masalarının olduğu ağaçlık alanın etrafında dönmemiz yüzyıllar almıştı. İnsanlar banklarda ve masaların üzerinde oturuyor, çevrelerinde toplaşıyordu. Masaların üzerine düzensiz şekilde dağılmış birkaç el feneri ise her yöne ışık saçıyordu. Bert masaların karşısına doğru geri geri gidip, motoru durdurdu.

“Nihayet,” dedi Kristy emniyet kemerini savurarak açarken.

“Yürüyeblirdiniz,” dedi Bert.

“Öyle yapmışız gibi hissediyorum,” dedi Kristy. Sonra kapısını itti ve yakınlar da bir sesin güldüğünü duydum. “Ben bir bira alacağım. İsteyen var mı?”

“Ben,” dedi Monica ayağa kalkıp arka kapıyı açarken. Yüzünde acı çekermiş gibi bir ifadeyle kendini çimenlerin üzerine bırakıp, çimenlik boyunca yürümeye başladı.

“Macy?” diye sordu Kristy.

“Ah, hayır teşekkürler,” dedim. “Böyle iyiyim.”

“Peki.” Ön kapıdan dışarıya fırlayıp, arkasından kapattı. “Hemen geliyorum.”

Açıklık alanın öbür tarafına geçmelerini ve piknik masalarından birinin yanından geçip, bir ağacın altındaki fıçıya yürümelerini izledim. Fıçının yanında iki adam duruyordu ve onlardan biri, kırmızı saçlı ve uzun boylu olanı hemen Kristy’nin birasını vermeye girişirken, bir yandan beğendiği belli edencesine Kristy’yi süzüyordu. Kırmızı saçlının arkadaşı ona yan yan bakarken, Monica sıkılmış bir ifadeyle bekliyordu.

Bert ambulansın arka tamponuna oturmuş, kalabalığı tanıyordu. Ben de ayaklarımı sallayarak onun yanına oturdum. Yüzlerin çoğu benim için yeniydi ve bu gayet mantıklıydı, ben kasabanın diğer tarafındaki Jackson’a giderken buradakilerin çoğu Talbert High’ dandı. Yine de okuldan tanıdığım birkaç kişiyi çıkarabilmişim. Onlardan beni tanıyan var mı, bundan şüpheliydim.

Alanın ilerisine doğru bakarken Wes’i gördüm. Eski bir Mustang’in çevresine toplanmış bir grup adamla konuşuyordu. Onu gördüğümde midemin, onunla karşılaştığım ilk gece, beni çukurun içinden çıkardığı gece ve onla her

yolumuz kesiştiğinde olduğu gibi burulduğunu hissettim. Ne olduğunu açıklayamıyordum, daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Tamamen kontrolüm dışındaydı. *Çok salakça*, diye düşündüm. Yine de bir kez daha baş göstermişti.

Bir iki dakika sonra gruptan ayrılıp, alanın karşı tarafına doğru yürümeye başladı. Onu izlememek için bariz bir çaba sarf ederken -ya da, pekâlâ, sürekli izlememek için çevreye şöyle bir göz attığımda, onu yalnızca benim gözlemlemediğimi fark etmemek çok zordu. Benimle aynı halde olan en az üç kız daha saydım. Onların da benimle aynı salakça şeyi hissedip hissetmediklerini merak ettim. Muhtemelen hissetmiyorlardı.

“Hey,” dedi Wes. “Gelmeniz neden bu kadar uzun sürdü?”

Bert gözlerini devirip başıyla bize doğru gelmekte olan Monica’yla Kristy’i işaret etti. “Sence?”

“Dediğini duydum,” dedi Kristy. “Anlarsın ya, böyle görünmek zaman alıyor. Böylesine bir kıyafeti şipşak kombinleyemezsin.”

Bert gözlerini kısıp ona baktı. “Öyle mi?”

Kristy onu görmezden gelerek devam etti. “Bu yaptığım burada gereksiz gerçi. Herhangi bir muhtemel aday yok.”

“Fıçımın oradaki adamdan ne haber?” diye sordu Bert.

“Lütfen,” deyip iç geçirdi Kristy. “Bir kızın kriterleri olamaz mı? Ben sıradan birini istemiyorum.”

Arkamıza park eden cipten bir kahkaha yükseldi, bir saniye sonra sarışın, boyundan bağlamalı bluz giymiş bir kız sendeleyerek yanaştı. “Hey,” dedi beni işaret ederek. “Seni tanıyorum. Seni tanımıyor muyum?”

“Ah, emin değilim,” dedim fakat onu tanıyordum. Adı Rachel Newcom’dtu. Ortaokul pistinde birlikte koşardık. Yıllardır konuşmamıştık.

“Tanıyorum, tanıyorum,” deyip parmağını şıklattı, herkesin baktığını ancak fark etmişe benziyordu. Kristy kaşlarını kaldırdı.

“Beni tanıyorsun, Rachel,” dedi Bert aceleyle. “Bert? Sana geçen yaz Kaplan merkezinde matematik dersi vermiştin?”

Rachel ona şöyle bir bakıp, dikkatini bana çevirdi. “Oha, tanıyorum! Birlikte koşmuştuk, değil mi? Ortaokulda? Sen şimdi sürekli bisiklete binmekten bahseden çocukla çıkıyorsun!”

Bir an durdum.

“Bisiklete binmek mi?” dedim.

“Tabii ya!” deyip ellerini çırpı. “Buydu!”

Cipten yükselen histerik kahkahayı bir bağırış takip etti. “Rachel, sen tam bir ahmaksın!”

Rachel hiç istifini bozmadan, Bert’le aramıza lap diye girdi. “Tanrım,” dedi, kafasını arkaya eğmiş gülüyordu. “Eskiden ne kadar eğlenirdik, hatırlıyor musun? Ve sen, lanet olsun, çok hızlıydın. Değil mi?”

“Pek sayılmaz,” dedim ortadan ayırmadığımı hatırlamadan önce, içgüdüsel olarak saçımı düzeltmek için elimi uzatırken. Kristy’nin beni izlediğini ve konuşmayı dinlediğini hissedebiliyordum.

“Öyleydin!” Bert’in kolunu dürttü. “Onu görmeliydin. Öyle hızlıydı ki sanki...”

Bir sonraki kelime her neyse, o gelene kadar tuhaf bir sessizlik olmuştu.

“...Uçuyordu.” diyerek tamamladığında kahkahayla güldü. “Sanki kanatları varmış gibi, anlarsın ya? Her şeyi kazanırdı. Diğerlerinin bir şeyi kazanmasının tek yolu senin bırakmandı.”

“Şey,” dedim Rachel’ın kalkıp yoluna gitmesini umarak. Bu yaz, şimdiye kadar her türlü anonimlikten hoşlanıyor olmam aslında Wish’teki kimsenin benim okulumdan olmaması ve hakkımda hiçbir şey bilmemesindendi. Net bir çizgi çekmiştim ve şimdi Rachel Newcomb tüm sırlarımı insanların gözleri önüne seriyordu.

Rachel, Monica’ya döndü. Hafiften dili dolanarak, “Biz Koşan Serseriler’dik,” dedi. “Her zaman bu ismin gerzekerçe olduğunu düşünmüştüm, anlarsın ya? Kulağa sanki köpekmişiz gibi geliyordu. Koşun serseriler! Hav hav!”

“Aman Tanrım,” dedi Kristy kimseyi özellikle hedef almadan. Hâlâ yüzüm yanıyordu. Üstelik bu, başımı kaldırıp Wes’in bana baktığını görmeden bile önceydi.

“Bak,” dedi Rachel dizime şaplak atarak. “Bir şeyi bilmeni istiyorum, tamam mı?”

Neyin gelmekte olduğunu bildiğim halde -nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yoktu- onu durdurmanın hiçbir yolu olmadığını düşündüm. Tüm yapabildiğim orada oturup, her şeyin paramparça oluşunu seyretmekti.

“Ve bilmeni istediğim şey şu ki,” dedi sanki özel bir şey söylüyormuş da hiçbir dinleyici yokmuş gibi ciddiyetle. “Diğer herkesin söyledikleri umurumda bile değil, baban öldüğünden beri bir tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Demek istediğim, orada olman berbat bir şeydi. Çoğu insan bununla başa çıkamaz, anlarsın ya? Birinin böyle öldüğünü görmekle yani.”

Orada öylece oturuyordum, ona baktım. Alı al, moru mor suratı, elindeki vıcık vıcık bira bardağı, boyundan bağlı bluzunun altından belli belirsiz görünen mayo izi... Kendimi toparlayıp diğerlerine bakamıyordum. Yaralarımın görünmeyişi ne kadar da kısa sürmüştü, peri masalım sona ermişti. Bir yerlerde saatin çaldığını duyabiliyordum.

“Rachel!” diye bağırdı biri yandaki arabanın üzerinden. “Buraya gel, yoksa seni bırakıp gidiyoruz!”

“Ah, gitmeliyim!” diyerek ayağa kalktı Rachel ve saçlarını omzundan arkaya savurdu. “Gidiyorum,” dedi gereği olmadığı halde. “Fakat söylemek istediklerimi söyledim, tamam mı? Aklında tut bunu. Söylediğimi aklında tut. Tamam mı?”

Ne başımı sallayabildim ne de bir söz söyleyebildim. Rachel biraz daha kahkaha ve birkaç bisiklet şakasıyla karşılandığı cipe doğru yalpalayarak gitti. Sonra biri radyoyu açtı ve çalmaya başlayan bir Van Morrison şarkısını hep birlikte detone olarak söylemeye koyuldular.

Bu, yok olmayı ve her bir parçanızın küçülüp kaybolmasını istediğiniz anlardan biriydi. Fakat bunun imkânsız olduğunun farkındaydım. O yüzden başımı kaldırdım ve Kristy’ye baktım, Bert’in beni izlediğini görüyordum, Wes ve Monica’nın yüzü kenardan görünüyordu. Sonra bir nefes aldım, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Fakat benim bir şey söylememe gerek kalmadan, Kristy doğruca yürüyüp yanıma oturdu.

“Şu kız,” dedi elimi tutarak. “Kuş beyinlinin teki.”

“Hem de nasıl,” dedi Bert yumuşak bir sesle. Ona baktığımda “O Bakış”ı değil de benimle kesinlikle alakası olmayan bir tür bıkkınlığı gördüm.

“Geçen yaz verdiğin matematik dersleri boyunca tek sayıları açıklamak zorunda kaldığın kız bu değil miydi?” diye sordu Kristy benim üzerimden eğilip.

Bert başını salladı. “İki defa” diye yanıtladı.

“Geri zekâlı.”

“Hıı, hıı” dedi Monica başını sallayarak.

Kristy gözlerini yuvarladı, sonra birasından bir yudum aldı. Avucu benimkinin aksine sıcaktı ve çok uzun zamandır kimsenin elimi tutmadığını fark ettim. Acundan kalp kesilmiş olan heykelini hatırlayarak Wes’e baktım. Tam da öyle olduğunu düşündüğüm gibi bana bakıyordu fakat tıpkı Bert gibi onun bakışı da beklediğim türden değildi. Ne acıma ne üzüntü; hiçbir şey değişmemişti. İnsanların gözlerini bana dikip baktığı o zamanları hatırladım, yüzleri birer resim olarak soyutlanmıştı. Hiçbiri benim takındığımı düşündüğüm ifadeler, sadece benim hissettiğimi düşündüğüm hisleri yansıtan aynalar değillerdi. Eğer hiç görmediğiniz ama yine de yüreğinizde hissettiğiniz bir şeyi fark etmenizi sağlayacak bir şey varsa, Wes’in yüzüne baktığımda hissettiğim şeydi. Nihayet biri anlamıştı.

“Yine de,” dedi Kristy hevesli bir sesle. “Boyundan bağlamalı bluzundan hoşlandım. Onunla harika görünecek siyah bir eteğim var.”

Bir süre orada öylece oturduk, hiçbirimiz konuşmuyorduk. Alanın ortasında biri el feneriyle oynuyordu, ılık huzmeleri ağaçların tepesinde oynuyor, bir anlığına etraf-taki yapraklar ve dallar aydınlanıyor, sonra yine karanlığa gömülüyorlardı. Son birkaç dakikada her şeyin değiştiğini biliyordum. Sadece kendi istediklerimi gösterip, bana ait parçacıkları gizlemeyi denemiştim. Fakat sadece bugüne

kadar sürmüştü. Nihayetinde, en küçük parçacıklar bile bir bütün oluşturmadan duramazdı.

Bir saat sonra, Bertmobilin arkasındaki koltukta olduğumuzu söylemek durumundayım. Sebebiyse bira olabiliirdi.

Ben içkici biri değildim, hiçbir zaman olmamıştım. Fakat Rachel’la olanlardan sonra, Kristy bana azıcık bira getirmeyi teklif edip, asla içmeye zorlamayacağını garantilediğinde bunu kabul edecek kadar sarsılmıştım. Birkaç yudum aldıktan sonra muhabbet oğlanlara geldi ve öyle de devam etti.

“Olay şu ki,” dedi bir beyaz çizmesini diğerinin üzerine koyup bacak bacak üzerine atarken. “Son erkek arkadaşım beni ıssızlığın ortasında bir yerde terk edip gitti. Bundan daha iyisini yapabilmek çok zor olmamalı. Ben nazik bir erkek arkadaş istiyorum. Anlarsın ya?”

Orada sanki Rachel’la olanlar hiç yaşanmamış gibi oturuyor olmak benim için çok garipti. Fakat biz oraya oturduktan hemen sonra, Wes kendisine inşaat demiri vermeye söz vermiş birini bulması gerektiğini söylemiş ve Bert de onun peşine takılıp gitmişti; Kristy, ben ve Monica da koltuğa yerleşmiştik. Ortaya çıkan sırrım kara bulut gibi üzerimize çökmemişti. Aksine dağılmış, iyice silikleşmiş ve şimdilik geride kalmıştı.

“Hoşuma gidecek olan şey,” dedi Kristy beni şimdiki sohbe geri çekerek. “Akıllı bir adam. Adımı bile hatırlayamayan, hatırlasa da heceleyemeyecek adamlardan bıktım. Gerçekten odaklanmış ve zeki biri. Bunu istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun,” deyip biramdan bir yudum daha

aldım. Yudumumu yutmuştum ki her ikisinin de bana baktığını ve detaylandırmamı beklediklerini fark ettim. “Benim erkek arkadaşım öyle biriydi,” diye açıkladım. “Ya da öyle biri. Ya da öyle gibi.”

“Ah, bunlar en kötüsü,” diyerek anlayışlı bir biçimde başını salladı.

Kafam karışmıştı. “Neler?”

“Öyle-gibi sevgililer,” deyip iç girdi. “Anlarsın ya, senden hoşlanıyor gibiler ama sonra hoşlanmıyor gibiler. Emin oldukları tek şey pantolonunun içine girmek istedikleri. Bundan nefret ediyorum.”

“Hıı hıı” diye net bir biçimde onayladı Monica.

“Aslında,” dedim. “Tam olarak öyle değil. Bizimki daha ziyade birlikte olmamak gibi, ayrılmak değil. Ara verdik.”

“Ara,” diye tekrarladı Kristy sanki daha önce hiç duymadığı yabancı bir kelimemiş gibi. “Bunun anlamı...” diyerek eliyle derhal devamını getirmemi belirten bir hareket yaptı.

“Bunun anlamı şu,” dedim. “Aramızda aynı şeyleri istemediğimiz ve aynı beklentilere sahip olmadığımıza dair bir şüphe var. Bu yüzden yaz sonuna kadar görüşmeyip, nerde olduğumuzu görmeye karar verdik.”

Kristy ve Monica bir süre öylece durdular. “Bu,” dedi Kristy sonunda. “Çok olgun bir davranış.”

“Eh, Jason bu,” dedim. “Aslında bu onun fikriydi.”

“Bu ara ne zamandır sürüyor?” diye sordu.

Bir an durup düşündüm. “Senle tanıştığım gecedan beri,” dediğimde gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Bir saat önce bana bununla ilgili bir elektronik posta atmıştı.”

“Bu çok komik,” dedi. “Çünkü o gece, bir erkek arka-

daşın ya da ona benzer bir şeylerin olduğunu anlamıştım.” Monica’ya döndü. “Sana da söylememiş miydim o gece?” diye sordu.

“Hı hı,” dedi Monica.

“Senin görüntün...” dedi Kristy. Doğru kelimeyi arıyor gibiydi. “Kapılmış gibiydi, anlarsın ya? Ayrıca Wes’e neredeyse hiç tepki vermedin. Demek istediğim, birazcık verdin de çoğu kızın verdiği gibi değildi. Sadece küçük bir çarpıntıydı, çarpılma değildi.”

“Çarpılma?” dedim.

“Hadi yapma,” dedi. “Kör biri bile onun ne kadar muhteşem olduğunu görebilir.”

Yanımda oturan Monica, efkârlı biçimde iç geçirerek onayladı.

“O zaman niye onla çıkmıyorsun?” diye sordum.

“Yapamam,” dedi düz bir sesle. “O aileden biri gibi. Yani, kazadan sonra annem kendini bulmak için bırakıp gittiğinde ve buraya Stella’yla yaşamaya geldiğimizde, onun için deli oluyordum. İkimiz de öyle.”

“Bıragit,” dedi Monica karamsar bir sesle.

Monica soluk vererek başını çevirdiği sırada, “Bu hâlâ acı veren bir konu,” diye açıkladı Kristy. “Her neyse, onun dikkatini çekmek için her şeyi yaptım fakat o Myers Okulu’ndan daha yeni dönmüştü, üstelik annesinin ölümüyle başa çıkmaya çalışıyordu. O yüzden aklı çok doluydu. En azından bana neden direndiğiyle ilgili kendime bunu söyledim.”

“Myers Okulu mu?” dedim.

Kristy başını salladı. “Evet. Bir ıslahevi.”

Ne olduğunu biliyordum. Jason oralarda bir yerlerde

özel ders veriyordu, ben de sıklıkla onun yanında gider, o içerideyken arabada ödevlerimi yapardım. Delia, Wes'in tutuklandığını söylemişti. Belki de arabalar arkamdaki otobanda vızıldarken, benim arabanın içinde oturup, çitlerin üzerindeki dikenli tellerin yuvarlaklarına baktığım o günlerde Wes de oradaydı.

“Pekâlâ,” dedi Kristy, ayağıyla müziğe tempo tutuyordu. “Bize öyle-gibi erkek arkadaşından bahset.”

“Ah,” dedim. “Bir buçuk yıldır sevgiliydik.”

Biramdan bir yudum aldım, bunun yeterli olduğunu düşünüyordum. Ancak onlar oturmuş, hevesle daha fazlasını bekliyorlardı. Düşündüm ve devam ettim. Haydi bakalım.

“Yaz için bir yere gitti,” dedim. “Ve gittiğinden birkaç hafta sonra, ara vermemizin daha iyi olabileceğine karar verdi. Buna gerçekten çok üzüldüm. Hâlâ da üzgünüm aslında.”

“Yani başka birini buldu,” dedi Kristy açıklık getirmek için.

“Hayır, öyle bir şey değil,” dedim. “Beyin Kampı'na gitti.”

“Ha?” diye sordu Monica.

“Beyin Kampı,” diye tekrar ettim. “Bir tür akıllı-çocuk şeyi.”

“O zaman Beyin Kampı'nda birini buldu,” dedi Kristy.

“Hayır, bu başka biriyle ilgili değil.”

“O zaman neyle ilgili?”

Orada oturup bunu tartışıyor olmak tamamen yanlış geliyordu. Ayrıca olan biten yüzünden yeterince utanmıştım, yani yaptığının onu dehşete düşürmesinden o kadar

utanmışım ki her şeyimi söyleyebildiğim anneme bile anlatmamıştım. Kızların ne düşüneceğini hayal bile edemiyordum.

“Yani işte,” dedim. “Bir sürü şey.”

Kızların hevesle anlatacaklarımı beklediği bir başka duraksama daha yaşadım. Derin bir nefes aldım. “İşin aslı, her şeyi tepe taklak eden şey, bir elektronik postamda onu sevdiğimi söylememdi. Anlarsınız ya, bu büyük bir şeydi ve onu huzursuz etti. Ayrıca benim kütüphanedeki işime yeterince odaklanmadığımı düşünüyordu. Dahası var ama temel mesele bu.”

İkisi birden bana baktı. “Sakınha,” dedi Monica.

“Dur bir dakika” deyip ayağa kalktı Kristy, sanki birazdan söyleyecekleri için tüm ağırlığına ihtiyacı varmış gibi koltuğun kenarına yaslandı. “Bir buçuk senedir sevgiliydiniz ve sen onu sevdiğini söyleyemiyor musun?”

“Biraz karışık,” deyip biramdan bir yudum aldım.

“Eee,” diye devam etti. “Senle ayrıldı çünkü senin, işindeki performansına yeterince odaklanmadığını düşünüyordu?”

“Kütüphane,” dedim. “Onun için çok önemli.”

“Doksan yaşında mı?”

Başımı eğip birama baktım. “Anlamıyorsun,” dedim. “O son bir buçuk yıldır benim hayatım gibiydi. Beni daha iyi biri yaptı.”

Bu onu biraz yatıştırdı, en azından bir süreliğine. Parmağımı bardağın kenarında gezdirdim.

“Nasıl,” dedi sonunda.

“Yani,” diye başladım. “Mükemmel biriydi, anlarsın ya. Okulda harika, zeki, başarılı... Her şeyi yapabiliirdi. Ve

onunla olduğum zaman, benim için iyi gibiydi. Beni daha iyi yapıyordu.”

“Ta ki...” dedi.

“Ta ki,” dedim. “Ben onu hayal kırıklığına uğratıncaya kadar. Onu çok zorladım, çok fazla üzerine gittim. Onun standartları yüksek”

“Ve senin değil,” dedi.

“Elbette benim de öyle.”

Monica için çekip başını salladı. “I-ıh,” dedi sert bir biçimde.

“Öyle görünmüyor,” dedi Kristy onu destekleyerek. Gözlerini bir an bile üzerimden ayırmadan birasından bir yudum aldı.

“Neden görünmüyormuş?” diye sordum.

“Şu söylediklerine bir bak,” dedi. “Tanrım! Gerçekten öylece oturup, bir buçuk yıl sonra ona bağlanmaya cesaret ettiğin için seni kapının önüne koymasını meşrulaştıracak mısın? Ya da kütüphanedeki o salak işi onun istediğı kadar ciddiye almadığın için?”

Söylediğimin büyük ölçüde bu olduğunu biliyordum. Fakat şimdi ondan dinleyince kulağıma farklı geliyordu.

“Bak,” dedi. Benim için çok zor olsa da, bakmaya çalıştım. “Seni o kadar iyi tanımıyorum, bunu itiraf etmeliyim. Fakat gördüğüm şu ki herhangi bir kütüphane ineğı, özellikle de Kafa Kampı’na giden cinsten olanı...”

“Beyin Kampı,” diye fısıldadım.

“Senin gibi bir kızın onu sevdiğini söylediğini duymaktan kesinlikle mutluluk duyardı. Sen akıllısın, göz kamaştıracısın ve iyi bir insansın. Demek istediğim, onu bu kadar cazip kılan nedir ki? O kim oluyor da yargılıyor?”

“O Jason,” dedim söyleyecek başka bir söz bulamadan.

“Aslında, o bir mankafa.” Birasının geri kalanını içip bitirdi. “Ve ben senin yerinde olsam, ondan kurtulduğum için mutlu olurum. Çünkü sana kendini kendin hakkında bu kadar kötü hissettiren bir kişi zehirlidir, anlarsın ya?”

“Bana kendimi kötü hissettirmiyor,” dedim üstelik kelimeler dilimin ucuna geldiği anda bile tam olarak yaptığının bu olduğunu bile bile. Ya da benim ona izin verdiğim şekilde. Söylemesi zordu.

“İhtiyacın olan,” dedi Kristy. “Hak ettiğin, sana olduğun gibi tapan bir erkek. Seni bir proje değil, bir ödül olarak gören biri. Anlarsın ya?”

“Ben bir ödül değilim,” dedim başımı sallayarak.

“Evet,” dedi Kristy ve sesi o kadar kendinden emindi ki beni tedirgin etti. Sanki benim hakkımda o kadar az şey bilirken bu kadar emin olabilirmiş gibi. “Öylesin. Bunu göremiyor olman ne kadar üzücü.”

Başımı çevirip, arkadaki alana doğru baktım. Sanki ne tarafa dönsem biri bana değişmem gerektiğini söylüyordu.

Kristy uzanıp, elini elimin üzerine koydu ve başımı kaldırıp, ona bakmak zorunda kalıncaya kadar orada tuttu. “Dalga geçmiyorum.”

“Geçmiyor musun?” dedim.

Başını salladı. “Bak. İkimiz de biliyoruz ki hayat kısa, Macy. Seni takdir etmeyen ve sana değer vermeyen birine harcamak için çok kısa.”

“Bir önceki gün de hayatın uzun olduğunu söylemiştin,” diye çıkıştım. “Hangisi?”

“İkisi de,” deyip omzunu silkti. “Bu senin hayatı nasıl yaşamayı seçtiğine bağlı. Daima, her daim değişir.”

“Hiçbir şey, iki zıtlığa aynı anda sahip olamaz,” dedim. “Bu imkânsız.”

“Hayır,” diye yanıtladı elimi sıkarak. “İmkânsız olan şey aslında bizim bir şeyin, herhangi bir şeyin olabileceğini düşünebilmemiz. Bak, ben hastanedeysen, hemen kazadan sonra, öleceğimi düşündüler. Fena halde dağılmıştım.”

“Hı hı” dedi Monica kız kardeşine bakarak.

“O zaman,” diye devam etti Kristy ona doğru başını sallayarak. “Hayat çok kısaydı, gerçekten. Fakat şimdi daha iyiyim, bunu görebilmem bile çok zaman aldı. Bu tamamen bakış açısına bağlı, Macy. Sonsuza kadar derken kastettiğim bu. Birimizin sonsuzluğu bir saatte biterken, birimizinki yüzlerce yıl sürebilir. Bunu asla kesin olarak bilemezsin, o yüzden her saniyenin kıymetini bilsen iyi olur.”

“Hı hı,” dedi Monica bir sigara daha yakarken, başını sallayarak.

“Karar vermen gereken şey,” dedi Kristy bana doğru eğilerek. “Hayatının nasıl olmasını istediğin. Senin sonsuzluğun yarın sona erecek olsa, onu harcamak isteyeceğin hayat bu olur muydu?” Bu benim zaten yaptığım bir seçime benziyordu. Son bir buçuk yılımı Jason’la geçirmiştim, her şeyin mantıklı olduğu mükemmel dünyasında bir yerim olduğundan emin olmak için yapmak zorunda olduğum şeylerle hayatımı ona göre şekillendirmiştim. Fakat işe yaramamıştı.

“Dinle,” dedi Kristy. “Gerçek şu ki hiçbir şeyin garantisi yok. Bunu herhangi birinden daha iyi biliyorsun.” Neden bahsettiğini anladığımdan emin olmak için sert bir biçimde baktı. Anlamıştım. “O yüzden korkma. Yaşa.”

Fakat öte yandan, olan biten şeylerden sonra çevreni saran tehlikeleri düşünmeden nasıl yaşanabileceğini hayal bile edemiyordum. Özellikle zaten hayatınız hakkında korku duyuyorken.

“İkisi aynı şeyler,” dedim ona.

“Aynı olan ne?”

“Korkmak ve yaşamak.”

“Hayır,” dedi yavaşça ve sanki ilk başta bana yabancı olan -neyi kastettiğinden bahsetmiyorum bile- kelimesi kelimesine anlayamadığım bir dili konuşuyor gibiydi. “Macy, hayır. Aynı değil.”

Aynı değil,’ diye tekrarladım içimden ve sonra tekrar baktığımda her şey gerçekten değişmiş gibiydi. Bu kelimeleri sessiz bir şekilde söylemiş olsam bile, kendi dileğimi dilemiş olmuştum. Bir gün, bir şekilde, benim için gerçek olabilirdi.

Kısa süre sonra, Monica ve Kristy yeniden fiçimin yanına gitmişlerdi ancak ben orada kalıp, ambulansın taponuna oturdum. İçtiğim birazcık birayla sersemlemiş hissediyordum kendimi, Kristy’nin söylediği her şeye dikkatimi vermemiştim. En iyi şartlarda bile üzerinde düşünecek çok fazla şey vardı, şu andaysa imkânsıza yakındı.

Birkaç dakika sonra Wes’in, alanının karşısından bana doğru geldiğini görünce başımı kaldırdım. Kolunun altında - inşaat demirleri olduğunu tahmin ettiğim- bir demet metal çubuk tutuyordu. Orada öylece oturmuş, onun uzun adımlarla yürüyüşünü izliyor ve beni görmek için, benimle olmak için geliyor olsa ne olabileceğini merak ediyordum Bu Jason’ı gördüğüm zaman düşündüğüm bir

şey değildi, o daha ziyade bir güvenceydi. Onun yanındayken, her zaman yönümü biliyordum. Wes'le tam tersiydi. Ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

“Hey,” dedi Yakınıma geldiğinde ve ben de sanki şaşır-mış gibi, ‘Ah şuna bak, buradasın,’ der gibi başımı kaldırdım. İşe yaramış gibi görünüyordu ta ki yanıma oturun-caya kadar ve bir kez daha o allak bullak eden burulmayı hissettim. Metal çubukları yanında bir yere koydu. “Di-ğerleri nerede?”

“Fıçının orada,” dedim başımla işaret ederek.

“Ah, tabii ya.”

Sonsuzluktan bahsetmişken; ardından gelen bu bir da-kikalık sessizlik, sonsuza yakın veya sonsuzluktan da uzun gibiydi. Gözümün önünde bir okul saati vardı, sanki yel-kovanın on ikiye vurmak için can atarmış gibi titrediği o son saniyeler. Wes'e doğru bir bakış atarak, ‘Bir şey söyle,’ dedim kendi kendime. Bu geçmek bilmez zamanın far-kında gibi görünmüyordu, onun yerine kollarını gevşek bir biçimde iki yana sarkıtmış, alanın ortasındaki kalaba-lığı izliyordu. Kolundaki dövme-yi görebiliyordum. Kristy bana kastediyor olabileceği tüm olası anlamlarda yaşama-mı söylemişti ve kelimeleri hâlâ aklımda çınliyordu. O halde hadi bakalım, diye düşündüm.

Kelimeleri çıkmaya zorlayarak “Nedir bu?” diye sor-dum ve o anda koluna değil de yüzüne baktığımı fark et-tim, yani sorum başka herhangi bir şey gibi görünebilirdi. Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve ben yüzüm kızarmış bi-çimde -Tanrım yardım et- ekledim. “Yani, dövmen. Daha önce ne olduğunu hiç görememiştim.”

Bu uzun cümle üstüne bir de sorgulama yapmam, bana

Helen Keller'ın en sonunda W-A-T-E-R olarak imza atmasıyla* eşdeğer gibi görünmüştü. Gerçekten yani.

“Ah,” deyip tişörtünün kolunu yukarıya doğru sıyırdı. “Bu o tasarım işte. Delia'ya geldiğin ilk gün görmüştün, değil mi?”

Başımı salladığımı hissettim ancak açıkçası tasarımın tamamen açığa çıkan kalın siyah çizgilerine bakıyordum: Elin içindeki kalp. Bu elbette daha küçüktü ve yuvarlak bir tribal desenle çevrelenmişti; fakat bunun dışında aynıydı. Düz avuç, uzun parmaklar, ortasında kırmızı kalp.

“Evet,” dedim. Onu ilk gördüğüm zamanki gibi tanıdık olduğunu düşünmeden edemiyordum, bir şey bilinçaltımı tırmalıyordu ve bu en az duyulduğu kadar garipti. “Bunun bir anlamı var mı?”

“Aşağı yukarı.” Gözünü eğip koluna doğru baktı. “Bu, ben çocukken annemin benim için çizdiği bir şey.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. El ve kalbin birbiriyle nasıl bağlantılı olduğuna dair.” Bir parmağını kalbin parlak kırmızılığı üzerinde gezdirip bana baktı. “Bilirsin, hisler ve eylemler daima bağlantılıdır; biri olmadan diğeri olamaz. Bu, hippilerin çiçek çocuk olayı gibi. Böyle şeylere bayılırdı.”

“Bundan hoşlandım,” dedim. “Yani, fıkirden. Çok anlamlı.”

Tekrar dövmeye baktı. “O öldükten sonra yeniden üzerinde çalışmaya başladım, anlarsın ya, kaynakla. Bunun

* 19 aylık bebekken bilinmeyen bir hastalık yüzünden kör ve sağır olan Hellen Keller, ailesinin Alexander Graham Bell'e ulaşmasıyla Perkins Körler Okulu'nda öğretmenlik yapan Anne Sullivan ile tanışır. Öğretmeni, kelimeleri öğrenmesi için Helen'in avuç içine nesnelerin isimlerini harf harf yazar. Birkaç denemeden sonra ilk öğrendiği kelime “W-A-T-E-R” yani “SU” olur. Bu yüzden buradaki benzetme bir aydınlanmayı ifade eder. (c.n.)

çevresinde bir halka var, yolun üzerindekiyse dikenli tel. Tamamen farklılar fakat aynı temel fikre sahipler.”

“Bir seri gibi,” dedim.

“Sanırım,” dedi. “Daha doğrusu, hata yapmamaya çalışıyorum, her anlamda.”

Alanın diğer tarafına doğru baktığımda Kristy’nin sarışın başını sallayarak kalabalığın içinden geçtiğini gördüm.

“Kolay değil,” dedim.

Wes bana baktı. “Ne?”

Yutkundum, bunu neden sesli söylediğimden emin değildim. “Hata yapmamak.”

Bir daha ağzımı açmamaya yemin ederken, çok aptal olduğumu düşünüyor olmalı diye düşündüm. Fakat o, taşıdığı metal çubuklardan birini eline almış çeviriyordu. “Evet,” dedi bir süre sonra. “Öyle.”

Kristy neredeyse fıçıya varmıştı. Monica’ya bir şey dediğini görebiliyordum, gülerken başını geriye attı.

“Annen için çok üzüldüm,” dedim Wes’e. Bunu söylemeden önce ne anlaşılabileceğini düşünmemiştim bile. Öylece ağzımdan çıkmıştı.

“Ben de baban için çok üzüldüm,” diye yanıtladı. Öylece birbirimize bakıyorduk. “Çocukluğumda Lakeview Zips’te koçluk yaptığını hatırlıyorum. Harikaydı.”

Boğazımın düğümlendiğini hissettim, bir anda mutsuzluk dalgası içimi kapladı, neredeyse nefesim kesilmişti. Olan buydu. Birini yitirdiğiniz fikrine asla alışamıyordunuz. Tam bunun uzlaşılabilir, kabullenilebilir olduğunu düşündüğünüz anda biri hatırlatıyor ve o şok sizi yeniden vuruyordu.

“Eee,” dedi aniden. “Neden bıraktın?”

“Neyi bıraktım?” dedim.

“Koşmayı.”

Gözlerimi boş bardağıma çevirdim. “Bilmiyorum,” derken o kış günü yeniden beynimde çıkmıştı. “Sadece artık ilgimi çekmiyor.”

Alanın karşı tarafında, Kristy’nin, bir hikâyeyi el kol işaretleriyle detaylandırarak anlatan sarışın bir adamla konuştuğunu gördüm. Sağa sola sallanan parmaklardan kaçınmak için arkaya eğilmek zorunda kalıyordu.

“Ne kadar hızlıydın?” diye sordu Wes.

“O kadar hızlı değildim,” dedim.

“Yani şunu mu söylüyorsun... Uçamadığımı?” diyerek güldü.

Aptal Rachel, diye geçirdim içimden. “Hayır,” dedim, boynumdan yukarıya doğru kızarıyordum. “Uçamıyorum.”

“Bin beş yüz metrede en iyi süren neydi?”

“Neden?” dedim.

“Sadece merak ediyorum,” dedi metal çubuğu elinde çevirirken. “Yani, ben de koşuyorum. O yüzden merak ettim.”

“Hatırlamıyorum,” dedim.

“Ah hadi ama, söyle bana,” deyip omzunu omzuma vurdu. “Bununla başa çıkabilirim.”

“Peki, öyle olsun,” dedim. “En iyi sürem beş dakika beş saniyeydi.”

Öylece bana baktı. “Ah,” dedi sonunda.

“Ne? Seninki neydi?”

Öksürüp başını çevirdi. “Boş ver.”

“Ah, anlıyorum,” dedim. “Bu hiç adil değil.”

“Beş dakika beş saniyeden daha fazlaydı,” dedi arkaya doğru eğilirken. “Hadi burada bırakalım.”

“Bu yıllar önceydi,” dedim. “Şimdi muhtemelen bu sürede yarısını bile koşamam.”

“Bahse girerim ki koşabilirsin,” dedi. Metal çubuğu kaldırdıktan sonra gözlerini kısıp baktı. “Bahse girerim ki,” dedi. “Düşündüğünden daha hızlı olurdun. Yine de uçacak kadar hızlı olamayabilirsin.”

Gülümseyecek gibi olduysam da kendimi tuttum. “Bahse girerim ki beni kolaylıkla geçebilirsin.”

“Bakalım,” dedi. “Belki bir gün geçip geçemeyeceğimi görürüz.”

Tanrım, bir şey söylemem gerektiğini biliyordum, herhangi bir şey. Fakat Kristy, Bert ve Monica bize doğru geliyordu, şansımı kaybetmiştim.

“Sokağa çıkma yasağına yirmi dakika,” diye duyurdu Bert yaklaşırken, saatine bakıp. “Gitmemiz lazım.”

“Tanrım,” dedi Kristy. “Bizi zamanında eve götürebilmek için yirmi dakikayı yeniden gözden geçirmen gerekir.”

Bert ona şöyle bir baktı, sonra sürücü kapısına doğru yürüyüp açtı. Monica ambulansa tırmanıp, kendini lap diye koltuğa attı ve ben de onun izinden gittim, hemen arkamdaki Kristy’le beraber.

Wes kapıyı çekip kapatırken, “İkiniz ne konuşuyordunuz?” diye fısıldadı Kristy.

“Hiçbir şey,” dedim. “Koşmaktan bahsediyorduk.”

“Yüzünü görmeliydin,” dedi, nefesinin sıcaklığını kulağımda hissediyordum. “Çarpılmaaa.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Tamam,” dedi Caroline, kameranın bir düğmesine basıp annemin yanına otururken. “İşte başlıyoruz.”

Cumartesi sabahıydı. Sahil evinin bakım ve tamiri hakkında bir marangozla görüşmek için, tüm gününü Colby’de geçiren kız kardeşim bir gece önce geri dönmüştü. Önceden hem kendi evinde hem de Wally ile birlikte sahip olduğu dağ evinde aynı işlemleri yaptırdığından, bu onun için bilindik bir konuydu. Üniversitedeki sanat profesörlerinden biri onda “iyi bir göz” olduğu iltifatını yaptığından beri, sadece kendi evinin değil, diğer herkesin evinin restorasyonunda kendini yetkili olarak algılayarak, dekorasyonun onun tutkusu olduğunu iddia ediyordu.

Annemin onunla zar zor hemfikir olmasına rağmen -ki bana göre bu bile başlı başına bir mucizeydi- Caroline ev dekorasyonu konusundaki geniş kütüphanesinin yanı sıra, Wally’nin dijital fotoğraf makinesiyle çektiği fotoğrafları da göstererek, önerdiği değişikliklerin üzerinden görsel destekle geçerek tam gaz ilerliyordu.

“Uzaktan tadilat yaparken bu şeyler gerçekten hayat kurtarıyor,” diye açıkladı kamerayı televizyona bağlarken. “Bunlar yokken ne yapıyorduk hiç bilmiyorum. “

Bir düğmeye bastı ve ekran siyaha döndü. Sonra birdenbire sahil evi göründü. Sirtınızı okyanusa döndüğünüzde görebileceğiniz şekilde önden çekilmişti. Külüstür bir ahşap bankın olduğu veranda oradaydı. Kumsala çıkan merdivenler oradaydı. Mutfak penceresinin altındaki eski gaz mangalı oradaydı. Sahil evini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama yine de bu tanıdık görüntü mideme acıyla oturdu. Sanki biraz daha yaklaşıp arka pencereden bakarsanız, babamı koltuğunda oturup gazete okurken görmeniz ve ismini söylerseniz size başını çevirmesi tamamen mümkün görünüyordu.

Annem iki eliyle kahve fincanını kavramış öylece fotoğrafa bakarken, ben annemin bununla başa çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum. Ama sonrasında ablama baktığımda onun da annemi izlediğini gördüm. Birkaç saniye sonra, “Ev şu anda işte böyle görünüyor,” dedi Caroline dikkatlice. “Geçen seferki büyük fırtına nedeniyle, gördüğünüz gibi çatı biraz dökülüyor.”

Annem başını salladı. Fakat hiçbir şey söylemedi.

“Çatının sağlamlaştırılması gerekiyor ve ayrıca padavraların bazılarını da değiştirmeliyiz. Oturma odası ön taraftaki pencerelerden çok daha az ışık aldığı için, alttan desteklediğimiz sürece tavan penceresi ya da ona benzer bir şey ekleyebileceğimizi söyledi marangoz. Bundan hep şikâyet ediyordun, hatırlarsın.”

Hatırlıyordum. Annem oturma odasının zindana benzediğinden şikâyet ederek ışıkları sürekli açık bırakıyordu.

(Kanepede ağzı açık bir şekilde uykuya dalmadan hemen önce “Şekerleme yapmak için çok iyi!” derdi babam.) Annem zamanını, büyük bir penceresi olan ön taraftaki yatak odasında geçirmeyi tercih ederdi. Fakat odadaki geyik kafası onun tüylerini ürpertirdi. Şu anda ne düşündüğünü merak ediyordum. Onun için de, benim için de zor bir durumdu. Fakat iki gece önce, Kristy’nin korkmamam gerektiğine ve korkudan eve kaçtığımda olan biteni kaçıracağıma dair söylediği her şeyi aklımda tutuyordum.

“Fakat tavan pencereleriyle ilgili bir şey konuşmadım,” dedi Caroline. “Ne kadar tutar bilmiyorum, zahmete değip değmeyeceğini de.”

“Markasına bağlı,” diye yanıtladı annem gözlerini ekrandan ayırmadan. “Boyutu da etkiler. Ona göre değişir.”

Kardeşimin hakkını vermem gerekti. Bütün küstahlığına rağmen ne yaptığını biliyordu. Küçük bir adım at -annem için görmesi çok zor bir fotoğrafı göster- ve bunu annemin tamamen rahat olduğu bir konuyla birleştir: İş.

Bundan sonraki yarım saat de aynı biçimde, Caroline’ın bize sahil evinde oda oda rehberlik edişiyle geçti. Başlangıçta, okyanus tarafındaki verandadan manzarayı veya hep uyuduğum ranzalı odayı gördüğümde yapabildiğim tek şey boğazımdaki yumruğu yutmaktı. Hatta daha da kötüsü, babamın yıpranmış koşu ayakkabılarının hâlâ kapının yanındaki duvara yaslandığı büyük yatak odasının fotoğraflarını görmektir.

Fakat Caroline yavaşça ve dikkatlice bizi hayata döndürmeye devam etti. Her keskin nefes alışımında, artık dayanamayacağımdan emin olduğumda bir soru, tutunacak mantıklı bir şey vardı. “Banyodaki pencerenin yerine cam

bloklar düşünüyorum,” diyordu. “Sen ne dersin?” Veya; “Mutfaktaki muşamba nasıl da zarar görmüş, gördün mü? Yerine kullanabileceğimiz harika mavi fayanslar buldum. Fakat fayans çok mu pahalı kaçır?” diyordu. Her seferinde annem cevaplarına dalgalı bir denizdeki cankurtaran gibi sarılarak soruları yanıtladı. Annem tekrar nefes alabilmeye başladığında devam ettiler.

Slayt gösterisi sona erdiğinde onları tavan penceresi tartışmalarıyla oturma odasında baş başa bırakıp, ertesi güne bir şeyler ütüleyebilmek için kurutucudaki çamaşırları çıkarmaya gittim. Annem kollarını göğsünde bağlamış, kapıya dayanır halde görüldüğünde ben neredeyse işimi tamamlamıştım.

“Görünüşe bakılırsa” dedi. “Ablan kendine bir proje bulmuş gibi, değil mi?”

“Nereye gitti?”

“Dışarıya, arabasına. Bana göstermek istediği bazı parçalar varmış.” Elini kapı çerçevesinde gezdirirken içini çekti. “Anlaşılan fitilli kadifeden kumaşlar bugünlerde epey moda.”

Elimdeki pantolonun kırıklıklarını düzeltirken gülümsedim. “O, bu konuda uzman,” dedim. “Hem kendi evinde hem de dağ evinde ne harika bir iş çıkardığını sen de biliyorsun.”

“Biliyorum.” Elimdeki gömleği katlayıp, ayaklarımın dibindeki sepete koyuşumu izlerken bir süre sessiz kaldı. “Fakat bu kadar eski bir ev için bu kadar emek ve para harcamanın çok fazla kaçacağını düşünmeden edemiyorum. Baban her zaman temelin birkaç sene içinde zayıflayacağını söylerdi... Değip değmeyeceğini merak ediyorum.”

Kristy'nin kot pantolonunu kurutucudan çekip katladım. Dizdeki siyah kalp her zamanki kadar koyuydu. “Eğlenceli olabilir,” dedim sözcüklerimi dikkatle seçerek. “Tekrar gidebileceğimiz bir yerimizin olması yani.”

“Bilmiyorum,” dedi elini saçında gezdirirken. “Eğer evin temeli bozuksa, belki de yıkmak daha kolay olurdu. Boş arsada yeniden başlayabilirdik.”

Kalan son parçaları almak için eğilmiş, kurutucuya bakıyordum ki donakaldım. Dakikalar önce, bir yıl aradan sonra ilk kez sahil evini görmüştüm. Pek çok şey gibi, bunun da bir gün gidebileceğini düşünmeyi hayal bile edemiyordum. “Bilemiyorum,” dedim. “Bahse varım ki temel o kadar da kötü durumda değildir.”

“Anne?” Caroline oturma odasından seslendi. “Numunelikleri getirdim, neredesin?”

“Geliyorum,” diye seslendi annem omzunun üzerinden. Sonra bana döndü. “Sadece bir fikir,” dedi sakince. “Sadece bir düşünce.”

Bu beni bu kadar şaşırtmamalıydı, gerçekten. Annem yeni evlerin ticaretini yapıyordu, o yüzden elbette ki her şeyin kusursuz ve tamamen yepyeni olması, eskisinden bile daha iyi durumda olması fikri onun için cazipti. Onun her gün sattığı hayaldi bu. Buna inanması gerekirdi.

“Bu yeni mi?” diye sordu aniden bana.

“Ne yeni mi?”

Katlamayı bitirdiğim atleti başıyla işaret etti. “Bunu daha önce görmemiştim.”

Elbette görmemişti. Bu Kristy'nindi ve burada, çamaşır odasının parlak ışığı altında benim üstüme geçirmeyi kabul ettiğim ilk andan daha da parlak görünüyordu ve be-

nim giymeyeceğim bir şey olduğunun belli olduğunu biliyordum. Askıların parıltılı tasarımı açıkça görünüyordu ve yakası annemin hoşuna gidecek olandan çok daha derindi. Kristy'nin odasında, Kristy'nin dünyasında olabildiğince çarpıcı bir beyaz tişörttü. Fakat burada, tamamen uygunsuzdu.

“Ah, bu benim değil,” dedim. “Sadece, bir arkadaştan ödünç aldım.”

“Gerçekten mi?” diyerek bir daha baktı. Eminim ki öğrenci konseyi arkadaşlarımdan birini bununla gözünün önüne getirmeye çalışıyordu. “Kim?”

Kristy'nin yüzü, o geniş gülümsemesi, yara izleri ve iri mavi gözleri gözümün önüne geliverdi. Eğer askılı bluz annemi endişelendirmek için yeterliyse, tüm kıyafetleriyle Kristy'nin ve yanı sıra diğer Wish arkadaşlarımla nasıl karşılanacağını tahmin bile edemiyordum. Basit ama akıllıca davrandım. “Beraber çalıştığım bir kızın. Geçen gece gömleğime salata döktüm ve o da eve dönmem için bana bunu ödünç verdi,” dedim.

“Ah,” dedi. Bu onun rahatlamış sesi değildi, fakat belli ki bu kabul edilebilir bir açıklamaydı. “Peki, hoşmuş.”

“Evet,” dedim annem kapının eşiğinden ayrılıp, ablamın ve numuneliklerinin beklediği mutfığa yönelirken. “Öyle.”

Annem, Caroline'ın, fitilli kadifenin artık yalnızca bahçıvan tulumları için olmadığına dair açıklamalarını şüpheyle dinlerken, onları alt katta bırakıp odama çıktım ve çamaşır sepetini yatağımın üzerine koydum. Tüm tişörtlerimi, şortlarımı ve pantolonlarımı yerleştirdikten ve danışma masası kıyafetlerimi ütülemek için hazırladıktan

sonra, geriye sadece Kristy'nin kot pantolonu ve beyaz askılı bluzu kalmıştı. Onları bir dahaki işe gidişimde unutmadan verebilmek için, sürekli gözümün önünde olacağı masamın üzerine koyuyordum ki son dakikada durup, tişörtün parıltılı askısını başparmağım ile işaret parmağımın arasında gezdirdim. Benim eşyalarımın herhangi birinden o kadar farklıydı ki annemin bir bakışta fark etmemesine imkân yoktu. Bu nedenle onları derhal iade etmeliydim. Ve bu nedenle, masamın üzerine koymak yerine onları gözden uzağa, çekmecem dibine koydum.

Pazar günü, ablama akşam yemeği pişirirken roka lazım oldu. Tam olarak ne olduğundan emin değildim. Fakat yine de alışverişe onla gitmekle görevlendirildim.

Çiftçi pazarının ikinci sırasını yeni geçiyorduk, ablam marulla roka arasındaki farka dair derin açıklamalar yapmaktaydı ki birden Wes karşımıza çıktı. *Hayda!* Elim derhal yıkama gereği duymadığım saçlarıma gitti (pek benlik bir şey değildi, fakat Caroline egzotik yeşilliklere büyük bir rağbet olacağından emindi ve kahvaltıdan hemen sonra gitmemiz için ısrar etmişti), sonra da Wes'le karşılaşmak şöyle dursun, kimseyi görmeyeceğimi düşünüp, Lakeview Mall 5K tişörtü, şort ve parmak arası terliklerimi geçirivermişim üzerime. Üzerimdeki kıyafetler düzensiz olsa bile en azından yalnız değildim ve beni yiyecek içecek alırken gördüğü tek seferdi. Burada, gün ışığına rağmen bütün eski kaygılarım geri gelmişti.

“... Mera yeşillikleriyle karıştırılmamalı,” diyordu Caroline. “Onlar tamamen farklı bir şey.”

Wes sıranın en sonundaydı, çevresi heykellerle dolu

halde, elinde çek defteri tutan ve büyük bir şapka takmış kadınla konuşuyordu. Biraz daha yakından baktığımda birkaç küçük parçanın yanında, üzerinde “Satıldı” yazan büyük bir parça gördüm. Tamamı rüzgârgülüydü, rüzgârda bir o yöne bir diğer yöne dönüyorlardı.

Soluma doğru ani bir bakış attığımda kendimi limonlu kek ve tığ ile işlenmiş tencere tutacaklarının önünde buldum, bu arada Caroline yeşillik türleriyle ilgili konuşarak yürümeye devam ediyordu. Onu terk ettiğimi fark etmesi birkaç saniyesini aldı ve kızmış biçimde bakarak geri döndü.

“Macy,” dedi epeyce yüksek bir sesle, en azından benim kulaklarım için. “Ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey,” deyip tutacaklardan birini elime aldım. “Baksana, çok hoş değiller mi?”

Turuncu, pullarla süslü ve hiç de hoş olmayan tutacağa bir göz attı. “Pekâlâ,” dedi. “Neler oluyor, söyle bakalım.”

Onun da roka bakmaya gittiğini veya kadının heykeli arabasına taşınmasına yardım etmeye gittiğini umarak, arkama dönüp Wes’e baktım. Fakat hayır. Tam da bizim olduğumuz yöne doğru bakıyordu.

Tam olarak söylemek gerekirse, benim olduğum yöne. Şapkalı kadın gitmişti ve o da ayakta dikilmiş, öylece bana bakıyordu. Elini kaldırıp salladı, yüzüm kızarmış bir halde elimdeki tutacağı korkunç arkadaşlarının arasına bıraktım.

“Macy, Tanrı aşkına neyin var? İyi misin?” Caroline özel tasarım ve çok pahalı gözlüğünün arkasından gözlerini kısararak bana baktı. Sonra başını döndürüp, beni kıpkırmızı yapanı gördü. Bakışlarının taze mısır, keçi peyniri ve hammakların üzerinden geçişini izledim. Ve en sonunda: “Ah.”

Ne düşündüğünü biliyordum, içimde Kristy'nin sesini duyabiliyordum: *Çarpılmaa*.

"Bu çocuğu tanıyor musun?" diye sordu Caroline gözlerini ayırmadan.

"Biraz," dedim. Hepimiz birbirimizi görmüştük, beni kurtarabilecek tencere tutacakları ya da hamaklar yoktu artık. Ben bunu düşünürken Caroline bileğimden yakaladı. "Hadi."

Yaklaştıkça heykellere baktım ve ellerin içindeki kalbin olmadığını gördüm. Onun yerine başka bir tema fark ettim: Melekler ve haleler. Küçük figürler, çeşitli boyutlardaki metal ve çelikten yapılan çubuklardandı; yüzleri ile el ve ayak parmaklarının minik tırnakları için dişliler kullanılmıştı. Hepsinin başının üstünde yontulmuş bir çember vardı, hepsi farklı bir şekilde tasarlanmıştı. Bir tanesinin renkli camlardan küçük kare benekleri vardı, bir diğeri'nin uzun tırnakları her yöne çevriliyordu; Melek Medusa. Üzerinde "Satıldı" tabelası olan büyükçe heykeldeki halenin çevresi ise Sweetbud Yolu'ndaki heykelin üstünde olduğu gibi dikenli telle sarılmıştı. Bu sırada ben bir kez daha Myers Islahevi'ni düşündüm, dikenli telin çit üzerindeki kıvrımlarıyla bu telin kıvrımları aynıydı, kurdele gibi dolanmıştı.

"Selam," dedi Wes biz çıkagelince. "Sen olduğunu anlamıştım."

"Selam," dedim.

"Bunlar inanılmaz," dedi Caroline elini büyük heykele uzatmış, parmağını karın kısmını oluşturan dişlinin köşelerinde gezdirirken. "Orta kısma bayıldım."

"Teşekkürler," dedi Wes. "Tamamı çöpten geldi."

“Bu Wes,” dedim Caroline hâlâ çevresinde dolanarak heykeli incelerken. “Wes, bu da ablam, Caroline.”

“Memnun oldum,” dedi Caroline sosyetik sesiyle ve elini uzattı. El sıkıştıktan sonra, güneş gözlüğünü çıkarıp, daha yakından bakarak heykelin çevresinde dönmeye devam etti. “Bunu mükemmel yapan,” dedi sanki bir müzedeymişiz ve bir tura rehberlik ediyormuş gibi. “Zıtlık. Ana fikirle materyal arasında gerçek bir karşıtlık söz konusu.”

Wes kaşlarını kaldırıp bana baktı, bense genesi açılmış ablamı durdurmaya çalışmaktansa başımı salladım. Kolejde ana dalı sanat olduğu için bunu yapmak daha iyiydi.

“Bak, melekleri yapmak için kullanılan bir şey bu,” dedi Wes öylece bana bakarken. “Fakat burada can alıcı noktada konsepti anlatan göbek kısmı. Meleklerin, tanımlama açısından, mükemmel olması beklenir. Bu yüzden sanatçı onları paslı parçalar, atıklar ve hırdavatla yaparak, en mükemmel varlıkların bile kusurları olabileceğini ifade ediyor.”

“Vay be,” dedi Wes.

O sırada Caroline, kendi kendine mırıldanarak daha küçük parçalara yönelmişti. “Etkilendim.”

“Ben de,” dedi Wes. “Hiçbir fikrim yoktu. Sadece başlarken yeni materyal alacak durumda değildim.”

Gülüşüm beni de şaşırtmıştı, ancak daha çok şaşırmam -hayır, şok olmam- onun da bana gülümsediği an oldu. Bir çapkının gülümseyişiyle güldü ve o anda her şey durdu: Sadece ben ve Wes, bir pazar gününde, gün ışığında, çepeçevre melekler tarafından sarılmış halde.

Caroline’nın “Vay canına” diye haykırışı ile kendime geldim, “Burada kullandığın metal sac mı? Yüz için?”

Wes, halesi şişe kapaklarıyla sarılmış bir figürün önünde çömeldiği yere doğru baktı. “O eski bir reklam tabelası, kola reklamı,” dedi. “Onu çöplükte buldum.”

“Kola reklam tabelası!” dedi Caroline etkilenmiş bir şekilde. “Ve şişe kapakları... Dinin ve reklamın kaynaşması. Sevdim bunu!”

Wes sadece başını salladı. Hızlı öğreniyordu, Caroline ile aynı fikirde olması gerektiğini çoktan anlamıştı. “Doğru,” dedi. Sonra bana dönüp, alçak bir sesle ekledi. “Aslında sadece kola tabelası.”

“Tabii ki öyle,” dedim.

Küçük bir rüzgâr üzerimizden esince, küçük parçaların üzerindeki bazı haleler yine dönmeye başladı. Arkamızdaki kilerden biri Noel çanlarıyla bezenmişti, onların çalışları sanki uğuldama gibiydi. Daha yakına doğru eğildim, çanlar hızla dönüyordu, arkada daha yavaş dönen bir tane gördüm. Bu daha küçük olan heykel düz taşlarla bezenmişti. Dokunduğumda dönmesiyle aslında taş değil, ilk bakışta çıkaramadığım başka bir şey olduğunu fark ettim.

“Bu nedir?” diye sordum.

“Deniz camı,” deyip yanıma eğildi. “Şekillerini görüyor musun? Köşeleri pürüzsüz.”

“Ah, evet,” dedim. “Çok hoş.”

“Bulması kolay değil,” dedi. Rüzgâr dinliyordu ve uzanıp parmağıyla onu biraz çevirdi, güneş ışınları yeniden cama vurmaya başlamıştı. Wes bana o kadar yakındı ki neredeyse dizlerimiz birbirine değiyordu. “Bu koleksiyonu bit pazarından aldım, üç kuruş paraya. Bunu ne için kullanacağımın emin değildim fakat bu fırsat tepilmeyecek kadar iyi görünüyor.”

“Çok güzel bu,” dedim. Gerçekten öyleydi de. Hale hızlandığında canı flulaşırken renkler birbirine karışıyordu. Okyanus gibi diye geçirdim içimden ve meleğin yüzüne baktım. Gözleri vidadan, ağzı daha önce günlüğüm için kullandığıma benzeyen küçük bir anahtardandı. Bunu daha önce fark etmemiştim.

“İster misin?”

“Alamam,” dedim.

“Tabii ki alabilirsin. Ben teklif ediyorum.” Uzanıp onu eline aldı, parmaklarını meleğin parmakları üzerinde şöyle bir gezdirdi. “İşte.”

“Wes. Alamam.”

“Alabilirsin. Sonra bir şekilde bana ödersin.”

“Nasıl?”

Bir an durup düşündü. “Bir gün, benimle bir kilometre koşacaksın. Ve böylece haddimi bildirebilecek misin göreceğiz.”

“Ödeme yapmayı tercih ederim,” dedim elimi arka cebimdeki cüzdanıma uzatarak. “Ne kadardı?”

“Macy, şaka yapıyordum. Haddimi bildirebileceğini biliyorum.” Bana bakıp güldü. *Çarpılmaaa*, diye yankılandı kafamın içi. “Hadi, al işte.”

Tekrar itiraz etmek üzereydim ki kendimi tuttum. Belki bir kereliğine, bir şeyin olmasına izin vermeliydim. O ıslıl ıslıl yanan parçalarıyla elinde tuttuğu meleğe baktım. Onu istiyordum. Neden bilmiyordum, neden olduğunu açıkla-mam gerekse bunu yapamazdım. Fakat çok istiyordum.

“Peki,” dedim. “Fakat bunu sana bir gün, bir şekilde ödeyeceğim.”

“Elbette,” deyip heykeli bana uzattı. “Sen nasıl istersen.”

Caroline yol üzerindeki küçük heykellerin her birini inceleyerek bize doğru geliyordu. Çantası açık, telefonu kulağındaydı. "...Hayır, bu daha ziyade bahçe sanatı gibi bir şey, fakat dağ evinin arka sundurmasında harika görüneceğini düşünüyorum, üzerinde çalıştığım taş bahçenin yanı başında. Ah, bunları görmelisin. Attach Gardens'ta yüzlerce dolara sattıkları demir balıkçılardan çok daha iyiler. Evet, onlardan hoşlandığını biliyorum tatlım ama bunlar daha iyi. Gerçekten."

"Demir balıkçılar?" dedi Wes.

"Atlanta'da yaşıyor," dedim sanki bu her şeyi açıklamış gibi.

"Tamam tatlım, kapatıyorum. Seni sonra arayacağım. Seni seviyorum, hoşça kal!" Telefonunu hızlıca kapatıp çantasının içine attı, sonra da çantasını tekrar omzuna taktı. "Haydi bakalım," dedi Wes'e. "Hadi fiyatları konuşalım."

Onlar çeşitli parçaları incelerken ve Caroline, bir o parçanın bir bu parçanın anlamını açıklamak için, onu nazik bir biçimde dinleyen Wes'e sürekli sorular sorarak sık sık pazarlığı keserken, ben meleşimi elimde tutarak geri çekildim. Tüm bunlar bittiğinde Caroline, kola kutusu kapaklı olan da dahil olmak üzere üç melek satın almış ve atölyesindeki büyük parçaları görmek için bir randevu ayarlamak üzere Wes'in telefon numarasını istemişti.

"Gerçek değeri bu değil," dedi Caroline yüklü meblağdaki çeki defterinden koparıp Wes'e uzatırken. "Gerçekten. Daha yüksek fiyatlar koymalısın."

"Belki başka bir yerde sergileseydim," dedi Wes çeki katlayıp ön cebine koyarken. "Fakat yanında unlu mamuller varken daha pahalıya satmak zor."

“Başka yerde sergileyeceksin,” dedi Caroline meleklerden iki tanesini kaldırırken. “Bu bir an meselesi.” Saatine baktı. “Ah Macy, acele etmeliyiz. Anneme geri kalan renk numunelerini inceleyebilmek için öğlen yemeğinde evde olacağımızı söyledim.”

İçimden bir ses, bu sabah duvar ve tavan penceresi seçerken en az kanal tedavisi gören biri kadar zevk almış olan annemin bu görüşmeyi kaçırdığı için üzülmeyeceğini söylüyordu. Fakat bunu, o anda her nasılsa daha önce gözden kaçırdığı halesi raptiyeden yapılmış bir başka meleğe takılmış olan Caroline’a belirtmenin bir anlamı olmadığını farkındaydım. “O halde, tekrar teşekkürler,” dedim Wes’e.

“Bir şey değil,” dedi ablama bir bakış atarak. “Alışveriş için teşekkürler.”

“Benimle bir ilgisi yok,” dedim. “Tamamen onunla ilgili.”

“Olabilir,” dedi. “Yine de teşekkürler.”

“Bakar mısınız,” diye seslendi büyük heykeli alan kadın, tiz bir sesle. “Buna benzer başka neleriniz var?”

Wes ona doğru baktı. “Sanırım gitmeliyim.”

“Git,” dedim. “Sonra görüşürüz.”

“Tamam,” dedi. “Görüşürüz.”

Orada öylece durup kadına doğru yürümesini ve kadın sorular sorarken başını sallamasını izledim. Sonra kollarımın arasındaki meleğe bakıp, halesine serpiştirilmiş pürüzsüz deniz camlarında parmağımı gezdirdim.

“Hazır mısın?” diye seslendi Caroline arkamdan.

“Evet,” dedim. “Hazırım.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Şimdi bu,” dedi Delia. “Beni gerçekten geriyor.”

Mutfaktan dışarıya baktığımda başımı sallayarak onaylamaktan başka bir şey yapamadım. Delia, her bir köşede narin antikalar bulunan evde, Monica’yı bir tepsi dolusu şarap kadehiyle dışarıya yollamamızı kastediyordu. Fakat benimki tamamen farklı bir şeydi. Şöyle ki; önünde durduğumuz kapının iki adım ötesinde, yağmacı noktasında, Jason’ın annesiyle babası duruyordu.

Geldiğimizden beri Wes’le mutfakta durmuş, bir insanın olabileceği kadar hızlı biçimde karides ayıklıyordum çünkü Delia daha önce fırının tamir ettirmeyi unuttuğu yanmayan ışığı nedeniyle bir başka kriz yaşıyordu. Aniden tanıdık, şakırcasına bir kahkaha sesi duydum. Kristy iki dakika önce çıktığı bisküvi tepsisi silip süpürülmüş halde dönünce, açılan kapıdan Bayan Talbot’u gördüm. Ve kapı hızla kapanırken, onun da beni gördüğüne emin gibiydim.

“İnanılmaz,” dedi Wes.

“Ne?” Bir anlığına Bayan Talbot’u kastettiğini sanmıştım.

“Şuna bak.” Bakışlarını takip edince elimdeki ve önümdeki karides yığınının kastettiğini anladım, onunkinin iki katıydı. “Nasıl bu kadar hızlı yapıyorsun?”

“Hızlı yapmıyorum,” dedim karidesin kabuğunu soyup, önümdeki yığına atarken.

Şöyle bir bana baktı, sonra elinde tuttuğuna baktı. “Seni izliyordum,” dedi. “Ve ben bir tanesiyle uğraşırken, sen beş tane yaptın. En az.”

Bir tane daha aldım, bacaklarını kopardım, sonra kabuğunu tek parça halinde soyup, önümdeki yığına attım.

“Altı,” dedi. “Bu utanç verici olmaya başladı. Nerden öğrendin bunu?”

“Babamdan,” dedim bir diğerine başlarken. Yaz aylarında, buharda pişirip yemek için birkaç kilo karides alırdık. Karidesi severdi ve çok hızlıydı. Eğer yemek istiyorsan, onun hızına yetişmek zorundaydın. Evrim teorisi kuralı.”

Nihayet elindekini bitirip yığına koydu. “Benim evimde,” dedi. “Tam tersiydi. Yemekten uzak durmak için elinden geleni yapardın.”

“Neden?”

“Boşandıktan sonra,” deyip eline bir tane daha aldı, bir yandan benim bacakları nasıl bir kerede kopardığımı seyreliyordu. “Annem kendini doğal yiyeceklerle verdi. Bedenini temizlemek, hayatını temizlemenin bir parçasıdır diye. Ya da ona benzer bir şey. Artık hamburger yok, sosisli yok. İyi gününde, mercimek ekmeği ve tofu salatası olurdu.”

“Babam bunun tam tersiydi,” dedim bir başka karidese başlarken. “Katıksız et diyetine gönülden inanıyordu. Onun için tavuk bir sebzeydi.”

“Keşke annem de öyle olsaydı,” dedi.

“Karides! Karidese ihtiyacım var!” diye tısladı Delia arkamızdan. Önümdeki karidesleri kepçeyle bir tabağa doldurdum; sonra kürdanları, peçeteleri ve kokteyl soslarını servis tabağına yığarken lavaboya koşup karidesleri yıkadım; hızlıca onları duruladım ve elimle hafifçe vurarak kuruttum.

Kristy elinin ayasında dengelediği tepsisiyle, “Bisküviler hızlı tükeniyor,” diyerek kapıdan girdi. Bugün, şimdiye kadarki en çarpıcı kıyafetini giymişti; siyah deri etek ve beyaz dökümlü bluzuyla uyum içindeki motosikletçi botları. Saçı, arkadan bir çift kırmızı yemek çubuğuyla tutturulmuştu. “Topluluğun tamamı profesör cinsinden ve bu yüzden daha bir acayıpler, aşırı nazikler ama aynı zamanda gerçek yağmacılar. ‘Ah, Tanrım, pek lezzetli görünmüyor,’ deyip tepside ne var ne yoksa silip süpürüyorlar.”

“İki tane ver ve ilerle,” dedim.

“Sanki bilmiyorum.” Bir parça saç yüzünden geriye üfledi. “İşe yarıyor, tüm söyleyeceğim budur.”

Diğer odadan bir şangırtının gelmesiyle, Delia elini karides tepsisinden çekti. Hepimiz donakalmıştık.

“Siktir,” dedi Delia. “Yani, lanet olsun demek istedim. Yok, aslında, siktir demek istedim. Gerçekten istedim.”

Kristy hafifçe kapıyı araladı. “Onlardan biri gibi durmuyor,” diye rapor verdi. Delia gözle görünür biçimde rahatladı. “Fakat halının üzerinde birkaç şarap kadehi var.”

“Kırmızı mı, beyaz mı?” diye sordu Delia.

“Hımmm,” dedi Kristy. “Kırmızı gibi görünüyor.”

Delia tekrar “Siktir” deyip odanın karşısında duran, her zaman bizimle getirdiği plastik saklama kutusuna ilerledi. “Bert de başka plan yapacak tam günü seçti.”

Anlamaz bir biçimde Wes'e baktım. "Bert leke uzmanıdır," dedi. "Her şeyden her şeyi çıkarabilir."

"Gerçekten mi," dedim.

"Gerçekten," deyip başını salladı Wes, bir başka karidesi yavaşça soyuyordu. "Efsanedir."

Delia bir şişe halı temizleyiciyle bir temizlik bezini kuttan çekti. "Ya sen nasılsın?" diye sordu onları bana uzatırken.

"Neyde nasılım?"

"Lekeleri çıkarmada."

Kristy kapıyı iterken elimdeki temizleyici ve beze baktım.

"Hım," dedim. Kapı hâlâ açık olduğundan Monica'nın yere eğilmiş, ev sahipleri başında dikilmiş, onları izlerken yavaşça kadeh parçalarını toplayışını görebiliyordum. "Ben pek-"

"Güzel," delip beni kapıya doğru itti Delia. "Hadi git hallet!" Bana öyle bir dirsek vurmuştu ki eşige doğru savruldu. Neyse ki son anda kendimi toparlayıp, sehpaye yüzüstü çarpmaktan kurtuldum. Nefesimi tuttum, sonra temizlik çabasında çok az bir gelişme gösteren Monica'ya doğru yürüdüm.

"Hey," dedim yanına çömelirken. "İyi misin?"

"Hı hı," dedi. Fakat sonra ayağa kalkıp ellerini önlüğüne temizledi. Beni ve tepsisini arkasında bırakıp, mutfağına doğru yürümeye başladı. *Takım çalışmasına bak*, diye geçirdim içimden. Sonra temizleyici ile bezi bırakıp, kırık camları olabildiğince hızlı toplamaya başladım. Kırıkları toplayıp halıya spreyi sıkmaya başlamıştım ki bir ses duydum.

“Macy? Sen misin?”

Bir anlığına, sanki sadece lekeyi değil de beni ve tüm bu durumu ortadan kaldıracakmış gibi spreyi sıkmaya devam ettim. Fakat halıyı bir güzel ıslattıktan sonra, kafamı kaldırıp bakmaktan başka bir seçeneğim olmadığı çok netti.

“Merhaba,” dedim elinde, içine karides yığılmış bir peçeteyle başımda dikilen Bayan Talbot’a. “Nasılısınız?”

“Gayet iyiyiz,” dedi bir parça tereddütle Kristy’nin tepsisinden karides almaya çalışan ancak ilerlediği için başarılı olamayan Bay Talbot’a bakarak. “Sen burada mı çalışıyorsun?”

Her ne kadar yerinde bir soru olduğunu bilsem de, üzerimde Wish Hazır Yemek Şirketi önlüğümle, temizlik bezi tutmuş halde, dizlerimin üzerine çökmüş halıdaki lekeyle uğraşırken bunu sorunca ‘Bayan Talbot gerçekten o kadar zeki mi?’ diye düşünmedim değil. “Evet,” dedim bir parça saçı kulağımın arkasına atarken. “Ben, şey, yeni başladım.”

Aniden ciddileşerek, “Fakat hâlâ danışma masasında- sın,” dediğinde Jason’ı onun yüz hatlarında görebiliyordum, Her Şeyin Olması Gerektiği Gibi olduğuna dair otomatik bir endişeydi. “Oradasın, değil mi?”

Başımınla onayladım. “Bunu sadece arada sırada yapıyorum,” dedim. “Ekstra para için.”

“Ah,” deyip görebildiğim kadarıyla peçetesine ikiden daha fazla karides yığılmış, olduğu yerde bir şeyler çiğneyen Bay Talbot’a yeniden dönüp baktı. “O halde. Bu harika.”

Başımı tekrar önüme eğdim ve birkaç saniye sonra bir kadın ona gelip, araştırma gezileri hakkında bir şeyler sordu ve çok şükür ki başka yere gittiler. Bir çift motosiklet botu göz hizama gelip ayağını yere vurduğunda, en az bir beş dakikadır halıyı ıslatıp siliyordum.

“Böyle yerde durman senin için pek hoş görünmüyor,” dedi Kristy alçak bir sesle.

“Leke var,” dedim. “Ve Monica beni bununla baş başa bırakıp gitti.”

Karşıma çömelip, dizlerini sürpriz bir biçimde hanımefendi gibi yana çekti. “Bu onun için çok zor,” dedi. Sesi ciddiydi. “Sakarlığı konusunda çok içine kapanık, bu yüzden çoğu zaman bunu kabul etmektense kendini kapatıyor. Bir savunma mekanizması bu. Anlarsın ya, Monica çok duygusaldır. Gerçekten öyledir.”

Bunu söylemesinin üzerine, Monica elinde bir tepsi dolusu keçi peynirli kızarmış ekmekle mutfak kapısını itip çıktı. Dümdüz ve ifadesiz bir suratla, yanımdan bir bakış bile atmadan geçerek odayı dolaşmaya başladı.

“Gördün mü?” dedi Kristy. “Çok üzgün.”

“Macy,” diye bir erkek sesi gürlendi arkamda başımızın üzerinden. “Merhaba aşağıdaki!”

Kristy’le aynı anda başımızı kaldırıp baktık. Elbette ki Bay Talbot’tu ve her ne kadar bizden ziyade Kristy’nin karides tepsisiyle yeniden bir araya geldiği için olduğunu düşünsem de, yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

“Merhaba Bay Talbot,” dedim Kristy ona sinirli bir biçimde bakarken. “Sizi görmek ne güzel.”

“Seni de,” diye yanıtladı. “Martha, kütüphanedeki işine ek olarak bu işi yaptığı söyledi. Ne kadar hırslısın. Jason’ın danışma masasını tam zamanlı bir bağlılık olarak gördüğünü biliyorum.”

“Ah, aslında,” deyip temizleyicimi ve bezimi almak için eğildim, leke mucizevî bir biçimde gözden kaybolmuş görünüyordu. “Onun için öyle olduğuna eminim.”

Bay Talbot bir başka karidese uzanırken kaşlarını kaldırdı.

“Demek istediğim,” dedim hızlıca Kristy tepsisini diğer eline geçirirken. “Jason her şeye büyük bir bağlılık gösterir. Biliyorsunuz ki o epeyce odaklanır.”

“Ah, evet, gerçekten öyledir,” deyip başını salladı. Ve sesini alçaltıp ekledi. “Onun yakın zamanda ilişkiniz hakkında alması gereken kararı göz önüne alırsak, bu durumu anladığına çok sevindim.” Peçetesiyle dudaklarına hafif hafif vurdu. “Demek istediğim, o sana çok düşkün. Fakat Jason’ın tabağında çok fazla şey var. O yüzden hedeflerinden şaşmamak için çok dikkatli olmak zorunda.”

Orada öylece benden tam olarak nasıl bir tepki vermemi beklediğini merak ederek durdum. Ben Jason’ın hedefleri için dikkat dağıtıcı bir şey miydim? Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim.

“Her halükarda,” diyerek devam etti Bay Talbot. “O döndüğü zaman, tıpkı bizim gibi, işleri yoluna koyacağını umduğumu biliyorum.”

Ve bunu söyledikten sonra, diğer karidese uzandı. Ancak parmakları karidesi kenarından yakalamak üzereyken, Kristy tepsiyi öyle bir hızla çekti ki birkaç tanesi öbür taraftan kayıp pat diye halıya düştü. Bay Talbot’un kafası karışmış gibi görünüyordu. Sonra sanki iki saniye kuralının uygulanıp uygulanmadığını merak eder gibi yerdeki karidese baktı.

“Çok özür dileriz,” dedi Kristy yumuşak bir biçimde topuklarının üzerinde dönerken. “Fakat bizim diğer অপারatifleri servis etme hedefimiz var ve dikkatimizin dağılmasına izin veremeyiz.”

“Kristy,” diye tısladım.

“Haydi,” deyip yürümeye başladı ve o anda onu takip edebilmek dışında hiçbir şey düşünemedim. Arkaya bakmadan yürürken gururumu mu kurtarmıştım, yoksa yerdeki karidesleri yiyen Bay Talbot’un görüntüsüne maruz kalmaktan mı kurtulmuştum, emin değildim.

Kristy mutfak kapısını vurarak açtı, karşıdaki tezgâha yürüdü ve tepsisini gürültüyle bıraktı. İki servis tabağına şarap kadehlerini dizen Wes ve Deha, başlarını kaldırıp bize baktılar.

“Dışarıda ne olduğuna inanamayacaksın,” dedi.

“Bir şeyler daha mı kırıldı ya da döküldü?” diye sordu Delia. “Tanrım! Bugün neler oluyor?”

“Hayır,” dedi Kristy. Ona baktığımda fark ettim. Ben üzgün, hatta incinmişim. Fakat Kristy’nin tepesi atmıştı. “Kim var orada biliyor musun?”

Delia kapıya baktı. “Monica?”

“Hayır. Macy’nin denyo erkek arkadaşının babası. Benim, Tanrı’nın ve herkesin önünde ne yaptı biliyor musun?”

Bu sefer, ne Wes ne de Delia bir teori sundu. Önce bana, sonra Kristy’ye baktılar. Dışarıdan yine Bayan Talbot’un şakımasını duydum.

“Dedi ki,” diye söze başladı. “Onun denyo oğlu ilişkilerine ara vermiş çünkü Macy onun hedefleri arasında değilmiş.”

Delia kaşlarını kaldırdı. Ona bakmamak için çabalamaya odaklandığımdan, Wes’in tepkisinin ne olduğunu bilmiyordum.

“Ve sonra,” diye tam gaz devam etti Kristy. “Benim ka-

rides tepsimin yarısını yedi. Benim arkadaşına hakaret et-
-hem de yüzüne karşı!- ve sonra karideslere saldırmaya ça-
-lış. Onu tokatlamak istedim.”

“Fakat,” dedi Delia dikkatlice. “Tokatlamadın. Değil mi?”

Kristy “Hayır,” diye yanıtladığında Delia bir kez daha gözle görülür biçimde rahatladı. “Fakat onun hesabını kestim. Şu andan itibaren kabuklu yasağı var. Bir daha almayı denesin, ezer geçerim.”

Ben karşı duvardaki bir noktaya odaklanmış, son birkaç dakika önüme dökülen muhtelif utançlar için kendimi sakınleştirmeye çalışırken, “Ah, yapma bunu,” dedi Delia. “Lütfen, Tanrı aşkına sana yalvarıyorum. Ondan uzak duramaz mısın?”

“Bu bir prensip meselesi,” dedi Kristy avuç dolusu karidesi tepsisine yığarken. “Ve hayır, duramam.”

Kapı yine savrularak açıldı ve Monica sallanarak içeri girdi, perçemleri yüzüne düşmüştü. “Karides,” dedi düz bir sesle Kristy’e bakarak.

Kristy bir diğer sos tabağını ve peçeteleri tepsisine çarparken, “Beklediklerine eminim,” dedi. “Piç kuruları.”

“Kristy,” dedi Delia fakat Kristy çoktan eliyle tepsisini omuz hizasına yükseltmiş bir şekilde kapıyı itip çıkmıştı. Kapının çarpmasıyla Delia çaresizce çevresine bakındı, sonra şarap kadehleriyle dolu bir tepsiyi alıp, dikkatlice iki eliyle birden kaldırdı.

“Tedbiri elden bırakmamak için,” dedi. Ayağıyla dürterek kapıyı açtı ve salona göz attı, Kristy’nin karidese uzanan bir grup insanın yanından geçip gittiğini görebiliyordum. “Odayı gezip ona göz kulak olacağım. Wes, diğer ka-

deh tepsisini kap. Monica, diğer kızarmış ekmek tepsisini çıkar. Ve Macy...”

Odaklanacak başka bir şey bulmanın mutluluğuyla dönüp ona baktım.

“Üzgünüm,” dedi ve bana öyle sevecen biçimde gülümsedi ki amacının bu olmadığını bildiğim halde bunun üçüncü utanç olduğunu hissettim, en büyüğü. Yine de kapı çarptığında kalbimde bir acı hissettim, sanki Jason’ın elektronik postasından bu yana hissettiğim eksiklik, içimde daha fazla saklı kalmadığı gibi yüzüme de yazılmış gibi belirgindi.

Delia çıktıktan sonra, oda daha da küçük düşürücü görünüyordu. Wes şarap doldurmayı bitirirken, Monica yavaşça kızarmış ekmekleri tepsisine yerleştiriyordu. Mutfak kapısının dışında bahçeyi ve ötesindeki yolu görebiliyordum. Bir anlığına kapıyı itip dışarı çıkmayı düşündüm; çimleri ayağımın altında, güneşi yüzümde hissederek bunu arkamda bırakabileceğimi.

Monica tepsisini aldı, sonra bana sürtünerek geçti ve dışarı çıktı. Kapının açılmasıyla bir kez daha parti gürültüsünü ve sesleri duydum, sonra yine sessizlik çöktü. Wes’e bakmak için döndüğümde çoktan tepsisini kaldırmış, kadehleri üzerine dizmişti ve benim çeşitli kusurlarımdan çok tepsisini dengede tutmayla ilgilendiği açıkça belliydi. Fakat sonra bana baktı.

“Hey,” dedi ve ben devamında geleceklere hazırlanırken bir parçamın sıkıştığını hissettim. “İyi mis-”

“İyiyim,” dedim. Bu benim refleks olarak verdiğim yanıttı. “Önemli bir şey değildi, sadece birinin söylediği aptalca bir şey.”

“-Diğer tepsiyi alabilecek misin?” diye tamamladı.

Sonra ikimiz de sustuk. Sanki yarışı kimin kazandığını beklediğiniz andaki konuşmaya özgü bir foto finiş gibi ne tepki vereceğimize emin olamadığımız anlardan biriydi.

“Evet.” Arkasındaki tepsiyi başımla işaret ettim. “Önden git, hemen arkandan geliyorum.”

“Tamam,” dedi. Ve sonra, bir saniyeliliğine, sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi bana baktı. Fakat söylemedi. Sadece kapıya yürüdü, açmak için boştaki eliyle itti. “Dışarıda görüşürüz.”

Salonda gözden kaybolurken partiye bir başka hızlı, küçük bir bakış daha attım, çok fazla bir şey göremedim fakat zaten görmek zorunda da değildim. Muhtemelen Kristy benim intikamımı almaya çalışırken, Delia da hemen arkasından ilerleyip havayı yumuşatmaya çalışıyordu. Monica büyük olasılıkla kendi yolunda devam ediyordu, ne düşündüğünüze göre ya dikkatsiz ya da son derece kırılmaya açık haldeydi; Wes ise her yeri gözüyle tarıyordu, her şeye dikkat ediyordu. Dışarıda tamamen başka bir dünya vardı, artık ait olmadığım, belki de hiç olmadığım Talbotlar’ın dünyası. Fakat bir yer edindiğiniz sürece, her yere uymamak önemli değildi. Bu yüzden tepsimi aldım, seviyeyi tutturmaya dikkat ettim ve arkadaşlarıma katılmak için kapıyı ittim.

“Delia,” dedi Kristy. “Lütfen gider misin? Her şey yolunda.”

“Bir şeyi unuttum, biliyorum. Neydi?” dedi Delia bir parmağını şakağına bastırarak.

“Bu bizim on dakika önceki akşam yemeği rezervasyonumuz olabilir mi?” dedi Pete, elinde anahtarlarla arabasının yanında duran kocası, sabırla.

“Hayır,” diye çıkıştı kocasına bir bakış atarak. “Başka bir şeydi. Tanrım, düşün Delia. Düşün.”

Yanımda duran Kristy esneyip saatine baktı. Saat sekiz buçuktu ve nihayet akademik kokteyl partisi bitmişti, biz de müşterinin garaj yolunda gitmeyi bekliyorduk. Biz çoktan gitmeye hazırdık ki Delia o hisse kapıldı.

“Neyi kastettiğimi biliyorsun,” dedi Delia, sanki hafızasını hızlandıracak moleküler bir değişim yaratacakmış gibi parmağını şıklatırken. “Bir şeyi unuttuğun zaman bilirsin.”

“Bunun bir hamilelik olayı olmadığından emin misin?” diye sordu Kristy.

Delia ona dik dik baktı. “Evet,” dedi. “Eminim.”

Birbirimize baktık. Delia, doğumunun tarihi yaklaştıkça birinin, bir şeyleri -hafızasının zayıflamasını, çalkantılı ruh halini, her odanın daima çok sıcak olduğunu, hatta herkesin dişlerini gıcırdattığını düşünmesini- hamileliğine bağlamasına daha çok sinirlenmeye başlamıştı.

“Hayatım,” dedi Pete çekinerek elini Delia’nın koluna koyarken. “Bakıcımız bize saat başına on dolara patlıyor. Lütfen yemeğe gidebilir miyiz? Lütfen?”

Delia gözlerini kapattı, hâlâ hatırlamaya çalışıyordu, sonra başını salladı. “Peki,” dedi ve tek bir keiimeyle herkes dağılmaya başladı. Pete arabasının kapısını açıyor, Kristy anahtarlarını arıyor, Wes kamyonete doğru ilerliyordu. “Fakat beş dakika sonra hatırlayacağım ve o zaman çok geç olacak.”

Delia hâlâ söyleniyorken Pete’in arabasının yolcu koltuğuna dikkatlice yerleşti. Sonra emniyet kemerini çekip, göbeğinin çevresinden yetişmesi için uğraştı. Ben Wes’le

birlikte kamyonete bindiğimde onların garaj yolundan çıkıp, aşağı doğru yol almalarını izledim. Dur işaretine ulaştıklarında Delia'nın çoktan hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum. Muhtemelen hatırlamıştı.

Monica ve Kristy arabayı yanımızda durdurdu. “Bebek ne zaman geliyor?” diye seslendi Kristy. On beş dakika önce, kamyoneti toplayıp ödememizi alırken birkaç dakika garajda gözden kaybolmuş, sonra da tamamen farklı bir görünümle ortaya çıkmıştı: Kısa kot etek, bağcıklı kolları olan bir bluz ve yüksek topuklu sandaletler giymiş, saçlarını tepeden atkuyruğu yapmıştı. Sadece dönüşüm becerisine değil, bir çırpıda onun havasına girmesine de hayran kalmıştım. Clark Kent'in Superman'e dönüşmesi onun yanında hiçbir şeydi, üstelik onun saçıyla ilgilenmesi de gerekmiyordu.

“Temmuz'un onunda,” dedi Wes kamyoneti çalıştırırken.

“Ki bu da demektir ki,” dedi Kristy pes etmeden önce bir saniyeliğine hesap yapmaya çalışarak. “Tekrar normale dönmesine daha çok var.”

“Üç hafta,” dedim.

“Kesinlikle.” Göğüs geçirip aynadaki yansımasını kontrol etti. “Neyse, dinleyin şimdi. Parti Lakeview'de. Hillcrest'e doğru gidin, Willow'un solunda, çıkmaz sokağın sonundaki ev. Sizinle orada buluşuruz. Hey, Macy?”

“Evet?”

Wes'i umursamadan, sanki ikimiz bir sır paylaşıyormuşuz gibi pencereden biraz daha uzandı. “Orada epey itibarım var,” dedi alçak bir sesle. “Müthiş oğlanlar olacak. Ne dediğimi anladın mı?”

Wes, yanımda aynasıyla uğraşıyordu. “Ee, hayır,” dedim.

“Merak etme.” Arabasını vitesle takıp, sonra parmağını bana doğrulttu. “Gecenin sonunda anlayacaksın. Orada görüşürüz!” Ve sonra, bir toz bulutu içinde, radyo bangır bangır çalarken ortadan kayboldu, yolun sonundaki dur işaretinde neredeyse hiç yavaşlamamıştı.

“O halde,” dedi Wes yavaş bir hızla garaj yolundan çıkarken. “Partiye gidiyoruz. Değil mi?”

“Tabii ki.”

Yolculuğun aşağı yukarı ilk beş dakikasında zekice bir sohbet başlatmayı denedim. İlerlediğimiz sakin ve çoğunlukla ıssız yollar boyunca, saçma düşüncelerden umut vaat eden düşüncelere kadar, hepsi beynimde uçuşup durdu. Sonunda, sessizliğe daha fazla dayanamayınca ne söyleyeceğimi bile bilmeden ağzımı açtım.

“Demek ki,” diye başladım fakat daha ileriye gidemedim. Ve ondan sonra, biz de daha ileriye gidemedik.

O ana kadar neşeyle mırıldanan motor, aniden öksürmeye başladı. Sonra birdenbire sarsıldı. Sonra inledi. Ve sonra: Hiçbir şey. Yolun ortasında kalakaldık.

Bir anlığına, ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Üzerimizden bir kuş geçti, gölgesi ön cam boyunca ilerledi.

“Demek ki,” dedi Wes sanki benim kaldığım yerden devam ediyormuş gibi. “Delia’nın unuttuğu *buydu*.”

Ona baktım. “Ne?”

Parmağımı kaldırıp, E’nin üzerinde durmuş olan benzin göstergesini işaret etti. Boş. “Benzin,” dedi.

“Benzin,” diye tekrarladım. Delia’nın nihayet hatırlayıp, elini alnına vurmasının yankılanışını duyabiliyordum. *Benzin*.

Wes çoktan kapıyı açıp dışarıya çıkmıştı, kapı arkasından çarptı. Ben de aynısını yaptım, sonra ıssız yolun ortasındaki kamyonetin çevresinde dolanıp, her iki yöne de baktım.

İnsanların ıssızlığın ortasında kalmaktan bahsettiklerini duymuştum ama bu bana daima abartılı gelmişti. Şimdiyse, her iki yanımızda uzanan otlaklara bakarken, bu sözler tamamen uygun görünüyordu. Görünürde bir araba yoktu. Yakınlarda bir ev bile göremiyordum. Görünen tek ışıık gökyüzündeki sarı dolunaydı.

“En yakın benzin istasyonunun ne kadar uzaklıkta olduğunu söyleyebilir misin?” dedim.

Önce gözlerini kısarak geldiğimiz yola doğru baktı, sonra döndü, sanki bilimsel bir tahmin için verileri bir araya getiriyormuş gibi ileriye baktı. “Hiçbir fikrim yok,” dedi sonunda. “Gerçi öğreneceğiz sanırım.”

Kamyoneti yolun kenarına ittik, sonra pencereleri kapatıp kilitledik. Sessizliğin içinde her ses yüksek geliyordu: Adımlarımız, kapının kapanışı, üzerimizde öten baykuş, hepsi beni yerimden sıçratıyordu. Wes kamyoneti son bir kez kontrol ederken yolun ortasında durdum, sonra elleri ceplerinde yürüyerek yanıma geldi.

“Pekâlâ,” dedi. Şimdi karar verelim. Sağa mı, sola mı?”

Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa baktım. “Sol,” dedim ve yürümeye başladık.

“Taze fasulye,” dedi Wes.

“Erişte,” diye yanıtladım.

Bir anlığına düşündü, sessizliğin içinde tüm duyabildiğim ayak seslerimizdi. “Elmalı kurabiye,” dedi.

“Et sote.”

“Niye hep E’li kelimeler” dedi başını arkaya yatırıp gökyüzüne bakarken. “Tanrım.”

“Sana söylemiştim,” dedim. “Bu oyunu daha önce oynamıştım.”

Bir süre sessiz kalıp düşündü. Yirmi dakikadır yürüyorduk ve bir araba bile geçmemişti. Cep telefonum yanımdaydı ancak Kristy yanıt vermiyordu, Bert evde değildi ve annem bir toplantıdaydı. Bu yüzden neredeyse tamamen başbaşa kalmıştık, en azından şimdilik. Sessizlik bir süre daha devam edince, Wes vakit daha çabuk geçsin diye bir oyun oynamayı teklif etmişti. Gözetleme oyunu için etraf çok karanlıktı, bu yüzden onun daha önce hiç duymadığı Son Harf-İlk Harf oyununu teklif etmiştim. Kategoriyi bile ona seçtirmiştim, yiyecek kategorisini, fakat buna rağmen zorlanıyordu.

“Erik kompostosu,” dedi sonunda.

“O bir yiyecek değil.”

“Tabii ki öyle.”

“Hayır. O bir içecek.”

Bana baktı. “Gerçekten bunun için inat mı yapacaksın?”

“Hayır,” deyip ellerimi yavaşça ceplerime götürdüm. Bir meltem geçiyordu üstümüzden ve yakınlardaki ağaçların yaprak hışırtılarını duyuyordum. “Fakat bu bir içecek, yiyecek değil. Tüm söylediğim bu.”

“Sen tam bir kural insanısın,” dedi.

“Ablam hileciydi. Bir nevi gereklilikti.”

“Ablan bu oyunda hile mi yapardı?”

“O *her şeyde* hile yapardı,” dedim. Monopoly oynadığımızda daima kasa olmakta ısrar ederdi, sonra bir sürü para aşırır ve her gayrimenkul alışverişinde ‘servis ücreti’

alırdı. Ben başka birinin evinde oynayınca ve böyle bir şey yapamayacağımı öğreninceye kadar on veya on bir kere oldu bu.”

Kahkahayla güldü, sesi ıssızlığın ortasında yüksek gibi geliyordu. Gülümsediğimi hissettim hatırlayınca.

“Bakışma yarışmaları boyunca,” diye devam ettim konuşmaya. “Daima göz kırpardı. *Daima*. Fakat sonra kırpmadığına dair yeminler ederdi ve sonra tekrar edip dururdu. Gerçeklik oynadığımızda da yalan söylerdi. Hem de göstere göstere.

“Gerçeklik?” dedi baykuş olduğunu umduğum bir şey ötüncü arkasına dönüpbakarken. “O nedir?”

Ona baktım. “Gerçeklik de mi hiç oynamadın?” diye sordum.

“Biz,” dedi gülümseyerek. “Politika ve güncel olayları tartışır ve zekice araştırmalarla meşgul olurduk.”

“Ah,”

“Şaka yapıyorum,” deyip gülümsedi. “Biz genelde karikatür okur ve babam bir kenara çekip ‘ilk ve son defa bir şeyleri göstermekle’ tehdit edinceye kadar birbirimizi pataklardık. Bir de, annemle başbaşa iken halk şarkıları söylerdik.”

“Halk şarkıları söylediniz,” diye tekrarladım netleştirmek için. Bir şekilde bunu gözümde canlandıramıyordum.

“Başka seçeneğim yoktu. Bu da mercimek ekmeği gibi seçeneksizdi,” dedi. İçini çekti. “Tüm Woody Guthrie repertuarını biliyordum.”

“Benim için bir şey söyle” dedim onu dirseğimle dürterek. “İstedğini *biliyorsun*.”

“Hayır,” dedi düz bir sesle.

“Hadi. Bahse girerim çok hoş bir sesin vardır.”

“Yok.”

“Wes,” dedim ciddi bir sesle.

“Macy,” diye yanıtladı aynı ciddiyetle. “Hayır.”

Bir dakika kadar sessizce yürüdük. Çok çok uzaklardan bir arabanın farlarını gördüm fakat bir saniye sonra başka bir yöne dönüp, gözden kayboldular. Wes başını sallayarak bir soluk verdi, bense şimdiye dek ne kadar yol yürüdüğümü müzû düşünüyordum.

“Pekâlâ, Gerçeklik o halde,” dedi. “Nasıl oynuyorsunuz?”

“Başka E ile başlayan yiyecek bulamadığın için mi bu?” diye sordum.

“Hayır,” dedi kızgın bir şekilde. “Belki. Nasıl oynuyorsunuz?”

“Gerçeklik oynayamayız,” dedim. Küçük bir tepeye ulaşmıştık ve yolun bir kenarında çit başlamıştı.

“Neden olmasın?”

“Çünkü işler çirkinleşebilir,” dedim.

“Nasıl yani?”

“Çirkinleşebilir işte. İstemesen bile gerçeği söylemek zorundasın.”

“Bununla başa çıkabilirim,” dedi.

“E harfiyle bir yiyecek bile bulamadın,” dedim.

“Sen bulabilir misin?”

“Ekmek,” dedim. “Elmalı kek.”

“Peki, öyle olsun. Kendini ispatladın. Şimdi bana nasıl oynandığını anlat.”

“Pekâlâ,” dedim. “Fakat bunu sen istedin.”

Öylece bana baktı. Haydi bakalım. “Gerçeklikte,” diye anlatmaya başladım. “Gerçeği söylemek zorunda olman dışında bir kural yok.”

“Nasıl kazanıyorsun?” diye sordu.

“Bu tam bir erkek sorusu,” dedim.

“Ne yani, kızlar kazanmaktan hoşlanmaz mı?” Kahkahayla güldü. “Lütfen. Elma kompostosunun bir yiyecek olmadığına dair tüm kuralları ileri süren sendin.”

“Değil,” dedim. “O bir içecek.”

Gözlerini devirdi. Bir ya da iki hafta önce Wes’in önünde bir bütün cümle kurmak bir mücadeleyleydi. Şimdiyse akışkanlar hakkında tartışıyorduk.

“Pekâlâ,” dedi. “Gerçeklik oyununa dönelim. Ne di-yordun?”

Bir nefes aldım. “Kazanmak için, bir kişi, bir soruyu yanıtlamayı reddetmek zorunda,” dedim. “Şimdi, örnek verirsek; diyelim ki ben sana bir soru sordum ve sen yanıt vermedim. Sonra sen bana bir soru sordun, eğer yanıtlar-sam ben kazanırım.”

“Ama bu çok basit,” dedi. “Ya sana kolay bir soru sorar-sam?”

“Sormazsın,” dedim. “Bu zor bir soru olmak zorunda çünkü kazanmamı istemezsin.”

“Ahhh,” deyip başını salladı. “Bu çok zalimce be,” dedi bir süre üzerinde düşündükten sonra.

“Bu bir kız oyunu,” diye açıkladım başımı geriye atıp yıldızlara bakarken. “Sıkıcı bir partide azıcık drama olması her zaman iyidir. Oynamak istemeyeceğini söylemiştim.”

“Hayır, isterim.” Omuzlarını dikleştirdi. “Üstesinden gelirim.”

“Emin misin?”

“Evet. Ben varım.”

Bir süre düşündüm. Yolun ortasındaki sarı çizgiden yürüyerek aşağı iniyorduk, ay ışığı üstümüzden geçiyordu. “Peki,” dedim. “En sevdiğin renk hangisi?”

Bana baktı. “Nazik olma,” dedi. “Bu onur kırıcı.”

“Seni rahatlatmaya çalışıyorum,” dedim.

“Rahatlatma. Gerçek bir şey sor.”

Gözlerimi yuvarladım. “Peki, neden ıslahevine gittin?” dedim gerçek manada düşünmeden.

Bir anlığımı sessizleştirdi ve bu konuda ileri gittiğimden emindim.

“Bir eve girdim,” dedi sonra. “Eskiden birkaç kişiyle takıldım. Hiçbir şey almadık, sadece birkaç bira içtik fakat bir komşu bizi gördü ve polis çağırdı. Kaçtık ama bizi yakaladılar.”

“Bunu neden yaptın?”

“Neyi, kaçmayı mı?”

“Hayır,” dedim çok fazla meraklı olduğumu kabul etmeme rağmen. “Eve girmeyi.”

Omzunu silkti. “Bilmiyorum. Arkadaşlık yaptığım çocuklar bunu daha önce birkaç kez yapmıştı ama ben hiç yapmamıştım. Oradaydım, o yüzden ben de onlara eşlik ettim.” Bir elini saçlarında gezdirdi. “Bu benim ilk ve tek suçumdu, fakat eyalet bir daha yapmaya korkman için derhal cezalandırılmandan yanaydı, o yüzden gönderildim. Altı ay ceza aldım, dört ay sonra salıverildim.”

“Erkek arkadaşım,” dedim ve sonra düzeltme ihtiyacı hissederek ekledim. “Erkek arkadaşım sayılır, orada özel ders verirdi.”

“Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Evet.”

“O halde bunun olayı nedir?” diye sordu. “Erkek arkadaşının.”

“Ne?”

“Şimdi soru sorma sırası bende,” dedi. “Oyun böyle oynanıyor, değil mi?”

“Ee,” dedim. “Evet. Sanırım.”

Hadi başla der gibi bir hareketle elini bana doğru salladı. Araba farı görme umuduyla ufku tararken, *harika ya!* diye geçirdim içimden. Nerede bende o şans.

“Bekliyorum,” dedi Wes. “Bu pas geçtiğin anlamına mı geliyor?”

“Hayır,” diye çıkıştım. “Yani, hayır. Cevap vereceğim. Sadece yanıtlımı toparlıyorum.”

Birkaç saniye daha geçti.

“Bunun için bir zaman limiti var mı?” diye sordu. Ona bir bakış attım. “Sadece merak ediyorum.”

“Öyle olsun,” deyip bir nefes aldım. “Bir buçuk yıldır çıkıyorduk. Ve o, anlarsın ya, bir dâhi. Gerçekten zeki ve azimli. Bu yaz uzağa gitti ve ben sadece, anla işte, biraz fazla yapışkan ya da onun gibi bir şey oldum ve o bundan bir şekilde dehşete düştü. Çünkü oldukça bağımsız bir insandır.”

“Yapışkanı tanımla,” dedi.

“Yapışkanın ne demek olduğunu bilmiyor musun?”

“Benim için ne demek olduğunu biliyorum,” dedi. “Fakat bu, kişiden kişiye değişir.”

“O zaman,” dedim ve sustum, nasıl açıklayacağımdan emin değildim. “Öncelikle, eskiden onun olan işime ke-

netlenmeyişimden dolayı hayal kırıklığına uğradı, ciddi biçimde hem de. Sonra, ben bir elektronik postada onu sevdiğimi söyledim ve bu da onu biraz ürküttü.”

“Ürküttü?”

“Bunun tanımına da ihtiyacın var mı?” dedim.

“Hayır, biliyorum.” Başını geriye atıp aya baktı. “Yani, işlerin bozulmasının sebebi senin ona söylediğin iki kelime ve kütüphaneyi onun istediği kadar ciddiye almaman.”

“Aynen,” dedim. Bir kez daha çok saçma geldi, fakat elbette ki en basit olayları ve sadece ana hatlarını ortaya koyarsanız her şey saçma gelir. Sonra birden kafama dank etti. “Bir dakika,” dedim. Yürümeyi bıraktım. “Sana kütüphane hakkında hiçbir şey söylemedim.”

“Evet, söyledin,” dedi. “Sen-”

“Hayır,” dedim, bundan emindim. “Söylemedim.”

Bir saniye öylece durdum.

“Kristy,” dedim sonunda.

“Tam olarak değil. Sadece o gece alanın dışında konuşmalarınızı duydum.”

Tekrar yürümeye başladım. “O zaman iki kez duymuş oldun. Bununla birlikte sanırım bir şekilde cezalandırılman gerek, çünkü cevabını zaten bildiğin bir soru sordun ve bu kurallara tamamen aykırı.”

“Tek kuralın bana doğruyu söylemen olduğunu düşünmüştüm.”

Suratımı astım. “Peki, o zaman iki kural var.”

Kahkahayla güldü. “Bir dahaki sefere servis ücreti olduğunu da söyleyeceksin.”

“Derdin ne senin?” diye sordum.

“Tüm söylediğim şu ki,” dedi omzunu silkip. “İkinci kuralın kaldırılmasını öneriyorum.”

“Öneremezsin,” dedim, “Bu kuralları belirlenmiş bir oyun.”

“Açıkça görülüyor ki öyle değil.” İnanılmaz inatçıydı veya ben bunu yeni fark ediyordum. “Kuralları işine geldiği gibi değiştiriyorsun gibi görünüyor.”

“Değiştirmiyorum,” dedim kızgın bir biçimde. İnanmaz bir biçimde bana baktı. “Pekâlâ, eğer bir kuralın değişmesini talep ediyorsan, bununla ilgili bir dava açmak zorundasın,” dedim ben de sonunda.

“Bu bir öğrenci konseyi gibi,” dedi gülerek.

Bunun bir hakaret olduğuna bir hayli emindim. “Bekliyorum,” dedim.

“Arada sırada yanıtını bildiğin soruları sorabilmene izin verilmeli,” dedi ben oyunu yeni oynamaya başlamış birinin kuralları nasıl değiştirdiğini düşünürken. “Böylece diğer kişinin doğruyu söylediğinden emin olabilirsin.”

Ve o anda ikimiz de uzaktaki farları gördük. Yaklaşıyorlardı ve nihayet sola dönüp, yan yolda gözden kayboldular. Çok yakındılar ama buraya kadar gelmediler.

Wes iç çekip başını salladı, sonra bana baktı. “Tamam, unut gitsin,” dedi. Davamı düşürüyorum. Sadece gerçeği söyleyeceğiz. Tamam mı?”

Başımı salladım. “Bana uyar.”

“Devam et o zaman,” dedi. “Sıra sende.”

Gerçekten iyi bir şey bulmak için bir süre düşündüm. “Pekâlâ, her şey karşılıklı. Son kız arkadaşınla hikâyen neydi?”

“Son kız arkadaşım,” dedi. “Yoksa şu anki kız arkadaşım mı?”

Şaşırdığımı itiraf etmeliydim. Sadece şaşırmak değil,

mideme aniden bir sancı girmişti, ayrıca hayal kırıklığına da uğramıştım. Fakat sadece bir anlığına. Elbette onun gibi birinin bir kız arkadaşı olacaktı.

“Şu anki kız arkadaşın,” dedim. “Hikâyeniz nedir?”

“O zaman,” dedi, “Her şeyden önce, şu an gözetimde.”

Ona baktım. “Bir mahkûmla mı çıkıyorsun?”

“Rehabilitasyonda.” Tıpkı benim insanlara Jason’ın Beyin Kampı’nda olduğunu söylemem gibi rahatlıkla söylemişti, sanki çok normalmiş gibi. “Onunla ıslahevinde tanıştım. Hırsızlıktan içerdeydi fakat esrarla yakalandığından beri Evengreen Bakım ve Gözetim Merkezi’nde. En azından babasının sigortası dibi görünceye kadar orada olacak.”

“Adı ne?”

“Becky.” Becky demek. *Dumanlı kafa, hırsız Becky*, diye düşündüm ama derhal kendime dar görüşlü davrandığımı söyledim. “O halde durum ciddi,” dedim.

Omuz silkti. “Son bir yıldır öyle çok belaya girip çıktı ki birbirimizi neredeyse hiç göremedik. Beni Evergreen’de görmekten nefret ettiğini söylüyor, o yüzden neler olacağını görmek için o dışarı çıkana kadar bekliyor gibiyiz.”

“Peki, ne zaman çıkıyor?” diye sordum.

“Yaz sonunda.” Bir taşla vurup yolun karşısına fırlattı. “O zamana kadar, her şey bir nevi askıda kaldı.”

“Bende de öyle,” dedim. “Muhtemelen Ağustos’ta bir araya gelince aynı şeyi mi istiyoruz yoksa en iyisi bu ayrılığın kalıcı olması mı, daha iyi anlayacağız.”

Beni dinlerken yüzünü buruşturdu. “Kelimesi kelimesine böyle sanki.”

İçimi çektim. “Öyle. Tam olarak bana gönderdiği elektronik posta bu.”

“Of.”

“Biliyorum.”

Şimdi burada, Wes ve ben, karanlığın içinde, ilişkileri ayrılık sınırına gelmiş iki insan olarak yürüyorduk. Bir insanla ne kadar ortak noktalar olabileceğini uzaktan bakınca anlayamaman çok garipti. Annemin evindeki ilk gece, bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm yakışıklı bir erkekti Wes sadece. O benim hakkımda ne düşünmüştü merak ediyordum gerçi.

“Pekâlâ,” dedi ağaçlarla kaplı bir tepeyi tırmanmaya başladığımızda. “Benim sıram.”

Ellerimi cebime soktum. “Peki, yolla gelsin.”

“Neden koşmayı bıraktın?”

Sanki boğazım tıkanmış gibi nefes alma ihtiyacı hissettim. Bunu beklemiyordum. Jason’a dair sorularla başa çıkabilirdim ama bu başka bir şeydi. Onun ötesindeydi. Fakat Gerçeklik oynuyorduk ve o şimdiye kadar dürüst davranmıştı. Hava karanlık ve sessizde ve biz başbaşa idik.

Aniden, kendimi yanıt verirken buldum. “Babam öldüğü sabah,” dedim gözlerimi yoldan ayırmadan. “Koşmak için uyandırmaya odama geldi fakat ben çok uykulu ve üşengeçtim, bu yüzden onu başımdan savıp, bensiz gitmesini söyledim.

Hayatımda ilk defa bu hikâyeyi yüksek sesle anlatıyordum. Bunu yaptığıma inanamıyordum bile.

“Ancak birkaç dakika sonra fikrimi değiştirdim.” Durup yutkundum. Bunu yapmak zorunda değildim. Pas geçebilirdim ve kaybetsem de bu büyük bir mesele değildi. Fakat bir sebepten devam ettim. “O yüzden kalktım ve arayı kapatmak için gittim. Onun gideceği güzergâhı biliyordum,

bizim her zaman gittiğimiz yoldan gidecekti. Mahallemizden çık, Willow’dan sağa, sonra McKinley’den bir sağ daha.”

Hiçbir şey söylemiyordu ama dinlediğini biliyordum. Bunu rahatlıkla söyleyebilirdim.

“Aşağı yukarı bir kilometre kadar gidip, o yokuşa gelmişim ki onu gördüm. Kaldırımında yatıyordu.”

Wes’in bana baktığını hissettim, fakat ona yüzümü dönersem bırakacağını biliyordum. O yüzden konuşmaya devam ettim. Uygun adımlarla yürüyorduk. ‘Devam et,’ dedim kendi kendime.

“İlk başta,” dedim. “Aklıma bile gelmemiştii, anlarsın ya. Demek istediğim, tam gözümün önünde olmasına rağmen toparlayamadım bile.”

Kelimeler gelmeye devam ediyordu, sanki şimdiye kadar tutmuşum da nihayet özgürlüğü, hiçbir şey -ben bile- onları durduramazmış gibi hızlı çıktıklarından dolayı dilim dolanıyordu.

“Daha hızlı koşmaya başladım. Hiç koşmadığım kadar hızlı koştum anlayacağın. Adrenalini bu sanırım. Daha önce hiç öyle koşmamıştım. Hiç.”

Tek duyabildiğim ayak seslerimizdi. Ve karanlık. Ve kendi sesim.

“Orada bir adam vardı,” diye devam ettim. “O yoldan markete giden rastgele biri durmuş, babama kalp masajı yapmaya çalışıyordu. Fakat ben yanına gittiğimde bunu yapmayı çoktan bırakmıştı. Ambulans geldi ve hastaneye gittik. Fakat artık çok geçti.”

Ve böylece bitti. Sona erdi. Nefesimin, dişlerimin arasından hızlı hızlı çıktığını hissediyordum. Bir an sanki bu

hikâye beni ayakta tutuyormuş da dayanacak yerim kalmamış gibi sarsıldım. Yas, bir yük olduğu kadar bir çapadır da. Size yüklediği vazifeyi taşıyabilmek için onun ağırlığına alışırsınız.

“Macy,” dedi sakince.

“Yapma,” dedim çünkü arkasından ne geleceğini biliyordum. “Üzgünüm”ün herhangi bir şekli ve ben bunu duymak istemiyordum, özellikle şimdi, özellikle ondan. “Lütfen, Sadece-”

Ve birden, aniden, ışık belirdi. Açık sarı ışık, tepenin öbür tarafından yükseliyor, üzerimize vuruyordu. Aniden gölgelerimiz belirdi. İkimiz de gözlerimizi kısarak bakıyorduk. Wes bir elini kaldırıp, gözlerinin üzerine götürmüştü. Arabanın gürleyen bir motoru vardı ve yanımıza yanaşıp, durmak için yavaşlaması sonsuzluk gibi gelmişti.

“Selam.” Direksiyonun arkasından bir erkek sesi geldi. Tüm o parlaklıktan sonra, adamın yüzünü göremiyorduk. “Bir yere mi gitmeniz lazım çocuklar? Burada ne yapıyorsunuz?”

“Benzinimiz bitti,” dedi Wes. “En yakın benzin istasyonunu nerede?”

Adam başparmağını kaldırıp aksi yönü gösterdi. “Yaklaşık dört kilometre aşağıda. Sizin araba nerede bozuldu?”

“Bu tarafta yaklaşık üç kilometre ilerde,” dedi Wes.

“O zaman atlayın,” dedi adam kilidini açmak için arka kapıya uzanırken. “Sizi oraya kadar bırakayım. Bu arada karanlığın içinde yürürken ödümü kopardınız. Geyik ya da başka bir şey olduğunuzu düşündüm.”

Wes benim için kapıyı açtı ve ben arabaya girerken tuttu, sonra o da yanıma geçti. Arabanın içi puro ve motor

yağı gibi kokuyordu, adam arabayı sürmeye başladığında profilini görebildim: Beyaz saçları ve kemerli bir burnu vardı, çok yavaş sürüyordu, neredeyse Bert kadar yavaş. Onun gelişini görmemiş olmamız inanılmazdı. Sanki gökyüzünden düşmüş gibi bir şey olmuştu.

Koltuğa sırtımı yasladım, kalbim çalkalanıyor gibi hissediyordum. Bu yaptığımı inanamıyordum. Hikâyeyi geri almamın, özenle katlayıp, bunca zamandır sakladığım yere koymamın hiçbir yolu yoktu. Her ne olursa olsun, şu andan itibaren Wes'i hatırlayacaktım çünkü bunu anlatarak o da bu hikâyenin, yani benim hikâyemin bir parçası olmuştu.

Adam dikiz aynasından baktı. “Sizinki bu mu?” diye sordu yanından geçtiğimiz Wish kamyonetini göstererek.

“Evet efendim,” diye yanıtladı Wes.

“Sanırım tahmin etmeniz mümkün değildi,” dedi ve az sonra bir tepeyi aşıp, bir köşeyi dönüp, tamamen aydınlatılmış benzin istasyonunu görünceye kadar neyi kastettiğini anlamadım. Penceredeki neon lambası, neredeyse neşeyle “AÇIK” diyordu. “Ne kadar yakın olduğunuzu bilemezsiniz.”

“Hayır,” dedi Wes. “Sanırım bilemezdik.”

İstasyona yanaşınca bir şey söylemek için ona baktım fakat o çoktan kapıyı açıp dışarı çıkmış, adamın verdiği benzin bidonunu almak için kamyonetin arkasına dolanıyordu. Ben floresan ışığı başımın üzerinde kırıpırırken orada oturdum, adamsa sigara almak için içeri gitti. Wes arkası bana dönük bir şekilde, yükseldikçe yükselen rakamlara bakarak benzin pompalıyordu.

Başımı çevirdiğimde bana baktığını gördüm, bir saatten

beri görebileceğim şey için kendimi cesaretlendirip attığım ilk bakıştı bu. Jason ne zaman açılsam kendini geri çektiği için bu duruma hazırdım, hatta tekrar olmasını bekliyordum.

Fakat Wes’c baktığımda aynı tanıdık yüzü gördüm, dahası, hepsinden öte, yarı gülümsemeyi. Bana pencereyi açmamı işaret etti.

“Hey,” dedi.

“Hey.”

Bekledim. Şimdi ne geliyordu? Endişelenmiştim. Bunu daha iyi hale getirecek ne söyleyebilirdi? “Bir tane buldum,” dedi.

Bir süre boş gözlerle ona baktım. “Ne buldun?”

“Enginar,” dedi ve sonra hızlıca ekledi. “Bunun da bir yiyecek olmadığını söyleme, çünkü kesinlikle bir yiyecek. Bunun için seninle kavgaya hazırım.”

“Kavgaya gerek yok,” dedim gülerek. “Bu uyar.”

Sonra pompa durdu ve Wes hortumu yerine takıp, benzin bidonunun kapağını kapattı. “Bir şey lazım mı?” diye sordu ve ben başımı sallayınca satış yerine doğru yürümeye başladı.

Ayaklarımın altında bir titreşim hissettim: Telefonum. Çantamın fermuarını açıp, telefonu çıkardım. “Aç” düğmesine basıp, kulağıma getirdim. “Efen-”

“Neredesiniz?” diye bağırdı Kristy. Arkasındaki parti gürültüsünü, müziği ve yüksek sesli konuşmaları duyabiliyordum. “Ne kadar endişelendiğimizi biliyor musun? Monica delirmek üzereydi, neredeyse teselli edilemez hale geldi.”

“Benzin bitti,” dedim telefonu diğer kulağıma götürüp. “Sana bir mesaj bıraktım. İssızlığın ortasında kalakaldık.”

“Mesaj mı? Ben hiç...” Bir sessizlik oldu, yüksek ihtimalle ilk kez kontrol etmişti. “Ah, evet. Tanrım! Neredesiniz? İyi misiniz?”

“İyi. Bir araba bulduk ve şimdi kamyonete benzin almaya geldik.”

“Tanrıya şükür.” Telefonun üzerini kapatıp, üzgün olsa da olmasa da aynı düz ve sıkılmış ifadesini koruyan Monica’ya bilgi verdiğini duydum. Sonra Kristy tekrar konuşmaya başladı. “Bak, bir şey söylemeliyim, eğer sizin yerinizde olsam doğruca eve giderdim. Bu parti tam bir felaket ve ben tamamen yanlış yönlendirmişim. Burada sıradan erkekler dışında *hiçbir şey* yok.”

Dönüp benzin istasyonuna baktım. Bizi buraya getiren adam, ödeme yaparken Wes’i izliyordu. “Çok kötü olmuş,” dedim.

“Sorun edecek bir şey yok,” diye bana garanti verdi. “Bir gün, sana müthiş bir erkek göstereceğim Macy. Öyleleri var. Bana inanmalısın.”

“Merak etme,” dedim. “İnanıyorum.”

ONUNCU BÖLÜM

Annem gergindi.

Açıkçası annem her zaman gergindi. Onu en son ne zaman yapması gereken altı şeyi, hatta belki onlardan da sonraki altı şeyi düşünmediğini gösterecek şekilde rahat ve sakin otururken gördüğümü hatırlamıyorum bile. O bir zamanlar keyif yapmak konusunda uzmandı; sahil evinin arka verandasında, Adirondack marka sandalyelerimizden birinde oturup, saatlerce okyanusu seyretmeyi severdi. Dikkatini dağıtacağı için asla kitap, gazete filan okumazdı. Tüm dikkatini yalnızca ufka verir, bakışlarını bir an bile kaçırmadan onu izlerdi. Belki de orada olmayı sevme nedeni hiçbir şey düşünmeme haliydi; dünyanın dalgaların geliş ve gidişleri arasında küçülmesiydi.

Wildflower Tepesi'ne dair her şey annemin sırtındaydı. Gelişime dair özgün teklif, her aşama için zemin planları, çevre düzenlemesi, topluluk organizasyonu; olabilecek tüm kararlar ona aitti. Bu nedenle cep telefonunun ailenin üçüncü üyesi gibi akşam yemeklerinde yanımızda olması-

na ve annemin gecenin ilerleyen saatlerine kadar model ev ofisinde kalmasına alışmıştım. Benim için eve geldiğimde müteahhitlerin, yerel işletme sahiplerinin ya da potansiyel müşterilerin oturma odamızda oturmuş Wildflower Tepesi’ni özel kılanın ne olduğuna dair bir konuşmayı dinlediklerini görmekte şaşılacak bir şey yoktu.

Annemin güncel projesi şehir evleriydi ve bunlar ona göre özellikle önemliydi. Etkileyici ve profesyonel görünmek adına ısıtılmalı garaj, mermer banyolar, balkonlar ve üst düzey cihazlar gibi havalı teçhizatlarla lükse yönelerek risk aldı. Fakat tam inşaaata başladığı sırada ekonomi düşüşe geçti; işten çıkarmalar başladı, borsa dikey seyreliyordu ve birdenbire herkes parasını harcama konusunda çkingen hale gelmişti; özellikle emlak sektöründe. Artık başlamış olduğu için devam etmekten başka çaresi yoktu ama annemin hissettiği gerginlik onu daha da çok sözleşme yapmaya ve satışa zorluyordu. Günün uyanık geçen saatlerini (başka bir deyişle zamanının tamamını) bu işe adanmış göz önünde bulundurulunca, bundan fazlasını yapması neredeyse imkânsız gibi görünüyordu. Sonuç: Stres. Hem de çok fazla stres.

“Ben iyiyim,” dedi annem Caroline’a, Wes’le geçirdiğim o gecedan birkaç gün sonra bir sabah üçümüz birlikte yemek masasında otururken. Ablam bazı dava dosyalarıyla boğuşmasına rağmen, Wally’in yeterli sebze yediğinden emin olmak için Atlanta’daki eviyle kumaş ve boya kartelaları üstünden pazarlık yaptığı marangozla görüştüğü sahil arasında mekik dokuyarak geçiriyordu zamanın çoğunu ve fişlere bakarak söyleyebilirim ki çoğu malzeme Home Depot’tan alınmıştı. Sürece ilişkin fotoğrafları bize

gösterip, dekorasyona dair fikirlerimizi alırken arada da annemin rahatlaması gerektiği ve tatile ihtiyacı olduğunu söyleyip duruyordu. Aynen, tabii.

“Anne,” dedi ablam ben mısır gevreğimden bir kaşık aldığım sırada. “Sen iyi değilsin. Hiç uyuyor musun?”

“Elbette uyuyorum,” diye cevap verdi bazı kâğıtları karıştırırken annem. “Bebekler gibi uyuyorum.”

Tabii eğer gerçekten uyuyorsa. Birden fazla kez sabahın ikisinde ya da üçünde onu görmek için alt kata indiğimde o hâlâ iş kıyafetleriyle çalışma odasında oturmuş bir şeyler yazmakta, müteahhitlere ya da yardımcılarını sesli mesaj bırakmaktaydı. Ne zaman yatağına giderdi bilmiyordum ama sabah işe gitmek için kalktığımda her zaman onu düşünmüş, yeni kıyafetlerini giymiş bir şekilde çoktan cep telefonunu eline almış olarak görürdüm mutfakta.

“Ben sadece evin işi bittiğinde bu tatile çıkacağından emin olmak istiyorum,” dedi ablam sahil evinin dosyalarından birini daha açıp, bazı fotoğraflar üstünden sıralama yapmaya başlarken. “Ağustos’ta hazır olacak gibi görünüyor; muhtemelen ikinci haftası.”

“Yedisinden sonra herhangi bir zaman olabilir,” dedi annem elindeki kalemle bir şeyler not almak üzere kahve fincanını iterken. “Şehir evlerinin açılış galası o zaman.”

“Ön gösterim mi yapıyorsun?” diye sordum.

“Yani, bir resepsiyon,” dedi annem cep telefonunu önce eline alıp, sonra geri bırakırken. “Ama bunun daha önce evde düzenlediğimiz satış etkinliklerimizden daha büyük ve daha güzel bir şey olmasını planlıyorum. Bir çadır kirliyorum ve bir de harika Fransız hazır yemek firması buldum... Ah aklıma geldi bak, mutfak musluğunu yakut

yerine pırlanta sınıfıyla değiştirmek için telefon açmam lazım.”

Ve sonra kalkmış, sandalyesini çekmiş, mutfağın diğer tarafına giderken hâlâ mırıldanır haldeydi. Yemek firmasından musluk konusuna nasıl geçtiğini tahmin etmek zordu ama asıl zor olan bugünlerde annemi takip edebilmekti.

“O zaman sekizi?” diye seslendi arkasından Caroline. “Ağustos? Kesinse yazayım?”

Annem kapıya doğru giden yolun yarısında başını çevirdi. “Sekizi,” dedi başıyla onaylayarak. “Kesin. Mutlaka.”

Annem koridorda gözden kaybolurken Caroline kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. Dosyasını eline alıp, altını masaya vurarak içindekileri düzeltti ve dosyayı yeniden önüne koydu. “O halde ayarlandı,” dedi. “Sekizinden on beşine kadar resmi olarak tatildegiz.”

Boşalmış olan kâseme kaşığımı koydum. Sonunda bu tarihlerin kafamın içinde neden bir alarm çaldırıldığını bulmuştum. O güne Jason’ın Beyin Kampı’ndan döneceğı günün ertesi günüydü: Onunla hâlâ birlikte miyiz, yoksa gerçekten bitti mi, öğrenmiş olacaktım. Ama henüz Haziran’ın sonundaydık. Şehir evlerinin daha pencereye, tesisata ve çevre düzenlemesine ihtiyacı vardı. Daha sahil evi de boyanacak, yerler zımparalanacak, ablamın dikkatli bakışları altında yeni dekor uygulanacaktı. Yeni olan yeni, eski olan yine yeni olacaktı. Benim ise olacağım şey hakkında hiçbir fikrim yoktu; ara vermiş, kırılmış ya da tam aksi. Neyse ki hepimiz için henüz zaman vardı.

Wes’le ben artık arkadaştık. Ve gerçekten, beni onun kadar şaşırtan kimse olmamıştı.

Başlarda, Wish için çalışıyor olmamız dışında onunla paylaştığımız tek şey ikimizin de bir ebeveynini kaybetmiş olmasıydı. Bu yeterince büyük bir ortak paydaydı ama artık durum bundan ibaret değildi. İşin gerçeği, yolda kaldığımız o geceden sonra kendimi Wes'in yanında rahat hissetmeye başlamıştım. Onunla olduğum zaman mükemmel olmak zorunda da değildim; hatta mükemmel olmaya çalışmak zorunda bile değildim. O benim sırlarımı zaten biliyordu; herkesten sakladığım sırlarımı, yani onun yanında kendim olabilirdim. Bu o kadar büyük bir şey olmamalıydı. Ama öyleydi.

“Tamam,” dedi bir gece kasabanın hemen aşağısındaki kasaba olan Arbors'ta bir partinin arka verandasındaki korkuluklara oturduğumuz zaman. “Bu ne şimdi?”

Okuldan tanıdığım üç tane kızın bulunduğu mutfağa açılan sürgülü cam kapıya doğru uzanan bakışlarını takip ettim; son zil çaldıktan sonra otoparkta takılırken güneş gözlüğü takıp, yanan sigaralarını avuç içlerine çevirerek saklayan türden kızlardı ve bizi izliyorlardı, daha doğrusu beni.

“Şey,” dedim elimde tuttuğum biramdan bir yudum alarak. “Sanırım onlar beni burada gördüklerine şaşırdılar.”

“Öyle mi?”

Başımınla onayladım biramı korkuluğun üstüne bırakırken. İçerde, ortasındaki havallı masa süsünün kenara itilip, yerine bira kutularının yığıldığı uzun meşe yemek masasında bir bozuk paranın boş bardağa atılması üzerine kurulu içki içme oyununu oynayanlar arasında Kristy, Bert ve Monica'nın kafalarını seçebildim. Son zamanlarda par-

tilerde, Kristy ve diğer herkesin olağanüstü erkeklerin ve Bert'ün durumunda olanlarınsa üniversiteye yeni başlamış çaresiz kızların peşine düşerken, biz sıklıkla Wes'le kenara çekilirdik. Onlar şanslarını deneyip, bir maden yakalamak için yanıp yakılırken biz daha çok ara verip, sadece oturan ve etrafında akıp giden partiyi izleyerek biraz ondan biraz bundan sohbet eden tiplerdik.

“Onlar seni gördüklerine şaşırdılar, çünkü?” dedi Wes önümüzden geçerken ona selam veren beysbol şapkalı bir çocuğu başıyla selamlarken.

“Çünkü,” dedim. “Onlar benim Bayan Mükemmel olduğumu düşünüyorlar.”

“Senin mi?” diye öyle bir şaşkınlıkla sordu ki ona bir bakış atmak zorunda hissettim kendimi. “Yani, şey, tabii, anlıyorum.”

Biramı alıp, bir yudum içtim. “Bırak ya,” dedim.

“Hayır, gerçekten ilginç bir şey bu,” dedi Wes kızlar iskeledeki fıçı kuyruğunda bekleyen insanların arasında gözden kaybolurken. “Hangi konuda bir mükemmellik bu?”

“Bir kurum olarak mükemmellik,” dedim. “Jason asla böyle bir yerde bulunmazdı.”

“Öyle mi?”

“Ah Tanrım, öyle tabii.”

Ben iskele yakınlarındaki en az altı kızın Wes'e baktığını tespit ettiğim sırada, o ise bu konu üzerine bir an düşündü. Onunla olduğum zamanlarda bu durumun yaşanmasına ne kadar alışsam da bu hâlâ biraz sinir bozucuydu. Yalnızca onun yanında oturuyorum diye bana atılan kaç tane pis bakış yakaladığımı sayamıyordum bile. Ne zaman

tuvalette ya da Kristy'yi bulmaya gitsem, harekete geçmek için uygun mesafede bekleyen ve kısık gözleriyle beni takip eden kızlara "Düşündüğünüz gibi değil," diye bağırmak istiyordum. Bununla birlikte şimdiye kadar kızlardan hangisi Wes'in tipi, hangisi değil tespit edebilmişim. Fıçıya dayanmış olan daracık siyah elbiseli ve kırmızı rujlu olan kız? Iıh, olmaz. Kot etek ve siyah tişörtlü olan? Belki. Dudaklarını yalayıp duran? İyyy. Hayır. Hayır. Hayır.

"Diyelim ki Jason burada," dedi Wes. "Ne yapıyor olurdu?"

Düşündüm. "Muhtemelen sigara dumanından şikâyet ediyor olurdu," dedim. "Ve bu kadar teneke kutunun uygun bir şekilde geri dönüşüm yapıp yapılmayacağı hakkında oldukça endişelenmeye başladı. Peki ya Becky?"

Elini saçlarının arasına götürerek bir saniye düşündü. Yemek odasındaki Kristy'nin yüksek sesle güldüğünü duyabiliyordum. "Bir yerlerde kendinden geçmiş olurdu. Ya da çalıların arkasına geçmiş, daha sonra bana yapmadığı yalanını söyleyeceği bir sigara içerdi."

"Ah," dedim.

"Ah."

Daracık siyah elbiseli kız şimdi gözlerini Wes'e dikmiş, inanılmaz yavaş adımlarla önümüzden geçiyordu. "Selam," dedi kız ve Wes ona bir şey söylemeden sadece başıyla karşılık verdi. Biliyordum, diye geçirdim içimden.

"Hadi ama," dedim.

"Ne?"

"Yapma ama Wes, bunun bir şekilde saçma olduğunu kabul etmelisin."

"Neyin?"

Şimdi durumu tanımlamam gerekiyordu ama doğru kelimeleri seçmekte güçlük çekiyordum. “Bilirsin işte,” dedim ve Kristy’nin bu durumu gerçekten iyi özetlediğini kabul ettim. “Çarpılmaa.”

“Çarpılma mı?”

“Wes hadi ama ya,” dedim. “Gerçekten kızların sana nasıl baktığının farkında değil misin?”

Wes gözlerini devirip, korkuluklara tutunarak geri kaydıldı. “Hadi senin şu mükemmel olma fikrine geri dönelim.”

“Cidden. Nasıl bir duygu bu?”

“Mükemmel olmak mı? Onu ben bilemem ki.”

“Mükemmel olmak değil.” İç çektim. “Şey olmak...”

Ben doğru kelimeyi ararken o da koluna gelen bir böceği attı.

“...Muhteşem,” diye tamamladım cümlemi. Bundan iki hafta önce böyle bir şey beni yerin dibine sokardı; utançtan alev alev yandığımı hissederdim. Fakat şimdi sadece midemde ufak bir sancı hissettim biramdan bir yudum daha alırken ve cevabını beklemeye koyuldum.

“Aynı şekilde,” dedi park yerindeki kızlar gözlerini ikimize birden dikerek önümüzden geçerken. “Bunu ben bilemem, sen söyleyeceksin.”

“Sakınha,” dedim en iyi Monica taklidimle ve onu güldürdüm. “Şu an benden bahsetmiyoruz.”

“Neden olmasın?” dedi ben dokuzuncu sınıfa gidiyor gibi görünen bir grup kızın oturma odasına girmesiyle birlikte Bert’ün radarına takılmalarını izlerken.

“Ben muhteşem değilim,” dedim.

“Elbette öylesin.”

Bunu sorumdan kaçmak için yaptığını düşünerek başımı iki yana salladım. “Sen uzun boyun ve karanlık yabancı şeylerinle filan öylesin. Şu acı çeken sanatçı havalarından bahsetmiyorum bile.

“Havalar?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Bu tanıımı önemsemediğini açıkça göstererek başını iki yana salladı. “Peki ya sen,” dedi. “O sarışın, havalı ve akli başında mükemmel zeki kız şeyleri filan.”

“Sen bütün kızların birlikte asilik yapmak isteyeceği çocuksun,” dedim.

“Sen,” diye cevap verdi. “Bir erkeğe zamanını ayırmayan, okulun elde edilemez kızıdır.”

İçerden gelen müzik sesindeki baslar bir yumruk gibi patladı ve yeniden sessizlik oldu.

“Ben mükemmel değilim,” dedim. “Yakınından bile geçmiyorum.”

“Ben de acı çekmiyorum. Bu konuşmayı saymazsak tabi.”

“Tamam,” dedim biramı elime alırken. “Peki, sen ne konuşmak istersin?”

“Peki ya,” dedi. “Başladığımız Gerçeklik oyununa dönmeye ne dersin?”

“Peki ya,” dedim edebiyat sınıfımdaki bir çocuğun soru sorar gibi bakan gözleriyle karşılaştığım sırada. “Yapmasak. Gerçekliği bu gece kaldıramam.”

“Böyle diyorsun çünkü sıra bende,” dedi Wes.

“Hayır, öyle değil. Benim sıram.”

“Ben sana Myers Okulu’nu sordum, sonra sen bana Jason’ı sordun. Ben sana Becky’i sorarak karşılık verdim ve

sen de bana koşuyla ilgili soru sordun. Yani iki tur döndük ve şimdi sıra bende.”

“İşte bu yüzden zeki kızlarla takılmıyorum,” dedi. Sonra ellerini ovuşturarak kendini psikolojik olarak bir sonraki hamleye hazırladı. Gözlerimi devirdim. “Hadi, tamam. Hazırım.”

“Pekâlâ,” dedim bir parça saç kulağımın arkasına sıkıştırırken. “Kızların senin için sürekli ayılıp bayılması nasıl bir duygu?”

Dönüp bana baktı. “Macy.”

“Oyunu oynamayı isteyen sendin.”

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemediği için soruyu pas mı geçecek diye merak ettim. Fazla meydan okuyan bir soruydu, diye düşündüm ve haklıydım. “Bilmiyorum,” dedi. “Öyle bir şey oluyorsa bile bu benim farkında olduğum bir şey değil.”

“Oyunun adı *Gerçeklik* oyunu,” dedim.

Dönüp rahatsız olmuş bir şekilde baktı bana. “İyi. Garip bir şey. Yani bunun hiçbir anlamı yok. Onlar bakarak beni tanıyamazlar, kimse tanıyamaz. Bu tamamen yüzcysel bir şey. Gerçek değil.”

“Bunu ona anlat,” dedim hâlâ köşeden onu süzmekte olan kızı göstererek.

“Komik,” diye mırıldandı ilgilenmediğini göstermek için uzaklara bakarak. “Hâlâ benim sıram olmadı mı?”

“Hayır, sorumun devamı var.”

“Bu kurallara uygun mu?”

“Evet,” dedim kendimden emin bir şekilde. Kendi kurallarını kendi koyan Caroline olmuşum şimdi. “Yani bu gerçek değilse gerçek olan ne? Senin için dikkate değer olan ne?”

Bir saniye kadar düşünüp cevap verdi. “Bilmiyorum. Bir kızın hoş olması onun yeterli olduğu anlamına gelmez. Bu iki taraf için de geçerli. Dış görünüşle ilgilenmiyorum. Kusurları severim ben, işleri ilginç hale getirdiklerini düşünüyorum.”

Nasıl bir cevap beklediğimden emin değildim. Ama bu kesinlikle değildi. Tam olarak algılayabilmek için öylece durdum.

“Biliyorsun,” dedim sonunda. “Böyle şeyler söylemek kızların sana daha da hasta olmasını sağlar. Artık sen tatlı ve bir şekilde daha ulaşılabilirsin. Daha önce çekiciydin, şimdi standartların dışındasın.”

“Standartların dışında biri olmak istemiyorum,” dedi gözlerini devirerek. “Ama bu konunun dışında olmak istiyorum artık.”

“Tamam,” dedim. “Hadi, sıra sende.”

İçeride, saçları rastalı bir çocukla konuşan Kristy’yi ve onun yanında sıkılmış bir şekilde oturan Monica’yı görabiliyordum. Bert ise kendi bölümünde, benim sayabildiğim kadarıyla arka arkaya altıncı kez boş bardağa elindeki çeyrekliği isabet ettiremeyen bir kıza gözlerini dikmişti.

“Mükemmel olmak senin için neden bu kadar önemli?”

Göz kırıştırdığımı hissettim. “Önemli değil.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Oyunun adı ne demiştin?”

“Gerçek bu,” dedim. “Mükemmel olma konusunu o kadar da umursamıyorum.”

“Öyleymiş gibi görünmüyor ama.”

“Bunu nerden çıkardın?”

Omuz silkti. “Ne zaman erkek arkadaşından bahsetsen onun mükemmelliğini vurguluyorsun.”

“O öyle çünkü,” dedim. “Ben değilim. Sorun biraz da bu zaten.”

“Hadi ama Macy.” Bana doğru baktı. “Yani demek istediğim, mükemmel nedir ki zaten?”

Biramı dudaklarıma götürürken başımı iki yana salladım. Bira boştu ama bir şeyler yapmam gerekiyordu o an. “Konunun mükemmel olmakla ilgisi yok gerçekten. Bu aslında... Bilemiyorum. Kontrollü olmak.”

“Açıkla,” dedi ve ben iç çektim.

“Açıklayabilir miyim bilmiyorum,” diye cevap verdim. Dikkat dağıtıcı bir şeyler bulma umuduyla yemek odasına bir bakış attım ama masa terk edilmişti; Kristy, Monica ve Bert ise gitmişlerdi. “Babam öldüğü zaman her şey sanki tepetaklak olmuştu. Ve ben olabileceğimin en iyisi olmaya verdim kendimi; bu da bana dikkatimi yoğunlaştırabileceğim bir hedef sağlıyordu. Sanki her şeyi doğru yaparsam güvende olacaktım gibi bir his.”

Bunu burada, bir sürü yabancıyla ve okul arkadaşım-la dolu bir partide anlattığıma inanamıyordum. Aslında kafamın içinde dönerken kulağa mantıklı gelse de bunu yüksek sesle, herhangi bir yerde söyleyebileceğimi düşünemiyordum bile.

“Fakat bu berbat bir şey,” dedi Wes sonunda alçak bir sesle. “Kendini başarısızlığa mahkûm ediyorsun, her şeyi mükemmel yapamazsın.”

“Kim demiş?”

Bana yalnızca baktı. “Dünya,” dedi sanki kastettiği bu partiymiş gibi tamamen dolmuş olan etrafımızı göstere-

rek. “Evren. Bu imkânsız bir şey. Hem zaten neden her şey mükemmel olsun isteyesin ki?”

“Her şeyin mükemmel olmasını istemiyorum ki,” dedim. Sadece ben öyle olmalıyım, diye düşündüm. Bir şekilde. “Benim istediğim sadece...”

“Sokağa çıkma yasağı,” diye bir ses geldi arkamdan ve dönüp baktığımda suratından uçuşan perçemleriyle Monica’nın ayakta dikildiğini gördüm. Önce saatini, sonra da Bert ve Kristy’nin bizi beklemekte olduğu mutfağı işaret etti.

“Hadi yine kurtardın paçayı,” dedi Wes korkuluklardan zıplayarak inerken. Ben de yavaş hareketlerle kayarak indim. Son üç kelimem kafamın içinde dönüp duruyordu. Karşımda kusurlardan hoşlanan bir çocuk vardı; onları zaaf değil, artı olarak gören biri. Böyle birinin var olabileceği kimin aklına gelirdi ya da başka koşullarda tanışmış olsaydık neler olabilirdi? Belki mükemmel bir dünyada. Ama bu dünyada değil.

Ah Tanrım, danışma masasından öyle nefret ediyordum ki.

Bundan önce kötüydü. Sıkıcıydı. Boğucuydu. Öyle sessizdi ki yeterince dikkatle dinlersem damarlarımda dolaşan kanın sesini duyabileceğimden ve dünyanın dönüş hareketini hissedebileceğimden emindim. Zaman burada kelimenin tam anlamıyla ölüyordu. Günüm iyi gidiyor olsa bile, her şey kütüphanenin kapısından içeri adım atana kadardı. Ondan sonra her şey duruyor ve gömülmeye başlıyordu. Ve orada sıkışıp kaldığım altı saat boyunca da böyle gidiyordu.

Bir gün kucağımda bir yığın küflü eski *Nature* dergisiyle süreli yayınların bulunduğu odaya doğru gidiyordum. Kitap raflarından birinin yanından geçerken sesi duydum.

“Yakaladım seni!”

Ürkerek sıçradım. Daha çok fısıltı gibi düşük perdeden çıkan bir ses olduğundan korkmak yerine, geriye doğru kaykılıp boynumu uzatarak baktım ve Kristy’yi gördüm. Beyaz deri görünümlü bir etek, uçuşan kumaştan pembe kısa kollu bir tişört ve kalın topuklu beyaz rugan çizmelelerini giymiş, saçını da tepeden toplamıştı. Ayrıca kocaman beyaz güneş gözlükleriyle ve yandan asmalı çantasını takmıştı. Kovboy yetenek gösterisinde olması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Ya da kafes dansında. Ama kesinlikle o an bulunduğu kurgu bölümü A-P kısmında değil.

“Hey!” dedi gereğinden fazla yüksek bir sesle. Yan rafta eli kolu kitap dolu olan bir adam dönüp bize baktı. “Nasıl gidiyor?”

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum ona elimdeki dergileri diğer koluma geçirirken.

“Monica entelektüel bir dürtüye ihtiyaç duydu,” dedi kütüphanenin diğer tarafını göstererek. Kurgusal olmayan yazınlar bölümündeki bazı kitapları sakız çiğneyerek inceleyen ve tükenmiş gibi duran Monica’yı görebiliyordum. “Tam bir kitap kurdu; adeta emiyor onları. Ben daha çok dergi kızıyım, ama gelip gününü nasıl geçirdiğini görmek istedim.”

Danışma masasına doğru bakınca Bethany’nin telefon konuşurken aynı zamanda bilgisayarda yazı yazdığını gördüm. Amanda ise onun yanından bize bakıyordu. Ya da daha spesifik bir ifadeyle Kristy’ye. “Şey,” dedim. “İşte gördüğün gibi.”

“Şu saçları örgülü olan kim?” diye sordu güneş gözlüklerini başının üstüne itip, ısrarla bakmaya devam eden Amanda’nın bakışlarına karşılık vererek. Onu göremediğimizi filan mı düşünüyor acaba diye merak ediyordum.

“Amanda,” dedim.

“Tabii ya,” dedi Kristy tek kaşını kaldırarak. “O hep böyle dik dik bakanlardan, değil mi?”

“Gördüğün gibi öyle.”

Kristy gözlerini şaşa yaparak Amanda’ya bakınca, şaşır-mış gibi görünen Amanda hızla önündeki kitabı açıp kafasını kitaba gömdü. “Fakat şunu söylemeliyim ki ben hâlâ o kazak ve hırka olayını çözmeye çalışıyorum. Merinos yünü mü ne o?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Eminim öyledir.” Çantasının ipini omzuna çekti. “Neyse, Monica’yla birlikte öğle yemeği için yeni açılan dürümcüye gideceğiz. Sen de gelmek ister misin?”

“Dürümcü mü?” diye sordum. Bethany telefonu kapatmış, Amanda’yla birlikte kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Ara sıra biri dönüp bize bakıyor, sonra diğerine dönüp bir şeyler söylüyordu.

“Aynen. Alışveriş merkezinde. Lavaşın içine böyle ne istersen koyuyorlar. Yani makul bir miktarda. Gelebilir misin?”

Saate baktım. 11:45’ti. “Bilmiyorum,” dedim Amanda sandalyesiyle danışma masasının arkasında yana doğru kayarken. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. “Gelmesem daha iyi.”

“Nedenmiş o? Öğle yemeği yersin herhalde, değil mi?”

“Yani, evet.”

“Ve bir şeyler yemen de lazım herhalde?”

“Sanırım,” dedim.

“O zaman sorun ne ki?” diye sordu.

“Biraz karışık,” dedim ona. “Öğle yemeği için dışarı çıkmamdan hoşlanmıyorlar.”

“Kim onlar?”

Amanda ve Bethany’yi işaret ettim başımla.

“Ve sen bunu umursuyorsun, çünkü?” dedi Kristy ya-
vaşa.

“Beni sindiriyorlar,” dedim. “Eziğim ben. Bilmiyorum, seç birini.”

Kristy gözlerini kıstı. “Seni sindiriyorlar mı?” dedi. “Gerçekten mi?”

Böyle bir şeyi itiraf etmiş olmaktan bile utanç duyduğumdan, elimdeki dergileri kurcalamaya başladım. “Karışık bir durum.”

“Ben gerçekten anlamıyorum,” dedi başını iki yana sallayarak. “Yani demek istediğim onlar çok... Mutsuzlar. Seni nasıl sindirebilirler ki?”

“Onlar mutsuz değil,” dedim.

“Onlar tam anlamıyla sefil durumdalar!” Onlara dönüp bakınca hâlâ gözlerinin üzerimde olduğunu görüp başını salladı. “Şunlara bak. Cidden. Bak. Dön ve bak.”

“Kristy.”

“Bak.” Uzanıp çenemden tuttu ve başımı o yana çevirdi. Bethany ve Amanda da bize bakıyorlardı. “Göremiyor musun? Uysal ve şekilci hallerine bak. Yani, tamam, ben de kazak ve hırka takımı giymeyi isterim ama bunu bu kadar sıkıcı hale getirmek ve sopa yutmuş gibi durmak zorunda değilsin. Dünyadaki tüm zeki insanların moda anlayışından nasibini almadığı çok açık. Tanrım, gözünü dikip

bakmak da ne öyle?” Boğazını temizledi ve sesinin odanın diğer ucundan da rahatlıkla duyulabileceği bir şekilde tekarladı. “Gözünü dikip bakmak da ne öyle, ha?”

Amanda’nın ağzı açılıp yeniden kapanırken Bethany’nin yüzü kızardı.

“Şşş,” dedi biri yan sıradan.

“Ah, sana şşş!” dedi Kristy çenemdeki elini indirirken. “Macy,” dedi ciddi bir sesle. “Eğer mükemmellik buysa, bırak onların olsun. Haksız mıyım?”

Bu duyduğuma karşılık ne diyebilirdim, bilmiyordum.

“O halde karar verildi,” dedi Kristy. “Yemeğe çıkacaksınız çünkü sen bir insansın ve açsın ve hepsinden önemlisi, seni sindiremezler. Seninle öğlen buluşuruz o zaman?”

“Tamam,” dedim. Monica kolunun altında birkaç kitapla ön kapıya doğru yürüyordu. “Öğlen.”

“Güzel. On beş dakika içinde görüşürüz.” Bana doğru uzanmadan önce etrafa bir göz attı, sesi yumuşamıştı. “Senin buradan çıkman gerek sonuçta, öyle değil mi? Bir saatliğine bile olsa. Böyle bir yerde haddinden fazla zaman geçirmek insanda kalıcı hasarlar oluşturabilir. Demek istediğim, onlara yaptığına bir baksana.”

Ama benim asıl düşündüğüm bana ne yapıyordu. Üst üste her gün burada olmak acınası bir durumdu. Danışma masasında oturmanın pek çok açıdan Wish, Kristy ve Wes’le tanışmadan önceki hayatıma benzediğini fark ediyordum. Neşeden yoksun, katlanılması gereken bir şey.

“Dışarıda görüşürüz,” dedi gözlüğünü gözüne indirirken. Sonra kolumu sıkıp, ön kapıya yöneldi. Büyük tavan penceresinin altından geçtiği sırada güneş ona vurdu ve bir saniyeliliğine ışık onun saçına değip, göz kırpar gibi yanıp

söndüğünde Kristy ısıldar gibi oldu. Bunu ben gördüm. Bethany ve Amanda da gördü. Bu nedenle, onları danışın masasının arkasında kusursuzca yerleştirilmiş sandalyelerinde beni beklerken bulmak üzere, bir saat sonra, öğle aramdan döndüğümde “arkadaşlarımla” keyifli zaman geçirip geçirmediğimi sorarlarkenki o kibirli ses tonlarından rahatsızlık duymadım. “Evet” cevabını verdiğimde kıs kıs gülmeleri ya da dingin ses tonları da umurumda olmadı. Çünkü artık ne düşündüklerini umursamıyordum. Asla onlar gibi olamayacağımı fark etmem yeni değildi. Yeni olan artık bunun için şükretmemdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İki saat önce, Kristy'nin evine gelişimden itibaren muhtemelen yüzüncü kez "Düşünüyordum da," dedim. "Ben eve dönsem daha iyi olacak sanırım."

"Macy." Kristy arkadan kırmızı kısa bir etek, siyah askılı bluz ve ancak bilek kırıcı olarak tanımlanabilecek bir sandaletten oluşan kıyafetinin arkadan nasıl görüldüğüne bakıyordu. Aniden bana döndü. "Söyledim ya, seni bağlayan bir durum yok ortada. Yalnızca toplu halde dışarı çıkıyoruz, önemli bir şey değil yani."

Gece çıkma aktivitelerinin son versiyonu da buydu. Her reddedişimde daha da masumlaşıyordu. Ana fikir Monica ve Kristy'nin kütüphanede olduğum zaman gittikleri hazır yemek işinde, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kristy'nin deyimiyle umut vaat eden iki gençle tanışmalarıydı. Gençlerin ikisi de pizza dağıtımında çalıştıkları için yalnızca iş çıkışı buluşabiliyorlardı ki bu da bizim Stella'nın televizyon karşısında uykuya dalmasını bekleyip, sonra evden sıvışmamız anlamına geliyordu. İş-

ten sonra Kristy beni geceleme için çağırdığında bunun iyi geleceğini düşünmüştüm. Oraya gerçekten geceleyeceğimizi düşünerek vardığımda, tanıştıkları gençlerin yanlarında birini daha getireceklerini ve Kristy'yle Monica'ya da birini getirmelerini söylediklerini öğrendim.

“Söyledim sana,” dedim. “Böyle şeylerle ilgilenmi-”

Camın kenarında oturmuş, sigarasını yakmak üzere olan Monica başını çevirdi. “Şimdi,” dedi camın dışında benim görmediğim bir şeyi başıyla göstererek. Kristy hızla yerinden kalkıp, cama doğru uzandı ve bana eliyle onlara katılmamı işaret etti.

“O ne?” diye sordum Monica'nın kafasının üstünden bakarak. Hava hafiften kararmıştı ve tek görebildiğim günbatımının sonu, Stella'nın bahçesinin kenarındaki sıra sıra marullar ile onların arasında uzanan birkaç sarı zambaktı.

“Sadece bekle,” dedi Kristy, sesi fısıldar gibiydi. “Bu her akşam olur, tam bu zamanda.”

Bir kuş ya da gün kararırken açan alışılmadık bir çiçek görmeyi bekliyordum. Ama onun yerine bir ses duydum. Güm güm güm diye gelen bu ses çok tanıdıktı ama çıkarılamıyordum. Ama biliyordum. Bu-“

“Mmm,” diye bir mırıltı çıkardı Monica, Wes'in patikada belirdiği anda. Hızlı ve sabit bir ritimde koşuyordu. Altında şortu ve üzeri çıplak bir şekilde önümüzden geçip gitti. Bronz sırtı terden ışıldıyordu.

Yanımda duran Kristy, Wes'in uzaktan görebildiğim kadarıyla evinin olduğu taraftaki bir ağaç öbeğinin arkasında gözden kaybolmasına kadar süren uzunlukta bir iç çekti. “Yüce Tanrım,” dedi sonunda eliyle yüzünü yelleyerek. “Bunu milyonlarca kez izledim ama modası asla geçmiyor. Asla.”

“Hadi ama,” dedim Monica onun sözlerini başıyla onaylayarak desteklerken. “Wes işte.”

“Aynen öyle.” Kristy dönüp aynaya yöneldi ve eğilerek göğüs dekoltesini kontrol etti. “Yani, hiçliğin ortasındaki böyle bir yerde yaşamının pek fazla artısı yok. Fakat bu kesinlikle onlardan biri.”

Yatağa otururken bıkkınlıkla başımı iki yana salladım. Monica sigarasını yakarak pencerenin yarısına kadar sarkıttı, duman camın ardında kıvrılarak yükseldi.

“Bu gece burada olmak bu yüzden mi sana o kadar zor geliyor?” diye sordu Kristy. Stella’daki salonunun açık girişine göz ucuyla bakarak yanıma çöktü. Bir saat önce, televizyon karşısındaki yerini alır almaz uyuklamaya başlamıştı. Şimdi ise görünüşe bakılırsa çoktan derin uykuya geçmişti.

“Ne?”

Başıyla pencereyi işaret etti. “Bizim Wesley. İkinizin arasında garip bir şeyler olduğunu biliyorum, şu oynadığınız oyun filan...”

“Ona arkadaşlık deniyor,” dedim. “Ve hayır, bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Söyledim size, ilişkimc ara vermiş durumdayım. Yeni biriyle takılmakla ilgilenmiyorum.”

“Tabii eğer o kişi Wes değilse,” dedi Kristy konuyu açıklığa kavuşturmak üzere.

Ona sadece baktım. “Bu farklı. Onun da bir ilişkisi var, yani bu durum garip filan değil.

Gözleri büyüdü. “Aman Tanrım!” dedi kafasına vurarak. “Şimdi anladım.”

“Neyi anladın?”

Bana cevap vermedi. Onun yerine yatağa doğru uzanıp,

altındaki şeyleri karıştırmaya başladı. Birbirine çarpan bir şeylerin sesini duyabiliyordum -orada neler vardı öyle?- Dumanını üfleyen Monica'ya baktım, omuz silkti. O sırada Kristy başını kaldırdı.

“Sen ve Wes,” dedi zaferiyle övünürcesine. “Tıpkı bunun gibisiniz.”

Elinde karton kapaklı bir aşk romanı tutuyordu. Kitabın ismi altın yıldızlarla süslenmişti: *Yasaklı*. Altındaki resimde ise göz bandıyla tam donanımlı bir korsan ile onun göğsüne yatmış inanılmaz derecede büyük memeli bir kadın vardı. Fonda mavi sularla çevrili çorak bir ada yer alıyordu.

“Biz korsan mıyız?” diye sordum. Parmağının ucuyla kitaba vurdu. “Bu hikâye,” dedi. “Başka nedenler yüzünden bir araya gelemeyen iki insanla ilgili. Birbirlerini gizlice ama sürekli olarak arzuluyor ve özlemle kavuşmak istiyorlar. Bunun yasak bir aşk olması ise onların tutkularını daha da körüklüyor.”

“Bunu şimdi mi uydurdun?”

“Hayır,” dedi arka kapak yazısını okumak üzere kitabı çevirirken. İşte bak burada! Ve bu tamamen sen ve Wes’in hikâyesi. İstedığınız tam olarak bu olsa da bir arada olamazsınız. Ayrıca bunu bize itiraf edemiyorsun çünkü edersen aşkın artık daha az gizli olur ve bu da tutkuyu azaltır.”

Gözlerimi devirdim. “Hımm,” sesi çıkardı Monica duydukları ona mantıklı gelmiş gibi.

Kristy kitabı ikimizin arasına koydu. “İtiraf etmeliyim ki,” dedi özlem dolu bir sesle ellerini göğsünün üstünde bağlayarak. “Karşılıksız aşk gerçeğinden çok daha iyi. Yani mükemmel.”

“Hiçbir şey mükemmel değildir,” dedim.

“Gerçek olan hiçbir şey,” diye cevap verdi. “Ama bir şey somut olarak başlamadığı sürece, onun bitmesiyle ilgili endişe etmene de gerek olmaz. Böylece sonsuza kadar sürme ihtimali olur. Wes’in üzeri çıplak bir şekilde önümüzden koşup geçtiği zamanki gibi bir iç çekti: Kuvvetli ve uzun. “Çok romantik. Sherman’la çıkmak istememene şaşmamalı.”

Söylediklerini düşünürken aklım allak bullak olmuştu, ta ki son bölümü duyana kadar. “Sherman?”

Başıyla onayladı. “John ve Craig’in arkadaşı. Shreveport’tan ziyarete gelmiş.”

“Shreveport’tan Sherman?” dedim. “Dışarı çıkmam için bana uygun gördüğünüz adam bu mu?”

“Kitabı kapağına bakarak yargılayamazsın!” diye tersledi beni. Gözümü Yasaklı isimli kitaba doğru kaydırduğım anda kitabı alıp, yatağın altına geri attı. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Sherman gayet iyi biri olabilir.”

“Öyle olduğuna eminim,” dedim. “Ama ben ilgilenmiyorum.”

Bana şöyle bir baktı. “Elbette ilgilenmezsin,” dedi sonunda. “Kendi seksi ve yanlış anlaşılmış korsanın Silus Branchburg Turlock’unun hasretiyle yanıp tutuşurken neden ilgilenesin ki?”

“Kimin?”

“Aman neyse boş ver,” dedi ayağa kalkıp, paldır küldür odadan çıkarken. Bir saniye sonra banyo kapısı gürültüyle çarptı. Dönüp camdan dışarıyı izlemekte olan Monica’ya baktım, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

“Sherman’la,” dedim. Yüksek sesle söyleyince daha da gülünç geliyordu kulağa, “Shreveport’tan Sherman’la.”

“Sakınha,” dedi Monica nefes verirken.

“Aynen öyle.”

Saat on çeyrek olup da John, Craig ve Shreveport’tan Sherman garaj yoluna çektikleri arabalarının farlarını bir kez yakıp söndürdüklerinde Kristy’nin arkasından aşağı süzülerek indim. Monica’nın kapıyı yavaşça kapatması Stella’yı kımıldatmadı bile. Araba yeniden çalışırken yolcu koltuğundaki genç, Monica’yı karşılamak için arabadan çıktı. Kristy şoför koltuğundaki gence el salladı, o da karşılık verdi, sonra bana döndü. Arka koltukta biri daha vardı ama yüzünü algılayamıyordum, sadece cama dayanmış bir siluet.

“Kararımı değiştirmek için son şansın,” dedi Kristy alçak sesle.

“Üzgünüm,” dedim. “Belki başka zaman.”

İnanmadığını açıkça belli eder şekilde başını iki yana sallayıp, çantasını omzuna taktı. “Senin kaybın,” dedi ama arabaya doğru hamle yaparken kolumu sıktı. “Yarın ara beni.”

“Arayacağım,” dedim.

Kristy arabaya yaklaşınca şoför koltuğundaki genç ona gülümseyerek arka kapıyı açtı. “Sherman’a dikkat et,” dedi genç tam Kristy içeri oturmak üzereyken. “Onun gecesi birkaç saat önce başladı ve kendisi çoktan kıvama gelmiş durumda.”

“Ne?” dedi Kristy.

“Endişelenme,” dedi genç direksiyona doğru dönerken. “İçinde ne varsa çoktan kustuğunu düşünüyoruz. Yani senin için bir sıkıntı olmayacaktır.”

Kristy önce yanında yığılmış halde duran bedene, sonra

bana baktı. Kaşlarımı kaldırdım. Kapıyı kapamadan önce omuz silkti ve ardından egzozundan hafifçe patlama sesleri gelen araba, garaj yolundan geri geri ana yola çıkarken bana el salladı.

Stella'nın bahçesinin sessizliğinde tek başıma kalmıştım. Arabama binmek üzereydim ki kararımı değiştirdim. Açık olan camımdan çantamı içeri atıp, ayçiçeklerinin ve yoğun karanlığın olduğu mis kokulu yeşilliklere doğru yürümeye başladım.

Aşağı sarkmış dallardan çıkan ve birbirini izleyen parlak beyaz çiçeklerden, tıpkı bir duvar gibi dizilmiş bodur böğürtlen çalılara kadar her şeyin tam gözünüzün önünde büyüdüğünü hissedebiliyordunuz. Zinya kümelerini, petunyaları, gül ağacı salkımını ve onların yumurta kabuğu beyazlığı benekleri olan kökleri boyunca ağır adımlarla yürümeye devam ettim. Sağımda çift üniteli mobil bir evin çatısını görebiliyordum, yol solumdaydı ama bahçe sanki içine adım attığınız anda etrafınızı sarıp, sizi orada tutmak için daha da yoğunlaşmış gibi görünüyordu.

İleride bir şey daha görüyordum, metalik bir şey, ay ışığının vurduğu bir şey; gelişigüzel yayılarak büyüyen gül dallarıyla çevrelenmiş bir açıklık. İçine adım attığımda kendimi bir heykelin arkasında buldum. Kolları iki yana açılmış, avuç içleri gökyüzüne dönük duran bir kadındı bu ve uçları yere dönük ince boru parçalarının iç içe geçmesinden oluşuyordu. Etrafından dolaştım ve ince boruların birbirine dolanmasından meydana gelen heykelin yine aynı şekilde borulardan yapılma çelenk gibi bir taç oturtulmuş baş bölümünü görmek için gölgesinde dikildim. Bunun Wes'in işlerinden biri olduğu çok açıktı. Bun-

da farklı bir şey vardı; adını koyamadığım bir şey. Sonra heykelin saçlarını ikiye ayıran o küçük metal vidaları fark ettim; bunlar birer çiçektir. Yukarıdan, ayın aydınlattığı kıvrımlı borulardan aşağı doğru heykelin ayaklarının toprakla buluştuğu yere kadar bakınca nihayet bunun Stella olduğunu ve bu çalışmanın, kalın balçıklı toprağın onun elle-riyle tomurcuk tomurcuk nasıl dönüştüğünü gösterdiğini anladım.

“Macy?”

Bu yakalama tüm zamanların en büyük ebelemesiydi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, bir çılgılık patlattım ve bu döngü, çılgılımla birlikte heykelin kaidesinden fışkıran dağ bülbülü sürüsünün havada dairler çizdikten sonra gül ağaçlarının üstünden karanlığa karışmasıyla tekrarlandı.

“Aman Tanrım!” dedim yutkunarak.

“Vay canına,” dedi Wes. Elleri cebinde patikada dikiliyordu. “Gerçekten çılgılık attın.”

“Çünkü ödümü patlattın!” dedim. “Sen orada karanlıkta gizlenmiş ne yapıyorsun?”

“Gizlenmiyordum ki,” dedi. “En az beş dakikadır sana sesleniyorum, buraya girdiğinden beri.”

“Hayır seslenmiyordun.”

“Gerçekten sesleniyordum.”

“Hayır seslenmiyordun,” dedim. “Sinsice sokulup büyük yakalamacıyı hazırlandın ve şimdi çok mutlusun.”

“Hayır,” diye tekrarladı sanki mantıksızca bir şey tutturup, yerde tepinen bir çocukmuşum gibi. “Yolda giderken çantayı pencereden atışını gördüm. Sana seslendim. Beni duymadın.”

Yere baktım, kalp ritmim normale dönüyordu. Ve sonra

ani bir rüzgâr esti üstümüzden, Wes'ın arkasındaki çiçekler bir o yana bir bu yana sallandı. Üstümde bir pırpırlanma sesi işittim ve başımı kaldırıp heykele baktım. Rüzgârla birlikte heykelin elindeki çiçekler dönmeye başladı. Başındaki çelenk de aynı şekilde; önce yavaş, sonra hızlı.

Wes'le birlikte rüzgâr yeniden dinene kadar orada öylece dikilerek heykeli izledik. "Beni gerçekten korkuttun," dedim Wes'e artık neredeyse utanmış bir şekilde.

"İsteyerek yapmadım."

"Biliyorum."

Her şey önceden olduğu haline geri dönmüştü; kalbim, heykelin elindeki çiçekler ve çelengi, hatta şu an arkamdaki gül ağaçlarına kümelenmiş, evlerine dönmek için bekleyen dağ bülbülleri bile. Patıkaya yöneldim yeniden. Wes geçebilmem için sarmaşık dallarından birini tutup kenara çekti.

"İzin ver hatamı telafi edeyim," dedi adımlarıma arkadan yetişerek.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim.

"Zorunda olmadığımı biliyorum. Yapmak istiyorum. Ayrıca bunu nasıl yapacağımı da biliyorum."

Dönüp ona baktım. "Öyle mi?" dedim.

Başıyla onayladı. "Gel benimle."

Özür, pek çok form ve ebatta gelebilir. Pırlantalar verebilirsiniz; şekerler, çiçekler ya da sadece derinden gelen bir duygusallık. Gerçi bu güne kadar şurup gibi kokan bir kurşun kalem gibi gelenini görmemiştim ama itiraf etmeliyim ki işe yaradı.

"Tamam," dedim. "Affedildin."

Otoyolun hemen dışındaki küçük turuncu binada bulunan Waffle Dünyası'ndaydık. Milyonlarca kez arabayla önünden geçmişim ama durmak aklıma bile gelmemişti. Belki her zaman önünde park halinde duran tırlardan, belki de eskimiş ve soluk tabelasında siyah harflerle yazılmış “HADİ GELİN” yazısından dolayı. Ama kendimi şimdi burada, cumartesi gecesi saat on birden hemen önce, elimde Wes'in barış önerisi olarak hediyecek eşya mağazasından 1.79 dolara aldığı, ortasında bir akçaağaç olan ve etrafı waffle'larla süslü kalemi tutarken bulmuştum.

Yapış yapış masadan menümü kaldırdığım sırada, ön-lüğünden bir kalem çıkartarak yanımıza geldi garson. “Selam tatlım,” dedi Wes'e. Annemin yaşlarında görünüyor ve kalın, gıcırdayan tabanlı hemşire ayakkabıları giyiyordu. “Her zamankinden mi?”

“Elbette,” dedi kendi menüsünü masanın kenarına iterek. “Teşekkürler.”

“Ya sen?” diye sordu bana.

“Bir waffle ve yanında tatlı patates mücveri,” dedim ve kendi menümü de onunkinin üstüne koydum. İçeride bizim dışımızda sadece gazete okuyup sınırsız kahve içen yaşlı bir adam ile müzik kutusunun başında gürültülü bir şekilde gülererek sürekli Tammy Wynette çalan bir grup sarhoş üniversiteli genç vardı.

Kalemimi kaldırıp kokladım. “İtiraf et,” dedi Wes. “Bugüne kadar bunlardan birine sahip olmadan nasıl yaşadığına sen de inanamıyorsun.”

“İnanamadığım şey,” dedim kalemi masaya bırakarak. “Senin burada tanınmış biri olman. Buraya gelmeye ne zaman başladın?”

Arkasına yaslanıp, parmağını çatal bıçağının altındaki peçetenin kenarında gezdirdi. “Annemin ölümünden sonra. Pek uyuyamıyordum ve burası bütün gece açıktı. Arabayla gezip durmaktan iyiydi. Şimdi bir tür alışkanlık oldu. İlhamı ihtiyacım olduğunda her zaman buraya gelirim.”

“İlham,” dedim etrafa göz atarak.

“Evet,” dedi ikna olmadığım ortadaymış gibi vurgulayarak. “Bir şey üstünde çalışırken tıkanırsam buraya gelir ve bir süre otururum. Genellikle waffle’ımı bitirdiğimde tıkanıp kaldığım yeri de çözmüş olurum. Ya da en azından çözmeye başlamış olurum.”

“Peki ya şu bahçedeki parça?” dedim. “Onun ilhamı nereden?”

Bir saniye düşündü. “O farklı,” dedi. “Onu özel biri için yaptım.”

“Stella.”

“Evet.” Gülümsedi. “Onun çok büyük emeği var. Bu, annem hastalandığında bana ve Bert’e, hatta özellikle Bert’e çok iyi davrandığı için ona bir teşekkür. Onun için en azından yapabildiğim buydu.”

“Bu yaptığın gerçekten güzel bir şey,” dedim ve o da iltifat duyduğunda yaptığı, benim de gayet iyi tanıdığım omuz silkmesiyle karşılık verdi. “Yaptığın tüm işler böyle fır fır dönen şeyler mi? Onun anlamı ne?”

“Beni çıldırtan anlam yüklemelere bak sen,” dedi. “Sonraki cümlede de işimin tarım ve kadın arasındaki karmaşık ilişkiyi temsil ettiğini söyleyeceksin herhalde.”

Gözlerimi kısıp baktım. “Ben ablam değilim,” dedim. “Ben sadece merak ettim, hepsi bu.”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. İlk yaptığım şey Myers’ta-

kiydi ve standart bir işti, bilirsin işte, olağan. Ama daha sonra, eldeki kalp işi yapınca nesnelerin hareket etmesinin, eseri ve özneyi değiştirme meselesi ilgimi çekmeye başladı. Onu nasıl canlı gösterdiği filan.”

O gece Stella’nın bahçesine ilk girdiğimde hissettiklerimi düşündüm; tıpkı senin gibi etrafındaki her şeyin nefes aldığını hissettiğin elle tutulur ve olgun his. “Anlayabiliyorum,” dedim.

“Sahi orada ne yapıyordun sen?” diye sordu. Restoranın diğer ucundaki müzik kutusu nihayet susmuştu.

“Bilmem,” dedim. “Kristy’nin beni oraya götürdüğü ilk gün orası bir şekilde beni büyüledi.”

“Olağanüstü bir yer,” dedi suyundan bir yudum alarak. Üst kolunda bulunan eldeki kalp dövmesi kayarak görüntüye girip yeniden kayboldu.

“Öyle,” dedim parmağımı masanın kenarında gezdiren. “Ayrıca, oradaki her şey benim evimde bulunan fazlasıyla yeni ve düzenli şeylerden çok farklı. Oradaki kaos hoşuma gidiyor.”

“Bert çocukken,” dedi Wes arkasına yaslanıp gülümseyerek. “Anayola çıkan kestirme bir yol ararken kayboldu. Ormanda mahsur kalmış gibi çığlıklar attığını duyabiliyorduk ama gerçekte evin bahçesinden iki adım uzaktaydı. Sadece yön duygusunu kaybetmişti.”

“Zavallı Bert,” dedim.

“Hayatta kaldı.” Bardağını masada dairesel bir hareketle kaydırды. “Göründüğünden daha dayanıklıdır. Annem öldüğünde henüz on üç yaşında olduğundan hepimiz en çok onun için endişelendik. İkisi gerçekten çok yakındı. Annem kanser olduğunu öğrendiğinde Bert onun yanın-

daydı. Ben Myers'taydım. Ama o gerçek bir süvari gibi hep annemin yanında oldu, kötü kısımlarında bile.”

“Bu senin için zor olmuş olmalı,” dedim. “Uzakta olmak ve diğer şeyler.”

“İşler gerçekten kötüleştiğinde eve döndüm. Ama yine de onların bana ihtiyacı olduğu zaman, yaptığım aptalca bir şey yüzünden kilitli tutulmaktan nefret ettim. Çıktığımda emin olduğum tek şey bir daha asla o şekilde hissetmek istemediğimdi. Her ne olursa olsun, Bert ya da başka biri bana ihtiyaç duyduğunda orada olacaktım.”

Aç olduğumu düşünmesem de garson iki elinde tabaklarla masamıza yanaşınca midem guruldadı. Tabakları masaya bir çınlama sesiyle bırakması hem Wes’e hem de bana konuyu değiştirme fırsatı sundu.

“Bak, işte,” dedi Wes başıyla tabağını işaret ederek. “Bu senin aklını başından alacak.”

Ona baktım. “Bu bir waffle, İsa’nın yeniden doğuşu değil.”

“O kadar emin olma. Henüz tadına bakmadın.”

Waffle’ına biraz tereyağı sürdüm ve küçük bir parça kesmeden önce üstünü şurupla kapladım. Wes lokmayı ağzıma götürüşümü izledi. Önce benim hükmümü öğrenmek istercesine henüz kendi waffle’ına başlamamıştı. Ve bu konudaki hükmüm oldukça iyi olduğu yönündeydi. İyiden de öte hatta.

“Biliyordum,” dedi sanki aklımı okumuşçasına. “İsa’nın yeniden doğuşu değil belki ama bu da bir tür ilahi deneyim.”

İkinci lokmamdaydım ve Wes’le tamamen aynı fikirde olacak kadar cezbedilmiştim. Sonra aklıma bir şey geldi ve gülümsedim.

“Ne oldu?” dedi.

Tabağıma baktım. “Söylediğin şey çok komikti. Bana eskiden babamın söylediği bir şeyi hatırlattı.”

Ağızına bir parça waffle atıp, anlatmaya devam etmemi bekledi.

“Biz hiç kiliseye gitmedik,” diye açıkladım. “Annemin sürekli gitmemiz gerektiğini söylemesine ve bu konuda kendini suçlu hissetmesine rağmen. Ama babam pazar günleri büyük kahvaltılar hazırlamayı severdi. Bunun onun ibadet etme şekli olduğunu söylerdi. Onun kilisesi mutfak, adakları ise yumurta, pastırma, kurabiye ve...”

“Waffle’dı,” diye tamamladı cümleyi benim için Wes.

Boğazıma bir öküz oturduğunu hissederek başımla onayladım. Fonda Tammy Wynette çalan bir tırcı waffle’cısında aniden gözyaşlarına boğulmak ne kadar da utanç verici diye düşündüm. Ama sonra babamın buradan, hatta muhtemelen Tammy Wynette’den bile ne kadar hoşlanacağı geldi aklıma ve boğazımdaki öküz daha da büyüdü.

“Annem,” dedi aniden Wes waffle’ından bir parça daha keserken. “Beni buraya ilk getiren kişiydi. Büyükanнемin yaşadığı Greensboro’dan dönerken burada mola verirdik. Sağlıklı beslenme aşamasındayken bile burası bizim için bir tür törensel gelenektir. Burası onun tamamen sağlıklı bir şey yediği tek yerdirdi. Çilek ve krem şantili Belçika waffle’ı alır ve her lokmasını yerdi. Sonra da tüm yol boyunca kendini ne kadar kötü hissettiğiyle ilgili şikâyet edip dururdu.”

Suyumdan bir yudum alarak gülümsedim. Boğazıma oturan öküz kaybolmuştu. “İnsan birini kaybettiğinde,” dedim ve ekledim. “Bir şeyleri hatırlama şekli çok garip oluyor, değil mi?”

“Neyi kastediyorsun?”

Bir lokma daha yedim. “Babam ilk öldüğünde tek düşünebildiğim o gündü. Ondan öncesini ve diğer şeyleri düşünemedim başlamak çok zamanımı aldı.”

Ben daha sözümü bitirmeden Wes başıyla onaylamaya başlamıştı. “Öncesinde uzun süre hasta olan birisiyse bu durum çok daha zor,” dedi. “Onların sağlıklı oldukları, iyi oldukları zamanları bile unutuyorsun. Sanki korkunç bir şeyin olmasını beklemediğin zamanlar hiç olmamış gibi bir şey.”

“Ama oldu,” dedim. “Demek istediğim, babamla ilgili tüm o güzel şeyleri, eğlenceli şeyleri hatırlamaya başlayalı sadece birkaç ay oldu. Bunları untabildiğime bile inanmıyorum.”

“Unutmadın,” dedi Wes bir yudum su içerek. “Sadece hemen öylece hatırlayamadın. Ama şimdi buna hazırsın ve artık yapabiliyorsun.”

Waffle’ımı bitirirken bunu düşündüm. “Bu da zordur bence çünkü babam öldükten sonra annem kendini kaybedip, onun tüm eşyalarından kurtuldu. Yani babama ait hemen her şeyi attı. Böylece bir anlamda babamı o evde hiç olmamış gibiydi.”

“Benim evimdeyse,” dedi Wes. “Bunun tam tersi. Annem sanki her yerde. Delia ona ait pek çok şeyi kutulara koydu ama tamamını koyamayacak kadar duygusaldı. Annemin kabanlarından biri hâlâ koridordaki dolapta durur. Ayakkabılarından biri garajda çim biçme makinesinin yanındadır. Ve her zaman ona ait listeler bulurum etrafta. Her yerde var onlardan.”

“Listeler?”

“Evet.” Belli belirsiz bir gülümsemeyle masaya baktı. “Annem bir çeşit kontrol delisiydi. Her şey için liste yapardı; ertesi gün ne yapması gerektiği, yıllık hedefleri, alış-veriş, dönüş yapması gereken aramalar. Sonra bunları bir yere tıkar ve unuturdu. Keşfedilmeleri muhtemelen yıllar sürecektir.”

“Bu garip bir şey olmalı,” dedim ve sonra söylediğim cümle kulağa doğru gelmeyince ekledim. “Ya da, bilirsin işte, iyi bir şey. Belki.”

“İkisinden de biraz.” Boşalan tabağına peçetesini atarak arkasına yaslandı. “Bu Bert’ü dehşete düşürse de benim biraz hoşuma gidiyor. Böyle bir şeyle karşılaştığımda bunun bir anlamı olduğunu düşünüyorum, anlıyor musun? Bir liste bulursam oturup annemin ne söylemek istediğini anlamaya çalışıyorum. Kuru temizlemeden bir şeyleri almak ya da Sylvia Teyze’yi aramak gibi şeylerin diğer taraftan bir mesaj olması gibi.” Utanarak omuz silkti.

“Biliyorum,” dedim. “Ben de aynı şeyi yaptım.”

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

Wes’e bunu anlatmak üzere olduğuma inanamıyordum. Ama sonra kelimeler kendiliğinden dökülmeye başladı. “Babam gece yarısı televizyonda satılan alet edevatlarla bağımlı gibi bir şeydi. Her zaman onlardan sipariş verirdi; hani birisi kapına geldiğinde sana haber veren sensörlü paspas-”

“Karşılama Yardımcısı,” diye tamamladı sözümü.

“Onu biliyor musun?”

“Hayır.” Gülümsedi. “Evet, elbette. O ürkütücü reklamı herkes görmüştür herhalde, değil mi?”

“Babam tüm o şeyleri satın aldı,” dedim. “Kendini durduramıyordu. Bir çeşit bağımlılık işte.”

“Her zaman bozuk paraları türlerine göre gruplandıran makineden istemişimdir,” dedi hevesli bir şekilde.

“Vardı,” dedim.

“Ciddi olamazsın!”

Başımla onayladım. “Her neyse, onun ölümünden sonra şirket onlardan göndermeye devam etti. Demek istediğim, her ay yeni bir tanesi ortaya çıkıyordu. Ama bir süre bunun bir anlamı olduğuna ikna ettim kendimi. Sanki babam onları bana ulaştırıyor ve bunların bir anlamı olması gerekiyor gibiydi.”

“Şey,” dedi Wes. “Asla bilemezsin. Belki de vardır.”

Ona baktım. “Ne vardır?”

“Bir anlamları vardır,” dedi.

Pencereden dışarıya, araba ışıklarının uzaklaşarak kaybolduğu otoyola baktım. Gece yarısını geçmişti ve bu kadar insanın nereye gittiğini merak ediyordum. “Onları sakladım,” dedim yumuşak bir sesle. “Her ihtimale karşı. Onları atmaya dayanamam. Anlıyor musun?”

“Evet,” dedi. “Anlıyorum.”

Orada bir saat daha kaldık. Zaman içinde etrafımızdaki müşteriler değişti. Uyuyan bebekleriyle birlikte gelen aileler, bir sonraki ayağa geçmeden önce orada mola veren tircılar, karşı masamıza oturan ve önlerinde açtıkları harita üzerinde onları gidecekleri bir sonraki yere ulaştıracak yolu parmaklarıyla takip ederek tespit eden genç bir çift gördük. Tüm bunlar olurken Wes’le ben de orada oturup, hiçbir şey hakkında ve her şey hakkında konuştuk. En son ne zaman bu kadar konuştuğumu hatırlayamıyordum. Belki de hiç.

Kristy’den önce Stella’nın evine varmak için hâlâ yak-

laşık on dakikam vardı. Araba onu ve Monica'yı bırakmak için garaj yoluna girdiğinde, ben daha yeni Wes'e el sallamış ve hâlâ uyumakta olan Stella'yı geçerek içeri süzül-müştüm. Kristy elinde ayakkabılarıyla odaya girdiğinde henüz pijamalarımı giymiş, Kristy'nin erken saatlerde benim için çıkarıp yatağının yanına serdiği uyku tulumuna girmiştim. Beni orada gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi.

"Gece güzel miydi?" diye sordum eteğini ve üstündeki bluzu çıkartıp, tişört ve şortunu giyerken.

"Hayır." Komodininden bir krem çıkardı ve yüzüne sürmeye başladı. Yüzünün yarısını kapladı. "Şöyle söyleyeyim; Sherman, bütün gece sızmış durumda olmasına rağmen içlerinde en iyisiydi.

"Of!"

Krem kutusunu çekmeceye tıkarırken başıyla onayladı. "O çocuklar sıradan olmayı istediler. Yani resmen hayal kırıklığı. Sıradan olmaktan daha kötü ne olabilir ki? Geri sarıyorum gibi hissediyorum şu an."

"Ah, bu doğru değil," dedim ona. "Kötü bir gece geçirmişsin sadece."

"Belki öyle." Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Ama bir genç kız böyle bir dünyada umudunu kaybedebilir. Tek diyeceğim bu, anlıyorsun değil mi?"

Kristy yüzünü yıkamak için banyoya giderken ben de tulumumdan dışarı uzanarak ayı görmeye çalıştım. Eğer arkamdaki pencereden yukarı bakarsam bahçeyi ve onun üst tarafındaki ayı görebilirdim. Ancak bunu bile yapamayacak kadar yorgun olduğum için gözlerimi kapadım ve Kristy'nin odaya girişini yalnızca kapının kapanma sesinden ve yatağa girerken çıkardığı yüksek sesli iç çekişinden fark edebildim.

“Bu berbat bir şey,” dedi esneyerek. “Gece bittiğinde elinde hiçbir şeyin olmaması yani. Sen de bundan nefret etmez misin?”

“Evet, ederim,” dedim.

Burnundan soluyarak yatakta dönüp yastığını kabarttı. “İyi geceler Macy,” dedi bir saniyelik sessizlikten sonra. Sesi uykulu geliyordu. “Tatlı rüyalar.”

“Sana da. İyi geceler.”

Bir dakika sonra nefes alış veriş düzenli bir hâl almıştı; o kadar hızlı daldı ki uykuya. Ben birkaç dakika daha başımın arkasındaki aya bakarak öylece uzandıktan sonra uyku tulumumun yanındaki çantama uzanıp, neyi aradığımı bile bilmeden içini karıştırdım. Sonra, karanlıkta, bu gecedan bana kalan şeyi kavradım parmaklarımla; şeker ve şurup kokulu bir kalem. Sabah, güneş üzerimi örterken uyandığımda kalem hâlâ elimdeydi.

“Macy? Sen misin?”

Ayakkabılarımı merdiven sahanlığının en alt basamağına koydum, çantamı da yanına bıraktım. Annemin hafta sonları yaptığı ilk iş uyandıktan kısa bir süre sonra potansiyel ev sahiplerini karşılamak üzere model eve gitmekti. Ancak saat neredeyse on olmuştu ve camın kenarındaki televizyon koltuğunda oturmuş, bir emlak dergisi okuduğunu görebiliyordum. Sakin ve zaman öldürür gibi bir hâlî vardı ki hiç böyle olmazdı. Asla. Yani, beni bekliyor olmalıydı.

“Şey, evet,” dedim. Antreyi geçerken içgüdüsel olarak tişörtümü içime sokup, parmaklarımla saçımı düzelttim. “Kristy bana kahvaltı hazırladı, o yüzden planladığımdan uzun kaldım. Sen ne yapıyorsun?”

“Ah, ben bir saat filan buralarda oturup, neler olup bittiğine bakmaya karar verdim.” Dergiyi yanındaki masaya bıraktı. “Ayrıca, sanki asırlardır konuşamamışız gibi hissettim. Hadi gel otur da anlat bana neler olduğunu.”

Aniden Caroline’ın gece dışarıda kaldığı bir sabah eve dönüp, annemin onu her zaman bir “münakaşa” için beklediği oturma odasına yöneldiği geçmişten bir sahne canlandı gözümde. O kaçınılmaz tartışmanın gerilimi olurdu havada her zaman. Tıpkı bunun gibi bir şeydi.

Yanına gidip kanepeye oturdum. Camdan süzülen parlak ve delici güneş ışığının altında kendimi çıplak kalmış, dağınık saçımdan ayak parmağımdaki ucu çıkmış ojeye kadar her bir kusurum özellikle fark edilir olmuş gibi hissediyordum. Sandalyeye ya da koltuğa geçmek istedim ama bunun daha da dikkat çekici olacağını düşündüm. Bu yüzden olduğum yerde kaldım.

“Anlatsana,” dedi annem. “İş nasıldı dün?”

“İyi.” Bana bakıyor ve devamını bekliyordu, ben de anlattım. “Eğlenceliydi. Herkesin ya prova yemeğinden dolayı akşamdan kalma ya da son dakika detayları yüzünden paniğe kapılmış halde olduğu şu düğün öncesi şeylerindendi. Bunda her ikisi de vardı. Yani biraz çılgıncaydı. Ve sonra, o krepon kâğıtlarının alev almasıyla filan uğraştık hep. Ama bizim hiç suçumuz yoktu. Gerçekten.”

Annem sanki milyon yıl geçse de ziyaret etmeyeceği bir ülkenin kültüründen bahsediyormuşum gibi kibar ama ilgisiz bir ifadeyle dinledi beni. “Sen son zamanlarda bu hazzır yemek işinde gerçekten de epey zaman harcıyorsun.”

“O kadar da çok değil,” dedim. Arkasından sesimin kulağa savunmacı geldiğini fark ettim -savunmacı geldi mi

sahi?- ve ekledim. “Yani, son birkaç haftadır yoğundum çünkü bebek gelmeden önce Delia çok iş almış. Muhtemelen çok yakında yapacak hiçbir işim olmayacak.”

Annem kucağındaki dergiyi kapatıp kanepeye bıraktı. “Danışma masasındaki işin duruyor, değil mi?” diye sordu.

“Ah, evet,” dedim fazla hızlı bir şekilde. “Yani, evet, elbette duruyor.”

Bir duraksama oldu. Bana kalırsa fazla uzun bir duraksama.

“Peki, kütüphanede işler nasıl?” diye sordu sonunda. “Artık oradan az bahsediyorsun.”

“İyi. Bilirsin, aynı işte.” Bu tam olarak doğrudu. Son haftalarda kütüphanedeki işimde hiçbir gelişme olmamıştı. Tek değişiklik bunun beni daha az rahatsız etmeye başlamasıydı. Zamanında gidiyor, Bethany ve Amanda’yı olabildiğince görmezden geliyor ve saat üçü vurduğunda hızla oradan ayrılıyordum. “İş işte. Eğer eğlenceli bir şey olsaydı ona eğlence denirdi, öyle değil mi?”

Annem gülümseyip başıyla onayladı. Arkasından bir şey geleceğini biliyordum. Haklıydım.

“Dün öğlen yemeğinde bir toplantı için dışarıdaydım ve Bayan Talbot’u gördüm,” dedi. “Jason, bu yaz Akademişyenler Kampı’nda oldukça keyif almış.”

“Öyle mi?” dedim kendi bölümümü bir kez daha geçiştirmek adına.

“Ayrıca dedi ki,” diye devam etti bacak bacak üstüne atarken. “Jason, bu yaz için ilişkinize ara verdiğinizi söylemiş.”

Ah, harika! “Şey, evet,” dedim. “Yani, evet öyle.”

Bir süreliğine öyle büyük bir sessizlik oldu ki buzdolabından gelen tıkırtıları duyabildim. Bu tuhaf sessizliği Caroline'ın eve döndüğü zamanlardan da hatırlıyordum. Suçlamalar ve savunmalar arasındaki o boşluklarda ne olduğunu hep merak ettiğim yerdeydim ben de şimdi.

“Açıkçası,” dedi sonunda. “Bundan bahsetmemene şaşırdım. Bayan Talbot bu olayın haftalar önce olduğunu söyledi.”

“Yani, ara verdik sadece,” dedim sesime neşeli ve kendine güvenen bir hava vermeye çalışarak. “O döner dönmez konuşacağız. İkimiz de şu an için en doğru şeyin bu olacağını düşündük.”

Annem ellerini kucığında birleştirip, hafifçe öne doğru kaydı. Bu duruşu tanıyordum. Satış kokteyllerinde milyonlarca kere görmüştüm bunu. Hâkimiyet kuruyordu. “Şunu söylemek zorundayım ki Macy,” diye başladı ve içimde bir şeylerin yavaş yavaş söndüğünü hissettim. “Senin için biraz endişeleniyorum.”

“Endişeleniyor musun?” dedim.

Gözlerini benden ayırmadan başıyla onayladı. “Yeni arkadaşlarınla birlikte haddinden fazla zaman geçiriyorsun, geceleri geç saatlere kadar dışarıdasın. Hazır yemek işinde çok fazla saatini harcıyorsun ve üniversite başvurun için asıl önemli olan sorumluluğuna, yani kütüphane işine tüm dikkatini verememenden korkuyorum.”

“Tek bir gün bile oraya gitmezlik yapmadım,” dedim ona.

“Yapmadığını biliyorum. Ben sadece...” Gözü camdan dışarı kaçarken sesi azaldı. Şimdi güneş onun yüzündeydi ve şöyle bir yüzüne bakınca ne kadar yorgun olduğunu

gösteren küçük çizgileri görebiliyordum. Kaygı bir bıçak gibi saplandı içime, belki annemin kendini fazla zorladığı içindi bu. Fazla tepki verdiğimi çok iyi bildiğim fakat bu ilk kez olmuyordu. Babamın kendini fazla zorladığını anlayamamıştım. Hiçbirimiz anlayamamıştık. “Önümüzdeki yıl, üniversite durumun ve geleceğin açısından senin için çok kritik bir yıl. Derslerine odaklanman ve üniversite giriş sınavlarında iyi puan alman çok önemli. Bu yaz, gelecek hedeflerin için çalışmak istediğini bana nasıl anlattığını hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum,” dedim. “Sözümün arkasındayım ve internetten alıştırmalar yapıyorum.”

Camdan dışarı bir bakış daha attı ve devam etti. “Ayrıca geceleri de arkadaşın Christine’le dışarı çıkıyorsun.”

“Kristy,” dedim.

“Aynı şekilde, henüz tanışmadığım bir sürü yeni arkadaşınla daha.” Başını indirip ellerine baktı, ellerini kucağında çözüp yeniden birleştirdi. “Ve ayrıca Jason’la olan durumunu öğrendim. Ben sadece bunu neden benimle paylaşamayacağını hissettiğini merak ediyorum.”

“Bu sadece bir ara,” dedim. “Ayrıca Jason’ın benim hedeflerimle bir ilgisi yok. Bunlar tamamen farklı konular.”

“Öyle mi gerçekten?” diye sordu. “Jason’la birlikteyken daha çok evde olurdun. Daha çok çalışırdın. Şimdi seni nâdiren görüyorum ve bu iki konunun bir şekilde birbiriyle ilişkisi olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Buna söyleyecek lafım yoktu. Son birkaç hafta içinde değişmişim. Ama bana göre bu değişiklikler benim için daha iyiydi; sonunda bir şeyleri aşıyordum, aylar öncesinde kendi etrafıma ördüğüm güvenli kutudan dışarı adım atıyordum. Bu iyi bir şeydi. Şu ana kadar.

“Macy,” dedi yumuşak bir sesle. “Ben sadece önceliklerinin değişmediğinden emin olmak istiyorum. Olduğın yere gelebilmek için çok çalıştın. Bunu kaybetmeni istemiyorum.”

Buna da söyleyecek bir lafım yoktu. Ama anneme göre kendimi mükemmel olmak için öyle zorlamam, iyi dereceler almam, akıllı bir erkek arkadaş edinmem ve oluşacak kayıplarımın onunla birlikte kurtulmam gayet iyi bir şeyken, benim için tam tersiydi. Kendimi sürekli yetersiz hissetmek benim için çok zordu ve ancak şimdi ait olduğum bir yer bulabilmişim, tam şu anda, yeterli olduğum bir yer.

Aniden bunun annemle hep yaşadığım bir sorun olduğunu fark ettim. Hemfikir olduğumuz pek çok şey oluyordu ama her şeyin iki ayrı anlamı olabilirdi. Bozuk paranın iki yüzü gibi, bu sadece nasıl düşeceğiyle ilgiliydi.

“Bunu ben de istemem,” dedim.

“Güzel. O zaman aynı taraftayız. Sadece emin olmak istedim.” Gülümsedi ve ayağa kalkarken elimi hafifçe sıktı. Bu bizim duygusal yakınlık işaretimizdi. O ofisine doğru hareket ederken, ben de yukarı çıkmak üzere merdivenlere yöneldim. Arkamdan seslendiğinde yolu yarılamışım.

“Tatlım?”

Arkamı döndüm. Ofisinin kapısında eli kapının tokmağında duruyordu. “Efendim?”

“Bilmeni isterim ki,” dedi ve devam etti. “Benimle her şeyi konuşabilirsin. Benimle bir şeyler paylaşabileceğini hatırlamanı istiyorum. Tamam mı?”

Başımınla onayladım. “Tamam.”

Ben merdivenleri çıkarken annemin çoktan bir sonraki

savaşına hazırlandığını ve bu sorunun da onun için çözülen dosyalar arasına kaldırıldığını biliyordum. Fakat benim için o kadar da basit değildi. Elbette annem ona her şeyimi anlatabileceğimi düşünecekti; o benim annemdi. Ama doğrusu şu ki; bunu yapamazdım. Beni rahatsız eden şeyi onunla konuşmak için bir yıldır bekliyordum. Ona ulaşmayı, onun yakınında olmayı, onun için endişelendiğimi söylemeyi istiyordum ama bunu da yapamazdım. Yani bu yalnızca bir formaliteydi, ikimizin üstünde anlaştığı ama benim satır aralarını okumadan imzaladığım bir anlaşma. Ama ne yazdığını biliyordum. Kusurlara sahip olabilirdim; hem de çok fazla. İnsan olabilirdim; sadece sınırlar dâhilinde. Dürüst olabilirdim; ama ona ve kendime asla.

Odama girdiğimde yatağımın üstünde bir alışveriş torbası ve üzerine tutturulmuş bir not buldum. Çılgınca dalgаланan bu yazıyı o mesafeden bile tanıdım: Caroline.

Selam Macy,

Seni görmeden gittiğim için üzgünüm. Birkaç gün sonra, yenileme işlemleriyle ilgili iyi haberlerle dönmüş olacağımı umuyorum. Son gelişimde bunu sana bırakmayı unutmuştum. Sahil evine son gidişimde dolaptaki eşyaları temizlerken buldum bunu. Ne olduğundan emin değilim (almak istemedim) ama sende kalması gerektiğini düşündüm. Yakında görüşürüz.

Öpücük işareti ve gülen surat ile imzalanmıştı notu. Yatağa oturup paketi açtım. Şöyle bir göz atıp ardından hızla geri kapattım.

Aman Tanrım!

Bir anlık bakışta iki şey görmüştüm: Altın rengi bir he-

diye paketi ve aynı malzemeden yapılmış, üzerinde adımın yazdığı beyaz bir kart. Bir de nerede görsem tanıyacağım el yazısı: Babamınki.

“Devamı gelecek” yazıyordu babamın birlikte geçirdiğimiz son gün olan Noel’de bana verdiği kartta. *Çok yakında*. Yani benim kayıp hediyem EZ ürünleri değil, buydu.

Paketi açmak için uzandım, sonra kendimi durdurdum. Her ne kadar açmak istesem de, içinden ne çıkarsa çıksın beni hayal kırıklığına uğratacağını fark ettiğimden paketi şimdi açamazdım. Bunca zamandır beklediğim şey bir hediyeye değildi: Bir işaretti. Belki de en iyisi, sayısız ihtimali saklı tutmaktı.

Sandalyemi dolabımın önüne çektim, paketi alıp yukarı ittim ve EZ ürünlerinin olduğu kutunun yanına koydum. İçinde her ne varsa, bunca zamandır zaten beni bekliyordu. Biraz daha beklemesi büyük bir fark yaratmazdı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

“Sorma sırası kimde?”

“Sende,” dedi Wes.

“Emin misin?”

Başıyla onayladı kamyonetin motorunu çalıştırırken.

“Başla bakalım.”

Delia’nın garaj yolundan çıkıp, Sweetbud Yolu’ndan aşağı yönelirken koltuğuma yaslanıp, bir ayağımı altına alarak oturdum. Yazı turada biz kazanmıştık, yani Bert ve Kristy yengeç kekleri yapmak zorundaydı ve biz de kamyoneti yıkamaya gidecektik. “Tamam,” dedim. “En büyük korkun nedir?”

Her zamanki gibi düşünmek için bir saniye bekledi.

“Palyaçolar,” dedi.

“Palyaçolar mı?”

“Aynen.”

Sadece baktım ona.

“Ne?” dedi yan gözle bana bakarak.

“Bu gerçek bir cevap değil,” dedim.

“Kim demiş?”

“Ben diyorum. Ben gerçek bir korkudan bahsediyorum, başarısızlık gibi, ölüm gibi, pişmanlık gibi. Bunlar gibi. Geceleri uykunu kaçırıp, var oluşunu sorgulatan türden bir şey.”

Bir saniye düşündü. “Palyaçolar.”

Gözlerimi devirdim. “Lütfen.”

“Benim cevabım bu.” Yoldaki deliğin kenarından geçerken yavaşladı. Sıcaktan ısıldayan eldeki kalbe baktım göz ucuyla. “Palyaçolardan hoşlanmam. Çocukken gittiğim sirkte suratımın ortasında balon patlattıklarından beri onlardan ödüm kopar.”

“Kes şunu,” dedim gülümseyerek.

“Keşke yapabilsen.”

Bir toz bulutunun içinde yolun sonuna geldik.

“Palyaçolar,” diye tekrarladım. “Gerçekten mi?”

Kafa salladı. “Cevap olarak bunu kabul edecek misin, etmeyecek misin?”

“Gerçek bu mu?”

“Evet. Öyle.”

“Peki,” dedim. “O halde sıra sende.”

Artık Wes hakkında pek çok şey biliyordum. İlk öpüştüğü kızın altıncı sınıftayken Willa Patrick olması gibi. Kulaklarının kafasına göre fazla büyük olduğunu düşünmesi gibi. Cazdan, vasabiden ve paçuli kokusundan nefret etmesi gibi. Bir de palyaçolardan.

Oyuna başladığımız geceden beri aynı düzende devam ediyorduk; bir iş yaparken, çatal kaşıkları hazırlarken veya öylece oyalanırken, birimiz ne zaman diğerini yalnız görse

oyun kaldığı yerden devam ediyordu. Etrafta Wes dışında kim olursa olsun gürültü vardı, ve dram, ve kahkaha, ve kargaşa. Ama bunun gibi zamanlarda olan sadece ben, Wes ve doğruluktuk.

Eski pijama partilerinde gerçeklik oyununu ilk oynadığım zamanlar bu beni hep gererdi. Wes bunun şeytani bir oyun olduğunu söylerken haklıydı. Sorular her zaman ya kişisel ya utanç verici, çoğunlukla da her ikisi birden oluyordu. Bunu ablamla ya da kız arkadaşlarımla oynadığım zamanlarda matematik öğretmenime deli gibi âşık olduğumu söylemektense soruyu geçip, oyunu kaybetmeyi tercih ederdim genellikle. Yaşımız ilerledikçe oyun erkekler, platonik aşklar ve “X’le ne kadar ileri gittin?” gibi sorularla daha da vahşi bir hale geldi. Ama Wes’le Gerçeklik Oyunu oynamak daha farklıydı. En zor soruyu en baştan sorduğundan, devamındaki tüm sorular daha kolaydı. Ya da bir dereceye kadar daha kolay.

“Başına gelen,” dedi bir gün Milton Market’te kâğıt havlu almak için bakınırken. “En iğrenç şey neydi?”

“İyyy,” dedim ona bir bakış atarak. “Bu gerçekten gerçekli mi?”

“Cevap ver ya da pas geç,” dedi ellerini cebine sokarak.

Pas geçemeyeceğimi biliyordu. O da geçemezdi. İkimiz de gerçekten rekabetçiydik ama gerçekte bundan daha fazlası vardı, en azından benim için. Onu bu şekilde tanımak hoşuma gidiyordu, böyle rastgele bilgiler ve gerçeklerle, her bir parçanın yerini bulmacanın bütününde bularak ve diğer parçalarla nasıl birleşeceğine dikkatle bakarak. İkimizden biri kazanacak olursa bu biterdi. Bu nedenle cevap vermeye devam etmek zorundaydım.

“Beşinci sınıfta,” dedim kâğıt ürünlerinin olduğu koridora dönerken. “Aralık ayıydı ve şu kadın bizimle Hanuka Bayramı hakkında konuşmaya gelmişti. Hatta bize para verdiğini hatırlıyorum.”

“İğrenç kısım bu mu?”

“Hayır,” dedim ona bir bakış atarak. “O kısma geliyorum.” Kendisi kelimeleri kullanırken çok ekonomik olduğundan, beni de bir an evvel sadede gelmem için acele ettirirdi ki bu benim hikâyemi daha da şişirmemle sonuçlanırdı. Hepsi oyunun bir parçasıydı. “Adı Bayan Felton’dı, barbara Felton’ın annesi. Her neyse, paramızı almış Yedi Kollu Şamdan (*Menora*) hakkında konuşuyorduk. Her şey yolundaydı.”

Artık kâğıt havlu reyonundaydık. Wes sekizli paketi çekip aldı ve kolunun altına sıkıştırdı, sonra bana da bir tane verdi ve kasalara doğru yürümeye başladı.

“Sonra,” dedim. “Öğretmenim Bayan Whitehead bana doğru geldi ve yanımda oturan Norma Piskill’e iyi olup olmadığını sordu. Ona baktığımda renginin yeşile döndüğünü görmeme rağmen Norma iyi olduğunu söyledi.

“Eyvah,” dedi Wes yüzünü ekşiterek.

“Kesinlikle.” İç çektim. “Sonrasında bildiğim tek şey Norma’nın yerinden kalkmaya çalışması ama bunu başaramaması ve üstüme kusması. Sonra, üstümden kusmuk damlayarak orada dikildiğim sırada tekrar kusmaya başlaması.”

“İğrenç.”

“Sen kaşındın,” dedim keyifle.

“Ben kaşındım evet,” dedi kasa sırasına girerken. “Senin sıran.”

“Tamam.” Bir saniye düşündüm. “Seni en çok endişelendiren şey nedir?”

Her zamanki gibi soruyu değerlendirerek duraksadı. İç dünyanı kusmak: Gerçeklik Oyunu’nun işleyişi böyleydi. Ya kendini akışa bırakacaktın ya da bırakmayacaktın. “Bert,” dedi bir saniye sonra kesin bir şekilde.

“Bert,” diye tekrarladım.

Başıyla onayladı. “Kendimi ondan sorumlu hissediyorum, anlıyor musun? Demek istediğim, ağabey olmakla ilgili bir şey bu. Ama aynı zamanda annemin gitmesiyle birlikte... Annem hiçbir zaman böyle bir şey söylemedi ama biliyorum ki Bert’e göz kulak olacağımı varsayıyordu. Ve Bert öyle şey ki...”

“Öyle ne?” diye sordum kasiyer kâğıt havluları kasadan geçirirken.

Omuz silkti. “Öyle... Bert işte. Anlarsın ya? Hassas. Her şeyi çok ciddiye alır; şu Armageddon (İyilerle kötüler arasındaki son savaş) şeysi gibi. Onun yaşındaki bir sürü insan onu anlamıyor. Ne hissediyorsa çok yoğun hissediyor. Bazen fazla yoğun. Sanırım bu da insanları korkutuyor.”

“O kadar da kötü değil,” dedim Wes kasiyere bir yirmilik uzatıp para üstünü alırken. “O sadece...” Ve şimdi ben de doğru sözcüğü bulamayarak kaybolmuştum.

“Bert,” diye bitirdi Wes cümlemi.

“Aynen öyle.”

Ve bu böyle sürüp gitti. Soruya soru, cevaba cevap. Herkes garip olduğumuzu düşünüyordu ama bir insanı başka hangi yolla tanıyabileceğimi merak etmeye başlamıştım. Aslında bu oyun insanlar hakkında ne kadar az şey bildiği-

nizi fark etmenize neden oluyordu. Sadece birkaç haftanın sonunda Wes'in endişelerini, onu en çok neyin utandırdığını, en büyük hayal kırıklığını öğrenmiştim. Annem, Caroline ya da Jason söz konusu olduğunda bunlardan hiçbirinden emin değildim ve aynı şey onlara sorulsa aynı durumun onlar için de geçerli olacağını biliyordum.

“Bence bu garip,” dedi Kristy birlikte yürüdüğümüz sırada, sırf Wes yedinci sınıftan bir travmasının detaylarını paylaştı ya da ben neden boynumun garip görüldüğünü düşündüğümü açıkladım diye. “Yani Doğruluk mu Cesaret mi oyununu anlayabiliyorum. Ama sizinki sadece konuşmak.”

“Kesinlikle,” dedim. “Cesaret kısmını herkes yapabilir.”

“Onu bilemem,” dedi gizemli bir havayla. “Ama herkes bilir ki akli olan cesarettense doğruluğu tercih eder. Böylece mecbur kaldığında en azından yalan söyleyebilirsin.”

Sadece baktım.

“Ne?” dedi. Gözlerini devirdi. “Sana yalan söylemem. İnsafsız pijama partilerinden bahsediyorum. Hiç kimse her zaman doğruyu söylemez.”

“Bu oyunda söylersin,” dedim.

“Belki sen söylersin. Ama onun söylediğinden nasıl eminsin?”

“Emin değilim,” dedim. “Sadece biliyorum.”

Ve öyleydi de. O yaz Wes’le olmayı o kadar sevmemin nedeni de buydu. Kendini kısıtlamadan, dolambaçsız, ne söylemek istiyorsa onu söyleyen, güven duyduğum tek kişiydi. Buna ne kadar minnettar olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığına emindim.

“Macy!”

Arkamı dönüp baktığımda üzerinde atleti ve kumaş pantolonuyla Bert’ü garaj yollunun başında gördüm. Tamamen tıraşlanmış yüzünde, çenesinin altındaki birkaç tıraş kesiğine ve bir tane de alnındakine peçete yapıştırmıştı ve çok çaresiz görünüyordu. “Biraz buraya gelebilir misin?”

“Elbette,” dedim yolun karşısına geçerek. Ona ulaşmama birkaç metre kala sürdüğü parfümün kokusunu almaya başladım. Bir adım sonrasında ve ondan sonraki her adımında tek alabildiğim bu kokuydu ki son bir saati Delia’ya humus için sarımsak soymasına yardım ederek geçirdiğim ve kendime oldukça koktuğum düşünülduğünde bu kadar yoğun bir koku almam bize bir şeyler anlatıyordu. “Neler oluyor?”

Arkasını dönüp, evine doğru öyle çılgınca bir hızla yol almaya başladı ki onu takip etmekte zorlanırken buldum kendimi. “Önemli bir buluşmam var,” dedi omzunun üstünden. “Ve Kristy’nin bana hazırlanırken yardım etmesi gerekiyordu. Bana söz vermişti. Ama Monica’yla birlikte Stella’nın çiçeklerini teslim etmeye gittiler ve daha dönmediler.

“Buluşma?” diye sordum.

“Armageddon Sosyal Kulübü’nün buluşması. Çok önemli yani.” Önemini vurgulamak istercesine dosdoğru yüzüme baktı. “Bu sadece yılda bir kez olur.”

“Doğru,” dedim. Ön kapıdan girip merdivenlerden çıkarken, yüzündeki peçete parçalarından birinin düşüp, Bert’ün başının üstünden süzülerek arkamızda bir yerlerde kaybolmasını izledim. İyi haber: Hareket etmemiz-

le birlikte parfüm kokusunu artık almıyordum. Yani, çok fazla almıyordum.

Wes ve Bert'ün evinin içine daha önce hiç girmemiştim. Yoldan bakıldığında tek görebildiğin ahşap, rahat ve kulübemsi bir yerdi. Ancak Bert'ün arkasından içeri girdiğimde evin oldukça ferah ve aydınlık olduğunu görünce şaşırdım. Tavandan ve tavan pencerelerinden ışık giren evin oturma odası geniş, mobilyaları modern ve rahat görünümüldü. Arka duvara yaslanmış olan mutfakta, tezgâh boyunca uzanan yeşil bitkiler vardı ve çoğu evyenin üstündeki geniş pencereye doğru uzanıyordu. Ayrıca her yerde sanat vardı: Duvarda soyut resimler, birkaç seramik parça ve şöminenin iki yanında görünen, Wes'in işlerinden iki küçük heykel. Açıkçası içerde görmeyi beklediğim şey, tezgâhta üst üste yığılmış pizza kutuları, her yere yayılmış ve yarısına kadar dolu bardaklar bulunan, iki ergen erkeğin yaşadığını gösteren bir evdi ama bu şaşırtıcı derecede topluydu.

“Buradaki sorun şu,” dedi Bert holdeki kapalı bir kapıyı ve diğer yatak odasını geçerken. “Noktalı mı, çizgili mi? Ne düşünüyorsun?”

Kapıyı itip yatak odasına girdi ama ben eşige ulaştığım anda donup kaldım. Önümde tuttuğu çift düğmeli gömleklerden dolayı değil ama arkasındaki duvarda asılı olan ve tüm duvarı kaplayan dev posterden dolayı. Üstünde “DİKKAT: ARMAGEDDON” yazıyordu ve ufak parçalara ayrılmakta olan mavi dünyanın grafik görüntüsü yer alıyordu. Odanın geri kalanı da aynı şekilde “BÜYÜK SON DÜŞÜNDÜĞÜNÜZDEN DAHA YAKIN, DEV TSUNAMİ: TEK DALGA, TÜMDEN İMHA” yazan

posterlerle dekore edilmişti. Kalan duvarlarda ise isimleri aşığı yukarı benzer olan kitaplarla doluydu.

“Çizgili,” dedi Bert bir gömleği önümde sallayarak. “Ya da noktalı. Çizgili mi noktalı mı, hangisi?”

“Şey,” dedim hâlâ dikkatimi toplamakta güçlük çekerken. “Bence-”

Bunun üzerine arkamdaki kapı açıldı ve Wes havluyla yüzünü kurularak banyodan çıktı. Altında kot pantolon vardı ve üstü çıplaktı; doğrusunu söylemek gerekirse, bu en az dev tsunami kadar dikkat dağıtıcıydı. Ya da daha fazla. Tam bana merhaba demek için el sallamaya başlamıştı ki aniden durdu. Havayı kokladı. İki kez.

“Bert,” dedi yüzünü ekşiterek. “Sana parfüm kullanman konusunda ne demiştin?”

“Çok az sürdüm,” dedi Bert. O sırada Wes, bu kokudan korunmak için burnunu eliyle kapatıyordu. Bert gömlekleri herkesin görüşünü almakta kararlı olduğunu gösterircesine yeniden kaldırdı. “Wes hangisini giymeliyim? İlk izlenim önemlidir, malum.”

Wes’in sesi elinin altından boğuk geliyordu. “Ben de onu diyorum. Nereyi kokunla bayıltmaya gidiyorsun?”

Bert onu duymazdan gelerek bana geri döndü. “Macy. Lütfen. Çizgili mi noktalı mı?”

Onun o garip odasında, alnında hâlâ bir parça peçete yapışık halde modası geçmiş atletikle görünce, her zaman olduğu gibi, Bert’e karşı şefkat duydum. “Çizgili olan,” dedim. “O daha olgun görünümlü.”

“Teşekkürler.” Dev puantiyeli olanı yatağın üstüne bıraktı ve diğerini hızlıca üstüne geçirip, düğmelerini ilikle-meye başladı. “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi yüzünü aynaya dönüp kendine bakarak.

“Kravat takıyor musun?” diye sordu Wes banyoya geri dönüp, havluyu duş kabininin üstüne asarken.

“Takmalı mıyım?”

“Nasıl bir izlenim yaratmak istiyorsun?” diye sordum.

Bert bir saniye düşündü. “Olgun. Zeki. Yakışıklı.”

“Bayıltıcı,” diye ekledi Wes.

“Ve evet,” dedim kaşlarını çatan Bert’e. “Kravat tak.”

Bert dolabının içine gömülüp kravat araştırırken, odasına gitmiş ve üzerine gri bir tişört giymekte olan Wes’e baktım ben de. Bert’ünün aksine Wes’in duvarları çıplaktı ve içerideki eşyalar sadece duvarlardan birine yaslanmış bir Japon yatağı, içi kitap dolu bir süt kasası ve üstünde ayna olan çekmeceli bir yazı masasından ibaretti. Aynanın üstünde siyah beyaz bir kız fotoğrafı asılıydı ama yüzünü seçemiyordum.

“Bu Armageddon etkinliğinin özelliği,” demesiyle Bert’e döndüm ve mavi bir kravatı bağlamakla boğuştuğunu gördüm. “Tüm eyaletteki KT’lerin bir araya geldiği, yılda bir kez düzenlenen bir etkinlik olması.”

“KT’ler?” diye sordum kravatına bir düğüm atıp, sonra bunu fazla sıkı bularak söküp açtıktan sonra yeniden bağlamaya çalışırken.

“Kıyamet Teorisyenleri,” diye açıkladı Bert başka bir düğüm denerken. Bu seferkinin de önü öyle uzun olmuştu ki kemer tokasının üstüne sarkıyordu. “Bu, yeni teorileri öğrenmek ve aynı kafada olduğun meraklılarla araştırmalarını değiş tokuş etmek için büyük bir fırsat.” Başını eğip kravatına baktı. “Tanrım! Bu neden bu kadar zor? Bunun nasıl yapılacağını biliyor musun?”

“Pek değil,” dedim. Babam hiç resmi giyinen biri değil

di ve çoğunlukla kravat takan Jason da bu işi gözü kapalı yapabilen biri olduğundan öğrenmem için bir neden olmamıştı.

“Kristy yardım edeceğine söz vermişti,” diye mırıldandı yalnızca önü uzun olan kravatını çözerken. Yüzü giderek kızarıyordu. “Söz vermişti.”

“Sakin ol,” dedi Wes etrafımdan dolaşarak odaya girip, Bert’e doğru yürürken. Kravatı çözdü, uçlarını düzleştirdi. “Hareket etme.” Sonra Bert’le ben öylece durup, Wes’in bir ucu diğerinin üstünden döndürerek altına çevirmesini, daha sonra içinden dolayıp mükemmel bir düğümle bağlamasını izledik.

“Vay canına,” dedi Bert, Wes’in bağladığı kravata bakarak. “Bunu yapmayı ne zaman öğrendin?”

“Mahkemeye gitmek zorunda kaldığım zaman,” dedi Wes. Uzanıp, kardeşinin alnındaki peçete parçasını aldı, kravatın ucunu bir kez daha düzeltti. “Yeterince paran var mı?”

“Biletimi ta Mart’ta almıştım. Tavuk yemeği ve tatlı da var. Hepsi peşin ödendi.”

Wes cüzdanını çıkarttı, içinden bir yirmilik çekip Bert’ün cebine sıkıştırdı. “Daha fazla parfüm sıkmak yok, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Bert yeniden kravatına bakarak. Telefon çaldı ve Bert yatağının üstündeki telsiz telefondan cevap verdi. “Alo? Selam Richard. Evet, ben de... Şey, çizgili gömlek. Mavi kravat. Kumaş pantolon. İyi ayakkabılarım. Ya sen?”

Wes başını iki yana sallayarak koridora çıkıp odasına yöneldi. Seyrek mobilyalı odasına bir kez daha göz gezdiren-

bilmek için kapının kasasına yaslandım. “Görüyorum ki,” dedim. “Bir minimalistsin.”

“Karmaşa meraklısı değilim,” diye cevap verdi dolabını açıp, içinden bir şeyler çıkartırken. “Yani kastettiğin buysa. Eğer burada görmediğin şeyler varsa, anla ki onlara ihtiyacım yok.”

Odaya girip çalışma masasına yöneldim ve fotoğraftaki kızı görebilmek için masaya uzandım. Fazla burnumu soktuğumun farkındaydın ama kendime engel olamamıştım. “Demek Becky bu?”

Arkasını dönüp bana baktı. “Hayır. Becky sıksa ve köşeli yüzlü. O annem.”

Wish çok güzeldi. İlk düşündüğüm bu oldu. Ve bu fotoğrafta gençti; belki ergenliğinin sonu, yirmilerinin başındaydı. Bert’te gördüğüm yuvarlak yüz, Delia’nın koyu renkli kıvrıkcık saçları ve geniş gülümsemesi Wes’in annesinin de göze çarpan özelliklerindendi. Ama hepsinin ötesinde o bana Wes’i hatırlatıyordu. Belki kameraya bakmak yerine onun ötesinde bir yere bakmasından, belki de poz vermeyen, kendini zorlamayan yarım gülümsemesinden. Bir çeşmenin kenarında oturmuş, ellerini öylesine kucağına bırakmıştı. Suyun, onun arkasında ışıldadığını görebiliyordunuz.

“Sana benziyor,” dedim.

Elinde bir kutuyla arkama geldi ve aynada dikkatlice ikimize baktı. “Öyle mi dersin?”

“Evet, öyle,” dedim.

Bert elinde bir tüy toplama rulosuyla hızlı adımlarla odasından çıktı. “Gitsem iyi olacak,” dedi. “Kapılar açıldığında orada olmak istiyorum.”

“Ruloyu yanına mı alıyorsun?” diye sordu Wes.

“Her zaman arabada tüylenme olasılığı vardır,” dedi Bert ruloyu ön cebine sokarken. “İyi görünüyor muyum?”

“Harika görünüyorsun,” dedim ve Bert bana sahici bir memnuniyetle gülümsedi.

“Buluşma sonrası değerlendirmesi yapmak için bu gece Richard’ta kalacağım,” dedi Bert kapıyı açarken. “Yarın görüşürüz, tamam mı?”

Wes başıyla onayladı. “İyi eğlenceler.”

Bert koridorda gözden kayboldu ve hemen sonra sokak kapısının kapandığını duydum. Wes masadan anahtarını ve cüzdanını aldı, diğer eliyle de kutuyu kaldırdı, arkamızdaki kapıyı kaparken ona son bir bakış attıktan sonra birlikte oturma odasına doğru yürümeye başladık.

“Sanırım ben de gitmeliyim,” dedim salona vardığımızda. Burası, yüksek tavanları ve devasa odalarıyla her zaman boş gibi görünen benim evimin aksine, sıcak ve konforlu görünmesiyle bir kez daha şaşırttı beni.

“Deme sakın,” dedi. “Yoksa sen de Armageddon partisine mi gidiyorsun?”

“Nasıl bildin?”

“Sadece bir önsezi.”

Yüzümü ekşittim. “Hayır, aslında çalışmam gerek. Çamaşır yıkayacağım, ne bileyim, belki birkaç kıyafet ütülemeyi bile deneyebilirim. Kola kullanarak.”

“Aman,” dedi. “Delirmiş gibi konuşuyorsun.”

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım, o kapıyı kitlerken basamaklarda bekledim. “Peki, tamam Bay Coşkulu, senin planın ne?”

“Şöyle,” dedi kutuyu eline alarak. “Lakeview’daki par-

tiye uğrayıp, hurdalıkta bulduğum bu araba parçalarını bir arkadaşşıma bırakmam gerek.”

“Parti ve araba parçaları?” dedim. “Kendini fazla yorma.”

“Denerim.”

Ceplerimde anahtarımı ararken ona gülümsedim.

“Katılmak ister misin?”

Bunu sorduğu için aslında şaşırmıştım. Ama ondan da şaşırtıcı olan en başından beri planım buymuşçasına çabuk ve tereddütsüz cevap vermemdi. “Elbette.”

Yirmi dakika sonunda vardığımız parti oldukça büyüktü ve en hareketli zamanındaydı. Garaj yolundaki ve ön taraftaki çimenlik alanda bulunan insan topluluklarının arasından sıyrılarak ön kapıya yöneldiğimizde, her zaman olduğu gibi gözlerin üzerimizde olduğunun farkındaydım. Daha doğrusu, Wes’in üzerinde olduğunun. O pek farkındaymış gibi görünmüyordu ama ben onun buna nasıl alışabildiğini merak ediyordum.

Eşikten henüz içeri geçmiştim ki biri kolumdan tuttu. Mini kot etek, pembe büstiyer ve kovboy şapkası giymiş biri. Akla gelebilecek ilk kişi.

“Aman Tanrım,” diye tısladı kulağıma Kristy beni hızla merdivenlerin yanına çekerken. “Biliyordum! Ne yapıyorsunuz sen? Macy, hemen anlatmaya başlasan iyi olur. Şimdi!”

Wes antrenin ortasında durup, beni görmek için baktı. Sonunda Kristy’yle olduğumu görünce hemen döneneğini söyleyip, onun gidişini arzuyla izlemekte olan ponpon kız grubunun yanından geçerek koridorda gözden kayboldu. Kristy o sırada kolumu kıracak gibi sıktığından Wes’e çok odaklanamadım.

“Şunu keser misin?” dedim elinden kendimi kurtarırdım. “Sanırım kolumu incittin.”

“İnanamıyorum,” dedi kızgınlıkla benim söylediğimi bile duymadan. “Wes’le randevuya çıkıyorsun ve bunu bana söylemiyorsun bile. Bu hareketin arkadaşlığımız hakkında ne anlatıyor sence? Nerede kaldı güven Macy?”

Diğer yanımda birinin daha belirdiğini fark edip baktığımda, elinde bir şişe suyla ve sıkılmış bir ifadeyle salondaki kalabalığa bakan Monica’yı gördüm.

“Macy’nin kiminle olduğunu gördün mü?” dedi Kristy.

“Hı hım,” dedi Monica.

“Ben onunla değilim,” dedim dirseğimi ovarak. “Onun buraya bir şeyler bırakması gerekiyordu ve ben de o sırada Bert’e şu Armageddon partisinde yardım etmek için...”

“Ah, kahretsin!” Kristy elleriyle ağzını kaparken gözleri büyüdü. “Partiyi unuttum ben. Tanrım, lütfen o dev puantiyeli gömleği giymediğini söyle.”

“Hayır,” dedim. Kristy gözle görülür şekilde rahatladı. “Çizgili olanı giydi.”

“Kravat?”

Başımınla onayladım. “Mavi olan.”

“Güzel.” Elindeki biradan bir yudum aldı ve sonra parmağıyla beni gösterdi. “Şimdi Wes’le sana dönelim. Hiçbir şey olmadığına yemin eder misin?”

“Tanrım, sakın ol biraz,” dedim. Bu kabul edilir bir cevap değilmiş gibi bana bakıyordu hâlâ. “Yemin ederim,” diye ekledim.

“Peki o halde,” dedi ve bir grup gencin etrafında oturduğu yemek masasını başıyla işaret etti. “Kanıtla.”

“Kanıtlamak mı?” dedim ama o çoktan beni sürükle-

yerek antreye, oradan salona ve derken yemek masasına sürüklemiş, bir sandalyeye oturtup, tepeme tünemişti bile. Monica, beklendiği gibi, soluk soluğa kalmış bir şekilde otuz saniye kadar sonra yanımıza ulaştı. Kristy bunun farkında gibi görünmüyordu. Açık bir şekilde görev üstündeydi.

“Macy,” dedi Kristy biri beysbol şapkası takan tıknaz yapılı, diğeri turuncu tişörtlü ve en sondaki mavi gözlü, hippie görünümlü ve at kuyruğu olan gençleri işaret ederek. “Bu John, Donald ve Philip.”

“Selam,” dedim. “Merhaba,” diye karşılık verdi hepsi.

“Macy şu an iki ilişki arasında kalmış gibi,” diye açıkladı Kristy. “Ve ben de ona dışarıda bir dünya dolusu seçenek olduğunu göstermeye çalışıyorum, buna uğraşıyorum.”

Herkes bana bakıyordu ve kızardığımı hissediyordum. Wes’in ne zaman geri geleceğini merak ediyordum.

“Bu gençler,” diye devam etti Kristy masanın etrafını göstererek. “Kesinlikle randevuya uygun olmayan arkadaşlar. Ama gerçekten iyilerdir.”

“Randevuya uygun olmadığımız doğrudur,” dedi beysbol şapkası takan John bana dönerek. “Yine de bu onuu hepimizle randevuya çıkmasına engel olmadı.”

“Ben de o şekilde öğrendim ya!” dedi Kristy ve hepsi birden güldüler. Donald ona bir çeyreklik verdi, Kristy parayı attı, ıskaladı ve içti. “Bak,” dedi. “Ben şimdi ön eleme taraması yapmaya gidiyorum. Döndüğümde sana eşlik edebilecek ve umut vaat eden adaylara tanıtacağım seni. Tamam mı?”

“Kristy,” dedim ama John’un başını sevip geçtikten sonra çoktan yola koyulmuştu bile.

“Sıra sende,” dedi John başıyla beni göstererek.

Çeyrekliği aldım. Daha önce bu oyun oynanırken seyretmişim fakat hiç deneme yapmamıştım. Kristy’nin yaptığı gibi parayı attım ve sıçrama sesiyle birlikte bardağın içine düştü ki bu iyi bir şeydi. Öyle düşündüm. “Şimdi ne olacak?” diye sordum Philip’e.

Yutkundu. “İçmesi için birini seçeceksin.”

Etrafıma bakıp, kadehini benimkiyle tokuşturmak için kaldırmış olan John’u seçtim.

“Yine sıra sende,” dedi Philip.

“Ah.” Çeyrekliği bir kez daha havaya atım. Bir kez daha bardağa düştü.

“Dikkatli olun!” dedi Donald. “Gaza geldi!”

Üçüncü atışımda kaçırdım. Philip bardaktakini benim içmem gerektiğini belirtince ben de içtim ve parayı John’a uzattım. “Her güzel şeyin bir sonu vardır,” diyerek bardağı tutturdu ve elbette içmem için beni işaret etti.

“Hadi fondip,” dedi ve ben bir kez daha içtim.

Ve yine. Ve yine. Sonraki her atışı ıskaladığımdan ve kazanan herkesin içmem için beni seçmesinden dolayı sonraki yirmi dakika çok hızlıca geçti; ya da bana öyle geldi. Randevuya uygun ya da değil, bu çocuklar acımasızdı. Wes yanımdaki sandalyeye iliştiği sırada her şey bana bulanık görünmeye başlamıştı. En hafif ifadeyle yani.

“Hey,” dedi Wes. “Kayboldun sanmıştım.”

“Kaybolmadım,” dedim. “Kaçırıldım. Ve şimdi çeyrekliklerle muazzam bir başarısızlık gösteriyorum. Sen arkadaşını bulabildin mi?”

Başını iki yana salladı. “Burada değil. Gitmeye hazır mısın?”

“Hazırdan da öteyim,” dedim. “Aslında, sanırım ben biraz-”

“Macy.” Döndüğümde Kristy’yi elleri belinde, sorgular gözlerle bakarken gördüm. “Bunu yapmanın zamanı geldi.”

“Neyi yapmanın?” diye sordu Wes ve önceki konuşmamızı tamamen unuttuğum için ben de aynı şeyi merak ediyordum. Ama bu Kristy’nin beni ayağa kaldırmasına ve hafifçe tökezlememe rağmen tüm gücüyle mutfığa sürüklemesine engel olmadı. Ah, doğru ya. Adaylar!

“Aslında,” dedim. “Ben kendimi pek hazır-”

“Beş dakika,” dedi Kristy kesin bir şekilde. “Senden tek istediğim bu.”

On beş dakikanın sonra, kendimi hâlâ insanla dolu olan mutfakta bulduğumda adı Hank ya da Frank olan bir futbolcuyla konuşuyordum; net duyulamayacak kadar fazla gürültü vardı. Kendimi oradan çıkarmaya çalıştım ama kalabalık tarafından kuşatılmış olmak ve kendi adayıyla konuşurken beni bir baykuş gibi uzaktan izleyen Kristy yüzünden biraz zordu. Ayrıca, kendimi biraz sallanıyor gibi hissediyordum. Bu da epey sallandığım anlamına geliyordu.

“Sen Jason Tablot’la birlikte değil miydin?” diye sordu yakındaki hoparlörden patlayan müzik yüzünden sesini duyurabilmek için bağırarak.

“Şey...” Bir tutam saçı yüzümden çekmek için itmeye başladım.

“Ne?” diye bağırdı.

“Aslında biz-”

Elini kulağının arkasına götürüp, başını iki yana salladı
“Ne?”

“Hayır,” dedim yüksek sesle ona doğru eğilerek ve neredeyse dengemi kaybediyordum. “Hayır, değilim.”

O anda biri bana arkadan çarptı ve beni Hank’c/Frank’e doğru itti. “Affedersin,” diyerek geri adım atmaya yelten-dim ama o ellerini belime koydu. Başım dönüyordu ve garip hissediyordum. Sıcaktı, gerçekten çok sıcaktı.

“Dikkat et,” dedi bana gülümseyerek. Belime doğru yayılan ellerine baktım; iri ve kabaydı. İğrenç. “Sen iyi misin?” dedi.

“İyiyim,” dedim geri adım atmaya çalışarak. Ama o da benimle birlikte, ellerini daha da belime dolayarak hamle yaptı. “Biraz hava alsam iyi olur sanırım,” dedim.

“Seninle geleyim,” dedi ve o sırada Kristy başını çevirip baktı.

“Macy?” dedi Kristy.

“O iyi,” dedi Hank/Frank.

“Şey,” dedim Kristy’ye ama burnunda hızma olan bir kızın aramıza girmesiyle birlikte Kristy görüş alanımdan çıktı. “Bence biz-”

“Bence de,” dedi Hank/Frank. Belimdeki parmaklarının tişörtümün altından hafifçe çıplak tenime dokunduğunu hissedebiliyordum. Bir ürperme hissettim ve bu iyi anlamda bir ürperme değildi. Üstüme daha da fazla eğildi. “Hadi başka bir yere gidelim,” dedi dudaklarını kulağıma belli belirsiz değdirerek.

Kristy’yi görebilmek için tekrar baktım ama görebildiğim hiçbir yerde yoktu. Hank/Frank bir kez daha kulağıma eğilmiş, bir şeyler söylüyordu ama müzik çok yüksekti ve baslar kulağımda vuruyordu sanki. İyice sersemlemiştim.

“Dur,” dedim kendimi ondan çekip, uzaklaştırmaya çalışarak.

“Şşş, sakin ol,” dedi ellerini sırtımdan yukarı kaydırırken. Kendimi iterek ondan uzaklaştırdım, oldukça sert bir itişle. Arkaya sendeleyip dengemi kaybettim. Kendimi ne kadar düzeltmeye çalışsam da arkamdaki uzay boşluğuna doğru hızla düştüğümü hissedebiliyordum. Ve sonra, aniden biri belirdi.

Birisi beni dirseklerimden tuttu ve yeniden ayaklarımın üstünde durmamı sağladı. Sıcak tenime değen elleri soğuktu ve arkamdaki bu varlık bir duvar gibi sağlamdı. Yaslanabileceğim bir şey; beni tutabilecek kadar güçlü bir şey.

Başımı çevirdim. Bu Wes’ti.

“Demek buradasın,” dedi. Hank/Frank ona kızmış şekilde bakıyordu. “Gitmeye hazır mısınız?”

Başımla onayladım. Wes’in karnını sırtımda hissedebiliyordum ve hiç düşünmeden ona yaslandım. Elleri hâlâ dirseklerimdeydi ve biraz garip olsa da bunu başka zaman yapmazdım; ona yaslanmış bir şekilde olduğum yerde kaldım.

“Hey,” dedi Hank/Frank bana ama Wes çoktan kalabalığın arasına dalmıştı bile. Arasından geçilmesi gereken çok fazla insan vardı ve aramızdaki mesafe açılıp azaldıkça eli kolumdan bileğime kaydı. Belki de insanlar dört bir yandan bastırırken tutmayı bırakacaktı ama benim o anda tek düşünebildiğim, her şeyin saçma görünmesine ve oldum olası bu böyle olmasına rağmen, emin olduğun bir şey varsa güvende hissettiğin kişiyi bırakmaman gerektiği idi. Bu yüzden bileğimi saran parmaklarının gevşediğini hissettiğim sırada kendiminkileri onun parmaklarına sardım ve sıkıca tuttum.

Ön kapıya ulaştığımız esnada biri Wes’e seslendi ba-

ğırarak. Ses beni sıgrattı, hatta ikimizi de sıgrattı ve hızla Wes'in elini bıraktım.

"Neredeydin fırıncı?" dedi Land Rover'ına yaslanan, beysbol şapkası takmış bir genç. "Şu karbüratör yanında mı?"

"Evet," diye bağırdı Wes. "Bir saniye."

"Üzgünüm," dedim dönüp bana baktığında. "İçerisi çok sıcaktı ve ben sadece-"

Yavaşça çökebileyim diye omuzlarımdan tutup, beni merdivenlere oturttu. "Burada bekle," dedi. "Hemen döneneğim. Tamam mı?"

Başımı salladım ve Wes, Rover'ın olduğu tarafa doğru çimlerden geçerek yürüdü. Derin bir nefes aldım ama başımın daha çok dönmesine neden oldu ve sonra kafamı ellerime bıraktım. Bir saniye sonra birinin beni izlediğini hissettim. Dönüp baktığımda Monica'yı gördüm.

Hemen sağımda durmuş, kolunun altında bir şişe su tutarak sigara içiyordu. Usulca yaklaşacak ya da hızlı hareket edecek biri olmadığını biliyordum ki bu da bizim ortaya çıkışımızı gördüğü anlamına geliyordu. El ele tuttuğumuzu gördüğü. Her şeyi gördüğü.

Sigarayı dudaklarına götürüp, derin bir nefes aldı ve gözünü ayırmadan bakmaya devam etti. Suçlarcasına.

"Düşündüğün gibi değil," dedim. "Şu çocuk oradaydı ve... Wes beni kurtardı. Onun elini sadece oradan çıkarmak için tuttum.

Monica yavaşça dumanını üfledi. Duman aramızdan kıvrılarak yükseldi.

"Bu da hani şu şeylerden," dedim. "Bilirsin, öylece oluveren. Düşünmediğin ya da planlamadığın. Öylece yaptığın türden şeylerden."

“Şüphesiz” anlamına gelen alaycı bir “hı hım” sesiyle ya da “sakınha” filan diyerek bunu benimle tartışmasını bekle-
ledim ama o tek kelime bile etmedi. Her zamanki gibi ne
anlama geldiği anlaşılmayan bir şekilde sadece baktı.

“Tamam,” dedi Wes bana doğru yürürken. “Gidelim
hadi buradan.” Ve sonra Monica’yı görüp başıyla selamla-
dı. “Hey. Neler oluyor?”

Monica karşılık olarak derin bir nefes daha alıp, sonra
ilgisini yeniden bana yönlendirdi.

Ayağa kalkıp yavaşça doğruldum ve biraz çabayla dü-
z durabildim. “İyi misin?” diye sordu Wes.

“İyiyim,” dedim. Kamyonete doğru yöneldi ve ben de
onu takip ettim. Merdivenlerin sonunda dönüp Moni-
ca’ya baktım. “Hoşça kal,” dedim. “Yarın görüşürüz, ta-
mam mı?”

“Hı hım,” diye cevap verdi. Biz uzaklaşırken hâlâ bizi
izlediğini hissedebiliyordum.

“Eğer kendinde bir şey değiştirme şansın olsaydı,” dedi
Wes. “Neyi değiştirirdin?”

“Senin evinden çıktığım andan şu ana kadar olan her
şeyi desem?” dedim.

Başını iki yana salladı. “Söyledim sana, o kadar da kötü
değildi,” dedi.

“Bir futbolcunun pençesiyle boğuşmak zorunda kal-
madın sen,” diye hatırlattım.

“Kalmadım,” dedi. “O konuda haklısın.”

Bacaklarımı esneterek oturduğum yerde arkama yas-
landım. Partiden ayrılınca Wes, Quik Zip’te durdu ve
birkaç aspirinle büyük boy bir su aldım. Gönülsüz karşı

çıkışlarım sonucunda, ertesi sabah beni arabama geri götürüleceği sözünü vererek beni evime bıraktı. Vardığımızda beni bırakıp dönmesini bekliyordum ama onun yerine bizim evin garaj yolunda arabanın içinde oturup, sokak lambalarının etrafında uçuşan ateş böceklerini seyrettik ve Gerçeklik Oyunu oynayarak gerçekleri anlattık.

Ama elini neden tuttuğumla ilgili olan gerçeği değil. Her şey o kadar bulanık, o kadar sıcak ve saçmaydı ki her şeyi ben hayal etmiş olabilir miyim diye düşündüğüm anlar bile vardı. Ama sonra Monica'yı hatırladım; onun dümdüz ve yargılayıcı bakışlarını ve neler yaşandığını gördüğünü. Sonra Jason'ı düşündüm; onun fiziksel temasla ilgili tavrını, ona dokunmayı denemenin şansını denemek ya da dilek tutmak gibi olduğunu. Bu durum Wes'le kendiliğinden gelişen bir şeydi, hiç düşünmeden.

"Bu kadar korkmamayı isterdim," dedim. Wes gece lambasının yanından uçarak geçen bir ateş böceğini izliyordu. Dönüp bana baktı. "Eğer ben kendimde bir şey değiştirebilecek olsaydım bu olurdu."

"Korku," diye tekrarladı. Bir kez daha sesiyle ya da yüz ifadesiyle beni hiç yargılamamasını ne kadar sevdiğimi ve bunun bana -eğer istersem- her zaman daha fazlasını anlatabilme şansı verdiğini düşündüm.

"Benim için planlanmamış ya da hazırlık yapılmamış şeyleri yapmak," dedim. "İçinden geldiği gibi davranan biri olabilirdim, her zaman sonuçları hakkında düşünen biri olmak yerine."

Bunu biraz düşündü. "Bana bir örnek ver."

Suyumdan bir yudum alıp, şişeyi yanıma koydum. "Annemle olduğu gibi mesela. Ona söylemek istediğim çok

fazla şey var ama nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Bu yüzden söylemiyorum.”

“Ne gibi?” diye sordu. “Ne söylemek istiyorsun?”

Parmağımla bagaj kapağının kenarını takip ettim. “Konu ne kadar söylediğim değil, ne yaptığım.” Başımı iki yana sallayıp konuşmayı kestim. “Boş ver. Hadi devam edelim.”

“Pas mı geçiyorsun?” diye sordu.

“Cevap verdim ben!” dedim.

Başını iki yana salladı. “Sadece ilk bölümüne.”

“Bu iki aşamalı bir soru değildi,” dedim.

“Artık öyle.”

“Bunu yapma hakkın olmadığını biliyorsun,” dedim. Oyuna başladığımızda tek kural gerçeği söylemekti, nokta. Bununla birlikte, o zamandan itibaren çeşitli eklemeler üstünde didişip durmuştuk. Soruların içeriğiyle ilgili ya da bir iki cevabın tamamlanmamasına ilişkin birtakım anlaşmazlıklar ve sayamayacağım kadar çok kez sıranın kimde olduğuna dair tartışmamız olmuştu. Bu da oyunun bir parçasıydı. Oyunun kurallarını oynarken koyuyor olmak da işi önemli ölçüde zorlaştırıyordu.

Bana bakıp başını iki yana salladı. “Hadi ama, söyle işte,” dedi dirseğiyle kolumu hafifçe dürterek.

Derin bir nefes verip, ellerimle kendimi tutarak geriye doğru kaydım. “Tamam,” dedim. “Ben sadece... Eğer yapabilseydim annemin yanına gider ve o anda içimden ne söylemek geliyorsa onu söylemek isterdim. Belki ona babamı ne kadar özlediğimi anlatırdım. Ya da onun için ne kadar endişelendiğimi söylerdim. Ve buna benzer şeyler işte. Belki kulağa aptalca gelecek ama bir kez olsun öncesinde düşünmeden onun tam olarak nasıl hissettiğimi bilmesine izin verirdim. Oldu mu?”

Verdiğim cevapla bir utanç dalgasının beni sarması ilk kez olmuyordu ama bu seferki çok daha hassas ve daha gerçekti; yüz ifademi gizleyen karanlık havaya minnettardım. Bir süre ikimiz de konuşmadık ve ben henüz bir buçuk aydır tanıdığım bir erkeğe nasıl olup da bu kadar şeyi itiraf edebildiğimi merak ettim.

“Aptalca değil bu,” dedi sonunda. Başımı kaldırmadan bagaj kapağını kurcalamaya devam ettim. “Değil.”

Boğazımda şu garip gıdıklanmadan hissettim ve yutkundum. “Biliyorum. Ama duygusal herhangi bir şey hakkında konuşmak onun için zor. Bizim için zor. Böyle şeyler yapmamamız onun tercihi gibi bir şey.”

Tekrar yutkunup, ardından derin bir nefes aldım. Wes’in beni izlediğini hissedebiliyordum.

“Annenin gerçekten böyle hissettiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Gerçekten bilmemin bir yolu yok. Biz bu konuda konuşmayız. Biz hiçbir şey hakkında konuşmayız. Problem de bu zaten.” Parmağımı su şişemin etrafında gezdirdim. “Aslında benim problemim bu. Kafamın içindekilerle ilgili kimseyle konuşmam çünkü onların bunu kaldıramayabileceklerinden korkarım.”

“Peki ya bu?” dedi elini ikimizin arasında ileri geri hareket ettirerek. “Bu konuşmak değil mi?”

Gülümsedim. “Bu Gerçeklik Oyunu,” dedim. “Bu farklı.”

Elini saçının arasında gezdirdi. “Bilemiyorum. Şu kusma hikâyesi tek başına çok büyük bir şeydi.”

“Kusma hikâyesi yetti artık,” dedim usanmış bir şekilde. “Lütfen, Tanrım sana yalvarıyorum.”

“Mesele şu ki,” diye devam etti söylediğimi duymazdan gelerek. “Bu oyunu oynarken bana bir sürü şey anlattın. Bazısı garip, ağır veya büsbütün iğrenç olmasına rağmen.”

“Wes.”

“Kaldıramayacağım bir şey olmadı.” Şimdi bana bakıyordu ve yüzü ciddiydi. “Bu yüzden diğer insanlar anlattığın şeyi kaldırabilir mi acaba diye düşünürken hatırlaman gereken bu olabilir. Belki o kadar da kötü değildir.”

“Belki,” dedim. “Ya da belki sen gerçekten sıra dışısındır.”

Kelimeler ağzımdan döküldüğünde sanki başka biri söylemiş gibi geldi. Sadece onları duydum, hatta hak verdim ve hemen sonra bunun kendi sesim olduğunu fark ettim. Ah, Tanrım! Düşünmeden hareket ettiğinde böyle olur işte.

Orada birbirimize bakarak oturduk. Hava sıcaktı ve ateş böcekleri etrafımızda uçuyordu. Yakındık, onun di-ziyle benimki arasında yalnızca birkaç santim vardı. Eli-me değen elinin, parmaklarıma geçen parmaklarının nasıl hissettirdiğini hatırladım birden ve çılgın bir saniye için kendimi akışa bırakırsam her şeyin hemen o anda değişebileceğini düşündüm. Eğer o başka bir erkek olsaydı ve burası da başka bir dünya olsaydı onu öperdim. Hiçbir şey beni durduramazdı.

“Tamam,” dedim fazla hızlı bir şekilde. “Sıra bende.”

Oyun oynadığımızı bile unutmuş gibi şaşkınlıkla baktı bana. Demek ki o da aynı şeyi hissetti.

“Doğru,” dedi başıyla onaylayarak. “Hadi bakalım. Yolla.”

Nefes aldım. “Eğer her şeyi yapabilecek olsaydın,” dedim. “Yapacağın şey ne olurdu?”

Her zamanki gibi uzaklara bakarak biraz düşündü. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı zaten. Belki annesini yeniden görebilmeyi istediğini söylerdi ya da aniden kızılötesi bakışlara sahip olma ayrıcalığı derdi veya dünya barışını sağlamayı seçerdi. Ne beklediğimi bilmiyordum. Ama kesinlikle bunu değildi.

“Pas,” dedi.

Bir an yanlış duyduğumu düşündüm. “Ne?”

Boğazını temizledi. “Pas dedim.”

“Neden?”

Başını çevirip bana baktı. “Çünkü öyle.”

“Çünkü neden?”

“Çünkü öyle yapıyorum.”

“Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedim ve başıyla onayladı. “Oyunun nasıl işlediğini biliyor-sun?”

“Şimdi ne sorarsam sorayım cevap vermek zorundasın,” dedi. “Ve eğer bunu yaparsan sen kazanırsın.”

“Aynen öyle.” Enerjimi toplamaya çalışarak oturuşumu dikleştirdim. “Tamam. Sor hadi.”

Wes nefes aldı ve ben hazır bir şekilde bekledim. Ama onun tek söylediği “Hayır” oldu.

“Hayır?” dedim inanamayarak. “Ne demek ‘hayır’?”

“Hayır demek,” diye cevap verdi. “Hayır.”

“Bir soru sormak zorundasın,” dedim.

“Hemen değil,” diye cevap verdi kolundaki böceği atarak. “Bunun gibi önemli ve oyunun sonucunu belirleyecek bir soru için istediğim kadar bekleyebilmem gerekir.”

Buna inanamıyordum. “Kime göre?”

“Kurallara göre.”

“Kuralları belirlemıştık,” dedim. “Bu onlardan biri değil.”

“Kural değişikliği yapıyorum,” diye açıkladı.

Resmen afallamıştım. İşin aslı benim ona sıra dışı dediğim ve bazı taşların yerinden oynadığını hissettiğim andan itibaren, o son beş dakika içinde olan her şey sanki beden dışı bir deneyimmiş gibi geliyordu bana.

“Peki, tamam,” dedim. “Ama sonsuza kadar bekleyemezsin.”

“O kadar zamana ihtiyacım yok,” dedi.

“Ne kadar zamana ihtiyacın var peki?”

“Sonsuzlukla karşılaştırlınca daha az.” Bekledim. Sonunda devam etti. “Belki bir hafta. Sen de beni bu konuda taciz edemezsin. Bu tüm olanları hükümsüz kılar. Her şey olması gerektiği zaman olacak.”

“Yeni bir kural daha,” dedim açıklık getirerek.

Başıyla onayladı. “Aynen.”

Hâlâ olan biteni sindirmeye çalışarak baktım ona, o sırada tepeden gelen bir arabanın ışığı vurdu sokağın diğer ucundan. İkimiz de gözlerimi kıstık ve ben elimi yüzüme koydum. Arabadaki annem olduğunu fark ettiğim sırada ışık azaldı. Telefondaydı -elbette- ve yanımızdan geçip garaj yoluna, oradan da garaja yönelirken ilk anda bizi fark etmedi. Telefon hâlâ omuzu ile kulağı arasındayken arabadan indiğinde gözlerini hafifçe kısarak bakınca farkımıza vardı.

“Macy?” dedi. “Sen misin?”

“Evet,” diye cevap verdim. “Hemen geliyorum.”

Yürürken konuşmasına döndü, merdivenleri tırmanmadan önce bana ve Wes’in kamyonetine son bir bakış attı,

anahtarlarını çıkartıp içeri girdi. Bir saniye sonra antrenin ışığı yandı ve onu mutfak ile annemin ofisine giden koridorun ışıkları takip etti.

“O halde,” dedim kamyonetin arkasından aşağı zıplarken. “Bu gerçek anlamda heyecan dolu akşam için teşekkür ederim. Beni böyle sürüncemede bırakmış olsan da.”

“Bence bununla başa çıkabilirsin,” dedi Wes sürücü koltuğuna doğru yürürken.

“Şunu bil ki,” dedim. “Bu iş tamamen bittiğinde şöyle yirmi tane filan kural değişikliği yapacağım ve onlarla işim bittiğinde fark etmeyeceksin bile.”

Başını iki yana sallayarak yüksek sesle güldü ve ben de ona gülümsedim. Wes’e itiraf etmediğim ve belki de asla etmeyeceğim şey şuydu ki ben aslında biraz daha beklemek zorunda kalmaktan mutluydum. Oyun benim için önemli bir hâl almıştı. Oyunun o an bitmesini istemeyi bırak, hiç bitmesin istiyordum. Wes’in bunu bilmesi gerekmiyordu. Özellikle henüz son soruyu sormamışken.

“Biliyorsun,” dedim. “Oyun bu seviyeye geldikten sonra iyi bir soru olsa sorman gerekir.”

“Merak etme,” dedi her zamanki gibi kendinden emin bir sesle. “Öyle olacak.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Ah Tanrım,” dedi annem önünde duran fotoğrafın kenarlarında parmaklarını gezdirerek. “Gerçekten ilerlemekte katediyor.”

Ablamın yüzü sevinçle aydınlandı. “Değil mi? Tesi-
satçılar yarın yeni tuvaleti ve içindeki tavan pencerelerini
monte etmek için gelecekler. Bizim sadece renklere karar
vermemiz gerek ve ardından duvarlara başlayabilecekler.
Sonuç muhteşem olacak.”

Bir insanın -bana göre hepsi birbirine benzeyen- renk
kartelâları konusunda bu kadar heyecanlanabileceğini hiç
düşünmezdim. Ama Caroline kendini şu sahil evi işine ta-
mamen kaptırmıştı. Yeni pencere uygulamaları yapılırken
ve tavan camları takılırken şöminenin üstündeki geyik ka-
fası (bir profesyonel tarafından temizlenmiş olmasına rağ-
men -ki hayatını böyle bir şeyden kazanan birinin oldu-
ğuna inanmak oldukça güç) şöminenin üstündeki yerinde
duruyordu. Tıpkı artık yanlarına yeni bir ferforje bank ve
bir sıra dekoratif saksının eklendiği arka verandadaki kıy-

mıklı Adirondack sandalyelerimiz gibi. Ablamın dediğine göre sahil evinde sevdiğimiz ne varsa yerinde kalacaktı. Yine onun dediğine göre; tıpkı babamızın da olmasını isteyeceği gibi.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi Caroline. Annem bir başka fotoğrafa geçip, gözlerini kısarak ona baktı. “Mutfak tamamen boyanıp bittiğinde oraya bir şerit halinde mozaik yapabilirim. Farklı materyallerle bir çeşit güneybatı havası. Ondan da şurada bir yerde olacaktı, dur bir saniye.”

Annemin son turdaki fotoğrafların içinden yeni sürgülü cam kapı modellerini gösteren bir tanesini alıp yakından incelemesini izledim. Aklının başka evler, başka renk kartelâları, başka armatürler arasında gezindiğini görebiliyordum; Caroline’ın projesiyle paralel bir zamanda yükselmekte olan şehir evlerindekilerle. Onun için kendi projesi hemen yandaki tepede, garaj yolumuzun üstünden görülebilecek kadar yakındı, şu ana aitti; oysa sahil evi uzaktı, geçmişti. Belki aynı zamanda hem ileri hem geri hareket edilebilirdi ama bu hiç kolay bir şey değildi. Bunu istemeniz gerekiyordu. Ablam, kafasında ahşap kepenkler ve pürüzsüz mavi fayanslar dolaşırken bunu göremeyebilirdi. Ama ben görüyordum. Annemin eninde sonunda iyileşeceğini umuyordum.

Birkaç gece sonra, Wes’le birlikte Wildflower Tepesi’nin hemen yanındaki mahallede yapılan ellinci yaş günü partisinde çalıştım. Giderken yolun üstünden beni aldılar ve dönüşte, beni eve bırakırlarken Delia bir ricada bulundu.

“Çok fena çişim var,” dedi. “İçeri gelsem olur mu?”

“Elbette,” dedim.

“Delia!” dedi Bert saatine bakarak. “Acelelerimiz var!”

“Hamileyim ve altıma işemek üzereyim,” diye cevap verdi kapıyı açıp, tek ayağını dışarı atarak. “Sadece bir dakika sürecek.”

Ama bu bir dakika Bert için çok uzundu. Bütün akşam, kendi ifadesiyle “kıyamet teorilerine dair en güncel faaliyetlerin” gösterileceği *Güncelleme: Armageddon* isimli şov için en geç saat on olmadan evde olması gerektiğiyle ilgili konuşup durmuştu. Ama parti uzun sürdü ve yetişmek için ne kadar acele edersek edelim zaman açık bir şekilde tükeniyordu; sadece dünya için değil, Bert için de.

“Ben de geliyorum,” dedi Kristy yan kapıyı açarak. “Partide ne zaman tualeti kullanmaya kalksam birisi vardı.”

“Benim program beş dakika içinde başlayacak!” dedi Bert.

“Bert,” dedi Wes arabanın kontrol panelindeki 21:54’ü gösteren saati işaret ederek. “Bitti artık. Başaramayacaksınız.”

“Güncelleme: Artık çok geç,” diye ekledi Kristy.

Bert ikisine de ters ters baktı ve ardından kendini koltuğuna yığılırcasına bırakıp, camdan dışarı çevirdi bakışlarını. Kaldırımın kenarındaki çimlerin üstünde homurdanan Delia’nın sesi dışında kimseden ses çıkmadı. Önümüzde bir silüet gibi duran karanlık evime baktım; annem konaklamalı bir toplantı için Greensboro’daydı ve sabaha kadar dönmeyecekti.

“Gelip içeride izleyebilirsin,” dedim. “Yani eğer istersen.”

“Gerçekten mi?” dedi Bert şaşkınlıkla bana bakarak. “Sen ciddi misin?”

“Macy,” diye mırıldandı Kristy beni dirseğiyle dürterek. “Aklından ne geçiyor?”

“Aklından kibar ve düşünceli olmak geçiyor,” dedi Bert açık olan kapıdan hızla dışarı çıkarken. “Bazı insanların aksine.”

“ zg n m ama,” dedi Delia elini kolumun üstüne koyarak. “İdrar torbamla ilgili gerçekten acil bir durum yaşıyorum şu an.”

“Ah, doğru,” dedim. “Gel hadi, hemen içeride.”

“Yani hepimiz içeri giriyoruz, öyle mi?” diye sordu Wes kontağı kapatarak.

“Aynen,” dedi Kristy. “ yle görünüyor.”

 n basamaklara yaklaşırken Delia yalpalayarak yürüyor, Kristy evi süzüyor, Bert, Wes ve Monica arkadan geliyordu. Annem evde olsa bile bunu yapabileceğimi, arkadaşlarımı eve davet edebileceğimi söyledim kendime. Ama işin doğrusu, onunla önceliklerim hakkında konuştuğumuzdan beri Wish’le yaptığım işten ya da Kristy’den veya bunlarla ilişkili herhangi bir şeyden bahsetmeyi bırakmıştım. Daha güvenli olduğu için böyle yapmak akıllıca görünüyordu.

Kapıyı açtım ve Delia’ya banyoyu işaret ettim. Haftalardır görmediğim bir hızla antreyi geçip kapıyı fişek gibi çarptı. “Ah, ş k rlersun,” dediğini duyduk. Kristy ani ve yüksek bir sesle gülünce, sesi üstümüzdeki yüksek tavana çarptı hepimiz aynı anda dönüp oraya baktık.

“Gördünüz mü?” dedi Bert. “Size buranın dev gibi olduğunu söylemiştim.”

“Bu bir saray.” Kristy yemek odasına bakarken yan duvarda asılı olan ablamın düğün fotoğrafını s zd . “Kaç yatak odası var burada?”

“Bilmem, beş filan?” dedim merdivene doğru yürüyüp üst kata göz ucuyla bakarken. Işık yoktu ve evin geri kalanı da karanlıktı.

“Televizyon bu tarafta mıydı?” diye sordu Bert başını oturma odasına uzatarak. Wes uzandı ve görgü kurallarını hatırlatırcasına başını geri çekti. “Yani, televizyonu bulmanın sakıncası olur mu?”

“Televizyon burada,” dedim koridordan mutfığa doğru ışıkları yakarak yürürken. Sağdaki oturma odasını işaret ettim. “Uzaktan kumandanın masada olması lazım.”

“Teşekkürler,” dedi Bert hızla kanepeye yönelerek. “Vay canına, bu televizyon devasa!” Monica onun arkasından gidip, kendini deri televizyon koltuğuna attı ve bir saniye sonra televizyonun açılma sesi geldi.

Mutfığa girip buzdolabını atım. “İçecek bir şeyler isteyen var mı?”

“Kola var mı?” diye seslendi Bert. Wes’in ona bir bakış attığını gördüm. “Hayır, teşekkürler demek istedim.”

Kristy mutfak adasının üzerinde parmağını gezdirerek gülümsedi. “Şuna bak, çok havalı. Sanki içinde minik pırlantalar varmış gibi. Adı nedir bunun?”

“Bilmem,” dedim.

“Corian (*marka*),” dedi Wes omzunun üstünden dönerek.

“Buradaki her şey çok hoş,” dedi Kristy etrafına bakınarak. Eğer Stella bir gün benden bıkarsa Macy’nin yanına taşınırım. Beş yatak odası var. Banyoda bile uyurum ben. İddiaya girerim ki orası bile benim mobil evimin tamamından güzeldir.”

“Değil,” dedim.

Oturma odasından gelen spikerin ciddi bir ses tonuyla şöyle dediğini duyuyordum: “Bu gelecek. Bu kaderimiz. **Bu Güncelleme: Armageddon.**”

“Gelin arkadaşlar, başlıyor!” diye bağırdı Bert.

“İç mekan sesinle konuş Bert,” dedi Kristy arka bahçeye açılan sürgülü cam kapıya bakmak için taburesinde dönerek. “Vay canına! Monica oradan şu bahçeyi görebiliyor musun? Ve havuzu?”

“Hı hım,” diye cevap verdi Monica.

“Monica havuzlara bayılır,” dedi Kristy. “Lanet bir balık gibidir, onu sudan çıkaramazsın. Bense daha çok havuz-kenarında-uzanıp-şemsiyeli-bir-şeyler-iç tarzı bir kıyım.”

Buzdolabından birkaç kutu kola alıp, mutfak dolabından birkaç bardak çıkardım ve onları buzla doldurdum. Bu sırada Wes cam kapının arkasında durmuş arka bahçeye bakarken, Kristy ise ablamın son gelişinde bıraktığı *Southern Living* dergisini karıştırıyordu. Salondan gelen ses ve oradaki herkesle birlikte evimin normalde ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. İçeride nefes alıp veren bu kadar insanın varlığı, aksi durumda orada olmayan çok farklı bir his, elle tutulur bir enerji veriyordu.

“Ben,” diyerek içeri girdi parmak arası terlikleri karo zeminde şırıldayan Delia. “Çok daha iyi hissediyorum. Çişimi yapmamın beni bu kadar mutlu edeceği hayatta aklıma gelmezdi.”

“Dünyanın sonunu...” diye kükredi spiker. “Neyin getireceğini düşünüyorsunuz?”

“Buradan gördüğüm kadarıyla,” dedi Kristy sayfayı çevirirken. “Tamamıyla pötikareli döşenmiş bu odadan yana kullanırım ben oyumu. Yani şuna baksana, korkunç.”

“Macy?”

Yerimden sıçradım. Varlığıyla bir yakalama gerçekleştiren annemdi. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi arkamı döndüğümde onu koridorda, oradan da ofisine giden yolun girişindeki kemerli geçitte elinde bir dosyayla dikilirken gördüm. Başından beri oradaydı.

“Anne,” dedim çabucak. “Selam.”

“Selam,” diye cevap verdi ama bana bakmıyordu; gözü televizyonun karşısındaki Bert ve Monica’dan arka kapının yanındaki Wes’e, oradan da kanepeye doğru yol alan Delia’ya ve en sonunda hâlâ dergiye eğilmiş durumda olan Kristy’ye kaydı. “Sesler duydum gibi geldi.”

“Biz de yeni geldik.” İçeri girip elindeki dosyayı tezgâha bırakmasını izledim. “Şu programı izlemek için davet ettim herkesi. Umarım sakıncası yoktur.”

“Elbette yok,” dedi. Sesinde zoraki bir neşe vardı. Sağ te. “Arkadaşlarıyla tanışmak istiyordum ben de.”

Bunu duymasıyla Kristy oturduğu yerde dikleşerek başını kaldırdı ve elini uzattı. “Kristy Palmetto.”

Bir iş kadını olan annem önce eli sıkılamak için uzandı. Sonra ilk defa dikkat ederek Kristy’nin yüzüne baktı ve yaraları fark etti. “Ah... Merhaba,” dedi ikinci kelimeyi söylerken biraz bocalayarak. Yine de kendini hızla topladı ve ağzından çıkan sonraki söz hiç etkilenmemiş gibi kusursuzdu. “Hakkında Macy’den çok fazla şey duydum Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

“Çok güzel bir eviniz var,” dedi Kristy. Mutfak adasını okşadı. “Özellikle bu Coreal’a bayıldım.”

“Corian,” diye düzeltti arkasında duran Wes.

Başka yere bakmaya çalışsa da bakışları doğal olarak

bakmamaya çalıştığı yere kayan anneme gülümsedi Kristy. “Doğru.” Neyse ki siyah kadife bluzu ve mini eteği, eksiksiz makyajı ve başının tepesinde topladığı saçlarıyla Kristy ona fazlaca seçenek sunuyordu. “Gerçekten muhteşem. Her neyse, dikkatli olmazsa buraya taşınacağımı söyledim Macy’ye. Duyduğuma göre fazladan odanız varmış.”

Annem kibarca güldü ve ardından yan gözle bana baktı. Ben de gülümsedim ama sanki dudaklarım dişlerimi örtmeye yetmiyormuş gibi zorlama oldu. Bu benim alışkın olduğum gülme şeklimdi. İş başında olduğum zamanlarda kullanmak zorunda olduğum gülme şeklim.

“Anne,” dedim başımla Wes’i göstererek. “Bu Wes.”

“Selam,” dedi Wes.

“Delia’yı tanıyorsun zaten,” dedim onun oturduğu kanepeli işaret ederek.

“Elbette. Nasılsın?” dedi annem.

“Son derece hamile,” diye cevap verdi Delia gülümseyerek. “Ama onu saymazsak gayet iyiyim.”

“Her an doğurabilir,” diye açıkladım ve annemin gözlerinde ufak bir panik görünce ekledim. “Yani bugünlerde. Bak, bu da Bert. Yanındaki ise Monica.”

Memnun olduk,” dedi Bert ve Monica el sallayarak. “Merhaba,” diye karşılık verdi annem.

“Big Buzz’ı duymuş muydunuz?” diye kükredi televizyondaki sunucu.

“Bert bu programı izlemeyi gerçekten çok istiyordu,” diye açıkladım. “Bu, şey, teoriler hakkında.”

“Çatlak teoriler,” dedi Kristy.

“Bunlar bilimsel gerçeklere dayanıyor!” diye bağırdı Bert.

“Bert,” dedi Wes oturma odasına doğru yürüyerek. “İç mekân sesi.”

“Bilimsel gerçekler,” diye tekrarladı daha alçak sesle Bert. “Dünyanın sonu bir şaka değil. Esas soru var mı, yok mu değil. Ne zaman olacağı.”

Annemin yüzünde gördüğüm ifadenin bana söylediği -kafa karışıklığı, merak, hatta belki şok- bu insanlarla tanıştırıldığım ilk gün benim hissettiklerimden hiç de farklı değildi. Ama buradan izlerken bunun pek iyi bir şey olmadığını hissedebiliyordum.

“Macy,” dedi annem bir saniye sonra. “Seninle bir dakika ofisimde konuşabilir miyiz?”

“Şey, tabii,” dedim.

“Şuna inanabiliyor musun?” diye sordu Kristy elindeki dergiden tamamen hasır eşyalarla döşenmiş bir oturma odasını göstererek. “Bundan daha rahatsız bir kanepesi görmüş müydün hiç?”

Başımı iki yana salladım ve sonra ofisine giden kısa koridorda annemi takip ettim. Arkamızdan kapıyı kapattı ve masasının diğer tarafına geçerek ayakta durdu. “Saat onu geçiyor,” dedi alçak sesle. “İnsanları davet etmek için geç bir saat değil mi sence de?”

“Bert o programı izlemeyi gerçekten çok istiyordu,” dedim. “Sadece yarını saat. Ayrıca senin toplantının olduğunu sanıyordum.”

“Sabah işe gideceksin Macy,” dedi sanki ben bilmiyormuşum gibi. “Ayrıca yarın Dört Temmuz Pikniği olduğundan, bu bizim için de önemli bir gün ve sen de karşılama masasında çalışacaksın. Misafir ağırlamak için doğru bir akşam değil.”

“Üzgünüm,” dedim. “Birazdan gitmiş olurlar.”

Bazı kâğıtları karıştırarak masasına baktı. Öyle yoğun bir onaylamama hissi vardı ki ortamda, neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğundu. Her yanıma sararak üstüme çöktüğünü hissedebiliyor, tadını alabiliyordum.

Oturma odasında bir kahkaha koptu ve ben kapıya baktım. “Oraya dönsem iyi olacak,” dedim. “Kaba görünmek istemem.”

Bir elini saçlarına götürürken başıyla onayladı. Ayağa kalkıp kapıya yöneldim.

“Kristy’ye ne oldu?” diye sordu ben tam kapıyı itmek üzereyken.

Birkaç dakika önce Kristy’nin, annemin elini neşeyle sıktağı anlar geldi gözümün önüne. “On bir yaşındayken trafik kazası geçirmiş.”

“Zavallı şey,” dedi annem başını sallayarak. Kalemlikten bir kalem çıkartıp, masasına koydu. “Onun için korkunç bir şey olmalı.”

“Neden öyle söylüyorsun?” diye sordum. Doğrusu ben artık Kristy’nin izlerini nadiren hatırlayabiliyordum. İzler onun yüzünün, olduğu kişinin bir parçasıydı. Belki sürekli değiştirdiği için giysileri benim daha çok dikkatimi çekiyordu.

Annem bana baktı. “Yani,” dedi. “Sadece şekilsizlik yüzünden. Baş etmen gereken bir engelin olmadan bile o yaşta olmak yeterince zor bir şey zaten.”

“O engelli değil anne,” dedim. “Sadece birkaç yara izi var.”

“Ne talihsizlik.” İç çekerek bir dosyayı eline alıp masanın diğer tarafına koydu. “Çok hoş bir kız olabilirmiş.”

Sonra yazı yazmaya, dosyayı açıp notlar almaya başladı. Karşılıklı delil çürütme filan olamazdı; ben çoktan gitmişim gibi konuşmanın sonu böyle geldi. Elbette Kristy güzel değildi; kusurları hemen orada, herkesin görebileceği bir yerdeydi. Elbette babamın gidişinin üstesinden gelmiştik. Etrafına baksana, biz başarılıydık, okulda iyiydik, iyiydik yani; gayet iyi. Bunun böyle olmadığına dair hiç sesimi çıkarmamıştım, yani kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Bunu düşünerek mutfağa doğru yürüdüm ve Wes'i Kristy'nin yanına oturmuş, onunla Southern Living'e bakarken buldum.

"Gördün mü bak, bu şeyler seninkilerin yarısı kadar bile iyi değil," diyordu Kristy sayfayı göstererek. "Hem zaten bu şey ne anlama geliyor ki?"

"Demirden bir balıkçıl," dedi Wes yan gözle bana bakarak. "Sanırım."

"Bir ne?" dedi Kristy gözlerini kısıp yeniden şekle bakarken.

"Hadi canım," dedim yaklaşıp şekle kendim bakarken. Şüphesiz orada demirden bir balıkçıl vardı, tıpkı ablamın bahsettiği gibi.

"Atlanta'da büyük olurlar," diye açıkladı Wes.

"Devasa," dedim.

Kristy önce Wes'e, sonra da bana baktı. "Her neyse," dedi taburesinden inerken. "Ben şu Big Buzz işini çözmeye gidiyorum."

Kristy'nin oturma odasına yürüyüp, kendini aşırı dolurmuş koltuğumuza bırakmasını izledim. Başını ellerinin üstüne bırakıp ilgisini televizyona yönlendirmeden önce tavana bir baktı.

Karşımda duran Wes derginin sayfasını çevirdi. “Annenle her şey yolunda mı?” diye sordu bana bakmadan.

“Evet,” dedim demir balıkçılara doğru bakarak. “Bunların cazibesine kapılamıyorum.”

Fotoğrafi gösterdi. “Bak, öncelikle ne kadar sade ve temiz görünüyorlar. Bunun gibi insanlar. İkinci olarak, vahşi yaşamla ilgili bir durumları var; yani bahçeye son derece uygunlar. Ve üçüncü olarak...” Sayfayı çevirip, başka bir fotoğrafı işaret ederek devam etti. “...Sanatçı kendini ve balıkçıları oldukça ciddiye almış. Ve bu da onlara mutlak bir saygınlık kazandırıyor.”

Sanatçıya baktım. Uzun boylu bir adamdı, uzun beyaz saçlarını arkada at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve göletin yansımada düşünceli bir poz vermişti. *Benim için balıkçıları, yaşam ve kaderin kırılğanlığını temsil ediyor, yazıyordu* altındaki alıntılardan birinde. “Aylı,” dedim. “Eğer işini ciddiye almak buysa hepsini kendisi alabilir.”

“Aynen öyle.”

“Sadece bekle,” dedim. “Bir gün sen de eserinin altındaki derin ve gerçek anlam hakkında konuşarak, tıpkı bunun gibi bir fotoğrafla Southern Living’te yer alacaksın.”

“Olasılık dışı,” dedi Wes. “Tutuklanıp ıslahevine gönderilerek kariyerine başlayan birini seçeceklerini hiç sanmam.”

“Belki senin tarzın da bu olur,” diye bir öneride bulundum. Suratını ekşiterek bana baktı. “Ayrıca, o nasıl bir davranış öyle?” diye sordum.

“Gerçekçi olanından,” dedi dergiyi kapatarak.

“Senin,” dedim onu dürterek. “Biraz pozitif olman gerek.”

“Ve senin de beni dürtmeyi bırakman gerek.”

Güldüm. Arkamdan ses geldiğini işitip döndüm. Kapı aralığında dikilmiş duran yine annemdi. Ne zamandır orada olduğunu merak ettim ama yüzündeki ifade -sert, çene sabit, açık bir şekilde mutlu değil- sorunun cevabını bana verdi.

“Macy,” dedi dümdüz bir sesle. “Tezgâhtaki dosyayı bana getirebilir misin, lütfen.”

Buzdolabının yanındaki tezgâha doğru annem tarafından izlendiğimi hissederek yürüdüm. Havada aniden oluşan gerilimi hissetmekten kaçamayan Wes, oturma odasına yöneldi. Onun yaklaşmasıyla Kristy büyük koltukta yana kayarak Wes’e yer açtı ve Wes ise onun yanına oturdu.

“Nedeni bilinmeyen, sabit ve tekrarlayan bir yankılanma,” diyordu spiker oturma odasından. “Nüfus üzerinde domino etkisi yaratarak insanların yavaş yavaş delirmelerine neden olabilir.”

“Titreşimler yüzünden delirebilir misin?” diye sordu Kristy.

“Ah, evet,” dedi Bert. “Her şeyden delirebilirsin.”

“...Doğal bir fenomen,” diyordu spiker. “Ya da belki dünya dışı varlıkların iletişim için kullandığı bir aletten çıkan ve bizim bilinç düzeyimizin ötesinde seslerdir.”

“İlginç,” diye mırıldandı Delia midelerini ovarak.

“Hı hım,” diye karşılık verdi Monica.

Dosyayı alıp anneme götürdüm. Koridorun karanlığını doğru bir adım geri gidip, onu takip etmem gerektiğini söyleyen bir bakış attı bana.

“Macy,” dedi. “O çocuk tutuklandığını mı söyledi az önce?”

“Bu çok uzun zaman önceydi,” dedim. “Ve-”

“Macy!” Kristy seslendi. “Dev tunamiyi kaçıracaksın!”

“Tsunami,” dedi Bert.

“Her neyse,” dedi. “Önemli olan kısmı dev olması zaten.”

Ama ben bu konuşmaları güçlükle duyabiliyordum. Annemin onları açıkça yargılayarak baktığını görebiliyordum. Delia’nın kaotik iş deneyimlerinden Kristy’nin yara izlerine ve Wes’in geçmişine kadar hepsinin kusursuzluktan uzak olduğu çok açıktı.

“Senin geçen gece birlikte olduğun çocuk buydu, değil mi?” diye sordu.

“Ne?” dedim.

Ona cevap vermişim gibi sert bir ifadeyle bana baktı ki aslında vermemiştim. “Geçen gece,” diye tekrarladı kelimeleri vurgulayarak. “Eve geldiğimde dışarıda biriyle birlikteydin. Kamyonette. O, bu çocuk muydu?”

“Şey,” dedim. “Evet, sanırım oydu. Beni sadece eve bırakıyordu.” Annemin bizi hayal meyal gördüğünü sanmıştım bir de. Ama şimdi annem Wes’e bakarken, elinde bana karşı bir şey daha olduğunu biliyordum. “Düşündüğün gibi değil anne. O iyi biri.”

“Televizyondaki program bittiğinde,” dedi sanki ben bunu daha önce söylememişim gibi. “Gidecekler. Anlaşıldı mı?”

Başımınla onayladım ve annem dosyayı koltuğunun altına sıkıştırırken salona geri dönmek üzere yürümeye başladım. Tam varmak üzereyken arkamdan seslendiğini duydum.

“Söylemeyi unuttum,” dedi yüksek ve anlaşılır bir sesle. “Jason aradı. Hafta sonu için kasabada olacaktı.”

“Öyle miymiş?” dedim. “Öyle mi?”

“Anlaşılan büyükannesi rahatsızlanmış,” dedi. “Bu nedenle hafta sonu için geliyor. Öğlen gibi varacağını söyledi ve seni kütüphanede görecekmış.”

Annem arkasını dönüp ofisine doğru yol alırken ben duyduklarımı hazmetmeye çalışarak olduğum yerde kalmıştım. Jason eve geliyordu. Ve annem pek çok meselemiz özel olarak yürütülürken bunu yüksek sesle herkesin -özellikle de Wes’in- önünde duyurma ihtiyacı hissetmişti. Programıma dönmemi istediğini söylemişti, bu beni oraya doğru itmek için bir dirsek hamlesiydi.

Oturma odasına vardığımda spiker tek bir volkanın patlamasıyla tetiklenecek bir reaksiyon zincirinin, kıyı kesimlerimizin geniş bir kısmına dev bir dalganın çarpmasıyla sonuçlanacağı gibi ayrıntıları tarif ederek dev tsunamiden bahsediyordu. Hayatın kısalığına dair bir diğer kanıt daha işte. O volkan şu an gürlüyor, magma kaynıyor, kaçınılmaz ve önlenemez patlama şu an tetikleniyor olabilirdi.

Kristy, büyük koltukta onunla birlikte dikkatle televizyonu izlemekte olan Wes’le arasında bana yer açabilmek için kenara kaydı. Annem bana Jason’ın geleceğini söylerken Wes bizi duydu mu merak ediyordum. Gerçi bir şey fark etmezdi. Sonuçta biz sadece arkadaştık.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Kristy, dev dalganın bilgisayar simülasyonunu göstermekte olan televizyondan gözlerimi ayırmadan başımla onayladım. Volkan patlaması vardı, okyanusa gömülen kara parçası vardı; bu olayların tümü, dalganın yükselerek okyanusun diğer tarafından Afrika ve o an bulunduğumuz yer arasındaki bölgeye doğru hareket etmesi ve yaşanacak bütün bu olaylar Büyük

Son'a işaret ediyordu. O anda tek düşünebildiğim, her geçen saniyede geleceğin kendi kendini tüketiyor olmasıydı. Anlamına rağmen, sonsuzluk diye bir şey olmayacaktı; bu o kadar net ve şüphesizdi ki dünyanın sonunun geleceğini garantiliyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün, kötünün de kötüsü bir ruh haliyle uyandım. Bütün gece birbiri ardına gelen kötü rüyalarla yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Fakat sonuncusu en fenasıydı.

Rüyamda, öğle arasındaydım ve elimde bir sandviçle kütüphanenin yanındaki kaldırımda yürüyordum. Yanıma bir araba yanaşarak kornaya bastı. Dönüp baktığımda direksiyonun arkasında babamı gördüm. Bana binmemi işaret etti ama kapı koluna uzandığımda araba aniden hareket edip, tekerleri bağırarak uzaklaşmaya başladı. Babam arkaya bakmaya devam ediyordu ve korkmuş gibiydi ama araba kavşağa ulaştığında her yönden gelen diğer arabalar yüzünden elimden bir şey gelmiyordu. Rüyamda koşmaya başladım ve bu çok gerçek bir histi; ne zaman koşsam ilk kalkışımda ayak bileğimde oluşan ve tempomu tutturmamı önleyen o net tutukluk hissi. Babamı yakalamaya her yaklaştığımda benden uzaklaştı ve araba ya da arabanın parçası olarak düşünüp tuttuğum her şey elimden kayıp gitti.

Çarşafım bacaklarıma dolanmış bir şekilde nefes nefese uyandım. Sakinleşmeye çalışarak yavaşça çarşıftan kurtulurken nabzımın bileğimde gümbür gümbür attığını hissedebiliyordum. İyi bir başlangıç değildi bu.

Mutfığa girdiğimde annem haftalardır hazırlandığı Wilflower Tepesi Bağımsızlık Günü Pikniği ve Geçit Töreni için son düzenlemeleri ayarlıyordu telefonda. Özel günlerde bire kadar açık olan kütüphanedeki mesaimden sonra, benim de oradaki mahalle danışma masasında olup, sorulabilecek tüm sorulara gülümseyerek cevap vermem gerekiyordu. Eğer gece iyi bir uyku çekmiş olsaydım -ya da en azından az da olsa uyuyabilmiş olsaydım- çok uzun bir gün olabilirdi. Ama şimdi Jason ve henüz başlamadan üstesinden gelinmesi gereken diğer şeylerle birlikte, olumlu bir sonsuzluktan başka yol yokmuş gibi hissediyordum.

Annem telefonu kapayıp elinde kahvesiyle yanıma geldiğinde mutfak masasında oturmuş, bir şeyler yemek için kendimi zorluyor ve bunları düşünmemeye çalışıyordum. “Evet,” dedi. “Dün gece hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Kaşığımı kâseme bıraktım.” Peki,” dedim.

Bir nefes aldı. “Sana daha önce de iletmişim gibi-”

Ve sonra telefon çaldı. Sandalyesinden kalkıp, mutfağın diğer tarafına geçti ve ikinci çalışında telefonu açtı.

“Deborah Queen,” dedi. Bana arkası dönük bir şekilde dinledi. “Evet. Ah, harika. Evet. En geç üç otuzda lütfen. Çok teşekkürler. Telefonu kapayıp, bir şeyler not aldı ve sonra sandalyesine döndü. “Pardon,” dedi kahvesini eline alırken ve bir yudum içti. “Dediğim gibi, son zamanlarda sende fark ettiğim bir takım değişimlerle ilgili mutsuzlu-

ğum hakkında konuşmuştuk daha önce. Ve dün gece, bana bu kaygılarımdan bazılarının son derece yerinde olduğunu gösterdi.”

“Anne,” dedim. “Aslında-”

Mutfak adasında duran çantası acı acı ötmeye başladı: Cep telefonu. Arkasını dönüp çantanın içini karıştırdı ve bir düğmeye basıp kulağına götürdü. “Deborah Queen. Ah, Marilyn, merhaba! Hayır, mükemmel zamanlama. Dur bir koşu gidip, şu verileri senin için alayım.” Parmaklarını havaya kaldırarak bana yerimde kalmamı işaret etti ve sonra ayağa kalkıp, ofisine giden koridorda gözden kayboldu. Bu konuşmayı yapmak zorunda olmak yeterince berbat değilmiş gibi bir de böyle uzayıp gitmesi işkence gibiydi. Telefonu kapayıp geri döndüğünde kâsemi yıkayıp, bulaşık makinesine koymuştum.

“Özet şu ki,” dedi masaya yeniden oturup, konuyu bıraktığı yerden bir kez daha eline alarak. “O insanlarla iş dışında vakit geçirmeni istemiyorum.”

Belki yorulduğum içindi. Ya da şu konuşmayı bölünmeden tamamlayamamasındandı. Sebep ne olursa olsun, arkasından söylediğim şey ikimizi de şaşırttı.

“Neden?”

Tek bir kelimeydi. Ama onunla, küçük de olsa, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez anneme karşı gelmişim.

“Macy,” dedi yavaşça. “O çocuk tutuklanmış. Onun gibi biriyle ortalıklarda gezmeni istemiyorum, onca saat boyunca-”

Telefon yeniden çaldı ve ayağa kalkmak için hamle yaptı fakat sonra durdu. Bir kez daha çaldı, sonra ses kesilmeden önce bir kez daha.

“Tatlım, bak,” dedi. Sesi yorgundu. “Birisi kötü bir çevreye düştüğünde ne olur biliyorum. Aynısını ablanla da yaşamıştım.”

“Bu haksızlık,” dedim. “Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Bunun cezalandırmayla bir ilgisi yok,” dedi. “Bu koruyucu bir tedbir.”

Sanki başıma gelen bir orman yangını ya da bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi. Başımı çevirip, güneşin altında ısıldayan ıslak çimlerin olduğu arka bahçeye baktım camdan.

“Farkına varman lazım Macy,” dedi alçak sesle. “Şimdi yaptığın seçimler, etrafına doldurduğun insanlar, hepsi tüm hayatını, hatta nasıl biri olduğunu bile etkileme potansiyeli taşıyor. Ne dediğimi anlıyor musun?”

Doğrusu bunun şu an her zamankinden daha da doğru olduğunu biliyordum. Kristy’yle ve daha da önemlisi Wes’le arkadaş olarak geçirdiğim son birkaç haftada değişmiştim. Dünyanın, benim korkularımdan büyük olduğunu görmeme yardım etmişlerdi. Yani beni etkilemişlerdi. Sadece annemin olmasından korktuğu yönde değil.

“Anlıyorum,” dedim açıklama yapmak isteyerek. “Ama-”

“Güzel,” dedi ve tam o anda telefon yine çaldı. “Aynı fikirde olduğumuza sevindim.”

Ve bir an sonra ayaktaydı. Telefona yürüdü, cevap verdi ve hayatına devam etti. “Deborah Queen,” dedi. “Harry. Merhaba. Evet, ben de şimdi tam sana o konuyu danışmam gerektiğini düşünüyordum.”

Ben orada, aniden sessizleşen mutfakta oturmaya devam ederken annem konuşarak koridora yöneldi. Herkes annemle temasa geçebilirdi; tek yapmaları gereken num-

rayı tuşlayıp, onun telefonu açmasını beklemekti. Keşke bu benim için de bu kadar kolay olabilseydi.

İşe gitmek için dışarı çıktığımda arabamın önünün katlanır sandalyelerle dolu bir kamyonet tarafından kapandığını gördüm. Tekrar içeri girip annemi bir diğer telefon görüşmesinden kopardıktan sonra elime geçen tek şey bir toptancının arabasını buraya park ettikten sonra anahtarlarıyla birlikte evine gittiğini öğrenmek oldu.

“Ben seni götürürüm,” dedi annem tezgâhın üstündeki çantasını eline alarak. “Gidelim hadi.”

Sessizlik parça parça büyüdü; kendimizi yalnızca bir arabanın içinde değil, aynı zamanda işlerine giden diğer sinirli banliyö sakinleri tarafından her yönden kuşatılarak trafikte sıkışmış olarak bulduk. Belki de annem ona kızgın olduğumun farkında değildi. Onunla arabaya binene kadar bunun ben de farkında değildim, ama şimdi, her geçen saniyeyle birlikte giderek daha da kızdığımı hissedebiliyordum. Babamın eşyalarını, anılarını almıştı benden. Şimdi arkadaşlarımı da almak istiyordu. En azından buna karşı koyabilirdim.

“Tatlım, yorgun görünüyorsun,” dedi birkaç dakika sessizce oturduktan sonra. Yan gözle bana baktığını hissedebiliyordum ama bakışlarına karşılık vermedim. “İyi uyuyamadın mı?”

Her zaman dudaklarımda asılı duran *ben iyiyim* cümlesi kendiliğinden çıkmak üzereydi. Ama sonra kendimi durdurdum. İyi değildim. “Hayır, uyuyamadım. Kötü rüyalar gördüm,” dedim bu yüzden.

Arkamızdan biri kornaya bastı.

“Ah, öyle mi?” dedi annem. “Ne hakkında?”

“Aslında,” dedim. “Babam hakkında.”

Bunu söylerken onu dikkatle izledim, direksiyon simi-dini tutan parmak uçlarının basınçla beyazlayıp ardından gevşemesini gördüm. Midemde yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettiren o burgu oluştu.

“Öyle mi?” dedi açılmaya başlayan trafikten gözünü ayırmadan.

“Evet,” dedim yavaşça. “Korkunçtu. Bu arabayı kullanıyordu ve-”

“Odan muhtemelen çok sıcaktı,” dedi uzanıp havalandırmasını düzelterek. “Ve yatağında bir sürü berbat battaniye var. Ne zaman sıcaklasan kötü rüya görürsün sen.”

Bunun ne olduğunu biliyordum: Satır aralarında beni rahatlatma yöntemi olarak konuşmaya itiyordu.

“Bu çok garip,” dedim. “Çünkü ölümünden hemen sonra onunla ilgili pek çok rüya gördüm ama son zamanlarda hiç görmüyordum. Bu yüzden dün gece çok rahatsız ediciydi. Başı beladaydı ve onu koruyamadım. Bu beni korkuttu.”

Babamın ölümünden beri anneme söylemem gereken bu son dört cümle bir anda ağzımdan çıkıvermişti. Artık dile getirilmiş, zihnimdekiler mucizevî bir şekilde gün yüzüne çıkmıştı ve ben arkasından ne geleceğini biraz korkuyla, biraz da keyifle beklemeye başlamıştım.

Annem nefes aldı ve ben parmaklarımı avucuma bük-tüm.

“Bu sadece bir rüya,” dedi nihayet.

Ve hepsi buydu. Büyük sıçrayış için hızımı almış ve sonunda ne düşmüş ne de uçmuştum. Onun yerine uçu-

rumun kıyısında durup, yerimden hiç oynadım mı acaba diye merak ederken bulmuştum kendimi. Böyle olmaması gerekiyordu. Annem gözleri yola odaklanmış dümdüz önüne bakıyordu.

Annem arabayı kütüphanenin önüne çektiğinde çantamı alıp kapıyı açtım ve kaldırım taşına ayağımı attığımda çoktan ısınmış havanın yüzüme vurduğunu hissettim.

“Sen eve dönebilir misin?” diye sordu. “Yoksa seni almaya geleyim miyim?”

“Bir araç bulurum,” dedim.

“Eğer senden haber almazsam,” dedi. “Saat tam altıda Commons’ta ol. Tamam mı?”

Başımla onaylayıp kapıyı kapattım. O arabayla uzaklaşıp giderken ben tam olarak durduğum noktanın ve bir araba hareketinin ne kadar da rüyamdakine benzediğini düşünerek orada dikilip kaldım. Sanki hiç uyanmamışım ve kısa zaman sonra gözümü bambaşka, tüm bu olanların başka türlü olacağı bir sabaha açacakmışım gibiydi. Ama annem caddeye doğru arabasını sürerken bana ne korkuyla ne de ihtiyaç duyarak bakmamıştı. O iyiydi, gayet iyi.

Saat tam 09:12’de kütüphaneden içeri girdim. Bethany ve Amanda danışma masasının arkasından kafalarını kaldırdılar. Bethany hafifçe başını çevirip tepesindeki saate baktıktan sonra gözlerini yine bana çevirdi.

“Cloverdale’de büyük bir trafik sıkışıklığı vardı,” dedi. döner kapıyı itip açarken ve hemen o anda Bethany’nin sandalyesinin arkasına çarptı dizim. Geçmem için biraz yana kaymasını bekledim ama bunu yapmadı, bu yüzden etrafından dolaşmak zorunda kaldım ki bu beni doğrudan Amanda’nın sandalyesine yönlendirdi. Tabii ki.

“Ben de o yoldan geldim,” dedi havalı bir şekilde sandalyesinin tekerlerini gıcırdatarak, biraz daha geçiş yoluma çekerek. “Herhangi bir tıkanıklığa denk gelmedim.”

Yolumun üstünde duran çöp tenekesini kenara çekmek zorunda kaldım ve Amanda’nın etrafından dolaşıp, çantamı üzeri sürelî dergi yığınıyla dolu olan sandalyemin yanına yere bıraktım. Dergileri masadaki bilgisayarımın yanına koyup, sandalyeme oturdum. Bunu haftalardır sineye çekiyordum. Haftalardır. Neden? Böyle bir mecburiyetim mi vardı? Kime? Kendi sorumluluğunu derî değiştirir gibi kolayca bana devreden Jason’a değildi. Ve ben burada acı çekerken hâlâ kendimi derslerime yeterince vermediğimi düşünen anneme karşı da değildi belli ki.

Buna hiç değmiyordu. Hem de hiç.

Görünen o ki Jason’ın dönüşüyle panik yapan tek kişî ben değildim. Bethany ve Amanda bütün sabah Jason’ın yokluğunda gelen sürelî yayınların fatura kayıtlarını güncellemeyle ve düzenlemeyle uğraşırken bir şeyler konuşarak ortalıkta koşuştular. Bununla birlikte ben, küflü dergileri düzenlemek üzere arka odaya sürgün edilmişim. Jason’ı ve geldiğinde ne söyleyeceğimi düşünmek için yaklaşık iki saatim vardı. Ama bir plan hazırlamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım aklım sürekli Wish’e, Wes’e ve son birkaç hafta boyunca olan biten şeylere kayıp duruyordu. Jason’ın ayrılığımızı ilan ettiğî gece tek düşünebildiğim ilişkimizi nasıl yoluna koyabileceğimdi. Fakat şimdi ne istediğimden bile emin değildim.

Dergilerle işim bittiğinde yüzümü pencereimin dışındaki duvara dönüp, Jason’ın geliş zamanının giderek yaklaştığını bilerek oturdum. Her an gelebilirdi; kapı açılacak ve bir şeyler olacak. Sadece ne olacağını bilmiyordum.

Amanda ve Bethany yaz sonu çıkacakları bir okul gezisi için Fransızca konuşma pratiği yapıyorlardı yanımda. Gırtlaktan çıkan tüm o sesler, kaygılı ruh halimin üstüne binerek beni çıldırtmak üzereydi. Muhtemelen bu yüzden, nihayet, aniden çenelerini kapattıklarında anladım.

Ah Tanrım! İşte oldu. Amanda bir saniye önce Champs Elysees hakkında bir şeyler söylerken, bir saniye sonra ikisi de susmuşlardı ve ön kapıya bakıyorlardı.

Kafamda Jason'ı çoktan canlandırmış şekilde dönüp baktım. Ama gelen Jason değil, Wes'ti.

İçeri girmiş, yönünü bulmaya çalışır gibi etrafına bakarak ön kapıda dikiliyordu. Sonra beni gördü ve gayet iyi bildiğim o uzun rahat adımlarıyla bana doğru yürümeye başladı.

Wes bize doğru yaklaşırken Amanda ve Bethany'nin sandalyelerinin tekerlerinden gelen gıcırtiları duyabiliyordum; duruşlarını düzeltiyorlardı. Ama o dosdoğru bana geldi.

“Selam,” dedi.

Hayatımda kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim. “Selam.”

“Bak,” diye başladı konuşmaya öne doğru eğilerek. “Ben-”

“Pardon?” dedi Bethany. Sesi yüksek ve dümdüzdü.

Wes döndü ve ona baktı. Döndüğünde onun yandan görünüşünü, kolunu, kıyafetinin altından minicik çıkan kalbi izledim.

“Size buradan yardımcı olabiliriz,” dedi Bethany. “Bir sorunuz mu vardı?”

“Şey, öyle sayılır,” dedi Wes ve bana baktı hafif bir gülümsemeyle. “Ama-”

“Ben cevap verebilirim,” dedi Bethany kendinden son derece emin bir şekilde. Yanındaki Amanda onun söylediğini destekleyerek başıyla onayladı.

“Gerçekten her şey yolunda,” dedi Wes ve sonra bir kez daha bana baktı. Kaşlarını kaldırdı ve ben sadece omuz silktim. “Tamam, şöyle ki-”

“O sadece stajyer, cevabı bilmez,” dedi Bethany sandalyesini Wes’in olduğu yere biraz daha yaklaştırarak. Sesi fazla yüksek, hatta patronluk taslar gibiydi. “Bana sorsanız daha iyi olur. Ya da ikimize.”

Ancak o zaman Wes’in yüzünde ufacık bir öfke kıvılcı-
mı gördüm. “Bence cevabı bilecektir,” dedi Wes.

“Bilemez. Bana sorun.”

Artık bu sadece bir kıvılcım değildi. Wes gözlerini kısarak bana baktı ve bir saniyeliğine ben de ona baktım. Danışma masasında zaman ilk defa akıyordu.

“Peki,” dedi yavaşça masaya doğru eğilerek. Bethany’ye yaklaşarak dirseklerine yaslandı. Bethany de *Bilgi Yarışmasında Günün Joker Sorusuna* cevap vermeye hazırlanan biri gibi oturduğu yerde daha da dikleşti.

“O halde sorum şu,” dedi Wes.

Amanda yazılı bir kısım olması gerekebilirmiş gibi kalem eline aldı.

“Geçen gece,” dedi Wes ciddi bir sesle. “Malzemeler paketlenirken büyük kısıklara ne oldu?”

Saçma olan kısım ise Bethany’nin bir anlığına kafasında cevabı gerçekten arıyormuş gibi görünmesiydi. Onun önce yutkunup, sonra da dudaklarını büzmesini izledim. “Şey,” dedi. Ama ağzından tek çıkan bu oldu.

Gülümsediğimi hissedebiliyordum. Gerçek bir gülümseme.

Wes, Amanda'ya baktı. "Biliyor musun?"

Amanda yavaşça başını iki yana salladı.

"Pekâlâ," dedi tekrar bana dönerek. "O zaman stajyere sorsak daha iyi olacak. Macy?"

Amanda ve Bethany'nin bana baktığını hissediyordum. "Kırılmış arka tekerle birlikte servis arabasında, önlüklerin altında," dedim. "Diğer servis malzemelerinin yanında onlar için yer kalmamıştı."

Wes bana gülümsedi. "Ah," dedi cevap çok açıkmiş gibi başını sallayarak. "Tabii ya."

Bethany ve Amanda'nın kendilerini masadan uzaklaştırdıklarını belirten teker gıcırıltılarını duyabiliyordum. Wes onların uzaklaşmasını çok umursamadan izledi, sonra masaya doğru eğilip bana baktı.

"İş arkadaşların iyiymiş," dedi onların duymayacağı bir sesle.

"Ah, evet," dedim o kadar kısık olmayan bir sesle. "Benden nefret ediyorlar."

Sandalyelerin hareketi durdu. Sessizlik. Bu zaten bir sır değildi.

"Aman neyse," dedim. "Neler oluyor?"

"Tipik Wish kargaşaları," dedi bir elini saçının arasında gezdirerek. "Dün akşam soğutucularından biri bozulup da içindeki her şey berbat olunca Delia çılgına döndü. Kristy ve Monica plajdalar. Yani Delia, Bert ve ben jet hızıyla beş galon daha patates salatası yapmak zorundayız ve sadece üç kişiyiz. Beni de işte mayonez koşusundan dönerken Delia aradı ve kendini kaybetmiş bir şekilde kısıkcımızın olmadığını, buraya gelip sana sormam gerektiğini söyledi. Derin bir nefes aldı. "Peki senin günün şu ana kadar nasıldı?" diye sordu.

“Hiç sorma,” dedim.

“Erkek arkadaş ortaya çıkmadı mı daha?”

Duymuş demek ki. Başımı iki yana salladım. “Yok. Daha değil.”

“Tamam, şöyle düşün, daha kötüsü de olabilirdi,” dedi. “Patates salatası yapmak zorunda olabilirdin. Dirseklerine kadar mayonezin içinde olduğunu hayal etsene.”

Suratımı ekşittim. Bunun iyi bir görüntü olmadığı konusunda haklıydı.

“Uzun lafın kisası, gerçekten işimize yarayabilirdin,” dedi Wes bir elini aramızdaki masaya uzatarak. “Buradan çıkamıyor olman çok kötü.”

Yalnızca kütüphanenin sessizliğini duyabildiğim bir an oldu. Ve saatin tik taklarını. Bethany’nin sandalyesinden gelen belli belirsiz ciyaklamaları. Ve sonra, ilk günden bu son beş dakikaya kadar olan biten her şeyden sonra, bardağı taşıran son damla oldu bu.

“Aslında,” dedim. “Belki de çıkabilirim.”

Döndüm ve bazı dergilerin üzerine eğilmiş, konuştuğumuz her kelimeyi dinlemiyormuş gibi yapan Bethany ve Amanda’ya baktım. “Hey,” diye seslendim ve iki başlı bir yaratılmış gibi aynı anda kafalarını kaldırıp baktılar. “Benim gitmem gerek sanırım.”

Söylediğimi algılayana kadar bir an durdular.

Amanda’nın gözleri büyüdü. “Ama bir saat daha çıkmazsın,” dedi.

“Senin mesain,” diye ekledi Bethany. “Saat birde bitiyor.”

“Yani,” dedim çantamı elime alırken. “İçimden bir ses beni özlemeyeceğinizi söylüyor.”

Ayağa kalktım ve sandalyemi masaya ittim. Arkamı dö-

nüp zavallı yerime son bir bakış atarken Wes elleri cebinde merakla beni izliyordu. Bu büyük bir hata olabilirdi ama çoktan olmuştu bile. Her şeyi bilen kız olmayabilirdim ama bildiğim tek bir şey vardı; eğer bu benim sonsuzluğumsa, tek bir saniyesini dahi burada geçirmek istemiyordum.

“Eğer şimdi gidersen,” dedi Bethany alçak sesle. “Geri dönemezsin.”

“Haklısın,” dedim. Ve haklılığından son derece memnundum. Doğru, öyleydi. “Dönemem.”

Danışma masasının kapısına yöneldim ama Bethany’nin sandalyesi her zamanki gibi yolumda duruyordu. Onun arkasında da Amanda’nın ki. Buraya gelmek ilk gün çok zor olmuştu ve takip eden her gün de öyleydi. Açık bir yolu hak ettiğimi şimdi anlıyordum.

Bu yüzden çantamı alıp, danışma masasının üstünden attım. Pat diye bir ses çıkartarak halıya, Wes’in ayağının dibine düştü. Arkasından, asi ablamın takdir edeceği bir şekilde kendimi yukarı çekerek bir bacağımı ileri attım ve Bethany’yle Amanda’nın şaşkın bakışları altında bankonun üstünden atladım.

“Vay canına,” dedi Wes kaşlarını kaldırarak, ben yerden çantamı alırken. “Güzel iniş.”

“Teşekkürler.”

“Macy,” dedi Bethany dişlerinin arasından. “Ne yapıyorsun sen?”

Herkes bizi izlerken kapıya doğru yürüdük ve ben cevap vermedim, hatta dönüp bakmadım bile. Bu çok doğru hissettirdi. Yalnızca gidişim değil, nasıl gittiğim de. Pişmanlık olmadan, ikinci kez düşünmeden. Ve Wes orada durmuş benim için kapıyı açarken.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lucy pastel boya kalemini alıp, küçük ve tombul parmaklarıyla kavradı. Ancak böyle rengi çıkacakmış gibi sertçe bastırdı kâğıda. “Ağaç,” dedi kâğıdın bir ucundan diğerine uzanan yamuk yumuk bir çizgi belirirken.

“Ağaç,” diye tekrarladım göz ucuyla Wes’e bakarken. Danışma masasından zıplayıp çıkmamın üstünden koca bir saat geçmişti ve Wes, Sweetbud Yolu’ndan buraya gelirken tüm yol boyunca yüzündeki yarı etkilenmiş yarı inanamaz ifadeyle bana bakmaya şimdi bile devam ediyordu. “Kes şunu,” dedim.

“Affedersin.” Sanki böyle yapmak onu sarsıp kendine getirecekmiş gibi omuz silkti. “Ben sadece o görüntüyü kafamdan silemiyorum. Tam bir-”

“Çılgınlıktı,” diye bitirdim cümleyi ikimizin arasında oturan Lucy derin bir nefes alıp, başka bir boyaya geçerken.

“Daha çok günlerini göstermek diyelim,” dedi Wes. “Yani, ben her zaman çalıştığım işlerden ayrılmak istemiş ama buna hiç cesaret edememişimdir, anlarsın ya.”

“Günlerini göstermek filan değildi,” dedim utanarak.

“Sana göre öyle olmayabilir belki.”

Açıkcısı ben henüz olayı algılayabilmiş değildim. Kasabanın öbür tarafını dev tsunamiden daha büyük bir şeyin vurduğunu ve şok dalgalarının yansımalarının er ya da geç bana vuracağını biliyordum. Amanda ve Bethany’nin, bankonun üstünden atlayış anımı üniversite giriş sınavı rehberinden çıkma kelimelerle anlatışlarını aynı inanamaz ifadeyle dinlerken görebiliyordum Jason’ı. Muhtemelen çoktan bir açıklama istemek için beni cep telefonumdan aramaya başlamıştı ki ben de bu yüzden kapatmışım zaten telefonumu. En azından saat altıda annemle buluşana kadar, bundan sonra ne olacağı konusunda düşünmemeye karar vermiştim. Şimdilik başka bir şey bir şeyler yapmak istiyordum. Mesela boyama yapmak.

Bunu düşünerek Lucy’ye baktım. Mayonezi alıp döndüğümüzde Delia, Bert’le birlikte garajda küçük bir patates dağını doğrarken dev su ısıtıcılarında su kaynatmak için çılgınlar gibi koşturuyordu ve tükenmenin de ötesine geçmişti. Sıcaklayan ve sıkılan Lucy’nin, daha fazla ayağının altında dolaşmaması için Deha tüm malzemeler karıştırılacak hale gelene kadar bizden onunla ilgilenmemizi istedi. Lucy ben ona bakarken siyah lülelerinden birini yüzünden çekip, eline turuncu bir pastel boya aldı ve zigzag çizerek sayfayı uçtan uca boyadı. “İnek,” dedi kendinden emin bir şekilde.

“İnek,” dedim.

Verandanın üstünden ağaçları dalgalandıran hafif bir esinti geldi ve evin yan tarafından gözümün kenarıyla yakalayabildiğim kıvılcım gibi minik bir parlama oluştu. El-

lerimden güç alarak yükselip boynumu uzattım ve bahçenin yan tarafında büyüklü küçüklü birçok melek gördüm. Birbirine dolanıp şekil verilmiş büyük betonarme demirleri ve dönen parçaları henüz takılmamış olan bir çift fırıldak gibi yapımı hâlâ devam eden bazı kısımlar vardı. Onların arkasındaki çitlerle çevreli alan ise borular, metal araba parçaları, dev boyutta olanından avucunuza sığacak denli küçük olanına kadar her boydan dişlilerle buradan bakınca tıpkı küçük bir hurdalık gibi görünüyordu.

“Demek ki,” dedim başımla evin yan tarafını işaret ederek. “Sihrin gerçekleştiği yer burası.”

“O sihir değil,” diye cevap verdi Lucy’nin sayfaı tuncuyla karalamasını izlerken.

“Senin için değil belki,” dedim Wes mütevazı ifadesini takınırken. “Görebilir miyim?”

Biz verandanın köşesine doğru giderken önümüzde paytak paytak yürüyen Lucy hızla basamakları indi ve koşarak döner boruya tutturulan jant kapaklarından yapılmış büyükçe bir heykele yöneldi. “İt, it,” dedi Lucy alttaki parçalardan birine eliyle vurarak.

“Lütfen de,” diye cevap verdi Wes. Bunun üzerine Lucy kendisinden isteneni yapınca Wes de üstteki büyük jantlardan birini itti ve tüm heykel dönmeye başladı. Bazı çemberler yükselirken bazıları iniyor, hepsi ışığı sırayla yansıtarak daireler çiziyordu. Lucy birkaç adım geri gidip, kendinden geçmiş bir halde sessizce onların dönüşlerini izledi. Birkaç dakika sonra dönüş yavaşladı ve gıcırdayarak durdu.

“Biraz daha!” dedi. Heyecanla yerinde zıplıyordu. “Wes, biraz daha!”

Wes bana baktı. “Bu durum,” dedi donuk bir ifadeyle. “Saatlerce sürebilir.” Ama yine de bir kez daha çevirdi.

“Wes?” Delia’nın sesi geldi ağaçların arkasından. “Buraya gelebilir misin? Ağır bir şeyin kaldırılması gerek.”

“Ben yapabilirim demiştim,” diye tepki verdiğini duydum Bert’ün. “Göründüğümünden daha güçlüyüm!”

“Wes?” diye seslendi tekrar Delia. Zavallı Bert, diye geçirdim içimden.

“Geliyorum,” diye cevap verdi Wes. “Bir dakika onunla kalabilir misin?” dedi bana dönerek. Ben başımla onaylayınca eve doğru yöneldi. Lucy onu giderken izleyince arkasından ağlayacak mı acaba diye merak ettim. Ama onun yerine iki yaşında bir çocuk için güçlü bir odaklanmışlıkla bahçenin öbür ucuna doğru koşmaya başladı.

Onu nihayet yakaladığımda arka çitlere ulaşmıştı. Omzunun üstünden baktığımda yolun kenarındaki büyük heykelin minyatürü olan yan yana dizilmiş üç tane eldeki kalp heykeli olduğunu gördüm. Birbirlerinden küçük farklarla ayrılıyorlardı: İlkinde, kalbin ortasında sanki kırılmış gibi bir zikzak vardı. Diğerinde, kalbin köşelerine çentik atılıp sivriltilmişti ve keskin görünüyordu. Benim favorim ise bana çocukken sahip olduğum küçük matruşkayı hatırlatan, eldeki kalbin ortasına minik bir kalbin daha oyulduğu en sondaki heykeldi.

“Eller,” dedi Lucy bana dönerek.

“Eller,” diye cevap verdim. Minik elini baştaki heykelin üstüne koyup bastırdı. Heykeli örten parmaklarının solgun ve pürüzsüz teniyle eski ve paslı metalin oluşturduğu karşıtlığa baktım. Lucy bakışlarını bana çevirdi ve ben de elimi onun yanındakinin üstüne koydum.

Üstümüze düşen gölgeyi hissedince başımı kaldırdım ve Wes'in Delia'yla birlikte bize doğru geldiğini gördüm. Lucy başını çevirip annesini görünce güçlkle dengesini sağlayıp, dosdoğru çimlere ilerleyerek kendini annesinin dizlerine bıraktı. Delia başını iki yana sallayarak ona baktı ve elini kızının siyah lüleleri arasında gezdirdi.

“Ne yapıyorsunuz burada?” diye sordu Wes.

“Lucy bana bunları gösteriyordu,” dedim heykelleri işaret ederek. “Küçüklerinden yaptığını hiç bilmiyordum.”

“Yalnızca kısa bir süreliğine yapmıştım,” dedi Wes ilgisizce. “Popüler olmayı asla başaramadılar.”

“O halde,” dedim ayağa kalkarak. “Patates görevi zamanı mı?”

“Yok,” dedi Wes. “Yanlış alarm.”

“Gerçekten mi?”

Delia bacağına sarılan Lucy'yi kendine çekti. “Çok acayip,” dedi başını iki yana sallayarak. “Tam tüm o patatesleri haşlamaya başlamak üzereydik ki müşterim aradı. Sonuç olarak artık patates salatası istemediklerine karar vermişler. Onun yerine elimizde bol miktarda bulunan lahana salatası ve fırında makarnayı tercih ediyorlar.”

“Bunun iyi bir şey olduğunu anlatmaya çalıştım ama,” dedi Wes.

“Elbette öyle,” dedim Delia'ya. “Neden iyi olmayacakmış ki?”

Lucy'nin başını okşadı. “Bu sadece... Garip. Bilmiyorum. Bu beni şüphelendiriyor.”

Wes ona baktı. “Bilirsin, bazen işler nasıl olması gerekiyorsa öyle olur. Bu duyulmamış bir şey değil.”

“Bizim için öyle,” diye cevap verdi Delia'ı çekerek.

“Her neyse, şimdi en azından hazırlanmak için bir sürü vaktimiz var ki bu, sanırım, bilirsiniz işte, iyi bir şey.” Sesi hâlâ ikna olmamış gibi geliyordu.

“Merak etme,” dedi Wes hep birlikte Delia’nın evine doğru yürümeye başladığımızda. “Bizi bir felaket vurmak üzeredir eminim.”

Delia uzanıp, Lucy’nin elini tuttu. “Evet,” dedi cesaretlenmiş gibi görünerek. “Muhtemelen haklısın.”

Bununla birlikte, iş için toparlanırken bir şeyler olmaya devam etti. Ya da daha doğru bir ifadeyle olmamaya. Genelde bizim tıka basa doldurup, her şeyin sığmasını umduğumuz el arabalarını bu kez Deha öyle tutumlu bir şekilde düzenledi ki bir soğutucu boş kaldı. Yani her şey yolunda gitti. Haftalardır kayıp olan en iyi yuvarlak servis tabakları garajdaki derin dondurucuların arkasından çıktı. Hepsinden de inanılmaz olanı, geç kaldık diye Sweetbud Yolu’ndan yarışircasına geçmek yerine işleri zamanında bitirdiğimiz için oyalanacak zamanımız bile kaldı. İtiraf etmeliyim ki bu biraz garip bir durumdu.

Bert ve Wes aheste aheste garajda dolaşp son birkaç şeyi paketlerlerken, Delia ve ben de ön basamaklarda yelpazelenerek serinlemeye çalışıyorduk. “Demek,” dedi Delia rahatlamak için ellerinin üstünde geri kaykılarak. “İşten ayrıldın.”

Önümüzden bir kutu peçeteyle geçmekte olan Wes’e baktım. “Kusura bakma ama böyle bir şeyi anlatmadan duramadım,” dedi.

“O halde anneme de sen anlatırsın belki,” dedim saçımı enseme toplarken.

“Hayır, teşekkürler,” dedi yeniden garajda kaybolmadan önce.

“Sence gerçekten çok mu sinirlenir?” diye sordu Delia. “Senin anlattıklarına bakılırsa acınacak haldeymişsin orada.”

“Öyleydim,” dedim. “Ama anneme göre konunun bununla bir ilgisi yok, sorumlu olmamla ilgisi var.”

“Ah.”

“Bir de bu iş ders notu çizelgesinde iyi görünecekti.”

“Anlıyorum.”

“Ayrıca annemin olmamı istediği kişiye çok uygun bir işte,” diyerek bitirdim.

“Nasıl biri olmanı istiyor ki?”

Tişörtümü başparmağım ve işaret parmağım arasında tutup oynayarak, annemle o sabah ve hatta bir gece öncesinde konuştuklarımızı düşündüm. “Mükemmel,” dedim.

Delia başını iki yana salladı. “Hadi ama,” dedi sanki bu düşünceyi kovalamak ister gibi elini havada sallayarak. “Annenin bunu istemediğine eminim.”

“Neden istemesin ki?”

“Çünkü öncelikle bu imkânsız.” Yeniden arkaya kaykılıp, ağırlık merkezini biraz değiştirdi. “Ve ikinci olarak da o senin annen. Ve anneler, diğer tüm insanlar içinde böyle şeyleri en az umursayacak kişilerdir.”

“Ya tabii, hiç sorma,” dedim kasvetli bir şekilde.

“Ciddiyim.” Delia bacaklarını öne doğru uzatıp esnetirken eliyle belini destekledi. “Bu konuda bir şeyler biliyorum ben de, değil mi? Benim için önemli olan tek şey Lucy’nin ve tabii Wes ile Bert’ün mutlu olması. Sağlıklı olması. Ve iyi insanlar olmaları, anlıyorsun değil mi? Ben mükemmel değilim, hatta alakam bile yok. O halde onlardan mükemmel olmalarını neden bekleyeyim ki?”

“Benim annem öyle değil işte,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Tamam o zaman,” dedi. “Senin annen nasıl biri peki?”

Bu sorunun cevabını düşünerek ve geçen saniyelerin cevabı bulmamı kolaylaştırmadığını şaşkınlıkla fark ederek bir süre durdum. “Çok fazla çalışır,” diye başladım ve sonra sustum. “Yani babam öldüğü için tüm işle annemin ilgilenmesi gerekti. Her zaman yapacak çok fazla şeyi var, onun için endişeleniyorum. Hem de çok.”

Delia hiçbir şey söylemedi. Beni izlediğini hissedebiliyordum.

“Ve ben onun işleri kontrol altında tutabilmek için bu kadar çalıştığını düşünüyorum, anlıyor musun?” dedim. Delia başıyla onayladı. “Bu ona, nasıl desem, kendini güvende hissettiriyor.”

“Bunu anlayabiliyorum,” dedi Delia yumuşak bir sesle. “Birisini kaybetmek insana kendini kontrolünü kaybetmiş gibi hissettirebiliyor. Tam olarak böyle.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama bu gerçekten adil değil. Mesela ben babam öldükten sonra annem için iyi olmak istedim. Öyleymiş gibi yapmam gerekse bile onun için iyi oldum. Ama şimdi ben gerçekten kendimi iyi hissederken o bundan mutlu olmuyor. Çünkü artık mükemmel biri değilim.”

“Matem, insanı mükemmel olmaktan uzaklaştırmaz,” dedi Delia sessizce. O sırada Bert içinde el arabalarından birinin ayarını yaptığı kamyonetten çıkarken. “Bu seni insan yapar. Hepimiz sorunlarla farklı yollarla baş ederiz Macy. Annen de kendi yöntemleriyle özlüyor babanı, hem de her gün. Belki bunu ona sormalısın.”

“Yapamam,” dedim. “Babam hakkında konuşamıyorum bile. O kadar zaman sonra ilk kez bu sabah ondan bahsetmeyi denedim ama annem konuyu kapattı.”

“O zaman tekrar dene.” Bir kolunu omzuma sararak yaklaştı. “Bak, herkes yasını kendine göre tutar. Belki şu an sen biraz önden gidiyor olabilirsin ama annen eninde sonunda yetişecektir annen sana. Önemli olan, başlangıçta zor gelse bile birbirinizle konuşmaya devam edebilmeniz. Bu her şeyi kolaylaştıracak. Emin olabilirsin.”

Birden kendimi öyle yorgun hissettim ki başımı Delia’nın omzuna bıraktım. Hiçbir şey söylemeden başımı okşadı. “Teşekkür ederim,” dedim.

“Ah, tatlım,” diye cevap verdi. Sesi kafamın içini titretti. “Rica ederim.”

Bir ya da iki güzel dakika boyunca orada öylece oturduk konuşmadan. Sonra garajdan gelen sesi duyduk.

“Yakaladım!”

Buna acı bir çığlıkla karşılık veren Bert oldu. Hemen anladım.

Delia yüksek sesle içini çekti. “Gerçekten mi?” dedi.

“Bu on oldu,” dedi Wes içeriden. Bert tam duyamadığım bir şeyler geveledi ona karşılık olarak. “Ve bu da sayılır.”

Partiye ulaştığımızda iyi şansımız devam etti. Mekâna vardığımızda Delia’nın malzeme şirketine sipariş verdiği gazlı ızgaraların -Wes ne yaparsa yapsın- defalarca denenmesine rağmen hiçbir şekilde yanmamasından dolayı her şey kötülecek gibi göründü ilk başta.

“Aman Tanrım!” dedi dışlerinin arasından Delia. İn-

sanlar gelmeye başlamıştı. “Bu açık hava barbeküsü. Bir barbekü. Açık havada pişirmek zorundasın yemekleri. Et-kinlik bunun üstüne kurulu!”

“Delia, sadece-”

Birden bir ıslık sesi duyuldu ve ateşimiz yandı. Görünüşe bakılırsa gaz tankları bağlanmamıştı. Sorun yoktu.

Ardından, yaklaşık bir saat geçtikten sonra, ızgaralar çıkmadan önceki son meze turunu yaptığım sırada Bert iki yerine bir kutu hamburger köftesi getirdiğimizi fark etti. Bu ise yaklaşık yüz tane filan eksik aldığımız anlamına geliyordu.

“Pekâlâ,” dedi Delia ellerini yüzüne kapatarak. “Tanrım, izin ver de düşüneyim... Düşün... Düşün...”

“Sorun ne?” dedi Wes bara götürmek için biraz daha zencefilli gazoz almaya giderken.

“Yeterince hamburger getirmemişiz,” dedim. Delia’ya döndüm. “Bak, sorun değil, pek çok insan zaten muhtemelen-”

“Üç kutu yeter değil mi?” diye sordu Wes.

Deha ellerini yüzünden çekti. “İki tane olması gerekiyordu,” dedi ağır ağır konuşarak.

“Üç tane demiştin,” dedi Wes. “Hatırlıyorum.”

“İki tane dedim ben,” dedi Delia kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi.

“Sanmıyorum.”

“İki!” İki parmağını havaya kaldırdı Delia ve havada salladı. “Dediğim iki kutuydu.”

“Ama üç tane var,” dedi Wes aynı derecede yavaş bir şekilde. “Bir tane ilk arabada, iki tane de soğutucuda. Gıt bak. Üç taneler.”

Baktım ve öyleydi. Eksiğimiz olmadığı gibi fazlamız vardı. Ve hepsi bu da değildi. Bert ve ben neredeyse çarpışıp tüm baharatları üstümüze dökecektik ama ben son saniyede kenara çekilip felaketi önlemeyi başardım. Dondurma kaşıkları hiçbir yerde bulunamıyordu ve aniden çekmecede, yani olmaları gereken yerde ortaya çıktılar. Ve olaylar böyle devam etti.

“Söylüyorum sana,” dedi Delia mutfağın arkasında dururken. İyice doymuş, yemeklerin ve içkilerin tadını çıkaran ve herhangi bir kaza yaşanmadan vakit geçiren mutlu insanlarla dolu bahçeye bakıyordu. “Bu durum beni fena halde geriyor.”

“Delia,” dedim kolsuz yazlık elbise giyen bir kadına şarap dolduran Wes’i izlerken. Kadının söylediğine, sanki çok etkileyici bir şeyden bahsediyormuş gibi, ah-haklısınız-elbette der gibi başını sallıyordu. Buz almak için eğildiği sırada, kadının görmediği bir açıda gözlerini devirdiğini gördüm.

“Biliyorum, biliyorum.” Serçe parmağını kemirdi. “Bu sadece çok garip. Her şey fazla iyi gidiyor.”

“Belki de bunu hak etmişsindir,” diye bir önermede bulundum. “Bilirsin, tüm o kötü gecelerin sonunda birikmiş bir etkidir belki bu.”

“Belki de,” dedi. “Ben sadece küçük bir aksilik olsun isterdim. Nazar boncuğu niyetine.”

Garip olan şu ki; onun demek istediğini anlayabiliyordum. Eskiden tek arzum her şeyin saat gibi işlediği, yani mükemmel giden bir geceydi. Ama şimdi bu biraz ürkütücü geliyordu. Sıkıcı olmasından bahsetmiyorum bile.

Yine de saat dörtten dört buçuğa ve sonra beşe gelir-

ken, bu olumlu seyrin benim yararına olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Sonuç olarak, yaklaşık yarım saat içinde annemle yüzleşeceğim ve danışma masasındaki işimden ayrılmamı açıklayacağım yer olan Commons'a bırakılmış olacaktım. Zaman yaklaştıkça daha da geriliyordum. Midem her zıpladığında Delia'nın söylediklerini hatırlıyordum; anneme gerçekte ne hissettiğimi anlatmak, ne kadar zor olursa olsun bunu yapmayı denemem gerektiği. Kolay olmayabilirdi ama bir başlangıçtı. Babamın her zaman söylediği gibi, ilk birkaç adım her zaman en zor olandır.

Elimde spatulayla büfenin yanında dikilmiş, bunlara kafa patlatırken bir el girdi görüntüye. “Merhaba?” dedi Wes gözümü kırıştırtıp ona bakınca. “Dostum, nereye daldın öyle?”

“Gerçekler ve sonuçlar ülkesine,” dedim marine edildikten sonra ızgarada pişirilmiş biberler ve baharatlı kuru börülce burgerlerinden oluşan, şu ana kadar kimsenin tercih etmediği vejetaryen seçimi ters yüz ederken. “Bir saat-ten daha kısa bir zaman içinde skandal patlayacak.”

“Ah, doğru,” dedi sebze burgerlerine hor gören bir bakış atarak. “Jason.”

“Jason değil,” dedim. “Tanrım. Şu an en önemsiz sorunun o. Annemden bahsediyorum.”

“Ah.” Başıyla onayladı. “Doğru.”

“Jason hakkında düşünmedim bile,” dedim Wes’e biraz daha iştah açıcı görünürler belki diye burgerleri spatulayla üst üste yığarken. “Onu kütüphanede göreceğim diye ödüm kopuyordu çünkü iyi bir sahne olmayacaktı. Ama şimdi... Şimdi her şey farklı. Demek istediğim, biz...”

Ben doğru kelimeyi ararken Wes bir şey söylemeden bekledi. O sırada bir kadın, et dolu tavaya yönelmeden önce biberlere göz atarak geçti.

“Bittik,” dedim kelime ağzımdan çıkarken gerçeği fark ederek. Danışma masasındaki işten ayılmama Jason’ın vereceği tepkiyi canlandırabiliyordum gözümde. Bir daha asla benimle olmak istemeyecekti. Ayrıca ancak fark ediyordum ki bu benim için hiç sorun değildi. “Bitti,” dedim kelimenin ağzımdan çıkarken bana hissettirdiği şeyi anlamaya çalışarak. “Biz bittik.”

“Vay canına,” dedi Wes yavaşça. “Peki sen-”

“Affedersiniz, bunlar vejetaryen mi acaba?” Kafamı kaldırıp baktığımda elinde bir tabak dolusu patates cipsi tutmuş, parlak baskılı bir elbise giyen, kısa boylu, tıknaz bir kadın gördüm. “VEJETARYEN ARA SICAKLAR” yazan tabelanın yetersiz kaldığını ortaya koyan kalın camlı göz-lükleri vardı.

“Evet,” dedim. “Öyleler.”

“Emin misiniz?”

Bir burgeri alıp kadının tabağına koyarken başımla onayladım. Kadın gözlerini kısarak burgere baktıktan sonra yürüyüp gitti. Wes’e döndüm, “Sen ne diy-”

“Köşe masadaki hanım beyaz şarap ve soda istiyor,” diye bildirdi Bert bir tepsi dolusu buruşuk mendil ve boş kapla önümüzden geçerken. “Hemen!”

Wes masaya yöneldiğinde bana dönüp, bir bakış attı. “Hiç, yok bir şey,” dedi. “Sonra söylerim.”

Wes bara doğru uzaklaşırken Delia tavalardaki şeyleri düzenlemek için masaya geldi. “Bu gerçekten çok garip,” dedi börülce burgerlerinden birini kaldırarak. “Çünkü

şunlardan daha fazla getirmeyi düşünmüştüm ama unuttum. Elimizde yeterince olmamasından çok endişe ediyordum.”

“Yok,” dedim onların etrafında dönen bir sineği kovalayarak. “Bolca var.”

“Gördün mü, bak, yine,” dedi içini çekerek. “Fazla iyi. Fazla iyi! Bundan hoşlanmam ben. Dengeye ihtiyacım var. Bunu itiraf edeceğimi hiç düşünmezdim ama karmaşaya ihtiyacım var benim.”

Tam oradan ayrılacakken Delia’nın dileği gerçekleşti.

Son eşyaları araca yüklüyorduk. Wes’le ben servis arabasını kamyonetin arkasına iterken Delia da garaj yolunun başında durmuş, bugünkü yemek servisinden çok memnun kalan müşterinin bahşış eklediği (ki bu da bir ilkti) tam ücreti çek olarak alıyordu. Her şey çok iyiydi, harikaydı, hatta mükemmeldi. Ve sonra o çılgınlığı duydum.

Delia’dan gelmiyordu. Hayır. Çılgılık, Delia’nın suyunun geldiğini gören müşteriye aitti. Bebek geliyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

“İyi misin?”

Başım la onayladım. “Ben iyiyim. İyiyim.”

Bu benim kafamın içinde çevirip durduğum mantram-
dı. Ancak, açıkçası bundan pek emin değildim. Emin ol-
duğum tek şey hastanede olduğumdu; bunun öncesinde
olan biten her şey tıpkı buraya son gelişimdeki gibi biraz
bulanıktı.

Delia’nın suyunun gelmesinin ilk şokunu atlattıktan
sonra en iyi yaptığımız şeyi yaptık: Kafamızı topladık, bir
plan yaptık ve harekete geçtik. Kamyonete doluşup, ya-
nımda oturan Delia’nın elini tutarak hastaneye gidene ka-
dar saate bakmadım. Baktığımda saat beş kırk beşti. Yani
on beş dakika içinde Commons’ta annemle buluşmam
gerekliyordu. Olan biteni göz önünde bulundurunca en
büyük sıkıntımın bu olması gerekirdi. Ama onun yerine
aklım çok da uzun zaman önce olmayan başka bir araba
yolculuğuna gidip geliyordu.

O zaman da bir eli tutuyordum. Gerçi babamın eli ha-

mur gibiydi ve tutma işini benim parmaklarım tek başına üstlenmişti. Delia kovalamaya çalışsa da onunla birlikte burnundan derin nefesler alıp veren Bert'ün yerine karşımda eli oksijen maskesiyle şok cihazı arasında gidip gelen ilkyardım görevlisi vardı. Wes'in açık camından gelen rüzgâr uğultusu ile Delia'nın Pete ve bebek bakıcısını organize etmek için sakince yaptığı telefon konuşmalarının yerinde kulağımda atan kalbimin sesine eşlik eden uğursuz, korkutucu bir sessizlik vardı. Ayrıca orada bir hayat sona eriyordu. Burada ise yeni bir tanesi başlıyordu. İşaretlere inanmazdım. Ama sanki biri benim aynı şeyi bir kez daha yaşayıp, başka bir sonun mümkün olabileceğini görmemi istemişti.

Anılar her yerdeydi. Kaldırıma yanaşıp durduğumuzda tam olarak aynı noktadaydık. Acilin kapısının girişte çıkarıldığı yumuşak ılık sesi aynıydı. Anlaşılması güç dezenfektanla karışık çiçek kokusu bile aynıydı. Bir an bunu başarmayacağımı düşündüm ve kendimi tereddüt ederken buldum. Ama sonra Wes arkasına döndü ve baştan beri sorduğu soruyu tekrarlırcasına bana baktı. Başımla onayladım. Wes, Delia'nın tekerlekli sandalyesini itiyordu ve Delia da sakın bir şekilde derin nefesler alıp veriyordu; ben de aynı-sını yaptım. Asansöre bindiğimizde ve kapı kapandığında nihayet rahatlayıp, kendime gelmeye başladım.

Bu sefer hissettiğim korku başka türlüydü. İki buçuk saat boyunca, koridorda Delia'nın odasından birkaç adım ötede bir bankta oturup, doktorların ve hemşirelerin sanki bir şeylerin olmasına daha milyonlarca yıl varmış gibi önce sakın sakın yürüyerek girip çıkmalarını, sonra daha hızlı hareket etmeye başlamalarını ve hatta daha da hızlan-

malarını, sonra aniden her şeyin karmaşaya dönüşmesini izledim. Makinelerden bip sesleri çıkıyor, hoparlörlerden anonslar duyuluyor, ayaklarımın altındaki zeminden ise boynunda zıplayan stetoskopuyla hafifçe koşan bir doktor yansiyordu.

Bana göre, benim dışımdaki herkes fazla sakindi. Özellikle de iyi olup olmadığımı sormadığı zamanlarda ortadan kaybolarak alt kattaki otomata gidip, aldığı türlü çeşit abur cuburu yiyen Wes. Şimdi de küçük bir çikolatalı çörek paketini açıp bana uzatıyordu. Başımı iki yana salladım.

“Çikolatalı çöreği nasıl geri çevirebildiğini hiç anlamıyorum,” dedi ağzına bir tane atarken. Delia’nın odasından önce bir inilti ya da sızlanma ve ardından Pete’in sakinleştirme sesini duyduğuma emindim.

“Ben de senin nasıl yiyebildiğini anlamıyorum,” diye cevap verdim kolları bir çeşit kumaşla dolu olan hemşire odaya girip, ardından geri çıkarak masasına yönelirken.

Bir saniye kadar çiğnedi ve yuttu. “Bu iş bin yıl sürebilir,” dedi onun yanında oturmuş, yarım saattir kestirmekte olan Bert uyanıp gözlerini kırptırırken. “Gücünü korumak zorundasın.”

“Saat kaç?” dedi Bert uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturarak.

Wes ona bir çörek uzattı. “Yediye geliyor,” dedi.

Midemde bir hoplama hissettim ama bu annemle buluşmama resmen bir saat geç kaldığımı duymamdan mıydı yoksa Delia’nın odasından gelen ve hepimizi aniden hafiften aralık olan kapıya döndürüp, sonra da kesilen çığlıktan mıydı bilmiyordum. Arkasından gelen sessizliğin etkisiyle dizlerimin üstüne çöktüm.

“Macy?” dedi Wes.

“İyiym,” dedim arkasından gelecek soruyu tahmin ederek. “Annemi aramaya gideceğim.”

Telefonumu kamyonette bırakmıştım, bu yüzden bozuk para bulmak için ceplerimi karıştırarak ankesörlü telefona yürüdüm. İlk aramamda hat meşgul çıkınca kapatıp yeniden aradım. Hâlâ meşguldü. Küçük bir avluya açılan kapıyı itip çıktım ve birkaç dakikalığına kararmakta olan gökyüzünü izledim. Havai fişekler için mükemmel bir havaydı. Sonra içeri geri dönüp bir kez daha aradım ama yine o keskin meşgul sesini aldım. Bu kez sesli mesaj için bekledim, ardından boğazımı temizledim ve açıklamayı denedim.

“Benim,” dedim. “Biliyorum, muhtemelen benim için endişelendin ve bunun için üzgünüm. Seninle buluşmak için yola çıkmıştım ama Delia’nın doğumu başladı. Bu yüzden şimdi hastanedeyim. Beni bırakacak bir araba bulana kadar beklemek zorundayım ama elimden geldiğince hızlı bir şekilde orada olmaya çalışacağım. Bir kez daha söylüyorum, üzgünüm. Yakında görüşürüz.”

Tamamdır. Bunun her şeyi çözmeyeceğini biliyordum, hatta hiçbir şeyi çözmeyeceğini. Ama bununla zamanı geldiğinde ilgilenecektim.

Wes ve Bert’le oturduğumuz bankın oraya gittiğinde bank boştu. Dahası koridorda, hatta hemşire masasında bile kimse yoktu ve bir an orada dehşete kapılmış bir şekilde durdum. Sonra Wes, Delia’nın odasından başını uzattı. Sırıttıyordu.

“Hey,” dedi. “Gel de bak.”

Ben içeri girerken kapıyı benim için tuttu. Delia yata-

ğında oturur pozisyondaydı ve çarşafkarın bölgesinde toplanmıştı. Yüzü kızarmıştı ve kollarında o kapkara saçlı minik şey vardı. Pete kolunu Delia'nın omzuna atıp, onun sağında oturmuştu ve ikisi de Delia'nın kucagındaki bebeğe bakıyorlardı. Oda çok sessizdi ama iyi anlamda bir sessizlikti bu. Pencerenin yanındaki kötümserler kötümseri Bert bile gülümsüyordu.

Sonra Delia başını kaldırıp bana baktı. "Hey," dedi ve eliyle beni yanına çağırdı. "Gel de merhaba de." Ben yatağa doğru yürürken Delia bebeği bana yaklaştırmak için kollarını değiştirdi. "Baksana. Çok güzel bir kız değil mi?"

Bebek yakından daha da küçük görünüyordu; gözleri kapalıydı ve burnundan şu minik homurtu benzeri seslerden çıkartıyordu. "Mükemmel," dedim ve bir kez olsun bu kelime tam yerinde kullanıldı.

Delia parmağını bebeğin yanagında gezdirdi. "Ona Avery diyoruz," dedi. "Pete'in annesinin adı. Avery Melissa."

"Beğendim," dedim. Bebeğin yüzüne, minik burnuna, küçücük ellerindeki ufacık tırnaklarına baktım ve aniden düşünceler geri geldi; buraya gelişim, lobi boyunca yürüyüşüm, babamla ilgili şeyleri hatırlamanın beni nasıl korkuttuğu. Üstüme üstüme geldiğini hissedebiliyor ve bunu engellemek istiyordum ama ellerimi yumruk yapıp kendimi kilitledim. Avery'nin gözleri açılmıştı; kapkara ve temizdi. O bana bakarken dünyanın yepyeni bir yer olmasının ve her şeyin ilk kez gerçekleşmesinin ne hissettirdiğini merak ettim. Bugün benim o lüksüm olmamıştı; arabayı hastane önüne çekmemizden itibaren yaşanan her şey başka bir şeyin yankısıydı.

Delia'nın, gözleri yaşarmış bir şekilde gülümseyerek kızını izlemesine bakarken kendi annemin aylar önce bekleme odasının merdivenlerinden bana doğru yürüdüğü an geldi gözümün önüne. Yüzünde bana umut verecek bir ifade görmekten daha çok istediğim bir şey olamazdı ama ne yazık ki görememiştim. Sadece aynı kahredici üzüntü ve şok yansıyor bana. Aramızdaki bu mesainin ve her şeyin başladığı, her şeyin değiştiği yer orasıydı.

Göğsümde bir sancı hissettim ve aniden ağlamak üzere olduğumu fark ettim. Kendim için, annem için. Bizden götürülenler için ama aynı zamanda kendi isteğimizle vazgeçtiklerimiz için. Yaşadıklarımız bir yaşama sığdırmak için çok fazlaydı. Ve ikimize de ağır geliyordu.

Sertçe yutkundum ve yataktan uzaklaştım. “Ben, şey,” dedim ve Wes’in beni izlediğini hissederek devam ettim. “Gidip annemi aramayı tekrar denemem gerek.”

“Sen olmasaydın bunu başaramazdım, böyle söyle ona,” dedi Delia. “Gerçek bir profesyoneldin.”

Delia başını bebeğe çevirip etrafındaki battaniyeyi düzeltirken onun söylediklerini pek az duyarak başımı salladım.

“Macy,” dedi Wes onun yanında geçip koridora yöneldiğim sırada.

“Bu sadece,” dedim ve bir kez daha yutkundum. “Benim... Annemle konuşmaya ihtiyacım var. Demek istediğim, muhtemelen benim için endişelenmiştir ve nerede olduğumu merak ediyordur.”

“Tamam,” dedi. “Elbette.”

Birdenbire annemi -saatlerce okyanusu izleyen, kocaman içten kahkahalar atan annemi- öyle çok özledim ki bu

his bir ağrıya dönüştü, zonklayan bir ağrıya. “O yüzden gidip bunu yapacağım,” dedim Wes’e. “Annemi arayacağım. Ve döneceğim.”

Başıyla onayladı. “Elbette.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Gözümünden yaşlar boşalmaya başlamışken ve sakın kalmakta güçlük çekerken hızlı adımlarla asansöre yöneldim. Başımı eğerek köşeden dönüp boş odaya doğru yürürken kalbimin atışını hissedebiliyordum. Hıçkırıklara boğularak parmaklarımın üstüne yıkılmadan önce ellerimle yüzümü güçlkle kapatabildim.

Wes gelene kadar orada ne kadar kaldım bilmiyorum. Saniyeler de olabilir, dakikalar da, saatler de. Adımı söylediğinde kendimi toplamak istedim ama yapamadım.

Kolunu ilk doladığında sanki onu itmemi bekliyormuş gibi kararsız bir şekilde yaklaşmıştı. Bunu yapmayınca elleriyle omuzlarımı düzelterek biraz daha yaklaştı ve başka insanlar aynı şeyi yapmayı denediğinde geri çekildiğim milyonlarca görüntü geldi gözümün önüne; ablam ya da annemden geri çekilerek uzaklaşmam ve içime dönerek her şeyi gözden uzağa, sadece benim bildiğim ve benim bulabileceğim o yere saklamam. Fakat bu defa teslim oldum. Wes beni kendine doğru çekti, başımı kalbinin düzenli ve gerçek atışlarını hissedebileceğim yere, göğsüne bastırdı. Yanımızdan birinin bize bakarak geçtiğini hissettim ama onlar için ben, yalnızca hastanelerde ağlayan insanlardan biriydim. Bunu anlayabilmem için bu kadar zaman geçmesi gerektiğine inanamıyordum. Deha haklıydı; bu kabul edilebilirdi, normal ve beklenendi. Bu yapman gerekendi. Ve bu hep böyle olurdu.

Hastane otoparkında Wes'in kamyonetine doğru yürürken havai fişeklerin sonunu yakaladık, en büyük ve en iyi olanlarını. Wes, Bert ve ben, havai fişekler tepemizde patlarken durup, onların önce bir vızıltı ve ardından bir patlamayla yükselmelerini ve sonra da uçuşarak dökülen kıvılcımlara dönüşmelerini izledik. Avery ne kadar da şanslıydı. Doğum gününde her zaman parti olacaktı.

Her şey olup bittikten sonra, kendimi toplamak için yüzüme su çarpmak üzere girdiğim kadınlar tuvaletinden nihayet çıktığımda Wes'le aramızdaki şey garip bir hâl almış olabilir diye düşünmüştüm. Ama her zamanki gibi beni şaşırttı ve hepimizin adına hoşça kal demek için gittiği Delia'nın odasından dönüp bana doğru yürürken, sanki anormal bir şey olmamış gibiydi. Ve belki de olmamıştı.

Wes, Wildflower Tepesi'ne döndüğümüzde kafamı toplayıp bir sonraki zorlu göreve hazırlanmak için, biraz yürüyüp kendimi hazırlamam gerektiğini biliyormuş gibi Commons'ın en ucunda, piknik ve havai fişek alanına makul bir mesafede durdurdu arabayı. Bert arka koltukta ağzı açık, horlayarak uyuyordu. Kapımı açıp arabadan inmeden önce onu uyandırmamaya dikkat ederek dirseğinin altındaki çantamı yavaşça aldım.

Wes de kollarını gerip açarak arabadan indi ve kamyonetin önünde benimle buluştu. Dikkatli bakınca partinin yavaş yavaş dağıldığını, insanların battaniyelerini, bebek arabalarını ve köpeklerini topladıklarını, bir yandan birbirleriyle sohbet ederken diğer yandan henüz kucaklarında ya da omuzlarında uyumamış olan çocuklarını etraflarına topladıklarını görebiliyordum.

“Söyle bakalım,” dedi Wes. “Yarın ne yapıyorsun?”

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. “Hiçbir fikrim yok. Sen?”

“Pek bir şey yok. Öğleden sonra halletmek gereken birkaç ayak işi var. Sabah koşuya çıkmayı düşünüyordum, belki bu mahallenin güzergâhını deneyebilirim.”

“Öyle mi?” dedim. “Peki, bana *şu son soruyu* soracak mısın? Belki sokaktan geçerken bağırırsın?”

“Belki,” dedi gülümseyerek. “Asla bilemezsin. Yani hazır olsan iyi olur. Muhtemelen saat dokuz civarında geçerim buradan. İnsanların arasında en yavaş koşanı ben olurum kesin.”

“Tamam,” dedim. “Gözümü açık tutacağım.”

Şoför koltuğuna doğru yürümeye başladı. “İyi geceler.”

“Sana da,” dedim. “Teşekkürler.”

O giderken derin bir nefes alıp, annemi bulmak üzere Commons’a doğru yola koyuldum. Anneme söylemek istediğim çok fazla şey vardı ve bir kez olsun düşünmeyecek, aksine kelimelerin kendiliğinden akmalarına izin verecektim. Delia annemin yalnızca benim mutluluğumu istediğine ikna etmişti beni. Şu an mutlu olduğumu ve neden böyle hissettiğimi ona göstermek benim elimdeydi.

Kalabalığın içinden yolumu açıp, çocukların ve değişik cinsli köpeklerin etrafından dolaşarak ilerlerken ev sahipleri birliği başkanı Bayan Burcock’la konuşan annemi gördüm. Annemin ara sıra birilerine el sallayarak onu dinleyişini izledim. Onun doğru ilerleyip yanında durduğumda gecenin başarılı geçtiği anlaşıyor ve annem rahatlamış görünüyordu. Dönüp gülümseyerek bana baktıktan sonra dikkatini yeniden Bayan Burcock’un konuşmasına verdi.

“Haftaya bir toplantı ayarla. Ben gerçekten dışkı toplama-

ma küreğinin herkes için fark yaratacağını düşünüyorum, özellikle de burada, Commons'ta.”

“Kesinlikle,” diye cevap verdi annem. “O zaman bunu gündeme alalım ve herkes nasıl karşılayacak bir bakalım.”

“Ece Macy,” dedi Bayan Burcock. Aşırı ciddi bir saç kesimi olan yaşlı bir kadındı. “Güzel bir akşam geçirdin mi?”

“Geçirdim evet,” dedim. Annemin beni izlediğini hissedebiliyordum. “Ya siz?”

“Ah, her şey harikaydı. Gelecek yılı programlamaya başladık bile, öyle değil mi Deborah?”

Annem güldü. “Yarından başlayarak,” dedi. “İlk iş.”

Bayan Burcock gülümsedi, ardından el salladı ve Commons’ın diğer tarafındaki evine doğru yürümeye başladı. Her iki yanımızdan başka komşular gelip geçerken annemle bir süre daha orada konuşmadan durduk.

“Evet,” dedim. “Mesajımı aldın mı?”

Başını çevirip bana baktı ve o minicik anda onun çok kızgın olduğunu görebildim. Kızgınlığın da ötesinde. Küplere binmişti. Bunu daha önce fark edememiş olduğuma inanamıyordum.

“Şimdi değil,” dedi dudaklarını hafifçe oynatarak.

“Ne?”

“Bunu şimdi tartışmayacağız,” dedi ve bu defa sesindeki haşinliği açıkça duyabiliyordum.

“Harika bir etkinlikti Deborah!” diye seslendi bej rengi pantolonla golf tişörtü giyen ve iki çocuğunu da gözünün önünde tutarak yanımızdan geçen bir adam.

“Teşekkürler Ron,” diye cevap verdi annem gülümseyerek. “Hoşuna gitmesine sevindim!”

“Anne, benim hatam değildi,” dedim. Bir nefes aldım.

Bunun böyle ilerlemesini istemiyordum. “Delia’nın doğumu başladı ve ben-”

“Macy.” Kendi adımın söylenmesinin beni ürküttüğü hiç olmamıştı. Ama şimdi ürkmüştüm. Hem de nasıl. “Şimdi eve gitmeni, üstünü değiştirmeni ve yatağa girmeni istiyorum. Bunu daha sonra konuşacağız.”

“Anne,” dedim. “İzin ver de açıklayayım. Anlamıyorum. Bu gece-”

“Git.” Gitmeyince yüzüme baktı. “Hemen!” dedi.

Sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Benden öylece uzaklaşıp müşterilerinin onu beklediği tarafa doğru yürürken duruşu dimdikti. Onlara tüm dikkatini verirken, onları dinleyip başıyla onaylarken, bana bir saniyelğine bile vermediği her şeyi onlara verirken annemi izledim.

Hâlâ şaşkın bir halde eve doğru yürüyüp, odama çıktım. Aynanın önünden geçerken pantolonumun içinden çıkan tişörtümü, barbekü lekesi olan pantolonumu, ağlamaktan birbirine karışan saçımı ve yüzümü fark ederek durdum. Tamamen farklı görünüyordum; açıklama şansı bulamamış olsam da her şeyi annemin de açıkça görebileceği yüzümden anlaşılıyordu. *Git* değiş, demişti bana ki bu oldukça ironikti çünkü benim de ona tek söylemek istediğim çoktan değişmiş olduğumdu.

Hapı yutmuştum.

Sorun sadece pikniğe gelmemiş olmam değildi. Sorun aynı zamanda danışma masasına gelip, işi bıraktığımı öğrendikten sonra hemen cep telefonumu, ardından da evi arayan Jason’dı. Bana ulaşamadığı için durumu annemle tartışmış, annem de o andan itibaren bana ulaşmaya çalış-

mıştı. Önce telefonumu açmayı unutmuş, ardından kamyonette bırakmış ve bir daha da kontrol etmemiştim. Ta ki gecenin ilerleyen saatlerinde çantamdan çıkartana kadar.

Açıkça söylemek gerekirse, başım büyük beladaydı. Ne büyük şans ki bulunduğum durumu anlayan, işaretleri hatırlayan ve en iyi çıkış yollarını bilecek birini tanıyordum.

“Aşağı indiğinde ilk önce izin ver o konuşsun,” dedi Caroline. Sahil evine giderken buraya uğrayıp, girdabın işine düşecek kadar şanssızdı. Şimdi kaçınılmaz olanı geciktirmek için ikinci defa dişlerimi fırçalayarak oyalanmaya çalıştığım banyodaydık. “Otur ve dinle. Başını sallama. Ah, gülümseme de. Bu onu gerçekten çılgına çevirir.”

Ağzımı çalkalayıp tükürdüm. “Tamam.”

“Özür dilemek zorundasın ama sakın öyle hemen dileme. Bu samimiyetsiz görünür. Bırak hepsini döksün içinden ve arkasından üzgün olduğunu söyle. Bahanelerin arkasına saklanma, tabii gerçekten sağlam bir tane yoksa. Var mı?”

“Hastanedeydim,” dedim gargarayı alırken. Düşeceksem bile en azından temiz bir nefesim olacaktı. “Arkadaşım doğum yapıyordu.”

“Orada telefon yok muydu?” dedi.

“Aradım!” dedim.

“Piknikte bulunman gereken saatten bir saat sonra,” diye altını çizdi.

“Tanrım, Caroline, sen kimin tarafındasın?”

“Senin! Bu yüzden sana yardım ediyorum, göremiyor musun?” Sabırsızca içini çekti. “Telefon konusu çok temel, annem sana bununla gelecek. Açıklama yapmaya çalışma; bir açıklaması yok. Her zaman bir telefon bulabilirsin. Her zaman.”

Ağız dolusu gargara alıp, Caroline’a ters bir bakış attım.

“Gözyaşlarının yardımı olur,” diye devam etti kapının kasasına yaslanıp tırnaklarını incelerken. “Ama sadece gerçek gözyaşlarıysa. Sahte ağlamalar onu yalnızca daha da öfkeliendirir. Temel olarak bunu sen yönetmek zorundasın. Her zaman başlangıçta sert girer ama bir kez konuşmaya başladı mı sakinleşir.”

“Ağlamayacağım,” dedim tükürerek.

“Ah, nasıl istersen öyle yap,” dedi. “Sakin annem konuşurken araya girme. Bu ölümcül bir hata olur.”

Tam cümlesini bitirmişti ki merdivenlerin başından annemin sesi geldi. “Macy?” dedi. “Aşağı gelebilir misin lütfen?”

Bu bir soru değildi. Travma sonrası geçmişe dönüş yaşıyormuş gibi görünerek dudaklarını kemiren Caroline’a baktım.

“Sorun yok,” dedi. “Derin bir nefes al. Sana söylediğim her şeyi hatırla. Ve şimdi...” Ellerini omuzlarıma koydu, beni olduğum yerde döndürürken onları sıktı. “Git.”

Gittim. Çoktan iş kıyafetlerini giyip mutfak masasında oturarak beni bekleyen annem, ben yerime geçene kadar kafasını kaldırmadı. Eyvah! İtaatkâr bir görüntü oluşturmayı umarak ellerimi masada üst üste koydum ve bekledim.

“Seninle ilgili feci bir hayal kırıklığı yaşıyorum,” dedi düz bir sesle. “Feci.”

Bunu hissettim. Yanan midemdeydi. Terleyen avuçlarımdaydı. Uzun zamandır kaçınmaya çalıştığım şey buydu. Şimdi bir dalga gibi bana çarpmıştı ve benim tek yapabildiğim yukarı doğru yüzerek orada biraz hava bulabilmeyi ummaktı.

“Macy,” dedi annem. Kendime gelmek için gözlerimi kırıştırdığımı hissettim. “Dün akşam yaptığın şey kabul edilemez.”

“Üzgünüm,” diye kaçırdım ağzımdan, çok erkendi ama tutamadım. Kulağıma gelen bu titrek sestten nefret ettim, ben gibi değildi. Bir gece önce öyle cesurdum ki her şeyi söylemeye hazırdım. Şimdiyse tek yapabildiğim öylece oturmaktı.

“Bazı değişiklikler olacak,” dedi daha yüksek bir sesle. “Bunları senin yapabileceğine ihtimal vermiyorum, bu nedenle ben yapacağım.”

Bir an için, acaba ablam da ona aynı şekilde nutuk çekilirken benim yaptığım gibi dizlerini göğsüne çekerek basamaklarda oturmuş bizi dinliyor mudur diye düşündüm.

“Hazır yemek şirketinde çalışmayacaksın artık. Nokta.”

Boğazımdan yukarı doğru bir “ama” geldiğini hissettim fakat sonra söndü. Caroline’ın dediği gibi ilk gelen en kötüsüdür. Delia bir süreliğine çalışamaz durumda olacaktı zaten. “Peki,” dedim.

“Onun yerine,” dedi kolunu sandalyesinin kenarına koyarak. “Model evde broşür dağıtıp müşterileri karşılayarak benim için çalışıyor olacaksın. Pazartesiden cumartesiye, dokuzdan beşe.”

Cumartesi mi? Tabii doğru. Cumartesi, randevusuz uğrayan müşterilerin en yoğun olduğu gündü. Fakat beni avucunun içine almak için en iyi kozunu sona saklamıştı. Bir nefes aldım, içimde tuttum ve bıraktım.

“Hazır yemek şirketindeki arkadaşlarınla görüşmeni istemiyorum,” diye devam etti. “Senin davranışlarınla ilgili tüm sıkıntıların -geç saate kalmalar, sorumluluklarına

daha az dikkatini vermen- sen o işe girdikten sonra başladı.”

Önceki gece onu çok özlememe neden olan o ani duygu patlaması sırasında neler hissettiğimi hatırlamaya çalışarak ona bakmaya devam ettim. Ama ben ne zaman bunu yapsam onda sadece çelik gibi soğuk, profesyonel bir ifade gördüm ve nasıl bu kadar yanılmış olabileceğimi sorguladım.

“Şu andan itibaren okul başlayana kadar her akşam sekizde burada olmanı istiyorum,” diye devam etti. “Böylece evde olduğundan ve okul dönemine hazırlanabilecek kadar dinlendiğinden emin olabiliriz.”

“Sekiz mi?” dedim.

Gözleriyle bana nişan aldığı anda ablamın haklı olduğunu anladım. Araya girmek ölümcül bir hataydı. “Yedi de olabilir,” dedi. “Tabii tercihin buysa.”

Sessizce ellerime bakıp başımı iki yana salladım. İçinde bulunduğumuz ev, sanki tüm bunların bitmesini bekliyormuş gibi sessizdi.

“Yarım yaz var önünde,” dedi annem, ben başparmağımın kenarındaki minik çizgiyi incelerken. “Onu nasıl geçireceğin sana kalmış. Anladın mı?”

Başımla onayladım yine. Bir dakika kadar ondan ses gelmeyince başımı kaldırdım ve bir cevap bekleyerek beni izlediğini gördüm. “Evet,” dedim. “Anladım.”

“Güzel.” Sandalyesini itip ayağa kalktı, eteğini düzeltti. “Bir saat içinde model evde göreceğim seni,” dedi yanımdan geçerken.

Orada oturup, ofisine giden yolda topuk seslerinin tıpkı saat tıkırtısı gibi yere vura vura halıya ulaşıp kesilmesini

dinledim. Annem evrak çantasını alıp Caroline’a hoşça kal dedikten sonra kapıyı sessizce çekip çıkana kadar yerimde kaldım.

Birkaç saniye sonra ablamın merdivenlerden indiğini duydum. “Bu,” dedi. “Oldukça kötüydü.”

“Arkadaşlarımı göremem,” dedim. “Hiçbir şey yapamam.”

“Sakinleşecek,” dedi kapıya bakarak. Ancak sesi pek ikna edici gelmiyordu. “Umarım.”

Sakinleşmeyecekti. Daha o anda biliyordum bunu. Annemle benim bir ittifakımız vardı; paylaştığımız dünyayı olabildiğince kontrol altında tutabilmek için birlikte çalıştık. Benim onun diğer yarısı olmam ve yükün kendi payıma düşen kısmını taşımam gerekiyordu. Son birkaç haftada kabuğumu değiştirmeye çalışmış ve dengeyi çok fena bozmuştum. Elbette annem de beni yerimde tutmak için daha yakınına çekecekti, çünkü böyle yapmak demek her zaman kendi yerinden de emin olması demekti.

Odama çıktım ve mahalleden gelen sesleri dinleyerek yatağıma oturdum; bir çim biçme makinesi, birinin pır pır dönen fiskiyesi, yakındaki çıkmaz sokakta bisiklete binen çocuklar. Ve daha sonra kaldırımdan yaklaşan ayak sesleri. Saatime baktım. 09:05’ti. Ayak sesleri giderek yükselirken evimin önünde yavaşladı. Perdemin arkasından dikkatle baktım ve emin oldum ki bu Wes’ti. Hâlâ hareket ediyordu ama belki yanma gidip ona katılmamı ya da en azından bir el sallamamı umarak yavaşça ilerliyordu. Belki de o son soruyu soracaktı. Ama ben hiçbir şey yapmadım. Yapamazdım. Yaz tatilimin kalan kısmı mahvolurken orada öylece oturup kaldım. Saniyeler sonra Wes ritmini arttırdı ve yoluna devam etti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Salı akşamı, saat tam olarak altı çeyrek geçiyordu. Annemle birlikte yemek yiyip, sohbet ediyorduk. Artık birlikte çalıştığımız için her zaman konuşacak güvenli konular bulabildiğimizden sohbet etmek daha kolaylaşmıştı.

“Şehir evlerinin satışında bu hafta sonu gerçek bir artış göreceğimizi düşünüyorum,” dedi kendine biraz daha eklemek alırken. Kâseyi bana da uzattı ama başımı iki yana salladım. “Son zamanlarda ilgi arttı, sence de öyle değil mi?”

Cezam ilk başladığında annemin bana yaptığıyla ilgili aynı fikirde olmadığımızı anlaması için açıkça surat asıyordum. Çok geçmeden bunun benim durumuma faydası olmadığını anlayıp tavrımı değiştirerek, benden isteneni yaptığım ama temel cevaplardan fazlasını vermediğim soğuk ama nazik bir evreye geçtim.

“Çok sayıda randevusuz ziyaret oldu,” dedim.

“Gerçekten de oldu.” Çatalını eline aldı. “Bekleyip göreceğiz sanırım.”

Yemeğimizi bitirdiğimizde sokağa çıkma yasağının

başlamasına yaklaşık bir buçuk saat vardı. Eğer yoga dersine ya da kitap karıştırıp moka içmek için kitapçıya gitmediysem (çünkü “serbest” zamanımda izin verilen iki temel seçenek bunlardı) televizyon izler, ertesi gün işte giyeceğim kıyafetleri düzenler ya da yanımdaki pencereyi açarak yatağıma oturup üniversite giriş sınavı kitabımdan kelimelere çalışırdım. Sayfaları geriye doğru çevirdiğimde yaz tatilinin başlarında zor kelimelerin yanına dikkatle notlar alarak veya ön ekler ile son eklerin altını düzgünce çizerek çalıştığımı görmek garipti. Şu an nasıl yaptığımı hatırlamıyordum bile. Sanki onları yapan başka biri, başka bir kızdı.

Bir zamanlar istediğim hayat oydu. Hatta seçtiğim. Fakat şimdi öyle bir tekdüzelik ve sessizliğin, öyle dar bir varoluşun bir zamanlar tercih edilebilir geldiğine inanmıyordum. Ve yine bir zamanlar ondan başka bir şey bilmiyordum.

“Caroline haftaya yine kasabaya geliyor sanırım,” dedi annem çatalını masaya bırakıp, peçeteyle ağzını silerken.

“Çarşamba, sanırım,” diye cevap verdim.

“Bir akşam yemeği planlamalıyız, böylece arayı kapayabiliriz.”

Suyumdan bir yudum aldım. “Elbette.”

Annem mutsuz olduğumu bilmeliydi. Ama bu bir şeyi değiştirmezdi, onun tek umurunda olan benim yeniden ona bağlı, elinin yetiştigi, gözünün gördüğü yerde olmam; onun Macy’si olmamdı. İşe erken gidip masama kuruldum ve telefonlara cevap vermenin, potansiyel müşterileri yüzümde bir gülümsemeyle karşılamamın tekdüzeliğine tahammül ettim. Akşam yemeğinden sonra yalnız oldu-

ğum bir buçuk saatlik serbest zamanımı kabul edilebilir aktivitelerle geçirdim. Sonra eve geldiğimde annem beni bekliyor olur, başını ofisinden dışarı uzatarak olmam gereken yerde olduğumu teyit ederdi. Ve öyleydim. Aynı zamanda sefil bir haldeydim.

“Bu salata,” dedi şarabından bir yudum alarak. “Gerçekten harika.”

“Teşekkürler,” dedim. “Tavuk da güzel.”

“Öyle, değil mi?”

Ev oldukça karanlık ve sessizdi. Boştu.

“Evet,” dedim. “Gerçekten öyle.”

Kristy’yi özlemiştim, Delia’yı özlemiştim. Ama hepsinden önemlisi Wes’i özlemiştim.

Cezamın ilk akşamında Wes beni aradı. Bana sonu olmayan ve dümdüz uzanıp gidiyormuş gibi görünen yaz tatilimin geri kalanını düşünerek yatağıma oturduğum sırada çaldı cep telefonum. Bütün gün kendime acımıştım ama “CEVAP VER” tuşuna bastığım ve onun sesini duyduğum dakikada bu his zirveye ulaştı.

“Selam,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

“Hiç sorma.”

Ama tam ondan beklediğim gibi sordu ve ben sıkı sokağa çıkma yasağımın ana hatlarını anlatıp, belki de bir daha asla onu göremeyecek olma ihtimalim üzerine konuşurken tıpkı ondan beklediğim gibi anlayışlı sesler çıkartarak beni dinledi. İçimde Wes’in bunu zaten bildiğine dair bir his olsa da, onun ve Wish’teki diğer herkesin yasaklı bölgede olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmedim.

“İyi olacaksın,” dedi. “Daha kötüsü de olabilirdi.”

“Nasıl?”

Wes bunu düşünürken çıkan tek ses hattaki hıştırtıydı. “Sonsuz olabilirdi,” dedi sonunda.

“Yazın sonuna kadar sürecek,” dedim. “Bu sonsuz demek.”

“Şu an öyleymiş gibi görünüyor çünkü bu ilk gün. Göreceksin. Hızlı geçecek.”

Onun için bunu söylemek kolaydı. Benim hayatım durmaya yakın bir hızda ilerlerken Wes’inki her zamankinden yoğundu. Gelen taleplere uygun heykeller üzerinde çalışmadığı zamanlarda, yaptıklarını bırakmak ya da yeni siparişler almak üzere bahçe süslemelerinin satıldığı yerlere gidiyordu. Geceleri en kaliteli restoranların başlangıç yemeklerini kapınıza kadar getiren bir alakart restoranın servisini yapıyordu. Konuşmalarımızın çoğu servis yaptığı bir yerden diğerine giderken yolda geçirdiği zamanda oluyordu. Ben odamda oturmuş, camdan dışarı bakarken o yolcu koltuğunda bir paket tavuk parmesan ve Jumbo karidesle şehrin bir ucundan diğerine doğru sürekli hareket halindeydi. Onun sesini duymak beni her zaman mutlu ediyordu. Ama bu seferki aynı şey değildi.

Birbirimizi yüz yüze görene kadar beklemek konusunda hemfikir olmamız dışında Gerçeklik Oyunu hakkında hiç konuşmadık. Bazı geceler çatıda tek başıma otururken karşılıklı sorduğumuz soruları ve verdiğimiz cevapları geçiriyordum aklımdan. Sanki dönüp dönüp çalışmam gereken sözlük kelimeleriymiş gibi eğer böyle yapmazsam bazılarını unutabileceğimden korkuyordum.

Kristy de güneşlenme ve partilere gitme gibi davetlerden (ev cezam olduğunu biliyordu ama annemin “serbest

zaman” tanımı onun için fazla esnekti) ya da yeni erkek arkadaşından bahsederek iletişimde kaldı. Erkek arkadaşının adı Baxter’dı ve Kristy’nin Stella için stantta durduğu bir gün Baxter oradan geçerken uğradığında tanışmışlardı. Kristy’yle bir saatten fazla konuştuktan sonra kafası karışmış, bir kasa salatalık satın almıştı. Bu açık bir şekilde alışılmışın dışındaydı ya da en azından dikkate değerdı. Şimdi Kristy de zamanının çoğunda meşguldü. Bu, içeride olmakla ilgili bir şeydi; zaman senin için sonsuza dek durmuş gibi görünse bile dünya dönmeye devam ediyordu.

Sıkılmışım. Üzgündüm. Yalnızdım. Sinirlerimin çökmesi an meselesiydi.

Hoş geldin paketlerini zımbalamak ve annemin altı farklı potansiyel müşteriye yaptığı satış konuşmalarını dinlemekle geçen yoğun bir gün olmuştu. Bir önceki gün ve ondan önceki gün yaptığım da aynı şeydi. Aynı insanla (annem), aynı saatte (tam olarak altıda) aynı akşam yemeğini yediğim (tavuk ve salata) ve uyku zamanından önce aynı şeylerle saatimi geçirdiğim (yoga ya da ders çalışma) hesaba katılmadan bile yeterince kötü bir gündü. Bütün bunlarla da birleşince tekdüzelik seviyesi ölümcül bir noktaya varmıştı. Yani eve gidip Jason’dan gelen elektronik postayı görmeden önce de tam anlamıyla umutsuz ve köşeye sıkışmış hissettiğime hiç şüphe yoktu.

Macy,

Seninle iletişime geçmek istiyordum ama ne diyeceğimden emin değildim. Annen söyledi mi bilmiyorum ama Forth’a döndüm çünkü büyükannem felç geçirdi ve o zamandan beri durumu kötüye gidiyor. Bildiğin gibi, biz oldukça yakındık ama bununla

birlikte durumla baş etmeye çalışırken ve büyükannemin başaramama ihtimali bu kadar yüksekken bile beklediğimden zor oluyor. Danışma masasındaki işi bıraktığını duymak beni hayal kırıklığına uğrattı ve her ne kadar konu hakkında bazı fikirlerim olsa da, seni bu sonuca ulaştıran etmenleri senin kelimelerinden duymak isterdim.

Ancak sana yazma nedenim bu değil. Sanıyorum ki kendi ailemde yaşanan tüm bu olaylarla birlikte son yılların senin için ne kadar zor geçmiş olabileceğini daha iyi anladım. Danışma masası konusunda yaz başında çok üstüne geldim galiba ve bu nedenle senden özür dilerim. Ben dönene kadar ara vermeyi teklif ettiğimi biliyorum ama dilerim ki ne olursa olsun en azından iletişimi koparmaz ve arkadaş kalabiliriz. Cevap yazacağını umuyorum. Senden gerçekten haber almak istiyorum.

İki defa okumama rağmen yine de mantıklı gelmiyordu. İş bırakmamın, onun için doğru kız olmadığını anlaması için ona ihtiyaç duyduğu son kanıtı vereceğini düşünüyordum. Fakat şimdi kaybetme düşüncesiyle karşı karşıya kalmak onda tam tersi bir etki yaratmışa benziyordu. Onun akıl yürütmelerini, hatta soğuk ve bilimsel mantığını bile görebilen bir kişi varsa o da bendim. Değil mi?

“Hayır,” dedim yüksek sesle. Kafamın içi fırl fırl dönüyordu. Bir buçuk hafta önce hayatım sonsuza dek değişmiş gibiydi. Ben değişmiştim. Fakat şimdi her şey kayıp gidiyordu. Annemin kızı olmaya geri dönmüştüm ve bununla birlikte, belki de Jason’ın kız arkadaşı olmaya da dönebilirim gibi görünüyordu. Eğer bir şekilde hemen harekete geçmezsem Wish’te olan her şey -tabii Wes’le olanlar da- silinecek, unutulacak ve bir rüyadan başka geriye bir

şey kalmayacaktı. Bu yüzden o akşam, tezgâhı silip kalan yemekleri kaldırdıktan sonra yoga matımı kaptım, anneme sekiz gibi geleceğimi söyledim ve yasakları delerek arabamı Sweetbud Yolu'na doğru sürdüm.

Tabelası olmayan yolda ilerledim ve yanından geçtiğim eldeki kalbe bakarken düşünmeden çukurun kenarından geçtim. Buraya son gelişimin üstünden sadece on gün geçtiğini fark edene kadar bir süre hiçbir şeyin değişmemiş olmasına şaşkınlıkla baktım.

Önce arabayı Wes'in garaj yoluna çektim ama kamyoneti gitmişti ve evi karanlıktı. Evin yan tarafına dolaşıp atölyesine yürüdüm. Bahçede her zamankinden daha fazla heykel vardı; melekler gördüm, birkaç tane büyük fırlıdak ve bir tane daha çok yeni başlanmış, sadece bir çubuk ve arkasına tutturulmuş köşebentlerin olduğu orta boy bir çalışma.

Kristy'ye doğru giderken Delia'nın evinin önünde ön camdan içeri bakarak yavaşladım. Pete'in, kucağında Avery'yi sallayarak yürüdüğünü görebiliyordum. Delia onun arkasında ocakta bir şeyler karıştırırken Lucy de onun ayağının dibinde oturmuş, kutuları üst üste diziyordu. Delia'nın beni görmekten mutlu olacağını biliyordum ama onun yerine bir süre orada durup üzüntüyle onları izlemeyi tercih ettim. Sanki yokluğumda her şey büyüyüp genişlemiş, sanki ben hiç olmamışım gibiydi.

Mobil evin garaj yoluna girdiğimde televizyonun ışığını görebiliyordum camdan. Arabadan inip basamaklara yöneldiğimde Bert çıktı ön kapıdan. Bej pantolon ve polyester gibi görünen renkli golf tişörtü giymişti. Buram buram parfüm kokuyordu. Aslında ondan önce kokusu gelmişti.

“Selam,” dedim. Yüzümü buruşturmamak için çaba sarf ediyordum. “İyi görünüyorsun.”

Açık bir memnuniyetle gülümsedi. “Randevum var,” dedi ellerini cebine sokup, topukları üstünde geri kaykılarak. “Yemeğe çıkıyorum.”

“Harika,” dedim. “Kız kim?”

“Adı Lisa Jo. Onunla Armageddon partisinde tanıştım. Big Buzz konusunda uzman gibi bir şey. Geçen yaz babasıyla batıya gitti ve kanıtlar kaydetti.”

“Öyle mi?” Bir adet dişi Bert. Hayal bile edemiyordum.

“Aynen.” Basamaklardan atladi ve aşağı doğru yürüme-yeye koyuldu. “Sonra görüşürüz.”

“Hoşça kal,” dedim eve giden kavisli patikada onun ilerleyişini izlerken. “İyi eğlenceler.”

Mobil evin kapısını itip seslendim ve ardından içeri girdim. Cevap gelmeyince koridordan Kristy’nin odasına doğru baktım; kapı açık, ışıklar kapalıydı. Diğer tarafa bakınca yalnızca kanepede oturmuş, televizyon izleyen Monica’yı gördüm.

“Selam,” dedim bir kez daha ve Monica hafifçe başını çevirip beni gördü. “Kristy nerede?”

“Dışarıda,” diye cevap verdi.

“Baxter’la mı?” Başıyla onayladı. “Ah,” dedim. Odanın diğer tarafına geçip Stella’nın koltuğunun önündeki pufaya oturdum. “Bu akşam evde olur diye düşünmüştüm.”

“Yok.”

Konuşmaya bu kadar ihtiyacım olduğu bir zamanda, onca insanın içinde karşıma çıkanın Monica olması lanet bir şaka gibiydi. Bundan daha acıklı olan ise orada oturmaya devam edip bir konuşma başlatmak için eşeleniyor olmamdı.

“Eee,” dedim Monica kanal değiştirirken. “Burada durumlar ne?”

“Hiç.” Bir rap m¼zik videosunda duraksadı ve sonra devam etti. “Sende?”

“Ev cezasındaydım,” dedim fazla istekli bir şekilde. “Yani, teknik olarak hâlâ ev cezasındayım. Burada olmamam gerekiyor... Ama erkek arkadaşından şu elektronik postayı aldım ve şalterim attı. Bu sadece... Her şeyin değiştiğini hissediyorum, anlarsın ya?”

“Hı-hım,” dedi desteklercesine.

“Bu çok garip,” dedim tüm bunları neden Monica’ya anlattığımı merak ederek ve hen¼z durmaktan çok uzak olduğumu hissederek. “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Bir nefes aldı ve o anda bütün bir cümle duyabileceğimi düşündüm. Ama sonra nefesini bıraktı. “I-hı.”

İhtiyacım olan şey bu değildi. Bu yüzden hâlâ kanallar arasında dolaşan Monica’ya “Hoşça kal” deyip kasabaya geri döndüm. Ve orada, Lakeview Alışveriş Merkezi’nin önündeki trafik ışıklarında nihayet aradığım şeyi buldum.

Wes. Ters yönde, tam karşımda ışıklarda bekliyordu; ona selektör yaptım. Yeşil yandığında ben onun yanına gitmek için u dönüş yaparken o da arabasını Milton Market’in önüne çekti.

“Ev cezan olduğunu sanıyordum,” dedi ben arabadan inmiş, onun kamyonetinin önüne doğru yürürken.

“Öyle,” dedim. “Yogadayım şu an.”

Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve birden güvenimin tazelendiğini hissederek gülümsedim. Elbette Jason’a geri dönmeyecektim. Elbette aynı kız değildim. Bunu hatırlatmak için Wes’i görmek yeterliydi.

“Tamam, yani yogada değilim,” dedim. Başımı iki yana salladı. “Tanrım, bu akşam her şey... Bilmiyorum. Tuhaf. Sadece dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı. Düşünecek çok fazla şey var.”

Başıyla onayladı bir elini saçında gezdirerek. “O hissi biliyorum.”

“Sen ne yapıyorsun?” dedim. “Çalışıyor musun şu an?”

“Şey,” dedi kamyonete bakarak. “Pek sayılmaz. Bu akşam izinliyim. Halletmem gereken bir sürü iş var.”

Saatime baktım. “Eve dönüş saatimin bitmesine bir saat var. Yanına arkadaş ister misin?”

“Şey,” dedi bir kez daha. Bir sebepten bu dikkatimi çekmişti. Doğrusu, orada durduğumuz sırada Wes’in ürkek, hatta gergin olduğunu fark etmiştim. “İstemesem daha iyi olur. Yedi buçukta müşteriyle buluşacağım. Geç kalırsın.”

“Ah.” Bir tutam saçı kulağımın arkasına attım ve daha önceki sessizliklerimizin hiçbirinin hissettirmedeği kadar garip hissettiren bir sessizlik oldu aramızda. Ters bir şeyler olduğunu düşündüm ve aniden hastanede ağladığım o geceyi hatırladım. Belki de bu ona fazla gelmişti ve dehşete kapılmıştı. O zamandan beri sadece telefonda konuşmuş, birbirimizi hiç görmemiştik. Belki de bu değişim çok önce olmuştu ve ben ancak şimdi fark edebiliyordum.

“Bu sadece,” dedi ben yanımdan geçen bir arabaya dönüp bakarken. “Sadece yapmam gereken bir şey. Gelmek istemezsin.”

Bedenimin tepki verdiğini hissettim, gayet iyi bildiğimi o savunma hâline geçerken duruşum dikleşti. “Her neyse, benim gitmem lazım,” dedim.

“Hey, dur bir saniye,” dedi. “Neler oldu?”

“Pek bir şey yok.” Saatiime baktım. “Tanrım, gitmeliyim. Bütün bu olan bitenden sonra böyle bir risk almam bile aptallık. Ve Jason’ın elektronik postasına cevap yazmam gerek.”

“Jason?” Şaşırmış görünüyordu. “Gerçekten mi?”

Arabamın anahtarıyla oynayarak başımı salladım. “Bilmiyorum, bazı sorunları var, iletişimdeyiz. Sanırım yeniden birleşmemizi istiyor.”

“Sen de istiyor musun peki?”

“Bilmem,” dedim istediğimin bu olmadığını bilmeme rağmen. “Belki.”

Wes bakışlarını bana çevirdi. Tüm dikkati benim üzerimdeydi. Bu nedenle arkamı dönüp arabama doğru yürümeye başladım.

“Macy,” dedi. “Dur bir saniye.”

“Gerçekten gitmek zorundayım,” dedim. “Sonra görüşürüz.”

“Bekle.” Hâlâ yürüyordum ama elini omzuma koymadan önce bile Wes’in arkamdan geldiğini duydum. “İyi misin?”

“Evet,” dedim ve tekrar yürümeye başladım. “Ben iyiyim.” Arabama ulaşip kapıyı açtığımda bile yerinden kılmıdamadı. Ben oradan uzaklaşırken öylece durdu. Bir kez olsun arkada bırakılan değil de giden olmanın bana kendimi daha iyi hissettireceğini düşünürdüm. Ama öyle olmadı. Hem de hiç.

Neredeyse eve varmıştım ki geri döndüm.

Ama Wes gitmişti. Willow Bankası’ndaki büyük saat ve hava durumu tabelası üstümde yampm sönüyordu: 07:24,

25 derece. Bir kırmızı trafik ışığına, bir de sayılara baktım. Sonra birden nereye gideceğimi buldum.

Belki bir içgüdüydü ama Waffle Dünyası'na giden yol boyunca bir şekilde bunu düzeltebileceğime emindim. Belki de fazla alıngan davranmıştım. Wes'in kafasında çok fazla şey vardı. Muhtemelen benimle alakası bile yoktu. Ama gerçekten saatini kontrol ederek garip davranmıştı. Uydurmadığımı biliyordum. Ama ne olursa olsun, Wes'in ona neden bu kadar soğuk davrandığımı, benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesi gerekirdi. Belki bu da onu dehşete düşürecekti. Ama gerçek buydu. Ve biz her zaman gerçekten yana olmuştuk.

Otoparkta onun kamyonetini gördüğüm an rahatladım. Bunu yapabiliirdim. Arabamı onunkinden iki araç yana park edip, kapımı açtım. Havada o güzel, tatlı çörek kokusu vardı ve ön kapıya doğru yürürken kendime bunun da değiştiğime bir kanıt olduğunu hatırlattım. Önceden olsa Wes'in gitmesine izin verirdim. Ama şimdi farklı biriydim.

Park yerinden kaldırım kenarına, hatta neredeyse kapıya gelene kadar farklı biriydim. Ama sonra onu cam kenarındaki o aynı masada gördüm. Yalnız değildi.

Yakaladım seni, diye geçirdim içimden. Bunun tam olarak aynı şekilde hissettirmesi çok garipti. Tüm o ani şok, yürek hoplaması, bütün sisteminin kendini kapatıyor gibi olması ve sen orada dikilmiş güçlkle nefes alırken bir şekilde yeniden açılması hissi. Bir şekilde.

Becky hakkında pek bir şey bilmesem de onu görün görmez tanıdım. Tıpkı Wes'in dediği gibi sıska ve köşeli yüzlüydü, uçları köprücük kemiğine ancak gelen kısa saçları vardı. İnce siyah kolsuz bir atlet giymiş, boncuklu bir

kolye takmış ve ellerinin arasındaki kahve fincanına çoktan iz bırakan koyu kırmızı bir ruj sürmüştü. Wes onun karşısında oturmuş, konuşuyor ve kız da gözlerini ayırmadan, sanki Wes ona dünyadaki en önemli şeyi söylüyormuş gibi büyük bir dikkatle onu dinliyordu. Ve muhtemelen de söylediği şey dünyanın en önemli şeyiydi. Belki de Wes ona en derin sırlarını anlatıyordu. Ya da belki ona benim bekleyip durduğum soruyu soruyordu. Asla bilemeyecektim.

Arabama döndüm, kontağı çevirdim ve oradan uzaklaştım. Otobana dönene kadar arkadaşlığımızın geldiği noktayı tam olarak idrak edebilmiş değildim. İkimiz de ilişkilerimize ara vermiştik fakat durağan olan ilişkilerimiz değildi; bizdik. Şimdi ikimiz de yeniden hareket etmeye dönmüştük. Yani ne olurdu ki henüz cevaplanmayan sorular kalmışsa? Hayat devam ederdi. Bunu herkesten daha iyi biliyorduk.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Haftalar boyunca annem benim için endişelenmişti. Şimdi endişelenme sırası bendeydi.

Annem her zaman çok çalışırdı. Ama onu hiç böyle görmemiştim. Belki de sadece günün altı yedi saatini yakınında geçirip, sicim gibi uzayan telefon konuşmalarına, elektronik postalara cevap yazarken çıkardığı tıkırtılara ve ofisine girip çıkan müteahhit, emlakçı ve satıcılardan oluşan daimi akışa tanık olduğum içindi. Temmuzun yirmi üçü olmuştu ki bu tarih şehir evlerinin açılışına ve ön gösterime iki haftadan biraz daha fazla kaldığı anlamına geliyordu. Başka herkes işlerin yolunda gittiğini düşünüyor gibi görünüyordu ama annem ön satışlardan memnun değildi. Ya da mermer küvetlerden. Veya işleri programa göre tam olarak doğru bir şekilde yapmak yerine, en azından onun bakış açısına göre, uyumak ya da arada bir pazar günleri dinlenmek gibi önemsiz şeyleri tercih eden pek çok müteahhitten. Annemin bir süredir ne kadar yorgun görüldüğünün ve ne kadar az gülümsediğinin farkınday

dım. Ama birdenbire işlerin düşündüğümünden de kötü olduğunu fark etmeye başladım.

Belki çok daha önce fark etmem gerekirdi ama kendi sorunlarımla meşguldüm. Ancak Wes'le olanlardan sonra cezama direnmekten vazgeçtim. Aramızda olanlardan sonra eski hayatıma bu kadar kolay dönebilmiş olmam çok garipti. Dönüştüğüm o korkusuz olmasa da korkmayan kızı unutmaya başladığımı fark ediyordum.

Hayatım sakin, düzenli ve sessizdi. Ancak anneminki hızlı ve telaşlıydı. Hiç uyuyor gibi görünmüyordu ve kilo kaybediyordu. Kapaticısını hiç ihmal etmemesine rağmen göz altlarındaki siyah halkalar açıkça görülebilir haldeydi. Bedeninin çaldığı tehlike çanlarını kaygıyla izlerken buluyordum kendimi sürekli. Bazen işaretler vardı, bazen de yoktu. Ama her halükârda gözüm üstündeydi.

“Anne,” dedim bir gün elimde onun için sipariş ettiğim tavuklu sandviçle kapısında dikilerek. Saat iki buçuk olduğundan, içinde bulunan mayonez gıda zehirlenmesine davetiye çıkartan bu yemek neredeyse üç saattir masamın köşesinde bekliyordu. “Yemek yemek zorundasın. Hemmen.”

“Ah, tatlım, yiyeceğim,” dedi pembe not kâğıtlarını alıp karıştırırken. “Sen getir, şunu bitirir bitirmez ona başlayacağım.”

Klavyesinden bir tık uzaktaki telefonuyla konuşmaya başlamasıyla birlikte içeri girdim. Sandviçi kâğıt tabağın üstüne koyarken onun ön gösterim için anlaştığı ve kendine Rathka diyen şefle konuşmasını dinledim. Bu adam çok tavsiye edilmişti ama adamın kestirilemeyen programı hakkında (Rathka telefonlarına asla cevap vermiyordu),

anneme alması için ısrar edip durduğu pahalı Çin yemekleri hakkında (çünkü gerçek bir yemek pişirme deneyimine ancak böyle ulaşılabilirdi), Rahtka'nın şu ana kadar bilgi verdiği kadarıyla menü hakkında, yani hemen her konuda fikirleri annemle tamamen zıt gidiyordu.

“Benim demek istediğim,” diyordu annem, ben onun diyet kolasını sandviçinin yanındaki bardağa doldururken. “Yetmiş beş kişiyi davet ettiğim için ve bu en önemli etkinlik olduğu için, ne yiyeceğimiz fikrine biraz daha konsantre olunmasını isterim.”

Bir peçete alıp, kâğıt tabağın altına doğru kaydardım ve ikisini de hafifçe annemin dirseğine doğru itirdim. Onlara çarptığında annem kafasını kaldırıp bana baktı ve sessizce teşekkür etti. Ancak sadece kolasından bir yudum alıp sandviçini tamamen görmezden geldi.

“Evet, kuzu olacağını anlıyorum,” dedi annem gözlemini devirerek. Son zamanlarda herkesle mücadele ediyor gibi görünüyordu. “Fakat kuzu bütün bir menü etmez... Bu demek oluyor ki daha çok detay öğrenmeye ihtiyacım var.” Sonra bir sessizlik oldu. “Senin bir sanatçı olmanı anlıyorum Rathka. Ama ben de bir iş kadınıyım. Neye ödeme yaptığım konusunda fikir sahibi olmam gerek.”

Masama dönüp, yerine oturdum. Sandalyemde dönüp klavyede birkaç tuşa basarak elektronik postamı kutumu açtım. Annemle çalışmak beni kütüphanedeki işimden çok daha yoğun tutsa bile ara sıra duraksama anlarım oluyordu. O zamanlarda sürekli kendimi Jason'dan yeni bir elektronik posta gelmiş mi diye kontrol ederken buluyordum.

Wes'i gördüğüm akşam eve döndüğümde Jason'ın

elektronik postasının bilgisayarımın ekranında açık kaldığını gördüm. Aklıma gelen ilk düşünce onu silmek ve olmamış gibi davranmak olsa da tekrar değerlendirdim. Sonuç olarak bilgisayar başına oturdum, parmaklarım klavyenin üzerinde hareket etmeye hazırды. Bu hayata geri itilmek gibi bir şeydi. Şimdi en azından bunu seçiyordum gibi hissediyordum. Hem zaten başka seçeneğim varmış gibi de gelmiyordu.

Jason'a cevap olarak danışma masasından nefret ettiğimi, bunun bana göre bir iş olmadığını hissettiğimi ve orada kalmak yerine derhal istifa etmiş olmam gerektiğini yazdım. Diğer elektronik postasında ayrılığımızı bildirme şeklinin beni incittiğini ve yaz sonu tekrar bir araya gelmemiz ya da genel olarak bir araya gelmemiz konusunda emin olmadığını anlattım. Ayrıca büyükannesiyle ilgili ne kadar üzgün olduğumu ve eğer konuşmaya ihtiyacı olursa burada olduğumu söyledim. En azından bunu yapabildim. Birine en zayıf anında arkasını dönecek bir insan değildim.

Yani şimdi iletişimdeydik, tabii buna iletişim denirse. Elektronik postalarımız kısa ve özdü. Jason, Beyin Kampı'ndan ve onun ne kadar ufuk açıcı ama uğraştırıcı olduğundan bahsediyordu. Bense annemi ve onun ne kadar gergin olduğunu yazıyordum. Yazdıklarım hakkında ne düşüneceğini, satırların arasından neler okuyacağını pek düşünmedim. Ona cevap vermek için kendimi zorlamıyordum da. Kelimeler kendiliğinden gelene kadar, bazen bir ya da iki gün cevap vermek için beklediğim bile oldu. Geldiklerinde de yalnızca onları yazıp, üzerinde fazla düşünmeden "GÖNDER" tuşuna bastım. O her zaman

benden daha hızlı cevap yazıyordu ve aynı zamanda ön gösterim günü olan ayın yedisinde, yani dönüş gününde görüşmemiz konusuna da değinmeye başlamıştı. Ben ne kadar geri çekilirsem Jason o kadar yaklaşıyor gibi görünüyordu. Bunu bana gerçekten değer verdiği için mi yoksa bu durumu başka bir meydan okuma olarak gördüğü için mi böyle yaptığını merak ediyordum.

Ama ben hâlâ Wes'i düşünüyordum. İki hafta geçmişti ve biz hiç konuşmamıştık. İlk birkaç gün geçtikten sonra beni cep telefonumdan aramaya çalıştı ama ekranda onun ismi ne zaman belirse telefonun sesini kısıp, kendi kendine çaldıktan sonra kapanmasına izin verdim. Wes'in ne düşüneceğini biliyordum; ikimiz sadece arkadaştık ve Becky'yle Jason hakkında daha önce de konuşmuştuk, şimdi neden konuşmayacaktık? Bu sorunun cevabını bilmiyordum, tıpkı onu Becky ile görmenin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmediğim gibi. Becky'nin Wes'e döndüğü gibi Jason da bana dönmüştü. Wes muhtemelen benim adıma mutluydu. Ben de onun adına mutlu olmalıydım ama değildim.

Baxter'a kara sevdıyla tutulmuş olan Kristy'den haber alıyordum ara sıra. "Ah, Macy," diye iç geçiriyordu kulağımın içinde, bu kadar hak ettiğini bilmesem ondan nefret etmeme neden olacak denli arzulu ve mutlu bir sesle. "O olağanüstü. Gerçekten olağanüstü."

Becky'yle Wes'in tekrar bir araya geldiklerinden bahsetmesini bekleyip durdum ama muhtemelen bunun hassas bir konu olduğunu bildiği için Kristy o kısma hiç girmedi. Ancak Wes'in beni sorup durduğunu söyledi ve ikimizin arasında bir şey olup olmadığını merak ediyordu. "Wes böyle mi söyledi?" diye sordum.

“Hayır,” diye cevap verdi telefonu bir kulağından diğere geçirirken. “Wes bu. Asla bir şey söylemez ki.”

Bir zamanlar söylerdi, diye geçirdim içimden. Bir zamanlar bana pek çok şey söylerdi. “Bir şey yok,” dedim. “Biz sadece, bilirsin, çok fazla ortak noktaya sahip değiliz.” Ve belki de bu doğrudu.

Günlerden cumaydı ki bunun iyi bir şey olması gerekiyordu. Fakat benim için ve annemin ofisindeki betoncu adam için işler kötüden berbata doğru ilerliyordu.

“Bir hafta önce bitirilmiş olacağı garanti edilen bir iş için fazla mesai ücreti ödeyecek değilim!” dediğini duydum annemin. Bu, bugün bir taşeronla yaptığı dördüncü toplantıydı ve hepsi de hemen hemen aynı geçmişti. Yani, iyi değildi.

“Hava,” dedi betoncu adam içeride. “Öyle olunca-”

“Hava,” diye karşı ateş açtı annem adamın sözünü keserek. “Bir profesyonel olarak senin, bütün yaptığın işlerde karşına sorun olarak çıkabileceğine göre, teklif verirken dikkate alman gereken bir şey. Yaz mevsimindeyiz. Yağmur yağar!”

Annemin sesi son günlerde öyle tiz ve kulak tırmalayıcı çıkıyordu ki içim ürperiyordu. Betoncu adamın nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordum.

Bir süre daha böyle inişler ve çıkışlar oldu. Sonra sesler kesildi ki bu da toplantının sona ermek üzere olduğu anlamına geliyordu. Beklendiği gibi, bir saniye sonra kapı açıldı ve tıknaz ve öfkeli görünen betoncu adam masamın yanından söylenerek geçti, kapıyı çarparak ofisten çıktı. Çarpmanın etkisiyle camlar zangır zangır titredi.

Telefonum çaldı ve açtım. “Macy,” dedi annem. Sesi tükenmiş geliyordu. “Bana bir su getirebilir misin lütfen?”

Uzanıp, masamın yanındaki dolaptan bir tane su aldım ve sandalyemi itip, annemin odasına yürüdüm. Bir kez olsun annem telefonda ya da gözlerini dikip baktığı bilgisayar ekranının karşısında değildi. Onun yerine sandalyesinde arkasına yaslanmış, yolun karşısındaki şehir evleri reklamına bakıyordu pencereden. Önüne bir kamyon park ettiği için sadece son kısmı görünüyordu: 8 AĞUSTOS’TA HAZIR. HEMEN SİZ DE KAYDOLUN!

Suyun kapağını açıp masasına koydum. Gözlerini kapatarak bir yudum almasını izledim ve sordum. “iyi misin?”

“İyiyim,” dedi düşünmeden, otomatik olarak. “Bir projenin sonunda hep böyle olur. Evlerde ve apartmanlarda da böyleydi. Bunun elli milyon dolarlık şehir evleri olması ya da satışa hazır tek bir daire olması fark etmiyor. Sonunda her şey çılgın bir hal alır. Ne kadar korkunç görünürse görünsün ilerlemeye devam etmen gerekir. Benim yaptığım da bu.” Suyundan bir yudum daha aldı. “Bunun beni öldüreceğinden emin olduğum böyle günlerde bile.”

“Anne,” dedim. “O sözü ağzına bile alma.”

Annem gülümsedi, yorgun bir gülümsemeydi ama son zamanlarda gördüğüm ilk gülümsemeydi. “Lafın gelişi o,” dedi ama hâlâ sakinleşmemiştim. “Ben iyiyim,” diye ekledi.

Öğleden sonranın kalanında, kendimi ön gösterim davetli listesiyle meşgul ettim. Saat dört kırk beşte, kaçışıma on dört dakika kalmasına şükrederek arkama yaslandım ve geri sayıma başladım. Fakat sonra iki şey oldu: Telefon çaldı ve ablam içeri girdi.

“Wildflower Tepesi Satış Ofisi,” dedim kapıyı kapatıp masama doğru yürüyen ablama el sallayarak.

“Raffka arıyoğ Bağyan Queen, lüffennn,” dedi telefonun ucundaki ses. Rathka, konuşmasını neredeyse tamamen anlaşılmaz kılan aksanının yanında, sürekli ahizeyi ağma dayıyormuş gibi konuşuyordu.

“Bir saniye bekleyin lütfen.” Düğmeye bastım ve karşımda dikilmiş, ellerini kenetleyerek bir şey bekler gibi bana bakan Caroline’a döndüm. “Selam,” dedim. “Ne haber?”

Caroline cevap vermek için nefes aldı ama o sırada annem ofisinin kapısını açıp, kafasını dışarı uzattı. “Hatta beni bekleyen mi var?” diye sordu, sonra ablamı gördü. “Caroline, merhaba. Ne zaman geldin?”

Ablam bir anneme bir bana baktı. Belli ki bir şey söylemeye çalışıyordu. Bir nefes daha aldı, gülümsedi. “Bitti,” dedi.

Annemin ve benim bunu anlamamız için birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Önümdeki telefonda kırmızı ışık yanıp sönüyordu.

“Bitti,” diye tekrarladı annem yavaşça.

Caroline hâlâ bir şey beklermiş gibi bakıyordu bize.

“Sahil evi,” dedim sonunda. “Değil mi?”

“Evet!” dedi sanki bir televizyon programında büyük ödülü kazanmışım gibi üç kez ellerini çırparak. “Bitti! Ve masal gibi oldu. Masal gibi! Gelip görmeniz lazım. Hemen şimdi.”

“Şimdi?” dedi annem önce saate, sonra da önümde yanıp sönen telefona bakarak. “Ama şimdi-”

“Cuma. Mesai sonu. Hafta sonu.” Anlaşılan Caroli-

ne bu konuda düşünmüştü. Arabama benzin koydum ve sandviç aldım ki akşam yemeği için durmamız gerekmesin. Eğer yarım saat içinde çıkarsak gün batımının sonuna bile yetişebiliriz.”

Annem ellerini masama koydu. Parmaklarının, masamın kenarına kıvrılmasını izledim. “Caroline,” dedi yavaşça. “Harika olduğuna eminim. Ama bu hafta sonu ayrılamam. Yapacak çok fazla iş var.”

Caroline’in buna tepki göstermesi bir saniyesini aldı. “Sadece bir gece,” dedi. Yarın ilk iş buraya dönebilirsin.”

“Sabah bina yöneticilerimle toplantım var. Programımız çok sıkışık. Kaçamam.”

Caroline ellerini iki yanına indirdi. “Ama bütün yaz bunu söyleyip durdun.”

“Çünkü bütün yaz gerçek buydu. Çok kötü bir zaman.” Annem yeniden telefona, ısrarla yanıp sönmeye devan eden ışığa baktı. “Bekleyen kim?”

“Rathka,” dedim alçak sesle.

“Cevap vermeliyim. Muhtemelen önemlidir.” Ofisine doğru yürürken arkasını dönüp, şoke olmuş gibi orada öylece duran ablama baktı. Ablamın sandviç alışını, soğutucuyu dolduruşunu, evi bize göstermek için nasıl da heyecanlı olduğunu düşününce onun için üzüldüm. “Tatlım,” dedi annem kapıda duraksayarak. “Bu işe ne kadar masraf ettiğini biliyorum ve yaptığın her şey için sana minnettarım,” dedi.

Ben öyle olduğundan pek emin değildim doğrusu. İkimiz de değildik. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca ablamı sahil eviyle kendi evi arasında, her seferinde güncelleme-leri vermek için bizimkinde de durarak mekik dokumuştü.

Annem de, ben de kendi problemlerimizle uğraşırken ona verebileceğimiz kadar ilgi vermiş, ancak ikimiz de ablamın bizden istediği kadar bu işin bir parçası olamamıştık.

Şimdi kapı aralığında durmuş, dudaklarını kemiriyordu. Ablamla pek ortak bir noktamız olduğunu düşünmezdim ama şimdi onu izlerken bir tür dayanışma duygusu hissediyordum. Caroline son birkaç haftada inanılmaz bir dönüşüm inşa etmişti ve bunu bizimle, özellikle de annemle paylaşmayı her şeyden çok istiyordu.

“Anne,” dedi Caroline. “Orayı seveceksin. Yalnızca yarım günlük bir mola ver ve gelip kendin gör. Lütfen.”

Annem içini çekti. “Eminim seveceğimden. Ve geleceğim de, tamam mı? Yalnızca bugün değil.”

“İyi,” dedi Caroline iyi olmadığını açıkça belli eden bir sesle. Pencerenin yanındaki koltuklardan birine doğru yürüdü, oturup bacak bacak üstüne attı. “Sanırım bunu bugün yapabileceğimizi düşünmek ani verilmiş bir karardı. Yani sonuçta önümüzdeki pazar gideceğiz nasılsa,” dedi Caroline. O sırada annem ofisinin girişinde sanki kırmızı ışık onu kendine çekiyormuş gibi duruyordu.

“Önümüzdeki pazar,” diye tekrarladı annem. Kafası karışmış gibi görünüyordu. “Sonra ne olacak?”

Caroline ona baktı ve kötü bir his doğru içime. Gerçekten kötü. “Bir haftalığına sahil evine gideceğiz,” dedim hızlıca, bir anneme bir Caroline’a bakarak. Sekizinde. Değil mi?”

Caroline’ın beni onaylamasını bekledim. Onun yerine annem araya girdi. “Önümüzdeki pazar mı? Partiden sonraki gün? Bu mümkün değil. Etap yeni açılmış olacak. Ne zaman karar verdin buna?”

“Ben değil,” dedi Caroline sonunda konuşarak. Sesi anneminkiyle eşit ve yüksekti. “Biz karar verdik. Haftalar önce.”

Annem bana baktı. “Ama bu mümkün değil,” dedi bir eliyle saçlarını karıştırarak. “Bunu kabul etmiş olamam, bu çok erken. Satışlar yeni başlamış olacak ve o pazartesi günü sonraki etabın temel atma töreni için toplantımız olacak... Orada olmak zorundayım.”

“Buna inanamıyorum,” dedi ablam başını iki yana sallayarak. “Sana inanamıyorum.”

“Caroline, anlamak zorundasın,” dedi annem. “Bu önemli.”

“Hayır!” diye bağırdı ablam ve bu kelime bütün odayı doldurdu. “Bu bir iş, senin için asla sonu gelmeyecek bir iş. Bu tatile çıkacağımıza dair bana söz verdin, bir hafta aile olarak birlikte geçirebilmek için evi yetiştirirken kendimi parladım. Bu durumun biteceğini söylüyorsun ama bitmeyecek. Tüm yaz boyunca tek konumuz şu aptal şehir evleriydi ve onlar açıldıktan iki gün sonrasında başka bir şeyin temelini mi atıyorsun? Tanrım! Bundan kaçmak için yaptığın hiçbir şey yok!”

“Neden kaçmak için?” dedi annem.

“Geçmişten,” dedi Caroline. “Geçmişimizden. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaktan, evdeki resimleri ve eşyaları görmezden gelerek babam sanki hiç orada olmamış gibi yapmaktan yoruldum. Sırf sen matem tutmayı becermiyorsun diye.”

“Sakin,” dedi annem. Sesi alçaktı. “Matem tutmaktan bahsetme bana. Senin hiçbir fikrin yok.”

“Aslında var.” Caroline’ın sesi çatlamıştı. Yutkundu.

“Üzgün olduğumu saklamaya çalışmıyorum. Unutmaya çalışmıyorum. Sen bütün bu ev planlarının arkasına saklanıyorsun çünkü onlar yeni ve mükemmeller; sana hiçbir şey hatırlatmıyorlar.”

“Kes şunu,” dedi annem.

“Macy’ye baksana,” diye devam etti Caroline annemin söylediğini duymazdan gelerek. “Ona ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin var mı?”

Annem bana baktı ve olanların dışında kalmaya çalışarak oturduğum yerde büzüştüm. “Macy iyi,” dedi annem.

“Hayır, değil. Tanrım, sen her zaman böyle söylüyorsun ama o iyi değil.” Caroline konuya dalmamı ister gibi baktı bana ama ben sadece oturmaya devam ettim. “Onun hayatında ne olup bittiğine biraz olsun ilgini verebildin mi acaba? Babam öldüğünden beri seni memnun etmek için kendini zorlamaktan perişan hale geldi. Bu yaz nihayet birkaç arkadaş edindi, yapmaktan hoşlanacağı bir şeyler buldu. Ama sonra minicik bir tökezleme yaşadı ve sen bütün bunları ondan çekip aldın.”

“Bunun konuştuğumuz konuyla bir ilgisi yok,” dedi annem.

“Her şeyin bununla ilgisi var,” diye cevap verdi Caroline. “Nihayet üstesinden gelmeye başlamıştı. Ondaki farkı görmedin mi? Ben görebildim, burada çok az zaman geçirmeme rağmen! Değişmişti.”

“Aynen öyle,” dedi annem. “O-”

“Mutluydu,” diye tamamladı annemin cümlesini Caroline. “Yeniden hayatını yaşamaya başlamıştı ve bu seni korkuttu. Tıpkı benim sahil evini yenilememin korkuttuğu gibi. Babam hakkında hiç konuşmadığın için çok güçlü

olduğunu sanıyorsun. Herkes saklanabilir. Olanlarla yüzleş, üzerinde kafa yor. Bu seni daha güçlü yapar.”

“Bu aileyi ayakta tutmak için her şeyimi veriyorum,” diye cevap verdi annem dişlerini sıkarak. “Senin için bu da yeterli değil.”

“Her şeyini vermeni istemiyorum.” Caroline ellerini yüzüne koydu ve geri indirdi. “Senden istediğim bana, Macy’ye ve özellikle de kendine babamı hatırlamak için izin vermen.”

Annem yüksek sesle nefes vererek başını iki yana salladı.

“Bunu yapmaya başlamak için kendine bir hafta ayırman.” Caroline bana baktı, sonra anneme döndü. “Hepsi bu.”

Arkasından gelen sessizlik annemin bir ihtimal, küçük de olsa bir ihtimal uzlaşabileceğini düşündürecek kadar uzundu. Kollarını göğsünde bağlayarak orada durmuş, camdan yolun karşısındaki model evin penceresine doğru bakıyordu.

“Burada olmak zorundayım,” dedi nihayet. “Öylece gidemem.”

“Sadece bir hafta,” dedi Caroline. “Sonsuza dek sürmeyecek.”

“Ayrılamam,” diye cevap verdi annem. “Üzgünüm.” Odasına doğru dimdik yürüdü, kapıyı arkasından kapattı. Tanıdık sesler duymak için kulak kabarttım ama ne sandalyesinin gıcırdaması ne Rathka’yla konuşmak için ahizeyi kaldırma sesi ne de klavyeden gelen tıkırtılar, hiçbir şey yoktu. Sanki yok olmuş gibiydi.

Ablam gözyaşlarını bastırmaya çalışarak arkasını döndü

ve ön kapıyı itip açtı. “Caroline,” dedim ama o çoktan dışarı çıkmış basamaklardan iniyordu.

Arkasından gitmeyi düşündüm. Her şeyi yoluna sokacak bir şeyler söyleyebilmek istedim ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonsuza dek sürmeyecek demişti ama anneme göre öyle de olabilirdi. Annem seçimini yapmıştı, böyleydi işte, güvende hissettiği yerde, çoğunluğunu kontrol altında tutabildiği bir dünyada.

Ablam arabasına binmiş, gözyaşlarını siliyordu. Motoru çalıştırıp uzaklaşmasını izledim. Şimdi o giderken yolun karşısındaki tabelayı tam olarak görebildim ve kalan kısmı da okudum. “YENİ ETAPLAR ÇOK YAKINDA GELİYOR!” diyordu. Ve devamında ise sanki bu kolaymış ve her zaman iyi bir şeymiş gibi şöyle yazıyordu: GELİN VE BİZİMLE DEĞİŞİN.

Saat beşe gelip de ben çıkmak için ayağa kalktığımda annem hâlâ sessiz bir şekilde ofisindeydi. Kapısını tıklatmayı, hatta ona iyi olup olmadığını sormayı düşündüm ama onun yerine eşyalarımı topladım ve sesi duyup gittiğimi anlayabilsin diye kapıyı sertçe kapatarak oradan uzaklaştım.

Ön verandaya geldiğimde o kutuyu gördüm: Kare şeklinde, küçük, paspasın tam ortasına bırakılmış. Daha gönderen adresini okumak için yaklaşımadan önce Waterville, Maine, diye düşündüm. Paketi alıp, içeri girdim.

Mutfağa girip paketi tezgâha koyduğum ve açmak için makas aradığım esnada ev sessiz ve soğuktu.

Paketin içinde iki fotoğraf vardı: İlki kemer köprüsüne takılan kocaman, darmadağın ve yüz kiloymuş gibi görü-

nen bir anahtarlıktı. İkincisinde aynı kemer köprüsü vardı ama ucunda şerit metreye benzeyen kare plastik bir kutu asılıydı. Bir kenarında her biri farklı renkte kancalar diziliydi. “Eski ve kullanışsız anahtarlığınızdaki sıkıldınız mı?” diye soruyordu altındaki parlak yazıda. “Kurtulun ondan! Organize olun. EZ-Anahtarlığınızı alın!”

Görünüşe bakılırsa, EZ-Anahtarı ile her bir anahtarınızı farklı renkte kodladıktan sonra onları geri çekilebilir kordona takabilirdiniz. Böylece ihtiyacınız olanı çekip, kullanıp, işi bitince geri bıraktığınızda kendiliğinden yerlerine geri oturlardı. Bu iyi bir fikir gerçekten, diye geçirdim içimden elimdeki kutuya dönüp üstündekileri yeniden okurken.

Yaklaşık bir saat sonra, göğüs tavuk etini fırına koyduğum esnada annem aradı.

“Macy,” dedi. “Benim için bir telefon numarası bulman gerek.”

“Tamam,” dedim ofisine doğru yürümeye başlarken. “Telefon rehberini alayım bekle.”

“Hayır, sen bilirsin sanırım. Şu kadıninki, Delia’nın. Onun için çalıştığın hani.”

“Delia mı?” dedim.

“Evet.”

Olduğum yerde bir saniye kadar durup, bana bir açıklama sunmasını bekledim. Bunu yapmayınca da ben sordum. “Sebebi?”

“Çünkü,” dedi. “Rathka işi bıraktı ve diğer tüm yemek şirketleri ya önümüzdeki pazar dolular ya da tatildeler. Bu son çare.”

“Rathka bıraktı mı?” diye sordum inanamayarak.

“Macy,” dedi. “Numara, lütfen.”

Delia’nın bunu yapmasının mümkün olmadığını biliyordum. Avery doğduğundan beri hiç iş kabul etmemişti ve zaman da çok kısaydı. Ama annemin gününün nasıl gittiğini göz önünde bulundurunca bundan bahsetmemenin daha doğru olacağına karar verdim. “555-7823,” dedim.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Birazdan evde olurum.” Sonra bir çat sesi ve annem gitmişti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ablam bütün bir hafta boyunca tamamen ve bir hücre mahkûmu gibi uzak durdu. Cep telefonuna cevap vermedi, elektronik postaları görmezden geldi ve nihayet ev telefonuna ulaştığımızda telefona cevap veren hep Wally oldu. Sesi öyle sert ve baskı altında gibi geliyordu ki Caroline'ın ona kendisi için yok dedirtmekle kalmadığı, Wally bunu yaparken yanında dikilmekte olduğu hemen anlaşıyordu.

“Bunu aşacak,” deyip duruyordu annem, Caroline’a ulaşma çabalarımın karşılıksız kaldığı her defa. “Aşacak.”

Ben endişeli olmama rağmen, annem hiç değildi. Onun aklında başka, daha büyük kaygılar vardı.

Rathka'nın işi bırakmasıyla başlamıştı ama bu sadece bir başlangıçtı. O zamandan başlayarak altı gün içinde yapılmış her şey ters gidebilir gibi görünüyordu. Çevre düzenlemecisi bahçe için çalışmaya geldiğinde çim biçme makinelerinden biri kafayı yiyip, koca bir çim kümesini biçti ve gelişmekte olan birkaç bodur ağacı da yerinden söktü. Düzeltmek için ellerinden geleni yapsalar da düz

olmayan bir yüzey kaldı geride. Yalnızca otoparktan merdivenlere doğru yürümek bile dağlardan ve vadilerden geçiyormuş gibi hissettiriyordu. Gönderdiğimiz elektronik postaların yarısı bir çeşit gönderim hatası nedeniyle geri döndü ki bu da benim bir öğleden sonramı arabayla posta kutularını sırayla gezip, elle davetiyeleri dağıtacağım anlamına geliyordu. Ertesi gün dört üyeden üçü, bir açık hava düğünündeki yemeklerden zehirlendiği için yaylı çalgılar ekibi iptal oldu.

Bununla birlikte partiden önceki akşam annemin şansı dönüyor gibi göründü. Organizasyon şirketindeki adamlar çadırı monte etmek için erkenden geldiler. Onlar çadırı kurup sandalye ve masaları altına yerleştirirken, annemle ikimiz de bir aksilik çıkmasını bekleyerek durup izledik. Ama her şey planlara uygun gitti.

“Harika,” dedi annem çadırı yapan adama çekini uzatırken. “Bir çadıra ihtiyacımız olduğundan bile emin değildim ama her şeyi olduğundan daha güzel gösterdi.”

“Eğer yağmur yağarsa korunaklı olacaksınız,” dedi adam.

Annem adama baktı. “Yağmur,” dedi konunun müzakereye kapalı olduğunu belirtircesine kesin bir şekilde. “Yağmayacak.”

Annemin aldığı diğer iyi haber ise Delia’nın beni şaşırtarak ön gösterim işini kabul etmiş olmasıydı. İnce Çin porseleni üstünde kuzu olmayacak diye belirtmişti annem ama şu an şişte tavuk ve köfteye bile razı olacak durumdaydı.

“Herkes köfte sever,” dedim. Ama annem bir sonraki krize yol almadan önce sadece dönüp baktı.

Sırf beni meşgul tuttukları için çıkan türlü aksiliklere müteşekkirdim aslında. Bunca zaman sonra Wes'i görecek olmanın tuhaflığı ya da etkinlik sırasında uğrayarak merhaba demeyi düşünen Jason'la ne yapacağım konusunda endişe edecek vaktim yoktu. Zamanı geldiğinde -ki bu zaman pek yakındı- bir yolunu bulurum diye düşündüm.

Çadırı yapan adamlar arabayla uzaklaşırken garaj yoluna bir arabanın yanaştığını duydum. Evin yan tarafına baktığımda ablamın ilk bakışta metal bir bahçe mobilyası ya da sahil evinden çıkartılmış bir yapı sandığım bir şeyle paketlenmiş uzun ve geniş bir yatakla kamyonun indiğini gördüm. Annemin toptancılarından birine ait olduğunu hatırladığım başka bir araba onun arkasına park ederken, ablam arabasını park edip dışarı çıktı.

“Ne yapıyor o burada?” diye sordu annem birlikte evin yanına doğru yürüdüğümüz sırada. Birden tüm bunların Wes'in işleri olduğunu fark ettim. Böyle yığılmışken söylemesi zordu ama en az altı taneydiler. Biz kamyonun varlığımızda Caroline arka kapıyı açmıştı, toptancıyla birlikte birkaç parçayı çıkarıp arka tampona yaslıyorlardı. Dikenli tellerden yapılmış bir haresi olan büyük mekle birlikte, orada olduğum son gece evinin dışında gördüğüm fırlatıcı da seçebiliyordum. Büyüklerinden başlayarak çocuklar için destek olarak kullanılan küçüklere kadar bir dizi bisiklet tekerinin bükülmüş bir betonarme demirinin üstüne kaynaklanmasıyla yapılmıştı.

“Caroline,” diye seslendi annem. Sesi zoraki ve neşeliydi. “Merhaba.”

Caroline başta cevap vermedi ama toptancı, parçaları indirip de garaj yoluna yağmaya devam ederken el salladı.

Parçaların içinde, başında vitray bir hare olan daha küçükçe bir melek, jant kapaklarına elle şekil verilerek ve dişlileri birbirine geçirerek yapılmış bir diğır fırıldak vardı.

“Onları öylece çimin üstüne bırakabiliriz,” dedi Caroline toptancıya. “Herhangi bir yere koyabilirsiniz, gerçekten.”

“Caroline?” dedi annem, toptancı adam küçükçe olan meleği çimenlerin üstünden tümsekli arazide sürüklerken. Annemin endişelendiğini görebiliyordum ama aynı zamanda başka bir tedirginlikten kaçınmak için dikkatli olmaya da çalışıyordu. Aslına bakarsanız, arkasındaki toprağı kazıp başka bir yol açan meleğe bakarken başka bir şey söylemedi bile.

“Merak etme,” dedi Caroline bir elini yüzünün önünde sallayarak. Şort ve tişört giymiş, saçını ise atkuyruğı yapmıştı. “Yalnızca kısa bir süreliğine durdum. Bunların birkaç fotoğrafını çekip Wally’ye yollamam gerekiyor ki hangisini dağ evine götüreceğiz, hangisini eve alacağız diye karar verebilelim.”

“Peki,” dedi annem. O sırada, Caroline ve toptancı adam daha büyük olan meleği birlikte ön taraftaki çimenlere doğru çekip, daha küçüklerini almaya gitmeden önce onu yerleştiriyorlardı. “İyi. İyi bakalım.”

Eserler çimenlerin üstünde bir araya toplanırken, birkaç dakika boyunca hiçbirimiz bir şey söylemedik. İnsanlar evin önünden geçerlerken yavaşlayıp, bize bakıyorlardı. Annem onlara İyi-Komşu el sallaması ve gülümsemesiyle karşılık veriyordu ama onun mutlu olmadığını görebiliyordum.

Caroline ve toptancı adam işlerini bitirdiklerinde çim-

lerin üstünde yedi parça eser vardı: İki büyük melek, iki küçük ve bir büyük kare parça, biri jantlardan, diğeri dişli ve çeşitli ebatlardaki tekerlerden yapılmış iki heykel. Top-tancı adam ellerini birbirine çarparak geri çekildi. “Bunları geri yüklerken yardım etmek için burada beklememi istemediğine emin misin?”

“Hayır, sorun yok,” dedi Caroline. “Bana yardım etmesi için komşu çocuklarından birini getireceğim. Sadece burada birinin bulunacağından emin değildim. Ama teşekkürler.”

“Sorun değil,” dedi adam neşeyle. “Ne zaman istersen. Deborah, yarın görüşürüz.”

“Tabii,” diye cevap verdi annem başıyla onaylayarak. “Sonra görüşürüz.”

Adam giderken ablam eserleri bir o yöne bir o yöne çevirerek ön bahçede hareket etmeye başladı. Bulunduğu yeri daha yeni algılamış gibi bir saniyeliğine yere baktıktan sonra sordu. “Çimlerin nesi var?”

Anneme bakarak başımı iki yana salladım.

“Hiç,” dedi annem büyük meleğe doğru ilerleyip, onu yakından incelerken. “Bunlar çok ilginçler. Nereden buldun bunları?”

“Macy’nin arkadaşı Wes yaptı,” dedi bisiklet tekerlerinin birinden eline bulaşan lekeyi silerken. Sonra bana döndü. “Biliyorsun, onda gerçekten bir şeyler var.”

“Öyle,” dedim dikenli telden haresi olan meleğe bakarak. Çiftçi pazarından ve Wes’in atölyesinden uzakta bu eserler çok daha etkileyici görünüyordu. Annem bile fark etmişti. Hâlâ meleğin yüzünü incelemesinden anlıyordum bunu. “Biliyorum.”

“Wes?” dedi annem. “Hani o akşam seni eve bırakan çocuk?”

“Macy onun bir sanatçı olduğundan bahsetmedi mi?” dedi Caroline.

Annem bana bir bakış attı ama ben gözümü kaçırdım. O an bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini ikimiz de biliyorduk. “Hayır,” dedi sessizce annem. “Bahsetmemiştii.”

“Ah, o inanılmaz biri,” dedi Caroline bir parça saçı yüzünden iterek. “Stüdyosunun önünde eserlerine bakarak saatler geçirdim. “Kaynak yapmayı ıslahevinde öğrendiğini biliyor muydun?”

Annem hâlâ beni izliyordu. “Öyle mi?”

“Acayip havalı bir hikâyesi var.” Caroline küçük tekerlerden birini dönmesi için iterek yere çömeldi. “Myers Okulu’nda üniversitelerden sosyal hizmet için gelen gönüllü profesörler var. Sanat bölümlerinden birinin başkanı gelip, orda ders vermiş. Adam Wes’ten o kadar etkilenmiş ki onun kolej düzeyinde sanat dersleri almasını sağlıyor son iki yıldır. Birkaç ay önce üniversitenin sanat galerisinde sergiledi eserlerini.”

“Öyle mi?” dedim. “Bana bundan hiç bahsetmemiştii.”

“Ah,” dedi Caroline. “Bana da bahsetmedi. Teyzesi oradaydı, adını hatırlayamadım.”

“Delia,” dedim.

“Aynen!” Arkasını dönüp, kamyonu doğru yürümeye başladı. “İşte neyse, Wes kamyonu yüklerken biz de onunla biraz sohbet ettik. Wes’in birkaç sanat okulundan davet aldığını ama henüz gitmek isteyip istemediğinden emin olmadığını da söyledi. Zaten işleri birkaç galeride ve bahçe sanatı dükkânlarında satılıyor, dolayısıyla biriken bir sürü

siparişı var. Ayrıca geçen yılın Emblem Ödülü kazananı da olmuş.”

“O ne demek?” diye sordum.

“Eyalet sanat ödülü,” diye cevap verdi annem ayağının dibinde bulunan, haresi birbirine geçen İngiliz anahtarlarından yapılmış küçük meleğe bakarak. “Valinin komitesi seçer ödül alacak kişileri.”

“Bu şu anlama geliyor,” dedi Caroline. “Wes olağanüstü biri.”

“Vay canına,” dedim. Bana tüm bu olanlardan bahsetmediğine inanamıyordum fakat kaldı ki ben bunları hiç sormamıştım. Sessiz ama inanılmaz diye tanımlamıştı Delia.

“Şu diğer parçaları alıp bahçeme kurduğumda mahalledeki kadınlar çılgına döndü,” dedi Caroline. Eski bir yatak çerçevesinden yapılmış gibi görüldüğünü yeni fark ettiğim kare parçayı yerleştirdi. “Onları eve götürdüğümde muhtemelen ödediğimin iki katı para teklif edeceklerini söyledim. Satacağımdan değil tabii ki.”

“Gerçekten,” dedi annem başını yana eğerek ve kare parçaya bakarak. Wes çerçevenin sadece kutumsu orta kısmını bırakıp ayaklarını kaldırmış, sonra içine parlak krom koymuştu. Uzatılmış iki parça borunun üstünde geriye doğru eğmişti. Böylece tam ortasında durduğunuzda arkasında ne olursa olsun içindeki görüntüyle büyük bir resim çerçevesine benziyordu. Caroline’ın yerleştirdiği haliyle evin girişini mükemmel bir şekilde çerçevelemişti; kırmızı giriş kapısı, basamakların iki yanındaki çobanpüskülleri ve iki pencere.

“Buna bayıldım,” dedi hepimiz durmuş, çerçeveye ba-

karken. “Wes’in üzerinde çalıştığı yeni bir seri. Üç tanesini satın aldım. Söylediği şeyin inanılmaz olduğunu düşünüyorum, kalıcılık hakkında ve tabii geçicilik.”

“Gerçekten mi?” dedi annem bir kez daha.

“Kesinlikle,” diye cevap verdi Caroline. Wes’i ne kadar özlediğimi fark ettim birden; orada olup, sanat otoritesi ses tonuyla kaşlarını kaldırıp, kafası karışık bir şekilde gülümseyerek bana bakmasını diledim. Wes bunların hiçbirini daha önce hiç duymamış gibi davranırdı kesin ama artık bunun doğru olmadığını biliyordum. “Boş bir çerçeveye, resim sürekli değiştiği takdirde zamanın nasıl sürekli akıp gittiğini anlatır. Gerçekte hiç durmaz, tek bir görüntüde bile. Sadece öyle hissettirir.”

Akşamın erken saatleriydi, güneş henüz batmamıştı bile ama biz orada dikilirken arkamızdaki sokak lambaları vızıldadı ve ardından yandı. O an gölgelerimizin, çerçevenin arka tarafındaki boşluğa düştüğünü gördüm. Anneminki uzun ve zayıftı; Caroline’inkinin elleri belindeydi ve dirsekleri dik açı oluşturuyordu. Sonra ben vardım, ikisinin arasında uzanıyordum. Gölgeyi beni taklit etmesini izleyerek bir elimi yüzüme götürdüm ve sonra yanıma bıraktım.

“İşe koyulmam ve fotoğraflarımı çekmem lazım,” dedi Caroline kamyona doğru yürümeye başlayarak. “Hava tamamen kararmadan.”

Caroline kamyona yürürken başka bir araba evin önünde korna çalarak yavaşladı. Yolcu koltuğunun penceresi açıldı ve annemin birlikte iş yaptığı, benim de hayal meyal hatırladığım bir emlakçı kadın koltuktan uzanarak seslendi. “Deborah, ne muhteşem olmuş!”

Annem kaldırıma doğru yürüyerek kadına yaklaştı. “Pardon? Anlayamadım,” dedi.

“Şu eserler!” diye cevap verdi kadın onlara doğru elini sallayarak. Her el kol oynatışında yukarı aşağı hareket eden büyük ağır tahta bileziklerden takmıştı. “İnşa aşamasını şehir evlerindeki yapı malzemelerini dekorasyon için kullanarak sonlandırmak ne harika bir ilişkilendirme! Ne kadar akıllısın!”

“Ah, hayır,” dedi annem. “Bu aslında-”

“Yarın görüşürüz!” dedi kadın, annemi hiç dinlemeden. “Çok dâhice!” diyerek annemi öylece bırakıp, bir kez daha korna çaldı ve uzaklaştı.

Caroline elinde fotoğraf makinesiyle daha büyük olan meleş fotoğrafı ortalamak için çimlerin üstünde dolaşıyordu. “Bilirsin,” dedi ayaklarına bakarak. “Ne dediğin umurumda değil. Bahçede bir problem var. Geldiğim an fark etmiştim. Bu sanki... Engebeli filan.”

“Ufak bir sıkıntı yaşadık,” dedim fotoğraf makinesini gözüne götürürken. Bir saniye sonra makinenin perdesi çat diye kapandı. “Birkaç tane yaşadık aslına bakarsan.”

Annemin bunu inkâr etmesini ya da üstünü kapatmasını bekledim ama dönüp ona baktığımda bizi dinlemediğini gördüm. Onun yerine akşamın bu saatinde, genelde olduğu gibi yemek sonrası yürüyüşüne çıktığı için önümüzden geçenlerin, bebek arabaları iten ya da köpek gezdirenlerin, bisikletleriyle tur atan çocukların bile yüzleri bize dönük yürümelerini, hatta dönüp dönüp bakmalarını izliyordu. Gerçi bu akşam farklı bir şey vardı. Herkes bahçemize, yani heykellere bakıyor; bazıları kaldırımda durmuş öylece izliyordu. Annem de bunu fark etmişti.

“Bak ne diyeceğim,” dedi annem Caroline’a dikkatlice. “AçılıŖta bu parçalar iyi iŖ görürler mi acaba diye düşünüyordum. Hiç olmazsa bahçeye biraz zarafet katacakları kesin.”

Caroline bir fotoğraf daha çekti, sonra doğruldu ve tekerlekli fırıldağa doğru yürüdü. “Bu akşam ayrılacaktım ben,” dedi anneme bakmadan bir diğerkare için hazırlanarak. “Planlarım var.”

Bir an için hepsinin bu olduğunu düşündüm. Hayır diyordu ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Annemin de bunu bildiğini başıyla onaylayarak geri adım atmasından görebiliyordum. “Elbette,” dedi. “Anlıyorum seni.”

Bir an hiçbirimiz bir şey söylemedik; ben her şeyi eşitleyen paylaşılmış bir sessizlikle bütün anlaşmazlıkların nasıl çözümlendiğini merak ediyordum. Sen benden bir şey al, ben senden bir şey alayım. Hepimiz denge istiyorduk, öyle ya da böyle.

“Ama,” dedi Caroline. “Belki biraz kalabilirim. Sadece bir gece, değil mi?”

“Evet,” dedi annem, Caroline fotoğraf makinesini gözüne götürürken. “Sadece bir gece.”

Böylece Caroline kalmaya karar verdi. Önce hava kararana kadar fotoğraf çekti. Ardından içeri geçip, uyuma zamanına kadar annemle temkinli ama nazıkçe adeta köşekapmaca oynadılar. Ben her zamanki gibi uyuyamadım ve bir saat dönüp durduktan sonra yataktan kalkıp, üstümdeki tavan penceresinden dışarı uzanarak bahçedeki çimenlerde duran Wes’in işlerine bakmaya başladım. Heykeller bulundukları ortamla öyle uyumsuz göründüler ki gözümec, sanki gökten düşmüşlerdi.

Sabah üçe kadar uyukladıktan sonra pencereden esen serin esintiyle uyandım. Annemin ısrarlarına aldırmayan hava net bir şekilde değişiyordu. Ayağa kalkıp, perdeyi kenara çektim ve tavan penceresinden çimenliğe baktım.

Bütün heykellerde dönen, vızıldayan, gıcırdayan, öten parçalar vardı. Çıkan ses diğer tüm sesleri bastıracak kadar yüksekti. Bu seste uyuyabilmiş olmama bile inanamıyordum. Bir saat kadar sesleri dinleyerek arkama yaslandım ve rüzgârın kesilmesini bekledim ama hiç kesilmedi. Aksine artıyor da artıyordu ve bir daha asla uyuyamam diye düşündüm. Ama bir şekilde uyudum.

Macy. Uyan.

Babamın sesi hâlâ kulağımdayken hızla yatakta doğruldum. Bu bir rüya dedim kendime ama uyku sersemi olduğum ilk anlarda bundan emin değildim.

Bu kelimeleri en son bu şekilde duyduğumda mevsim kıştı. Hava soğuk, ağaçlar çıplak. Şimdi ise güçlü ama güzel kokulu bir yaz esintisi. Bir rüya diye düşündüm, yatağıma geri süzülüp yanağımı yastığa koydum ve gözlerimi kapattım. Ama tıpkı geçen seferki gibi yaklaşık üç dakika sonra bir şey beni uyandırdı.

Pencereden dışarı baktığımda gözlerime inanamadım. Uyanık olduğuma ikna olmak için gözlerimi bir kez, sonra bir kez daha kırıştırdıktan sonra Wes'in ön bahçemde durduğuna, kamyonetini kaldırım kenarına park ettiğine inanmıştım. Saat sabahın yedisiydi ve Wes heykellerine, onların hareketlerine bakıyordu. Sonra yerimi değiştirip cama yaklaştığım sırada bana baktı.

Bir an öylece birbirimize baktık. Sonra çekmeceme

yürüyüp, bir tişört ve bir şort çekip aldıktan sonra onları üstüme geçirip, sessizce merdiven boşluğundan süzülerek dışarı çıktım.

Rüzgâr ve fırladıklar, her şeyi hareket halindeymiş gibi hissettiriyordu. Çevre düzenlemecilerinin kenara biriktirdiği kuru otlar şimdi çimenler ve yol boyunca etrafa yayılmıştı; taç yapraklarla çimen kırpıntıları ise aniden esen sert rüzgârla birlikte havada girdap gibi dönüyordu. Tam bunların ortasında Wes ve ben belli bir mesafede hareketsizce duruyorduk.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. Sesimi neredeyse bağırma seviyesine çıkardım ama rüzgâr onu alıp uzaklara götürüyor gibi görünüyordu. Yine de, bir şekilde, o beni duydu.

“Bir şeyler bırakmaya geldim,” dedi. “Kimsenin uyanık olacağını düşünmemiştim.”

“Uyanık değildim,” dedim. “Yani, az önceye kadar.”

“Seni aramayı denedim,” dedi bana doğru bir adım atarak. Ben de aynısını yaptım. “O akşamdan sonra. Neden cevap vermedin?”

Ani bir rüzgâr daha çarpıp geçti üstümüzden. Şortumun uçuşarak bacaklarıma dolandığını hissedebiliyordum. Neler oluyor diye düşünerek etrafıma göz ucuyla baktım.

“Bilmem,” dedim saçımı gözümün önünden iterken. “Ben sadece... Her şey değişmiş gibi göründü.”

“Değişmek,” dedi bana doğru bir adım daha atarak. “Dört Temmuz’da olanlardan mı bahsediyorsun? İkimizden mi?”

“Hayır,” dedim. Wes şaşırmış, hatta incinmiş gibi gö-

ründü ama hemen düzeldi ve acaba ben mi yanıldım, öyle bir ifade hiç olmadı mı diye düşünmeye başladım. “O akşam değil. Seni gördüğüm akşam. Sen öyle-”

Hangi kelimeyi kullanacağımı bilemeyerek sesimi alçalttım. Bir vedanın ya da sonun açıklamasını yapma şansının olmasına alışkın değildim.

Fakat Wes arkasından gelecek kelimeyi bekliyordu.

“Gariptim,” dedim nihayet. Bu kelimenin, durumun tam hakkını vermediğini bilsem de bir şey söylemek zorundaydım. “Sen de gariptin. Ben de düşündüm ki fazla gelmiş filan olabilir.”

“Ne fazla gelmiş olabilir?”

“O akşam. Hastanede o kadar üzgündüm ki,” dedim. Söylediklerim anlamsızmış gibi kafa karışıklığıyla bana baktı. “Biz. Sanki biz biraz fazla kaçırmışız gibi. Çok yabancıydın, sanki benimle yüzleşmek istemiyormuşsun gibi.”

“O öyle bir şey değildi,” dedi Wes. “O sadece...”

“Seni takip ettim,” dedim. “Üzgün olduğumu söylemek için. Waffle Dünyası’na gittim ve seni gördüm. Becky’yle.”

“Beni gördün demek,” diye tekrar etti. “O akşam, Milton’ın önündeki konuşmamızdan sonra mı?”

“Bu sadece ortadaki durumu netleştirdi,” dedim. “Ama onun öncesinde bile çok tuhaftık, konuşuyorduk ama Dört Temmuz’da olanlar sana çok fazla gelmiş gibiydi ve bu beni utandırdı.”

“Jason’la ilgili şeyi bu yüzden söyledin,” dedi Wes. “Tekrar bir araya gelme konusunda. Sonra beni gördün ve...”

Bana hiçbir şey açıklamak zorunda olmadığını anlaması için başımı iki yana salladım. “Bunun bir önemi yok,” dedim. “Ben iyiyim.”

“İyi,” diye tekrarladı. O sırada, gerçeği öğrenmekle ilgilenmeyen fakat nasıl olduğumu soran biri olduğunda dönüp dolaşıp, tekrar aynı noktaya nasıl gelebildiğimi merak ettim.

Rüzgârın etkisiyle arkamdan bir şey kopup geldi ve bacağıma yapıştı. Göz ucuyla baktım, birinin bahçesinden ya da çamaşır askısından uçup gelmiş beyaz bir kumaş parçası. Bir saniye sonra yeniden havalanıp, yan tarafımdaki otların üstünden uçup gitti. “Bak,” dedim. “Jason ve Becky’nin döneceğini, bu molanın biteceğini biliyorduk. Bu bir sürpriz değildi, böyle olması gerekiyordu. Bu bizim istediğimiz şeydi. Öyle değil mi?”

“Öyle mi?” diye sordu Wes. “Senin istediğin bu mu?”

Amacı öyle olsa da olmasa da bu onun son sorusuydu, son Gerçeklik sorusu. Eğer ona gerçekten aklımdan geçeni söylersem, kendimi tahmin bile edemeyeceğim kadar büyük bir kalp kırıklığına açmış olacaktım. Ben böyle biri değildim. Pek çok kuralı değiştirmiş ve düzenlemiştik ama başladığımızda var olan tek kural, benim yıkacağım kural olacaktı.

“Evet,” dedim.

Oyun bittiğine göre ne olacağını merak ederek onun tepki vermesini, bir şey yapmasını, bir şey söylemesini bekledim. Bunun yerine bakışlarını yüzümden yukarıya, üstümde bir yerlere kaydırıldı. Ne olduğunu anlamayarak yukarı baktım; tek görebildiğim gökyüzünün beyaz bir helezon şeklinde döndüğüydü.

Kar gibiydi neredeyse ama parçalar üstümde uçuşup düşmeye başladıklarında daha önce bana gelip yapışan beyaz sert kumaşla aynı malzemeden olduklarını fark ettim. Fakat arkamdan acı bir ciyaklama gelene kadar parçalar birleşmemişti.

“Çadır!” diye çığlık atıyordu annem. “Ah, aman Tanrım!”

Wes’e bakmak için arkamı döndüğümde kamyonetinc doğru yürüyordu. Direksiyonun başına geçti ve ben de onun uzaklaşıp gitmesini izledim. Yani kazanmıştım. Ama öyle hissettirmiyordu. Hem de hiç.

Lime lime olmuş bir çadırımız vardı. Bir bahçe dolusu çiçeğin taç yaprakları kayıptı. Ve şimdi de gök gürlüyordu.

“Eyvah,” dedi Caroline beni dürterek. Kendime gelmeye başladığımı hissettim. Çok kötü bir durumdaydım, isteksizce yapıyor olsam da annemin yıpranmış sinirlerini yatıştırmak için elimden geleni yapıyordum. Çadırı yapan adamlar bize hayır cevabını verdiklerinde, başka çadırları olmadığını ve tüm çalışanlarının dolu olduğunu söylediklerinde, yani climizdekiyle yapabileceğimizin en iyisini yapmak zorunda kaldığımızda annemin elini tuttum ve kimsenin çadırı fark bile etmeyeceği konusunda ısrar ettim. Rüzgâr esmeye devam ederek yerleştirdiğimiz anda sandalyeleri ve masaları devirdiğinde Caroline’ın hepsini bir kenara koyma fikrini başımla onayladım. Ve birkaç dakika öncesinde annemin, önüne gerilmiş kırmızı kurdeleyi kesmek üzere şehir evlerin model evinin garaj yoluna adım attığında ayakkabısının topuğu kırılınca hemen öne atlayıp, herkes kıkırdarken ona kendiminkini teklif ettim. Tüm bunlar olurken sanki her şey benim dışımda, ne

olursa olsun beni hiç etkileyemeyecek kadar uzakta yaşamıyormuş gibi garip bir şekilde kopuk hissettim kendimi.

Kötü görünümlü kara bulutlar gökyüzünde kaçışırken, annem kameralara gülümsüyor ve elinden geldiğince soğukkanlı bir şekilde yöneticileriyle el sıkışıyordu. Gayet iyi görünüyordu aslında. Ta ki arabaya binip, kapıyı kapatana kadar.

“Neler oluyor böyle?” diye haykırdı. “Bunu planlamaya haftalar önce başladım. Böyle olmaması gerekiyordu!”

Annemin sesi tüm arabayı sararak kulaklarıma doldu; arabayı sürmeye başlayıp, mahallenin tanıdık manzarasını hızlıca geçtiği sırada Wes’le bahçedeyken bunun nasıl sonlanacağına dair ona söylediğim çok benzer bir sözü hatırladım: *Böyle olması gerekiyordu.* O anda bu mantıklı gelmişti ama şimdi merak ediyordum.

Köşeyi döndüğümüz sırada tepemizde hepimizi zıplatacak kadar büyük bir gök gürültüsü oldu. Ablam eğilerek ön camdan baktı. “Yağmur planı yapmak zorunda kalabiliriz.”

“Yağmur yağmayacak,” dedi annem düz bir kesinlikle.

“Gök gürlemelerini duymuyor musun?”

“Bu sadece gök gürültüsü,” dedi ve gaza basarak Wildflower Tepesi İyi Çevre Hız Limiti’ni otuz kilometre aştık. “Yağmur yağacağı anlamına gelmez.”

Caroline anneme baktı. “Anne. Lütfen yapma.”

Hızla garaj yoluna girdiğimiz sırada rüzgâr hâlâ devam ediyor ve arada küçük bir beyaz çadır parçası rüzgarda dalgalanarak uçuyordu. Benim kafam hâlâ bütün bu düşünceler içindeydi. Arabadan inerken annem ve Caroline çoktan içeri yönelmişti. Onlara mutfakta yetiştirdiğinde dışarıda

düzenlenmesi gereken broşürleri ve el ilanlarını çıkartıp, parti için son hazırlıkları yaparak ortalıkta koşturuyorlardı. Annem beni görür görmez dosya, broşür, eski gazete ve ablamın birkaç dekorasyon dergisini kollarıma yığıdı.

“Macy, lütfen bunları al ve bir yerlere koy. Neresi olursa. Ayrıca kadınlar tuvaletinde havlular düzgün mü, yeterince sabun var mı kontrol et, bir de...” Bir anlığına susup, çılgınlar gibi etrafa göz gezdirdikten sonra nihayet gözü telefonun yanında, önceki gün EZ-Anahtarını açtığımdan beri durduğu tezgâhta sabitlendi. “Şununla da bir şey yap, lütfen ve geri gel ki yemek odası için bir şeyler yaparken bana yardım et.”

Kendimi hâlâ olayların çok dışında hissetsem de basım ile onayladım ve benden istediklerini yaptım. Dosyaları ofisine, gazeteleri geri dönüşüme, dergileri ablamın odasının kapısına koydum. Elimde en son EZ-Anahtarı kalınca odama gittim, onu elimde tutarak yatağıma oturdum.

Alt katta ablamın son dakika temizliği için açtığı elektrik süpürgesinin sesini, annemin ise benim ayakkabılarımın içinde bir oraya bir buraya yürürken çıkardığı tıkrıltıları duyabiliyordum. Bana ihtiyaçları olduğunu biliyordum ama bir yanımda sadece uzanıp, gözlerimi kapatmayı ve kendimi yeni bir şans için bu sabaha yeniden uyanmış bulmayı istiyordu. Belki yine aşağıya inip, çimenleri geçerek Wes’in yanına giderdim ama bu defa söyleyeceğim şey -şimdi biliyorum ki- farklı olurdu. Wes bana her zaman doğruyu söylemişti. Benim de ona aynısını yapmam gerekirdi.

Hepsi buydu: Wes benim arkadaşım, bu kesindi ama onun inanmasını sağladığım şeyin aksine, onu Becky’yle

gördüğüm akşam hissettiklerim bir arkadaşın hissedebileceğinden çok daha fazlasıydı. Zamanı geldiğinde itiraf ettim. Aslında bazı konularda bunu hep biliyordum ve beni Jason'a, yani bir kez daha incinmekten koruyacağını umduğum o düzenli ve sistemli hayata neredeyse geri gönderen de buydu. Burada, bu dünyada, Wes'le Wish'te geçen yaz tatilim hiç yaşanmamış gibi davranmak son derece mümkündü.

Ama yaşanmıştı. Delia'nın kamyonetini o akşam takip etmiştim, gerçeklerimi Wes'e anlatmıştım, ona yarısı açık kırgın kalbimi göstererek kollarına atılmıştım. Bunu bir kenara itebilir ve aklımdan çıkacağını umarak tam aksi gibi davranabilirdim. Ama bir şey gerçekten önemliyse kader onu sana bir şekilde döndürür ve sana ikinci bir şans veririrdi. Bunların birini Kristy'nin bana uzattığı eli yakalayıp, beni ambulansa çekerken almıştım; diğerini ise Avery'nin doğumunu izlememle sonlanan hastane yolculuğunda. Yaptığınız şeylerdi tüm farkı yaratan: Her şey olasılıklarla ilgiliydi.

Ayağa kalkıp, sandalyemi dolabımın önüne çektim. Sonra EZ kutusunu kaldırmak için tırmandım. Haftalar önce oraya kaldırdığım alışveriş torbasını gördüğümde inmek üzereydim. Tüm gün bir şeyler değişmiş gibi hissetmiştim. Belki de bu yüzden kutuyu geri çektim ve onu raftan çekip almak için torbaya uzandım.

"Buna inanamıyorum," diye homurdandı annem kendi kendine, gök gürültüsü sesiyle birlikte yarı açık kapımın önünden geçerken. "Lanetlenmiş filan olmalıyız."

Yatağıma oturdum, torbanın içine uzandım ve paketi çıkardım. Elimdeki ağırlığı kucağıma bırakırken parmaklarım ambalaj kâğıdını çözmeye başlamıştı bile.

“Yok artık,” diye bağırdı bir başka gök gürültüsünün üstüne. “Böyle bir gün için nasıl bir hava planladın?”

Kâğıt kırışarak ve yırtılarak yavaşça açılıyordu. Belirmekte olan şekilde tanıdık bir şeyler olduğunu bilsem de ne olduğunu çıkartamıyordum.

“Çimenler, hazır yemek şirketi, çadır,” dedi annem bir kez daha geçerken. “Sırada ne var?”

Hediyeme bakarken kalbimin yüksek sesle attığını hissederek orada öylece oturdum. Sonra elimi kaldırıp, kucağımda duran heykeldeki elin üstüne koydum. Pek çok şey mantıklı gelmeye başlarken, geriye kalanlar her zamankinden daha kafa karıştırıcıydı. Tek bildiğim, elin içindeki bu kalbin bana ait olduğuydu. Bir işaret istiyordum ve o işaret bunca zaman yanı başımda onu bulmak için hazır olmamı beklemişti.

Annemin son sorusu kafamın içinde yankılanırken, şimdiye kadarki en büyük gök gürültüsü duyuldu. Evi, camları, hatta toprağı sarstığını hissettim. Ve sonra, tam arkasından yağmur başladı. Annem cevabını almıştı. Tabii ben de öyle.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Alt kata indiğimde kıyamet kopuyordu.

Eldeki kalbimi komodininin üstüne, meleşimin yanına koydum. Ardından, ne yapmam gerektiğinden artık emin bir şekilde ayağa kalktım. Ancak mutfağa girdiğim sırada annemi ve ablamı yemek odamız, antremiz ve oturma odamızda yetmiş beş kişiye yer açmak için deliler gibi eşyaları düzenlerken, sandalyeleri ve kanepeleri itip duvarlara yaslarken buldum.

“Macy,” dedi Caroline sehpayla telaşla geçerken. “Tabureleri bir şey yap.”

“Tabureler mi?”

“Mutfak adasındaki tabureler,” diye çığlık attı annem kanepeyi ters tarafa doğru sürüklerken. “Onları duvar kenarına koy. Ya da benim ofisime. Bir şey yap işte! Götür onları buradan!” Sesi yüksek, kararsız ve delirmiş gibi geliyordu. Bir saniyeliğine ona öylece baktım. Ama yalnızca bir saniyeliğine. Ardından tam olarak bana söyleneni yaptım.

Annemi baskı altındayken görmüştüm. Kederliyi ken görmüştüm. Ama onu hiç bu kadar kontrolünü kaybetmiş bir şekilde görmemiştim ve bu beni korkutuyordu. Dönüp başını iki yana salladıktan sonra televizyon koltuklarından birini çalışma odasının duvarına yaslama işine geri dönen Caroline’a baktım. Bir insanın bu kadar büyük bir gerilimi daha fazla kaldırması mümkün değil diye geçirdim içimden. Eninde sonunda bir şeyler patlak verecekti.

“Anne,” dedim yanımdan geçerken uzanıp, eline dokunarak. “İyi misin?”

“Macy, şimdi olmaz!” diye tersledi. Elimi geri çektim. Bu kadarı bile çok fazlaydı. “Tatlım lütfen,” dedi başını iki yana sallayarak. “Şimdi olmaz.”

Sonraki yirmi dakika boyunca, birbiri ardına kötü şeyler olmaya devam ederken gerilimin artışı annemin boynunda, yüzünde ve sesindeki titrek tınıda izledim. Telefonun sesi hiç susmadığında. Annemin yöneticilerinin, şehir evlerinin model evindeki pencerelerden birinin yağmurda su sızdığını bildirdiğinde. Lambalar titrediğinde, söndüğünde, sonra yine titreşip hâlâ çok fazla sabitlenmiş görünmediğinde. Her defasında annemin tepkisini izledim: bedenindeki gerilimi, sesinin yükselişini, gözlerinin oda da bir şeyden diğerine büyüyerek gezinmesini. Ne zaman beni onu izlerken yakalasa hızlıca başka yöne baktım.

“Annem için endişeleniyorum,” dedim Caroline’a, birlikte oturma odasındaki meşe kasalı devasa kanepayı birkaç adım geriye itmeye çalıştığımız sırada. İkimizin ağırlığına rağmen kanepa yerinden kımıldamadı bile. “Ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum.”

“Edemezsin,” dedi Caroline. “Denemeye bile değmez.”

“Caroline.” İtmeyi bıraktım. “Tanrım.”

Yüzündeki saçını elinin tersiyle itti. “Macy,” dedi. “Yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Hemen ardından ön kapının açıldığını ve birinin topuklu ayakkabısının antrede tıkırtılar çıkardığını duydum.

“Yüce Tanrım,” dedi Kristy. “Burada neler oluyor böyle?”

Bunu yapmak için bir bahane bulduğuma şükrederek kollarımı gevşettim ve arkama döndüm. Oradaydı işte, folyoyla kaplı birkaç tavayla koridorda dikiliyordu. Monica onun yanında durmuş, üstünde bir çift kesme tahtasının dengede durduğu bir soğutucu taşıyordu. Her kolunun altında birkaç tane uzun Fransız ekmeğiyle en arkadan gelen kişi Delia’ydı.

“Birtakım krizler yaşıyoruz,” dedim Kristy’ye ışıklar bir kez daha yanıp söndüğü sırada.

Bir takırtı oldu, sonra bir çınlama duyuldu ve Bert kapıda belirerek Delia’yı kenara çekilmek zorunda bırakıp, haşat olmuş paslanmaz çelik el arabalarından birini eşikten iterek içeri girdi.

“Kriz mi?” diye sordu Delia. “Ne gibi krizler?”

Sonra Delia’nın sağındaki kadınlar tuvaletinden bir çığlık ve çarpma sesi yükseldi. Herkes sustu, sadece camdan sicim gibi süzülen yağmurun sesi duyuluyordu. Ardından kapı açıldı ve annem belirdi.

Eşyaları çekiştirirken gösterdiği çabadan yanakları dolayı kızarmıştı ve ruju da dudağının kenarına bulaşmıştı. Hâlâ ona oldukça küçük görünen ayakkabılarını giyiyordu ve eteğinin kenarında bir çeşit toprak lekesi vardı. Yorgun görünüyordu. Çökmüştü. Hatta dayak yemiş gibiydi.

Elinde tuttuğu kadınlar tuvaletinin dekoratif sabunluğu iki parça halindeydi.

Bu sadece bir sabunluktu, sahip olduğumuzu bile hatırlayamayacağım kadar masum bir şeydi. Ama annem açık duran avucunda tuttuğu bu şeye gözlerini dikmiş bakarken ağlayacak gibiydi. Göğsümden bir şeyin yükseldiğini hissettim ve korktuğumu fark ettim. Hatta dehşete kapıldığımı. Annemi pek çok şekilde görmeye alışkındım ama zayıf görmeye değildim. Bu bana kendimi ortadan kaybolacak kadar küçük hissettirdi.

“Anne?” dedi Caroline. “İyi misin?”

Fakat annem onu duyuyormuş gibi görünmüyordu, hatta hiçbirimizin farkında bile değildi. Onun yerine koridordan mutfağa doğru düşünceli, yavaş adımlarla yürümeye başladı. Vardığında hiçbirimize bakmadan, gözlerini silerek ofisine giden köşeyi döndü. Bir an sonra kapının hafif bir sesle kapandığını duydum.

“Ah, Tanrım,” dedim.

“Sadece bir sabunluk,” dedi Kristy yardımcı olmaya çalışarak. “Bahse girerim başka bir tane alabilir.”

Hemen yanımdaki Caroline bu işi çözmenin kendine düşeceğini tahmin edip, annemin peşinden gitmek üzere arkasına dönmüştü bile. Ama ben ya kendi korkularımdan ya da onunkilerden dolayı, bir şekilde kendimi durdurarak annemle konuşma şansını yakalayabilmek için çok uzun zamandır bekliyordum.

Caroline koridora doğru hareket etmeden elimi onun koluna koydum. Şaşkınlıkla bana baktı. “Bana bırak,” dedim ve ardından annemin yanına gittim.

Kapıyı itip açtığımda arkası bana dönük şekilde masa-

sının arkasında ayakta duruyordu annem. Omuzları titreterek ağlıyordu. Onun ağlama sesiyle bir anda boğazımda yumru oldu ve arkamı dönüp, koşarak kaçmak istedim. Ama kaçmak yerine derin bir nefes aldım ve içeri girdim.

Annem arkasına dönmedi. Orada olduğumu bildiğinden bile emin olamadım. Ama ayakta durup onu izlerken, sevdiğin birinin gözünün önünde değiştiğini görmenin ne kadar zor olduğunu fark ettim. Yalnızca korkutucu değil, senin dengeni de bozan bir şeydi bu. Wish'te çalıştığım haftalar boyunca, günbegün beni tanıyamaz olduğunda annemin de böyle hissettiğini anladım. Beni yakınına çekerek, benim hayatımı zorla daraltarak, yeniden kendisinininkine uydurarak tepki vermesinde şaşıracak bir şey yoktu. Gerçeğin bu olduğunu fark ettiğim anda bile bir yanım onun doğrulmasını, komutaya geçip kontrolü yeniden ele almasını diliyordu. Ama annem beni yakınına çektiğinde tek istediğim bende ki değişikliklerin iyi yönde değişiklikler olduğunu ama bunu yalnızca onlara bir şans verirse görebileceğini ona kanıtlamaktı. Şimdi o şansım vardı. Her ne kadar korkutucu olsa da bu şans kullanacaktım.

Odayı yürüyerek geçip, annemin yanına gittim. Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Annem sonunda bir elini yüzüne doğru çekerken bana döndü ve bir saniye kadar hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık. Milyonlarca cümle kafamın içinde kuruldu ve tekrar dağıldı. Bu en zor kısmıydı. Bundan sonra söylenecek tek cümle her şeyi başlatacaktı. Bu yüzden arkasından gelecekleri taşıyabilecek kadar güçlü bir şey olması gerekiyordu.

Annem bir nefes aldı. “Ben...”

Ama bitirmesine izin vermedim. Öne doğru bir adım attım ve kollarımı onun boynuna doladım. Başta kaskatı kesildi, şaşırdı ama kollarımı çekmedim, daha da yaklaşıarak yüzümü omzuna bastırdım. İlk başta kollarının bana dolandığını hissetmedim ama bedeni giderek bana yaklaşıyordu. Nefesini saçlarımda, kalbini göğsümün üstünde hissedebiliyordum. Bunca zaman sonra bütün bu dirsekler, leğen kemikleri filan çok tuhaf gelebilirdi. Ama öyle olmadı. Mükemmeldi.

Ona sarılırken sürekli yolda kaldığımız o gece Wes’e söylediklerimi düşünüp durdum: *Bir kez olsun öncesinde düşünmeden onun tam olarak nasıl hissettiğini bilmesine izin verirdim.* Nihayet bunu yapmıştım.

Tam bu esnada koridorun aşağısındaki Caroline’ın sesini duydum. Mutfaktaydı ve yanlış giden şeylerin en ufak detayına kadar yaşadığımız krizleri Delia’ya anlatıyordu. O bunu yaptıkça annemle birbirimize yaslanıp, daha da sıkı sarıldık. Bu, lunaparktaki hız trenlerinin tik-tik-tik yapıp tam tepeye ulaştığında durduğu, tırmanışın nihayet bittiği ve her an büyük bir hızla inişe geçebileceğinizi kesin olarak bildiğiniz nokta gibiydi.

Hazırdım. Ve sanırım annem de hazırdı. Ama değilse de ona yardım edebilirdim. İlk adım her zaman en zor olanıdır.

“Pekâlâ,” dedi Delia. “Şimdi şöyle yapacağız...”

“Lanet olsun,” dedi Kristy kafasını iki yana sallayarak. “Ne yağmurmuş be!”

“Kristy,” dedi Delia uyarma tonuyla.

Caroline iç çekti. “Hayır, kız haklı,” dedi. “Gerçekten öyle.”

“Hı-hım,” diye ekledi Monica.

Elbette yağmur hâlâ yağıyordu. Şiddetliydi. Daha doğrusu öyle şiddetli yağıyordu ki lambalar yanıp sönmeye devam ediyordu. Gerçi bu durum rüzgâra da bağlanabilirdi çünkü evet rüzgâr da hâlâ esiyordu. Şiddetliydi. Birkaç dakika öncesinde, televizyonda yerel hava durumu sunucumuz Lorna McPhail, Doppler haritanın önünde gözlerini iyice açarak bir ya da iki kısa süreli yağışın haritada görüldüğünü söylerken kimsenin bu türden bir kaza beklemediğini açıklamıştı.

“Kaza mı?” demişti Caroline, Lorna haritaya geri dönerken. “Bu bir kaza değil. Bu dünyanın sonu.”

“Yok ya,” dedi Bert bir tepsi dolusu şarap kadehiyle onun arkasından geçerken. “Dünyanın sonu bundan çok daha kötü olacak.”

Caroline ona baktı. “Öyle mi dersin?”

“Ah evet,” dedi Bert. “Kesinlikle.”

Saat tam yediydi ve ilk gelen kişiler hâlâ arabalarında iyimser bir şekilde bu gök delinmesinin mola vermesini bekliyorlardı. Bir dakika içinde arabalarından inip, yürüyerek kapıya gelecek ve her şeyin hazır olduğu evimize adım atacaklardı. Kanepeler fırında ısınıyordu, bar buz ve meşrubatla doluydu, üstüne şekerli kremayla “WILDFLOWER TEPESİ - YENİ ETAP BAŞLIYOR!” yazan pasta, etrafı çiçekler ve renkli peçetelerle bezenmiş şekilde masada sergilenmekteydi. Ayrıca tüm ev köfte gibi kokuyordu. Ve herkes köfte severdi.

Caroline durumumuzu detaylı olarak anlattıktan sonra,

Delia'nın en iyi yaptığı şeyi yapmasını dinledim; harekete geçmek. On beş dakika içinde, kiraladığımız masa ve sandalyelerden birçoğu (Delia "bar masası tarzı" diyordu bunlara) getirilmiş ve eve kurulmuştu; ardından, haftalar önce yapılan düğün öncesi kutlamasından kalanlardan kamyonete istiflediği vanilyalı mumlarla bu masaların üstleri süslendi. Tamamen gitmeleri ihtimaline karşı ışıklar kısıldı ve bu her şeyi daha sıcak gösterdi. Delia, insanların iyi doyuruldukları zaman etraflarında çok az hareket alanı olduğunu pek fark etmeyecekleri gerekçesiyle Bert ile Monica'yı mezelerin iki katını hazırlamakla görevlendirdi. Caroline bir sabunluk bulmaya gönderildi ve Kristy ise insanlar içeri adım attıkları anda ikram etmek üzere şarap dolu bardaklarla yüklü bir tepsiyle kapının yanına konuşlandırıldı (kafası çakırkeyif olan insanlar da -Delia'nın dediğine göre- durumu pek fark etmeyeceklerdi).

Bu sırada annem ve ben, aramızda kâğıt mendil kutusuyla annemin çalışma masasının kenarına oturmuş, yağmura bakıyorduk.

"Bu partinin mükemmel olmasını istiyordum," dedi annem gözlerini kurulayarak.

"Mükemmel diye bir şey yok," dedim ona.

Mendili çöpe atarken kederle gülümsedi. "Bu tam bir felaket," dedi iç çekerek.

"Aslında, bir bakıma bu iyi bir şey," dedim nihayet Delia'nın haftalar önceki ilk partide bana söylediklerini hatırlayarak. "Nerede duracağımızı biliyoruz. Bundan sonra işler daha iyiye gider. Öyle değil mi?"

İkna olmuş gibi görünmüyordu. Ama sorun değildi. Demek ki hâlâ tam olarak anlamamıştı. Ama içimden bir

ses anlayacağını söylüyordu. Öyle olmazsa bile madem nihayet başlamıştım, ona bunu açıklamak için bol bol zamanım vardı.

Birkaç dakika sonra çıkıp mutfağa girdiğimizde Delia yengeç keklerini çıkartıyordu. Anneme bir bakış attı. Yükarı çıkması ve sıcak bir duş almasında ısrar etti. Annemin hiç karşı çıkmadan gidip, yirmi dakika kadar ortadan kaybolması beni şaşırtmıştı. Döndüğünde nemli saçları ve temiz giysileriyle haftalardır görmediğim kadar rahatlamış görünüyordu. İşler varabileceği en kötü noktaya vardığında bir rahatlama ortaya çıktığı aşikârdı. Belki de bu, ikinci kez annemin etrafında görülmeye başlanmıştı.

“Ona ne dedin?” diye sordu ablam, annemin merdivenlerden gelişini izlediğimiz sırada.

“Aslında hiçbir şey,” dedim. Caroline’ın bana baktığını hissediyordum ama söylediğim kısmen doğruydu. Ya da yeterince doğru.

Kristy, annem onun yanından geçerken elindeki tepsiyle ön kapıda duruyordu. “Şarap?” diye sordu.

Annem duraksadı, kibarca reddetmek üzereydi ama onun yerine derin bir nefes aldı. “Bu muhteşem koku da ne?”

“Köfte,” dedim. “İster misin?”

Bir kez daha hayır demesini bekledim. Ama bunun yerine uzanıp, bir kadeh şarap aldı ve bir yudum içerek başıyla onayladı. “Evet,” dedi. “Bir tane alırım.”

Hepimiz pencerenin önünde dururken merak ettiğim tek bir şey kalmıştı. Birinin konuyla ilgili açıklama yapmasını umarak bunu erteleyebildiğim kadar ertelemiştim ama sonunda doğrudan sormaktan başka yapacak bir şey

kalmamıştı. “Eec,” dedim dışarıdaki arabalara bakarak. “Wes nerede?”

Monica ve Kristy’nin birbirlerine bakış attıklarını gördüm. Ardından Kristy cevap verdi. “Bu sabah sahil tarafına birkaç parça iş götürmesi gerekiyormuş. Ama dönüşte ona ihtiyacımız olup olmadığına bakmak için uğrayacağını söyledi.”

“Ah,” dedim. “Tabii.”

Bunu ben de dâhil herkesin yağmura baktığı tuhaf bir sessizlik izledi. Bununla birlikte, birinin giderek artan bir sesle iç çektiğini fark etmeye başladım. Sonra boğazını temizlediğini duydum. Tekrar tekrar.

“İyi misin?” diye sordu Bert, Kristy’ye.

Kristy başıyla onaylayıp, bir başka coşkulu ö-höm patlattı. Beni izlediğini görmek için göz ucuyla ona baktım. “Ne?” dedim.

“Ne?” diye cevap verdi. Açık bir şekilde kızgındı. “Ne demek *ne*?”

“Demek istediğim,” biraz kafam karışmıştı. “Sorun ne?”

Kristy gözlerini devirdi. “Sakınha,” dedi onun yanında duran Monica.

“Kristy.” Delia başını iki yana salladı. “Ne yeri ne de zamanı, tamam mı?”

“Neyin yeri ya da zamanı?” diye sordu Caroline.

“Gerçek aşkın,” dedi Kristy kesin bir şekilde. “Zamanı ya da yeri olmaz. Kazara olur, bir kalp atışında, tek bir ışık çakmasında, çarpıntıda.”

“Çarpıntı mı?” diye sordu annem öne doğru eğilip bana bakarak. “Kimin çarpıntısı varmış?”

“Macy ve Wes’in,” dedi Kristy.

“Hayır yok,” dedim kızgınlıkla.

“Kristy,” dedi Delia çaresizce. “Lütfen Tanrım, sana yalvarıyorum, şimdi olmaz.”

“Bir saniye, bir saniye,” dedi Caroline ellerini yukarı kaldırarak. “Kristy. Açıkla.”

“Bu iyi olacak,” dedi Bert.

Kristy onu duymazdan gelerek bir tutam saç kulağının arkasına attı. “Wes, Macy ile olmak istiyor. Ve Macy de, o bunu ister itiraf etsin ister etmesin, Wes’le olmak istiyor. Onların hâlâ birlikte olmamaları sadece haksızlık değil, ama gerçekten bunu düşündüğünüzde çok hüznölüce.”

“Öyle bir kelime yok,” diye düzeltti Bert.

“Artık var,” dedi Kristy. “Kütüphanedeki işini yeterince ciddiye almıyor diye, hatta daha da kötüsü ona sevgisini söylemeye cüret etti diye Macy ile bağlarını koparan üstün zekâlı bir ezik için, gerçekten olağanüstü bir çocuk olan Wes’in geri çevrilmesini başka nasıl açıklayacaksınız ki?”

“Neden,” dedim bunu ilk kez yüksek sesle söylediğim biri tarafından durumun ifşa edilmesinden utanarak. “Bu konu hakkında konuşmaya devam ediyoruz ki?”

“Çünkü hüznölüce!” dedi Kristy.

“Jason, onu sevdiğini söylediğin için mi ara vermeye karar verdi?” diye sordu annem.

“Hayır,” dedim. “Evet. Yani tam olarak öyle değil. Uzun hikâye.”

“Ben sana ne olduğunu söyleyeyim,” dedi Kristy. “Bu çok yanlış. Senin Wes’le olman gerekiyor Macy. Birlikte vakit geçirdiğinizde ve diğer insanlarla birlikteyken nasıl olduğunuzu konuştuğunuz zamanlar boyunca aranızdaki

durum herkes tarafından o kadar açıktı bir şekilde görülüyordu ki. Wes için bile çok açıktı. Bunu göremeyen tek kişi sendin; tıpkı şu an da göremediğin gibi.”

“Hı-hım,” dedi Monica önlüğündeki minik bir iplikçiği alırken.

“Wes hiçbir zaman öyle hissetmedi,” dedim Kristy’ye. Annemin -ve Caroline ile geri kalan kişilerden bahsetmiyorum bile- dinlemekte olduğunun tamamen farkındaydım ama bir şekilde bunu umursamıyordum. Bu akşam için şimdiye kadar zaten çok fazla şey olmuştu. “Onun Becky’ye döneceği her zaman beliydi, tıpkı benim Jason’a döneğim gibi.”

“Bu doğru değil,” dedi Kristy.

“Doğru. Ona döndü. Haftalar oldu,” dedim.

“Hayır,” dedi Kristy kafasını iki yana sallayarak.

“Ama onları birlikte gördüm. Waffle Dünyası’nda. Onlar...”

“Ayrılıyorlardı,” diye tamamladı Kristy cümlemi. “Seni Milton’ın orada gördüğü akşamdı, değil mi? Sana bir randevusu olduğunu söylemişti hani?”

Kafam karışık bir hâlde başımla onayladım.

“Becky’den ayrılmak için yola çıkmıştı.” Bunun sindirilmesini, nihayet parçaların birleşmesini izleyebilmek istercesine bir an durdu. “O seninle olmak istiyor Macy. Ben olsam hemen o akşam söyledim sana bunu ama Wes benim gibi değil işte. Senin, onun hislerini öğrenmene izin vermeden önce özgür olmak istedi, tamamen temiz olmak istedi. O sadece seni bekliyor Macy.”

“Hayır,” dedim.

“Evet. Ona buraya gelmesini ve içindekileri sana söyle-

mesini, sen de aynı şeyleri hissediyor musun diye sormasını söyledim,” dedi. “Ama o öyle biri değil. Bunu kendi bildiği yoldan yapması lazım. Kendi zamanında.”

Tıpkı son soru gibi diye geçirdim içimden. Bana işkence etmek istediğinden ya da ne soracağını bilmediğinden beklemiyordu. Sadece bunu doğru bir şekilde yapmak istiyordu. Bu her ne demekse artık.

Herkes bana bakıyordu. Bir zamanlar hayatım bana özeldi. Şimdi kalbime değilse bile tüm dünya benim işime karışıyordu. Ama bu tüm dünya değildi diye geçirdim içimden, etrafımdaki umutla bekleyen yüzlere bakarak. Bu yalnızca benim dünyamdı.

“Bugün buraya geldi,” dedim yavaşça, tüm bunlar kafama dank ederken. “Bu sabah.”

“Ne oldu peki?” diye sordu Kristy.

Kurallarını çiğnediğimi fark etmesini bekleyerek anneye baktım. Ama annem onun yerine, sanki bende daha önce görmediği bir şey görüyormuş gibi başını hafifçe yana eğmiş, bana bakıyordu.

“Hiçbir şey,” dedim. “Yani işlerin benim isteğim gibi gidip gitmediğini sordu.”

“Peki sen ne dedin?”

“Öyle olduğunu söyledim,” dedim Kristy’ye.

“Macy!” Kristy alnına vurdu. “Tanrım! Aklından ne geçiyordu?”

“Bilmiyordum,” dedim. Ardından, daha yumuşak bir sesle konuştum. “Bu hiç adil değil.”

Kristy kafasını salladı. “Bu hüznölüce.”

“Zamanı geldi,” dedi Delia başıyla pencereyi işaret ederek. Yağmur nihayet biraz yatışmıştı ve insanlar arabaları-

nın yanında kapıları kapatıp şemsiyelerini açmaya başlamıştı. Her şeye rağmen gösteri devam etmeliydi. “Hadi işe koyulalım.”

Herkes görev yerlerine gitmek üzere pencerenin önünden uzaklaşmaya başladı; Kristy şarap tepsisini aldı, Bert ve Delia mutfağa yöneldi, annem yüzüne son bir kez bakmak için antredeki aynaya gitti. Ben pencereden dışarı bakıp, az önce olan şeyleri idrak etmek için epey büyük bir çaba sarf ederken bir tek Monica olduğu yerde kaldı.

“Buna inanamıyorum,” dedim yavaşça. “Artık çok geç.”

“Asla çok geç değildir,” dedi Monica.

Bir saniye için bunu hayal ettiğimi sandım. Bir yaz süren tekdüzelikten, tek kelimelik ya da hiç kelime kullanılmayan cevaplardan sonra Monica’dan tam bir cümle gelmişti.

“Ama öyle,” dedim ona bakarak. “Bir şansım olsa bile ne yapacağımı bildiğimi bile sanmıyorum. Yani, ne yapabilirim ki?”

Kafasını iki yana salladı. “Bu da o şeylerden işte,” dedi. Sesi şaşırtıcı şekilde anlaşılır ve temizdi. “Bilirsin, öylece olan. Düşünmez ya da planlamazsın. Sadece yaparsın.”

Bunda tanıdık gelen bir şey vardı ama nereden duyduğumu hatırlamam biraz zaman aldı. Sonra hatırladım. O gece Wes’in neden elini tuttuğumu açıklamak için Monica’ya ben söylemiştim bunu.

“Monica!” diye bağırdı Kristy oturma odasından. “Burada, üstünde adının yazılı olduğu bir tepsi peynirli tombi var. Neredesin?”

Arkasına dönüp, kendine has olan ayak sürümeli ağır yürüyüşüyle antreye yöneldi. “Bekle,” diye seslendiğim-

de omzunun üstünden dönüp, bana baktı. Konuşmuş olmasının şokundaydım hâlâ ve kesesinde acaba başka nasıl sürprizleri vardır diye merak ediyordum. “Sağ ol. Yani, çok minnettarım.”

Başıyla onayladı. “Hı-hım,” dedi ve arkasını dönüp, yürüyerek uzaklaştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

İyi bir partinin işaretlerini tanıyabilecek kadar işte çalıışmıştım. İlk olarak, bol miktarda iyi yiyeceğiniz olması gerekirdi. Rahat ve çokça gülen bir kalabalık gerekliydi. Ama ardından şu diğer şey vardı: Konuşan, yemek yiyen, sohbet eden insanların tarif edilemeyen uğultusu, lime lime olmuş bir çadır, sağanak yağmur veya dünyanın sonu gibi ufak tefek şeyleri pek az fark edilir kılan somut enerji. Bir saatte annemin partisinde bütün bu şeylerden bolca olmuştu. Bunun bir başarı olduğuna hiç şüphe yoktu.

“Harika partiydi Deborah!”

“Bar masası fikrine bayıldım!”

“Bu köfteler cennetten çıkma sanki!”

İltifatların ardı arkası kesilmedi. Annem misafirlerinin arasında gezerken her birini başıyla onaylayarak ve gülümseyerek karşılıyordu. İlk defa, her insana broşür vermek ya da sonraki etap hakkında konuşmaya yoğunlaşmak yerine sadece insanların arasına karışarak partinin tadını çıkarıyor gibi görünüyordu annem. Yanımdan her geçişinde

elini belimde ya da kolumda hissettiğimde ve bir şey için bana ihtiyacı mı var diye dönüp baktığımda, omzunun üstünden bana gülümseyerek kalabalığa tekrar karışmış olarak görüyordum onu.

Annem iyiydi. Dolayısıyla ben de iyiydim. Ya da olacaktım, eninde sonunda. Tek bir akşamın aramızdaki her şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum. Çok da şey vardı tartışılması gereken. Fakat şimdilik yapabildiğim kadar ana odaklanmaya çalışıyordum. İyi de gidiyordu aslında, ta ki Jason'ı görene kadar.

İçeri girdi ve üzerinde yağmurluğuyla antrede durup, beni görmek için etrafına baktı. "Macy," diye seslendi ve ardından bana doğru yürümeye başladı. O gittikçe bana yaklaştıkça, ben hiç kıpırdamadım. Tam önüme gelene kadar öylece durdum. "Selam."

"Selam," dedim. Ona bir kez daha baktım. O düzgün saç kesimine, bej pantolonunun içine soktuğu polo yaka muhafazakâr tişörtüne. Gittiği gün nasıl görünüyorsa o anda da tam olarak öyle görünüyordu ve acaba ben de öyle miyim diye merak ettim.

"Nasılsın?" dedi.

"İyi," diye cevap verdim kısaca.

Yakınımızdaki bir grup insandan bir kahkaha koptu, ikimiz de sese döndük ve ondan sonra gelen sessizliği doldurmasına izin verdik. Sonunda Jason konuştu. "Seni görmek gerçekten çok güzel."

"Seni de."

Orada durmuş, bana bakıyordu ve ben ne diyeceğimi bilemeyerek, umutsuzca tuhaf hissediyordum. Bana biraz daha yaklaştı, kafasını benimkine doğru eğdi. "Başka bir yerde konuşabilir miyiz?"

Başımla onayladım. “Tabii.”

Koridordan mutfağa doğru geçerken izlendiğimizi belli belirsiz fark ettim. Ters ters bakan Kristy’yi ya da gözlerini bize dikmiş olan Monica’yı göreceğimden emin bir şekilde döndüğümde sürpriz bir şekilde büfenin yanında durmuş, gözleriyle bizi takip eden annemi gördüm. Başıyla selam verdi, belli belirsiz gülümsedi ama köşeyi dönüp görüş alanından çıkana kadar gözlerini benden ayırmadı.

Mutfağa girdiğimizde arka kapının açık olduğunu fark ettim. Bütün o kargaşanın içinde yağmurun dindiğini fark etmemiştim. Dışarı adım attığımızda her yerden su damlıyordu, hava biraz serindi ama gökyüzü temizdi. Birkaç kişi sigara içiyor, diğerleri kümeler halinde konuşurken sesleri bir yükselip bir alçalıyordu. Jason’la diğerlerinden uzak, merdivenlerde bir yer bulduk ve ben nemini bacaklarımda hissettiğim korkuluklara yaslandım.

“Şey,” dedi Jason etrafa göz gezdirerek. “Güzel bir partiymiş.”

“Hiç sorma,” dedim. “Çılgıncaydı.” Onun kafasının üstünden baktığımda, Delia’nın bir tepsi yengeç keki-ni daha fırına sürdüğü mutfağı görebiliyordum. Monica mutfak adasına yaslanmış, kendine has sıkılmış ifadesiyle bir meşrubatın altını inceliyordu.

“Çılgınca mı?” dedi Jason. “Nasıl?”

Açıklama düşüncesiyle bir nefes aldım, ardından kendimi durdurdum. Anlatmak için çok fazlaydı. “Sadece bir sürü felaket işte,” dedim sonunda. “Ama şimdi her şey yolunda.”

Ablam verandaya adımını attı. Yüksek sesle konuşuyordu ve kadeh tokuşturan, ellerinde kanepeleriyle dolaşan

bir grup insan da yavaş hareketlerle onu takip ediyordu. “Sanat ve hurdanın ikiliğini temsil ediyor,” diyordu ablam sanat otoritesi ses tonuyla, merdivenlerde yanımızdan geçerken. “Bu işler gerçekten çok güçlü bir etkiye sahip. İlk eserde görebileceğiniz gibi bu melek, ulaşılabilirlik ve dinin sınırlarını sembolize ediyor.”

Dersleri başlayan grup mırıltılar ve kafa sallamalarla yanımızdan geçerken Jason’la kenara çekildik. Evin yan tarafına dönerek gözden kaybolduklarında Jason sordu. “Onları ablan filan mı yaptı?”

Gülümsedim. “Hayır,” dedim. “Sadece bunların büyük bir hayranı.”

Arkaya eğilip, evin yanında Caroline ve insanların çevrelediği melek heykeline baktı. “İlginçler,” dedi. “Ama sembolik anlatımdan anlamam. Bana sadece bahçe süslemesi gibi görünüyorlar.”

“Öyleler zaten,” dedim. “Bir bakıma. Ama aynı zamanda anlamları da var kendilerince. En azından Caroline öyle olduğunu düşünüyor.”

Bir kez daha meleğe baktı. “Mesajı doğru verdiğini sanmıyorum,” dedi. “Aslında bu bir bakıma dikkat dağıtıcı. Demek istediğim, yüksekliğini bir kenara bırakırsak nihayetinde çer çöp, öyle değil mi?”

Ne söyleyeceğimi bilemeden ona öylece baktım. “Şey,” dedim. “Ona nasıl baktığına göre değişir, öyle değil mi?”

Gülümsedi. “Macy,” dedi ensemeye bir şey saplanmış gibi hissettiren bir ses tonuyla. “Çöp çöptür.”

Nefes aldığımı hissettim. O bilemez dedim kendi kendime. Hiçbir fikri yok, sadece sohbet ediyor. “Eee,” dedim. “Benimle bir şey konuşmak istiyordun?”

“Ah. Doğru. İstiyordum, evet.”

Orada dikilip bekledim. Mutfakta, bir tava köfteyi tepsiye dizerek aradan rastgele bir tanesini ağzına atan Bert dışında kimse yoktu. Kafasını kaldırıp beni onu izlerken görünce utanarak gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ve Jason kafasını çevirip, mutfağa baktı.

“Affedersin,” dedim. “Ne diyordun?”

Kafasını indirip, ellerine baktı. “Ben sadece,” diye başladı. Ardından sanki düşünceler arasında doğru ifadeyi ararken gidip geliyor gibi sustu. “Yazın başında ara vermeyi önererek işleri kötü yönettiğimi biliyorum. Ama eğer devam etmeye karar verirsek ilişkimiz ve ikimiz için bu durumun gelecek yıl neye dönüşeceği hakkında bir konuşmaya başlamamızı gerçekten isterim.”

Onu dinliyordum. Gerçekten. Ama yine de aklım başka şeylere kayıp duruyordu; içeriden gelen bir kahkaha, ensemde hissettiğim nemli soğuk hava, ablamın hâlâ şekil, işlev ve karşılık üzerine konuşan sesi.

“Şey,” dedim. “Bilemiyorum, gerçekten.”

“Sorun değil,” diye cevap verdi Jason bu konuşma tam da onun istediği yere gidiyormuş gibi başıyla onaylayarak. “Ben de tam olarak emin değilim. Ama bu diyalogun başlaması gereken yerin burası olduğunu düşünüyorum. İkimizin de ne hissettiği ve başka bir taahhüt altına girmeden önce nasıl sınırlamalar belirlememiz gerektiğine dair hislerimizle.”

“Gerçek bir derinlik anlayışıyla,” diyordu Caroline. “Sanatçı, çerçevenin içinde olan olaylara ve çerçevenin onları nasıl etkilediğine dair net bir yorum geliştiriyor.”

“Ben düşündüm de,” diye devam etti Jason, duydukla-

rının benimki kadar dikkatini dağıtmadığı açıkça anlaşılıyordu. “İkimiz de bir ilişkide gerçekten neler istediğimize dair birer liste kaleme alabiliriz. Beklediklerimizi, bizim için nelerin önemli olduğunu. Ve sonra önceden kararlaştırılmış bir zamanda oturup, neler birbirine denk düşüyor diye üstlerinden geçeriz.”

“Liste mi?” dedim.

“Evet,” dedi, “bir liste. Bu şekilde, anladım ki, ilişkimize dair hedeflerimizde hemfikir olduklarımızın yazılı bir kaydı olacak. Böylece eğer problemler baş gösterirse, hangi konulara karşılık geldiğini görmek üzere listelere başvurabilecek ve buradan bir çözüm üzerinde çalışabileceğiz.”

Ablamın sesini hâlâ duyabiliyordum ama onlar evin etrafında gezdiği için giderek azalıyordu. “Peki ama ya bu işe yaramazsa?” diye sordum.

Jason hayretle bana baktı. “Neden işe yaramasın ki?”

“Çünkü,” dedim.

Bana öylece baktı. “Çünkü?”

“Çünkü,” diye tekrarladım bir esintinin üzerimizden geçtiği sırada. “Bazen bir şeyler oluverir. Beklenmeyen şeyler. Ya da listede olmayan şeyler.”

“Ne gibi?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim bıkkınlıkla. “Mesele de bu zaten. Bizi şaşırtacak, hiç hesapta olmayan bir şey olabilir. Hazırlıklı olamayabileceğimiz bir şey.”

“Ama hazırlıklı olacağız,” diye cevap verdi. Kafası karışmıştı. “Listelerimiz olacak.”

Gözlerimi devirdim. “Jason,” dedim.

“Macy, üzgünüm.” Bana bakarak geri çekildi. “Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum.”

Sonra kafama dank etti. Beni anlamıyordu. Hiçbir fikri yoktu. Bu düşünce öyle gülünç, öyle gerçek dışıydı ki doğru olduğunu biliyordum. Jason için beklenmeyen diye bir şey yoktu, sürpriz yoktu. Tüm hayatının kroki, tıpkı ona haftalar önce üstünden geçmesinde yardım ettiğim listeler ve alt listelerde olduğu gibi dikkatlice çizilmişti.

“Bu sadece...” dedim ve sonra kafamı iki yana sallayarak sustum.

“Bu sadece ne?” Jason bekliyor, gerçekten bilmek istiyordu. “Açıkla bana.”

Ama açıklayamazdım. Bunu kendi yolumdan öğrenmiştim, annem de öyle. Jason da öğrenecekti bir gün. Kimse sana anlatamazdı. Bu eşiği kendi başına geçmek zorundaydın. Eğer böyle yapmazsan aynı adımları izleyerek geriye püskürtülüp dururdun, ta ki doğru bir şekilde yapıncaya dek.

“Macy?” dedi. “Lütfen. Açıkla bana.”

Anlatmanın yolu olmadığını uygun bir şekilde nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışarak bir nefes aldım ama sonra kafasının üstünden bakınca yan kapıdan mutfığa girmekte olan Wes'i gördüm. Aldığım nefesi bırakıp, sadece ona baktım.

Bir elini saçında gezdirerek oturma odasındaki insan topluluklarına ve mutfak adasının diğer tarafına göz gezdiriyordu. Ben onu izlerken elinde bir tepsi dolusu boş kadeh olan Delia içeri girdi telaşla. Tepsiyi kenara bırakırken Wes'i yanağından öptü ve ikisi de partiyi inceleyerek kısa bir süre konuştular. Wes bir şeyler söyledi ve Deha da oturma odasını işaret ederek omuz silkti. “Emin misin?” diye sorduğunu gördüm Wes'in. Delia ise onu ba-

şıyla onayladı ve sonra kolunu hafifçe sıkarak dönüp fırını açtı. Sonra Wes dışarıya çevirdi bakışlarını ve beni gördü. Ve tabii Jason'ı. Gözlerimi onun bir dakika daha orada kalmasını isteyerek Wes'in üzerinde tutmaya çalıştım ama o arkasına döndü ve yan kapıdan çıktı. Ben de kapının çarparak kapanışını izledim.

"Macy?" diye seslendi Caroline evin yan tarafından. "Bir saniye buraya gelebilir misin?"

"Macy," dedi Jason. "Ne..."

"Bekle," dedim Jason'a. İnsanların arasından zikzaklar çizerek geçip, verandanın öbür tarafına ilerledim ve diğer basamakları inince tam yan kapının oraya çıktım. Garaj yolunun sonunda Wes'i görebiliyordum.

"Bunun hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu Caroline. Bir an için arkama dönüp, onu ve grubunu bir heykelin önünde dikilirken görene kadar Wes'ten bahsettiğini düşündüm.

"Ne oldu ki?" diye sordum kafa karışıklığıyla. Artık Wes'i göremiyordum.

"Bu sadece," dedi kafasını kaldırıp heykele bakarak. "Bunu daha önce hiç görmemiştim. Benimkilerden biri değil."

"Macy?" Jason arkamda belirdi. "Bizim gerçekten konuşmamız gerektiğini düşü-

Ama dinlemiyordum. Ne onu ne sanat otoritesi gibi sesler çıkartarak heykelin etrafında dönmeye devam eden Carline'ı ne de pencerelerden süzülen parti sesini. Tüm duyabildiğim heykeller hareket ettikçe gelen belli belirsiz tıngırtılardı. Bu yeni melek ayaklarını ayırarak durmuş, ellerini göğsünde birleştirmişti. Gözleri, etrafı pullarla

çevrelenmiş deniz camından yapılmıştı; ağzı ise yukarıya dönük bir anahtardı. Halesi minik eldeki kalp heykellerinden oluşuyordu. Fakat en çarpıcı, en farklı olan kısmı ise kafasının üstünde yay şeklinde, ince alüminyumdan yapılmış, üst tarafında sivri uçlar ve altında düzgün eğriler sıralanmış olan, benim o duyduğum çınlamaları yapan minicik zillerdi. Hepimizin duyabildiği çınlamaları yapan.

“Anlamıyorum,” dedi sersemleyen Caroline. “Kanatları olan bir o var. Neden ki?”

Hayatta pek çok soru vardı. Bütün cevaplara sahip olamazdın. Ama bununkini biliyordum.

“Uçabilsin diye,” dedim. Ve ardından koşmaya başladım.

Rüyalarımıdaki gibi olabileceğini düşünmüştüm. Ama olmadı. Bir zamanlar her şeyim olduğu için kolaylıkla hatırladım koşabilmeyi. İlk birkaç adım zordu, nefesimi ayarlamam birkaç saniyemi aldı ama sonra tempomu yakaladım ve her şey arkamda kaldı, ta ki kendimden ve önümde uzanarak her saniye biraz daha yaklaşmamla büyüyen o şeyden başkası kalmayana kadar: Wes.

Ona yetiştiğimde nefessiz kalmıştım. Yüzüm kıpkırmızıydı. Kalbimse sadece onun sesini duyabileceğim kadar sert vuruyordu göğsümde. Wes’in yanına varmamla şaşırmış görünerek bana döndü. Ben nefes almak için mücadele verirken bir saniyeliğine ikimiz de bir şey söylemedik.

“Macy,” dedi. Önünde durmuş, biraz hava alabilmek için kıvranacak derecede koştuğumu görmek onu şoke etmişti; bunu görebiliyordum. “Ne-”

“Üzgünüm.” Elimini havaya kaldırıp, avucumu onun

yüzünün karşısına uzattım ve derin bir nefes daha aldım.
“Ama bir değişiklik var.”

Şaşkınlıkla bana baktı. “Değişiklik,” diye tekrarladı.

Başımınla onayladım. “Kurallarda.”

Bir saniye kadar durdu, neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra yavaşça yüzü gevşedi. “Ah,” dedi.
“Kurallar.”

“Evet.”

“Bana bilgilendirme gelmedi,” dedi.

“Şey, bu oldukça taze,” dedim.

“Yürürlük...”

“Yürürlükte, tam şu andan itibaren.”

Wes bir elini saçında gezdirdi. Kalbin ve elin bir görünüşü sonra yeniden kayboluşunu izledim. Ona anlatmam gereken çok fazla şey vardı ve nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Ya da belki de biliyordum.

“Macy,” dedi yumuşak bir sesle, bana yakından bakarak.
“Hiçbir şey için mecbur...”

Kafamı iki yana salladım. “Değişiklik,” dedim. “Bana değişikliği sor.”

Ellerini cebine sokarken topuklarının üstünde geriye kaydıldı. “Pekâlâ,” dedi bir saniye sonra. “Değişiklik nedir?”

“Şuna karar verildi,” dedim bir nefes daha alarak.
“Oyunu kazanmak için son bir basamak daha olacak. Ve buna göre, benim gerçekten kazanmam için senin o akşam kamyonetteyken pas geçtiğin soruyu yanıtlamam gerek. Ancak o zaman sona erer.”

“Benim pas geçtiğim soru,” diye tekrarladı.

Başımınla onayladım. “Kural bu.”

Takip eden sessizlikte, biliyordum ki her şey olabilir. Çok geç olabilir. Yine şansımı kaçırmış olabilirdim. Ama en azından, sonuç ne olursa olsun, kalbimi alıp elime koyarak denediğimi bilmek istiyordum.

“Tamam,” dedi. Bir nefes aldı. “Her şeyi yapabiliyor ol-
saydın, ne yapardın?”

Aramızdaki mesafeyi azaltarak ona doğru bir adım attım. “Bunu,” dedim ve onu öptüm.

Onu öptüm. Orada, sokağın ortasında, dünya bizim etrafımızda akıp gitmeye devam ederken. Arkamda Jason’ın hâlâ bir açıklama için beklediğini, ablamın hâlâ heykeli incelediğini ve meleğin gözlerini göğe dikmiş bir şekilde hâlâ uçmak için beklediğini biliyordum. Bana göre, bunu sadece doğru bir şekilde yapmaya çalışıyordum, o her ne demekse. Ama şimdi nihayet bunu kendi yolumdan yaptığımı hissediyordum. Herkesin bir sonsuzu vardı ama seçme hakkı verildiğinde benimki bu olacaktı. Şu an, Wes’le nefesimi kesen ve sonra geri veren bir öpücükle başlayan, bana kendimi hayretler içinde, şaşkın ve hepsinden önemlisi hayatta hissettiren bir sonsuz.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

“Macy, uyan.”

Yüz üstü dönüp, yastıkla yüzümü kapattım. “Hayır,” dedim boğuk bir sesle. “Bir saat daha.”

“Olmaz.” Çıplak ayaklarıma hafifçe vuran parmaklar hissettim. “Acele et. Dışarıda bekliyorum.”

Hâlâ yarı uyur vaziyette onun odadan çıkışını, bir saniye sonra da arkasından kapının sinekliğinin kapanma sesini işittim. Bir an uykunun cazibesine kapılıp, beni yeniden rüyalar alemine çekmesine izin vererek öylece uzandım. Ama sonra yastığı yüzümden çekip, yatakta doğruldum ve hemen yanımdaki pencereden dışarı baktım. Dalgalarla kuşatılmış gökyüzü açık ve maviydi. Güzel bir gün daha.

Kalktım. Şortumu, koşu sutyenimi ve tişörtümü aldım; bileğimdeki lastiği çıkartıp, saçımı onunla atkuyruğu yaptım. Yatak odamdan çıkıp, ablamın masada dergi karıştırdığı evin ana bölümüne geçerken hâlâ esniyordum.

“Ne düşündüğümü biliyorsun,” dedi sanki zaten konuşuyormuşuz da konuşmayı kaldığı yerden sürdürüyormuş gibi yüzüme bile bakmadan. “Burada bir şömine kullanabiliriz geçekten.”

“Bir ne?” dedim ayakkabılarımı almak için yere eğilirken.

“Bir şömine.” Derginin sayfasını çevirip, çenesini ellerine yasladı. “Bir dış mekân şöminesi. Ne dersin?”

Sineklikli kapıyı açarken gülümsedim. “Kulağa harika geliyor,” dedim. “Gerçekten harika.”

Günün ilk serin ve tuzlu nefesini içime çekerek veranda-ya adım attım. Yanındaki sehpa-ya kahvesini koymuş, Adirondack koltuğunda oturan annem dönüp bana baktı.

“Günaydın,” dedi ben eğilip, onu yanağından öperken. “Bu ne azım.”

“Azimli olan ben değilim,” dedim. “Ben uyumak istedim.”

Gülümsedi, sonra sehpayı çekerek kahve fincanını eline aldı ve ayaklarını sehpa-ya uzattı. “İyi eğlenceler,” dedi.

“Sana da.”

Kumsala giden merdivenleri inerken çoktan ısıldayan güneşten gözlerimi kısıp, kollarımı kafamın üstünde gererek esnettim. Şimdi ev tamamlanmış, hafta sonlarımızın çoğunu burada geçirir olmuştuk. Başlangıçta o kapıdan girmek zor olmuş, babamı özlediğim için ilk günler çok ağlamıştım. Ama şimdi daha kolaydı. Hatta bütün o yeni perde ve zeminlerle, babamın sahil evine dair sevdiği ne varsa -geyik, kapının yanındaki oltalar, sevgili izgarası- aynı yerindeydi ve bu sanki babam da oradaymış gibi hissettiriyordu.

Başka değişiklikler de vardı elbette. Annem hafta sonları gelirdi ama her zaman bir parça iş, dizüstü bilgisayar ve çağrıların arada bir sesli mesaja düşmesine izin vermesi gerektiğini söylesek de annem sürekli çalmaya devam eden cep telefonunu da beraberinde getirirdi. Bana göre; ben yeniden koşuyordum ama zamana ya da mesafeye

önem vermiyor, asıl meselenin bitiş çizgisine varmak değil de oraya nasıl vardığın olduğunu bilerek koşmanın bana hissettirdiklerine odaklanıyordum.

Başlarda kolay olmuyordu ama artık annemle daha sık konuşuyorduk. Kumsala yaptığımız yolculukların yardımı olmuştu. Bazen Wes ya da Kristy bizimle birlikteyken, annemle yalnız kaldığımız bu araba yolculuklarının değerini anlıyordum. Uzanıp giden iki şeritli yol boyunca, az ötede güneş batarken bir şeyleri yüksek sesle söylemek ve ne söylendiğini bir kenara bırakıp, ufka doğru ilerlemek daha kolaydı.

Caroline da peşinde Wally ile çoğu hafta sonu geliyor, el emeğini inceleyerek ve yapabileceği değişiklikleri derin derin düşünerek evin etrafında geziniyordu. Bununla birlikte, son zamanlarda dikkatini yeni satılığa çıkmış olan iki parsel aşağıdaki eve kaydırmıştı. Tadilat gerektiren bir gayrimenkul olan bu evin yalnızca küçük bir bakım istediğini söylemiş ve Wally'yle sahilde bir ev almayı konuştuklarından bahsetmişti ablam, sonra da değerlendirilmek üzere önümüze fotoğrafları saçı. Çok fazla yapılacak şey vardı ama ben ablamı tanıyordum. O her zaman ileriye görebilen biri olmuştu. Hepimizin arasında, bu konuda en iyi oydu.

Kum tepeciklerinin üstünden yürüyüp geçerken rüzgâr beni kırbaçlıyordu. Dönüp eve baktığımda Caroline verandaya çıkıp, yeni banka oturmuştu ve büyük olasılıkla şömineyi gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Annemle ikisi bana el salladılar ve ben de onlara el salladım, sonra döndüm ve dikkatimi az ötedeki, yakalamam gereken kartıyla aramdaki mesafeye yönlendirdim. Koşmaya başladığım sırada ayaklarımı hissettim. O çok iyi bildiğim, her başlangıçta kulağıma gelen sesi dinledim.

Aferin kızım sana! Harika gidiyorsun! Biliyorsun, ilk birkaç adım her zaman en zor olanıdır!

Öyleydiler. Bazen o kadar uyumsuz hissediyordum ki tek yapabildiğim ilk birkaç uzun adımdan sonra bırakmaktı. Ama devam ettim, tıpkı şimdi yaptığım gibi. Bir sonraki aşamaya, Wes'i nihayet yakalayabildiğim, benim gölgemin onunkine karıştığı ve saçını gözüünün önünden iterek bana baktığı bu aşamaya geçebilmek için yapmak zorundaydım.

"Formun yerinde," dedi Wes.

"Senin de aynı şekilde."

Bir an ikimiz de sessizce koştuk. İleride tek görebildiğim kumsal ve gökyüzüydü.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımınla onayladım. "Başla hadi. Sıra sende."

"Pekâlâ," dedi. "Görelim bakalım..."

Her zaman yaptığımız gibi yavaş başladık çünkü koşu da oyun da bir süre daha devam edebilirdi. Hatta belki sonsuza kadar.

Mesele de buydu. Asla bilemezsiniz. Sonsuzluk pek çok farklı şeydeydi. Her şey gibi o da değişiyordu. Yirmi dakika ya da yüzyıl olabilirdi ya da içinde bulunduğu veya son anında bulunmayı dilediğin an olabilirdi. Ama sonsuzlukla ilgili gerçekten önemi olan tek bir gerçek vardı ve o da yaşanıyor olmasıydı. Tam burada, Wes'le birlikte, parlak güneşin altında koşarken ve bundan sonraki her anda yaşanıyor olması. Bak, işte orada.

Şimdi. Şimdi. Şimdi.

New York Times ÇOK SATAN YAZARI

Sarah Dessen

*Yol
Arkadaşım*

Kitapları otuzdan fazla dilde yayınlanan
ve milyonlarca kopya satan Sarah Dessen'dan...

Babasının ölümüyle büyük bir travma yaşayan Macy, erkek arkadaşı Jason'ın da kampa gidişiyle kendini iyiden iyiye yalnız hissetmeye başlar. Kütüphanedeki sıkıcı işi, üniversite sınavına hazırlık çalışmaları ve annesiyle geçen sessiz yas akşamları arasında tesadüfen yeni insanlarla tanışır ve onlar sayesinde içindeki gerçek kişiliği keşfeder.

Çünkü güzel şeyler hep beklenmedik anlarda olur.

New York Times çok satan yazarı Sarah Dessen, incinmiş genç bir kadının kendini tanıma süreciyle duygular ve cesaret arasında yaşanan ikilemi oldukça başarılı bir şekilde okuyucuya aktarıyor.

“Macy'nin mükemmellik ve duygusal bir insan olmak arasında gidip gelen yoğun yaşantısı en az bir macera romanı kadar merak uyandırıcı.”

-School Library Journal

ISBN 978-605-173-365-4

9 786051 733654

₺29

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com